DE AICI până la tine

Jamie McGuire

Primul volum din seria *Crash and Burn*

De la autoarea bestsellerurilor *Fericirea mea ești tu* și *Fericirea începe azi*

TREI

În ziua nunții sale, Darby Dixon descoperă că este însărcinată, iar primul gând este că mariajul va fi cea mai proastă decizie din viața ei.

Așa că, aproape fără niciun ban în buzunar, dar cu o tonă de curaj, fuge din oraș, gata să-și schimbe numele și să înceapă o nouă viață.

Fost pușcaș marin, Scott „Trex" Trexler a luptat în cele mai primejdioase locuri de pe pământ. Dar noua slujbă la un serviciu secret de securitate îi oferă șansa de a se întoarce în singurul loc care îi redă liniștea: Colorado Springs.

Când Trex se cazează la hotelul unde lucrează Darby, ea își dă seama că bărbatul e periculos. Și nu mai vrea să fie cu cineva în care nu poate avea încredere deplină – iar Trex cu siguranță ascunde o mulțime de secrete.

Cu fostul iubit pe urmele sale, Darby e la un pas să afle că ceea ce nu cunoști te poate răni profund.

TREI

Capitolul unu

Darby

Stăteam ghemuită peste faldurile voluminoase ale rochiei mele albe de mireasă, din tafta și tul, pe care mi-o ridicasem și-o boțisem ca să mă așez pe vasul de toaletă al cărui porțelan îl simțeam rece ca gheața pe fundul gol. Robinetul era deschis și zgomotul apei curgând aproape că acoperea larma făcută de Stacy, domnișoară de onoare și viitoare cumnată, care bătea cu putere în ușă. Am strâns între degete cele două capete ale testului de sarcină alb și am observat cum, sub ochii mei, devine tot mai vizibilă cea de-a doua liniuță roz.

În toaleta din spate a Întâii Biserici Baptiste a Liberului Arbitru, din Fort Hood, statul Texas, abia dacă încăpeau vasul de toaletă și o chiuvetă, dar brusc, în încăperea minusculă, erau deja două persoane și pereții se apropiau tot mai mult, cu fiecare clipă.

— Darby! a strigat iar Stacy. Doar nu ți s-a făcut greață, nu? Shawn n-o să aibă chef să te vadă cum vomiți în noaptea nunții.

— La bine și la greu, îți amintești? a zis Carly, cealaltă domnișoară de onoare.

Nu era nevoie să o văd ca să-mi dau seama că Stacy o călca pe nervi.

Cumnata mea era versiunea feminină a fratelui ei. Dură, sarcastică și, în general, morocănoasă, după care se simțea suficient de bine cât să-ți arate până unde putea să meargă cu cruzimea.

Am închis ochii și am strâns la piept testul de sarcină. Lacrimile mi se amestecaseră cu rimelul și-mi brăzdau obrajii. Curând se împlinea fix un an de când îl cunoscusem pe Shawn, după ce fusese detașat de câteva luni la Fort Hood. Amintindu-mi cum mă simțisem atunci când îl văzusem intrând în Legend's Pub, mă ajuta să uit cât de groaznice ajunseseră certurile dintre noi, să uit cum mă trântise pe podea, mă izbise de pereți, mă strânsese de gât sau mă pocnise peste față, ca să ajungem astăzi la acest moment de pace, în biserică. Shawn se pricepea așa de bine să se milogească, încât, după ce ultima dată își ceruse iertare cu disperare și-mi promisese că se va schimba, acceptasem să mă mărit cu el. Am strâns și mai tare în mână testul de sarcină. Nu-mi mai puteam permite să iau decizii proaste. Nu mă mai afectau doar pe mine.

Cu mâna dreaptă strângeam testul și cu cealaltă am luat telefonul mobil de pe blatul chiuvetei și am atins display-ul cu degetele tremurându-mi. Mama mi-a răspuns după primul apel. Imediat ce împlinisem 18 ani și trecuseră fix doi ani de la accident, mama se mutase în Baton Rouge. Nu ura pe nimeni așa de tare ca pe mine, poate doar pe Shawn.

— Știam eu. Mă așteptam să mă suni. Ce este? Ai nevoie de bani? m-a întrebat.

— Mamă, am chicotit eu nervos. Ți-am cerut eu vreodată ceva?

— Familia lui Frank vine la noi în vizită, a zis ea, oftând, și am treabă. De ce m-ai sunat dacă nu vrei nimic?

— Păi, hmm... în câteva minute mă mărit. Aș fi vrut să fii și tu aici.

De la capătul liniei nu auzeam decât respirația mamei și-mi imaginam cum i se adânceau ridurile din jurul gurii — pe care le căpătase din cauză că fuma de când avea 15 ani —, în timp ce refuza să-mi vorbească. Am ridicat mâna în care țineam testul de sarcină și mi-am lipit dosul palmei de frunte.

— Ce mai face Frank?

— E tot fără serviciu. S-a întors, știi? S-a mutat înapoi luna trecută. De ce?

— Aha, am făcut eu, gândindu-mă la apartamentul cu două dormitoare și la cât de neîncăpător o să fie.

— Și a venit și Johnny.

— Johnny... băiatul lui? Are 30 și ceva de ani, nu?

— Mda, a divorțat.

A suflat în receptor și mi-am amintit cum, în copilărie, stăteam cufundată în fotoliu, încercând să evit pâcla joasă a fumului de țigară, nelipsită când mama era acasă. Acolo nu era locul potrivit să crești un copil. Avea dreptate. Apelul meu telefonic era pierdere de vreme.

— E grozav! Mă bucur pentru tine, mamă.

— Mda.

— Probabil că ar trebui să... hmmm...

— Da. Du-te!

Am încheiat convorbirea și m-am ridicat punând testul de sarcină și telefonul pe blatul chiuvetei. Când am rotit robinetul, a scârțâit. Apa rece îmi lăsa o senzație plăcută, curgându-mi printre degete —, era eliberatoare, ca și cum nu mai eram blocată în toaleta mică, încercând să-mi dau seama cum să plec de-acolo cu copilul lui Shawn care creștea în mine. Mi-am analizat opțiunile și, oricât de recunoscătoare

aș fi fost că ele există
mult. La fel și ideea d
mele din pricina un
ceremonie matrimo

Clăbucul îmi alu
atras atenția imagin
mai multe zile, nu
se cuibăriseră în pri
Bucle aurii ca miere
încadrându-mi fața
câștigase concursul
zâmbesc ca atunci.

În mai puțin de
culoarului dintre st
liei lui și a jumătate
pre copilul pe care
de faptul că stresul
irascibilitatea lui Sh

Am întins mâ
rujul roșu-aprins d

Un ciocănit uș

— Darbs? Eu

Am luat repede
pe Carly să se strec
ca Stacy să se poat

— E așa de str
Îmi pare rău!

Carly a apăsat
pocnet în locașul
rochia mea, cu mi
cum de mai

aș fi fost că ele există, gândul că aș putea să merg la o clinică era prea mult. La fel și ideea de a fi înlănțuită de Shawn pentru tot restul vieții mele din pricina unui copil, o legătură mai puternică decât oricare ceremonie matrimonială.

Clăbucul îmi aluneca pe piele și se prelingea prin scurgere. Mi-a atras atenția imaginea reflectată în oglindă și am încremenit. În cele mai multe zile, nu mă recunoșteam, dar spaima și deznădejdea mi se cuibăriseră în privire. Lacrimile îmi lăsaseră dâre negre pe obraji. Bucle aurii ca mierea îmi scăpaseră din coc și se iteau de sub voal, încadrându-mi fața distrusă, aceeași față care acum doar patru ani câștigase concursul Miss Texas de Est. Nu eram sigură că mai știu să zâmbesc ca atunci. Fata aceea nu mai exista.

În mai puțin de 20 de minute, Shawn o să mă aștepte la capătul culoarului dintre strane, să-i jur iubire și supunere, în prezența familiei lui și a jumătate din efectivul bazei militare. Nimeni nu va ști despre copilul pe care îl port și, chiar dacă ar fi știut, n-ar fi avut habar de faptul că stresul acesta suplimentar nu făcea decât să transforme irascibilitatea lui Shawn în ceva și mai înspăimântător.

Am întins mâna după un prosop de hârtie și mi-am șters cu el rujul roșu-aprins de pe buze.

Un ciocănit ușor în ușă.

— Darbs? Eu sunt, Carly. Pot să intru?

Am luat repede testul de pe chiuvetă, am deschis ușa și am lăsat-o pe Carly să se strecoare înăuntru. A închis repede ușa după ea, înainte ca Stacy să se poată furișa înăuntru cu noi.

— E așa de strâmt aici, scumpo, i-a spus, trântindu-i ușa în nas. Îmi pare rău!

Carly a apăsat butonul din mijlocul clanței, zăvorul a intrat cu un pocnet în locașul lui, și pe urmă ea s-a lipit cu spatele de ușă. Cu toată rochia mea, cu mine, vasul de toaletă și chiuveta, nu-mi era foarte clar cum de mai încăpuse și Carly, dar, ca în tot ce făcea, reușise.

— Doamne, ce insuportabilă e! a șoptit ea. Răzgâiații ăia de ploi
ai ei sunt în camera cealaltă și se îndoapă cu ciocolată, sub ochii dez
lului âluia care le e tată. Cât ai plătit pentru rochia cu flori a fetiței
pentru smochingul puștiului? Sunt pline de ciocolată. Tu chiar ești
sigură că vrei să te legi de ăștia pe viață?

Când a văzut că nu-i răspund, s-a albit.

— Oh, Dumnezeule! Nu vrei.

— Am sunat-o pe mama.

— Oh, la dracu', a zis Carly, evident fără să aibă vreo problemă
că înjură în biserică.

Accentul ei dulce și tărăgănat, de sudistă, abia dacă făcea ca vor-
bele-i să sune ca o înjurătură.

— Ca să-i spui că te-ai răzgândit? Vine să te ia?

— Nu vine nimeni să mă ia, am zis, scuturând din cap, și m-am
privit în oglindă.

Vocea îmi era la fel de frântă pe cât eram și eu însămi.

— Ascultă, a zis Carly, tot aranjându-mi părul. Dacă vrei să mergi
mai departe, o să-ți refacem machiajul și o să arăți superb.

Ochii i-au sclipit, înțelesese.

— Darby... să mă oprești dacă sar calul, dar... scumpo, mașina
mea e chiar în dreptul intrării laterale. Când nu se uită nimeni, o să-ți
iau lucrurile și te duc unde vrei tu.

Carly nu vorbea niciodată aiurea. Era o sudistă frumoasă, cu un
minunat păr blond și ochii verzi, strălucitori, mereu bronzată, cu sufi-
cient decolorant pe păr cât să spele tone de rufe și să le facă pe toate să
sclipească. Era căsătorită de opt ani cu locotenentul J.D. Bowman și
aveau două fetițe blonde, superbe. J.D. era un bărbat bun și un ofițer
destoinic al armatei; însă Carly era cea care conducea gospodăria, iar
în Fort Hood nu exista o soție mai respectată ca ea. Câștiga excepțional
de bine din vânzarea farduriloг și din petrecerile pe care le organiza și
care semănau mai degrabă cu niște întâlniri de emancipare a femeilor.

Imediat ce aflase că m-am log
mărit cu Shawn. Și tot ea org
— Nu știu ce să fac. Toat
— Nimeni n-o să se în
petrece la voi acasă. Poți să p
Stacy a început să bată di
a fost să tresar din tot corpul
Carly și-a umezit batista
— Dacă asta vrei, mă duc
de puțină culoare. Dacă nu v
— Și fetele tale? Și J.D.?
— J.D. e deștept, a zis C
Apoi zâmbetul i s-a stin
— Darby, ăsta e un mon
mai gândești la altcineva în
Carly nu observase test
Habar nu avea că hotărâre
care-l purtam în mine. Pur
încât să fac ceva așa de jen
Carly a dat din cap și
ce, cu nonșalanță, născocea
școlii de duminică, pe care
numărat până la 50 și apoi
— În sfârșit, a zis, șu
din cocul improvizat. Carl
Vrea să te duci să-ți alegi
pe toate înăuntru.
— A, ce drăguț. Vrei
Lui Allie îi vine bine roch
— Tocmai am fost la
de ciocolată. Bri

Imediat ce aflase că m-am logodit, a încercat să mă convingă să nu mă mărit cu Shawn. Și tot ea organizase petrecerea noastră de logodnă.

— Nu știu ce să fac. Toată lumea mă așteaptă.

— Nimeni n-o să se întrebe de ce, Darby. Știm cu toții ce se petrece la voi acasă. Poți să pleci de-aici fără să te simți vinovată.

Stacy a început să bată din nou cu pumnul în ușă, iar reacția mea a fost să tresar din tot corpul.

Carly și-a umezit batista cu salivă și m-a șters sub ochi.

— Dacă asta vrei, mă duc să-ți aduc rujul meu, pentru că ai nevoie de puțină culoare. Dacă nu vrei, mă duc să iau cheile și te aștept afară.

— Și fetele tale? Și J.D.?

— J.D. e deștept, a zis Carly, zâmbind. O să-și dea seama.

Apoi zâmbetul i s-a stins și a continuat:

— Darby, ăsta e un moment important... prea important ca să te mai gândești la altcineva în afară de tine. *Ce* îți dorești?

Carly nu observase testul de sarcină alb pe care-l țineam la spate. Habar nu avea că hotărârea pe care o luasem era pentru copilul pe care-l purtam în mine. Pur și simplu nu-mi păsa atât de mult de mine, încât să fac ceva așa de jenant și de scandalos.

Carly a dat din cap și a ieșit. Prin ușă i-am auzit vocea în timp ce, cu nonșalanță, născocea o scuză ca să iasă din încăperea destinată școlii de duminică, pe care o foloseam toate trei ca să ne aranjăm. Am numărat până la 50 și apoi am deschis ușa și i-am zâmbit lui Stacy.

— În sfârșit, a zis, șuvițele castanii și ondulate căzându-i deja din cocul improvizat. Carly e afară. Are cu ea toată rezerva de rujuri. Vrea să te duci să-ți alegi o culoare, ca să nu fie nevoită să le aducă pe toate înăuntru.

— A, ce drăguț. Vrei să te asiguri tu că Allie și Jonah sunt gata? Lui Allie îi vine bine rochia?

— Tocmai am fost la ei. Am reușit să scot aproape toate petele de ciocolată. Brian e greu la minte ca o roabă cu bolovani, jur! Copiii

sunt în camera mirelui, cu Shawn și Brian. Rochia îi e puțin cam largă la mâneci, dar Allie e foarte entuziasmată de coșul ei cu flori. Și, ca să nu mai întrebi, da, Jonah știe că trebuie să meargă mai încet de data asta.

Am deschis ușa și am tras cu ochiul pe hol. Ceremonia era gata să înceapă, pianistul interpreta o piesă de Pachelbel, așa cum cerusem eu dinainte — Canonul în re major. Familia lui Shawn și toți prietenii noștri comuni erau în biserică, iar ușa laterală era la nici trei metri distanță.

— N-o să te vadă nimeni. Dacă vrei să alegi ceva de la Carly, du-te acum. Nu avem decât câteva minute, a zis Stacy.

Avea același ton poruncitor ca Shawn. Nimic, niciodată nu era o rugăminte.

— Mă întorc imediat, am zis și am ieșit.

Inima îmi bătea cu putere, mâinile îmi transpiraseră. Chiar dacă dincolo de ușă era libertatea, în viața mea nu fusesem mai îngrozită. Testul de sarcină îmi aluneca din mâna transpirată, dar mi-am încleștat degetele, pentru că refuzam să-l pierd. Lui Shawn nu i-ar fi trebuit alt motiv ca să vină după mine.

— Darby! a strigat Stacy după mine, cu o voce care părea furioasă.

Am înghețat.

— S-ar putea să ai nevoie de asta, a zis, întinzându-mi poșeta-plic de culoare cafenie, pe care mi-o cumpărase de Crăciunul trecut. Carly precis o să vrea s-o plătești.

— Mulțumesc, am spus, apucând poșeta de bareta din piele, și m-am răsucit pe călcâie.

Ușa laterală s-a închis cu un pocnet în urma lui Stacy, care s-a întors înapoi în biserică. Puteam să respir din nou.

Așa cum îmi promisese, Carly stătea lângă mașina ei Lexus, care avea înscris pe lunetă numele companiei ei, Lipstick & Jesus by Carly, și numărul de telefon, totul scris cu litere de vinil, roz-strălucitor.

M-am așezat pe locul din dreapta și r
sat peste consolă spre scaunul ei.

Carly m-a luat de mână.

— Unde vrei să mergi?

— Oriunde, numai aici nu.

— La autogară?

M-am uitat la poșeta din poală

— Am 200 de dolari. Crezi că

— Nu-ți face griji, a spus Carly

Apoi, cu aceeași mână, a băg
îndepărtându-ne de biserică, și an

Am deschis radioul, încercând
care mă avertizau asupra conseci
l-am părăsit pe Shawn. Mă preveni
ce avea să mi se-ntâmple dacă-l p
mă privea, eram convinsă că nu
gândul să fiu cu altcineva. Atâtea
stătusem întinsă, ascultând zgo

Carly a dat volumul mai în
strâns-o ușor.

— Să știi că e bine ce faci. D
mai bine.

— Știu, i-am zis, cu ochii p

— Ai nevoie de ceva de-ac

M-am gândit la asta, știin
să-și dea seama că nu mai era
acasă, să mă prindă în timp c
gândul că aș fi fost prinsă în v

— Nu, i-am răspuns lui C

— Poate reușesc eu să în
putea să ți le tri

M-am așezat pe locul din dreapta și rochia mea de mireasă s-a revărsat peste consolă spre scaunul ei.

Carly m-a luat de mână.

— Unde vrei să mergi?

— Oriunde, numai aici nu.

— La autogară?

M-am uitat la poșeta din poală și am încuviințat din cap.

— Am 200 de dolari. Crezi că sunt de ajuns?

— Nu-ți face griji, a spus Carly, bătându-mă ușor pe mână.

Apoi, cu aceeași mână, a băgat în marșarier. A dat cu spatele, îndepărtându-ne de biserică, și am ieșit în stradă.

Am deschis radioul, încercând să acopăr vacarmul multelor voci care mă avertizau asupra consecințelor ce vor decurge din faptul că l-am părăsit pe Shawn. Mă prevenise și el, de zeci de ori, spunându-mi ce avea să mi se-ntâmple dacă-l părăseam. Uneori, după felul în care mă privea, eram convinsă că nu mă voia de fapt, doar că nu suporta gândul să fiu cu altcineva. Atâtea nopți, prea multe ca să le pot număra, stătusem întinsă, ascultând zgomotele unui atac iminent.

Carly a dat volumul mai încet, apoi m-a luat de mână și mi-a strâns-o ușor.

— Să știi că e bine ce faci. De aici încolo, nu se poate decât să fie mai bine.

— Știu, i-am zis, cu ochii pe geam.

— Ai nevoie de ceva de-acasă?

M-am gândit la asta, știind că dintr-un minut în altul Shawn o să-și dea seama că nu mai eram acolo și atunci o să se ducă direct acasă, să mă prindă în timp ce împachetam. M-au trecut frisoane la gândul că aș fi fost prinsă în vârtejul furiei lui că-l făceam de rușine.

— Nu, i-am răspuns lui Carly. Nu pot să risc.

— Poate reușesc eu să intru în casă, să-ți iau câteva lucruri. Aș putea să ți le trimit. Ai idee cam ce-ai vrea, așa, la repezeală?

— Albumele de fotografii, am zis și am oftat. Fotografia cu tata și cu mine, de pe noptieră. Dar probabil că Shawn o să dea foc la toate.

— Vai, Darby! Îmi pare așa de rău!

Am zâmbit strâmb.

— Să nu-ți pară. Astăzi e o zi bună.

Carly a dat din cap, scuturându-și părul.

— Am știut eu. Am știut eu că netrebnicul ăsta era… O să vorbesc cu J.D. când mă întorc. Poate că dacă Shawn dă de belea, asta o să-l mai țină-n loc. Sperăm cu toții că n-o să te caute, dar…

— O să vină după mine. Nu are nevoie decât de o mână de ajutor.

— Fratele lui Shawn, vrei să spui.

Am dat din cap că da.

— Derek se ocupă cu ceva legat de calculatoare, pentru guvern. Nu poate să ne spună exact ce anume — oricum, tot n-am înțeles —, dar ne-a povestit că s-a întâlnit cu Edward Snowden înainte de afacerea cu scurgerea de informații. Probabil că e doar o chestiune de timp.

Am oftat.

— Atunci trebuie să te duc destul de departe, cât să nu te mai poată găsi. Ai vreo idee? Stai! Nu-mi spune! Nu vreau să știu. Încearcă să mă suni după ce te instalezi. Să-ți ștergi toate urmele. Dumnezeule, eu nu m-aș descurca să fac asta. Trebuie să plătești totul doar cu bani gheață, presupun.

— Mi-am lăsat telefonul mobil în baie. Și nu-ți știu numărul pe de rost. Chiar dacă mi-l spui, mi-e teamă că n-o să mi-l amintesc după ce ajung unde-oi ajunge.

— Nicio problemă.

Când am oprit la următorul semafor, s-a scotocit în poșetă, a scos un marker negru, a deschis Biblia și și-a scris numărul de telefon pe pagina de titlu.

— Carly, nu pot să-ți iau Biblia…

— O să ai ne
să-ți trimit ce po
în gură. Bănuies
— Nu te inv
Culoarea ser
Mi-a făcut cu oc
— Nu-ți fac
ăsta. Nu mă spe
Centura de
să nu rateze cur
Greyhound, un
un teanc gros d
— Nu știu
rămas cash de
bilet dus, la câ
de haine.
— E prea
— Tu ai n
siguranță. În p
Carly și-a
săturile.
— Anul a
M-a luat
ochii.
— Doam
torească în si
următoarea
să continue
În numele lu
— Amin

— O să ai nevoie de el. Când se mai calmează treburile pe-aici, o să-ți trimit ce pot să scot din casă, a zis Carly, cu capacul markerului în gură. Bănuiesc că o vreme Shawn o să stea cu ochii pe mine.

— Nu te invidiez, i-am zis.

Culoarea semaforului s-a schimbat și Carly a apăsat pe accelerație. Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu-ți face griji pentru mine! Știu eu cum să-l iau pe băiețașul ăsta. Nu mă sperie el pe mine.

Centura de siguranță mi-a tăiat pieptul când Carly a frânat ca să nu rateze curba care ducea în autogara pentru cursele interstatale Greyhound, unde a parcat. S-a căutat în geantă și apoi mi-a îndesat un teanc gros de bancnote în poșetă.

— Nu știu câți bani sunt aici. Cel puțin șase sute. E tot ce mi-a rămas cash de la ultima petrecere. Ar trebui să-ți ajungă pentru un bilet dus, la câteva state depărtare, pentru mâncare și un rând nou de haine.

— E prea mult, am zis, clătinând din cap.

— Tu ai nevoie de ei mai mult decât am eu. Vreau doar să fii în siguranță. În plus, mai e fix o lună până la Ziua Independenței.

Carly și-a ridicat bărbia și un surâs de mândrie i-a îndulcit trăsăturile.

— Anul acesta o să ai un motiv în plus de sărbătoare.

M-a luat de mână, și-a pus palma cealaltă pe Biblie și a închis ochii.

— Doamne, Dumnezeule, ne rugăm pentru ca Darby să călătorească în siguranță. Veghează asupra ei și păzește-o. Ne rugăm ca următoarea călătorie din viața ei să fie lină, să-și găsească fericirea și să continue să-și trăiască viața în așa fel încât să Îți aducă Ție slavă. În numele lui Iisus cel Sfânt… Amin!

— Amin! Îți mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi mie. Mulțumește-I lui Iisus. El e cel care o să te ajute să treci prin asta. El o s-o facă, Darby. Să crezi că așa e.

Am îmbrățișat-o pe Carly pe deasupra maldărului alb de tul și tafta, și mi-am șters obrajii imediat ce ne-am desfăcut din îmbrățișare.

— Gata, destul cu asta, a zis și și-a dres vocea. De azi începe restul vieții tale. E un moment fericit. Te iubesc. Drum bun!

— Mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult, am spus, apoi am deschis portiera și am coborât.

Mi-am strecurat testul de sarcină în plic, am strâns Biblia la piept și am măturat cu privirea împrejurimile. Nu trecea nimeni, în nicio direcție. Am încercat să nu rămân cu ochii ațintiți într-un loc. M-am concentrat la ușile de sticlă, le-am împins ca să intru și să găsesc exact ce căutam, pe panoul de deasupra ghișeelor de bilete. Scopul era să plec, departe și degrabă. Texas și Louisiana erau excluse. La fel și Oklahoma. *Poate Kansas?* M-am înfiorat. Kansas nu părea o destinație pentru aventură. Călătoria cu tariful cel mai mic și cu punctul terminus cel mai îndepărtat de Fort Hood era către Colorado Springs, și plecarea era în mai puțin de jumătate de oră. Nu mai speram decât să găsesc un loc liber.

Tipul grizonant de la ghișeu nu a fost impresionat de ținuta mea.

— Unde doriți să mergeți?

— Mai aveți bilete pentru Colorado Springs?

Degetele bărbatului loveau tastatura din fața lui.

— Unul, zise.

— Îl iau!

Omul a remarcat ce rochie purtam.

— E la clasa a doua.

— Perfect!

Și-a lăsat capul pe spate și a privit monitorul computerului prin partea de jos a ochelarilor lui bifocali.

— Bagaje de cală aveți?

— Nu.

— Vă costă 101 dola

— Ați spus 101 dola

M-a privit prin lent

— Și 82 de cenți.

Am numărat banii

de conducere. Bărbatul

nou să-mi bubuie în pi

biletul și n-am răsuflat

cu actul de identitate.

— Următorul! a zi

lui de pe biletul meu.

Rochia îmi foșnea

din colț. Când să mă

nic a vorbit prin stat

în autobuz.

Primii s-au așezat

s-au îndreptat către au

imboldul de a mă uit

Mi-l imaginam pe Sh

numele, ci răcnind du

Genunchiul îmi zvâcn

de la un magazin de c

că pasagerii cu bilete

foarte clar de ce plăti

Femeia de la mi

rală și m-am ridicat,

loc în față. Mă întreb

mei să-i sâcâie cu în

Avea să vină la auto

Colorado Springs, c

— Nu.

— Vă costă 101 dolari și 82 de cenți. Un act de identitate, vă rog.

— Ați spus 101 dolari?

M-a privit prin lentilele ochelarilor.

— Și 82 de cenți.

Am numărat banii și i-am pus pe tejghea, împreună cu carnetul de conducere. Bărbatul de la ghișeu le-a luat și inima a început din nou să-mi bubuie în piept. Mi-am ținut respirația până mi-a tipărit biletul și n-am răsuflat decât atunci când tipul mi l-a întins, împreună cu actul de identitate.

— Următorul! a zis, iar eu m-am întors să caut numărul peronului de pe biletul meu.

Rochia îmi foșnea în timp ce m-am îndreptat spre un loc liber din colț. Când să mă așez, o femeie cu pronunțat accent hispanic a vorbit prin stația de amplificare, invitându-ne să ne suim în autobuz.

Primii s-au așezat la coadă cei cu bilete prioritare. Unul câte unul, s-au îndreptat către autobuz și au urcat scările. Nu-mi puteam stăpâni imboldul de a mă uita peste umăr ca să țin sub observație intrarea. Mi-l imaginam pe Shawn intrând pe ușă, nu strigându-mi disperat numele, ci răcnind după mine, ca un tată vitreg sever care face o scenă. Genunchiul îmi zvâcnea, iar pantofii Steve Madden cu toc, cumpărați de la un magazin de caritate, îmi făcuseră bătături la spate. Era evident că pasagerii cu bilete prioritare nu se grăbeau deloc, așa că nu-mi era foarte clar de ce plătiseră în plus ca să se îmbarce primii.

Femeia de la microfon ne chema acum pentru îmbarcarea generală și m-am ridicat, încercând să nu-i împing pe ceilalți ca să-mi fac loc în față. Mă întrebam dacă Shawn era acasă sau trecea pe la prietenii mei să-i sâcâie cu întrebări despre unde aș putea fi. Shawn era isteț. Avea să vină la autogară, iar eu trebuia să fiu deja în autobuzul către Colorado Springs, când avea să apară el.

Am urmat-o pe bunica minionă și adusă de spate din fața mea și am ajutat-o să urce scările. Părea să aibă nevoie de ore întregi până să-și ridice piciorul, iar ca să se salte pe următoarea treaptă, de ani. Într-un final a ajuns sus, iar apoi, și eu. Cei care erau deja așezați pe locurile lor au contenit cu foiala, ca să se holbeze la mine, îmbrăcată cu rochia mea de mireasă, albă și amplă, și neîndoielnic că mi-au observat rimelul întins. Dacă venea cineva să caute o mireasă fugită, lumea din autogară putea să-l îndrume ușor spre mine.

Rochia mi se lovea de fiecare persoană așezată pe scaunele dinspre culoar, de la primul rând și până la al optsprezecelea, unde am găsit în sfârșit un loc liber, la geam. Am intrat pășind într-o parte și m-am așezat, ținând Biblia strâns la piept.

— Doamne, Te rog, Te rog ajută-mă să scap cu bine de-aici, am șoptit.

Fiecare mașină care intra în gară și fiecare bărbat care cobora din ea stârneau în mine o panică profundă. Shawn avea să coboare, îmbrăcat în costum, înconjurat de cumnatul lui, de soră-sa și de prieteni, încercând cu toții să mă oprească.

Motorul autobuzului torcea într-un ritm constant, un bâzâit grav, vibrant, iar eu mă uitam cum șoferul și câțiva angajați ai autogării încărcau bagajele în cală și discutau ceva care sigur nu era suficient de important ca să ne țină acolo, pe loc, chiar și cu un minut mai mult.

În sfârșit, șoferul a dat o dată din cap, a urcat scara și s-a așezat la volan. A pus mâna pe stație și, cu o voce gâtuită și monotonă, a încercat să facă o glumă, ne-a spus unde mergem și care sunt procedurile pentru siguranța pasagerilor.

Mi-am imaginat că-l văd pe Shawn pe geamul mare, cum își croiește drum prin autogară și în final cum dă cu ochii de mine.

— *Te rog, te rog, te rog*, am șoptit.

Genunchiul începea iar să-mi tremure și un țipăt îmi urca din piept.

Chiar înainte d
să plecăm odată, s-
buzul s-a pus în m
și să intre pe șose
zgomotos.

Scăpasem.

Chiar înainte de a mă ridica în picioare, ca să-l implor pe șofer să plecăm odată, s-au închis ușile, șoferul a băgat în viteză și autobuzul s-a pus în mișcare. Când a încetinit ca să-și facă loc în trafic și să intre pe șosea, m-am lăsat pe spătarul scaunului și am oftat zgomotos.

Scăpasem.

Capitolul doi

Trex

— Mulţumesc, Stavros, ar
mai mi-o pusese în faţă.

Simţeam în palme sare
obişnuit la hotelul acesta
tul anului. Era a doua me
dacă, în opinia mea, pers
paturile erau confortabile
de pompieri forestieri, to

— Niciodată nu-i pre
fost agitaţie mare şi n-am
Trex, a spus el, după care

Fusese nevoie să-i u
spunea, peste

Trex

— Mulțumesc, Stavros, am zis, luând în mână berea rece pe care tocmai mi-o pusese în față.

Simțeam în palme sarea zgrunțuroasă de pe șervețel, încă un lucru obișnuit la hotelul acesta de familie pe care îl găsisem pe la începutul anului. Era a doua mea vizită la Colorado Springs Hotel și chiar dacă, în opinia mea, personalul era mai curios decât mi-ar fi plăcut, paturile erau confortabile, lenjeria era curată și, cu toate că era plin de pompieri forestieri, tot puteam să stau retras.

— Niciodată nu-i prea devreme pentru o bere, a spus Stavros. A fost agitație mare și n-am apucat să-ți spun. Mă bucur că te-ai întors, Trex, a spus el, după care a plecat să mai ia o comandă.

Fusese nevoie să-i urmăresc mișcarea buzelor ca să înțeleg ce spunea, peste zumzetul surd al conversațiilor care se auzeau din holul

hotelului. Anii în care mă aflasem prea aproape de exploziile de grenade, explozibili și arme de foc mă aduseseră în situația în care auzeam greu ce-mi spunea cineva dacă în jurul nostru era zgomot.

Eram înconjurat de peste 20 de pompieri duri, care discutau de toate, de la combaterea incendiilor forestiere și până la casele de pe plajele din Mexic. Prezența lor era un plus, fie doar și pentru că era reconfortant să nu fiu singurul care bea la amiază. Sporovăiala însuflețită semăna mai degrabă cu o reuniune de liceeni decât cu un sediu pentru zecile de echipe interdepartamentale de pompieri forestieri, pregătite să acționeze în Canionul Queen ca să stingă incendiul ce înghițea mii de acri de pădure la doar câțiva kilometri distanță de oraș.

— Ce te aduce de fiecare dată înapoi în oraș? m-a întrebat Stavros, scufundând un pahar în apa cu detergent din chiuveta aflată în spatele barului.

Îmi amintea de barmanul tipic pe care îl vezi prin filme. Dacă mă întreba pe mine, vesta, papionul și pantalonii negri erau un pic prea mult pentru un local care se dorea un fel de Holiday Inn, dar Stavros nu asta mă întrebase. El îmi cerea un răspuns pe care eu nu i-l puteam da.

— Munca, i-am zis, simplu.

— Ce, incendiul? N-aș fi zis că ești unul dintre tipii ăia de la interdepartamentale.

I-am zâmbit anemic, distant. Stavros era dispus să înghită minciuna pe care eu eram pe cale să i-o livrez și amândoi să ne vedem mai departe de treburile zilnice. Nu-mi era greu să mă învârt în jurul cozii când era vorba de adevăr. Cu un tată predicator baptist foarte sever, exersasem mult jumătățile de adevăr și minciunile sfruntate. Regula numărul unu: să nu divulgi niciodată informația completă.

Nu ar fi chiar exagerat dacă Stavros crede că sunt unul dintre pompierii forestieri, din echipa terestră, din echipa de pe elicopterul

pentru stins incendiile sau dir
sese de nenumărate ori că nu
și avea dreptate. Să vorbesc
ducea inevitabil la întrebări c
atât mai puțin — nu voia să

— Mă duc acolo unde n
bit din bere.

Stavros nu era convins.

— Nimeni nu-ți spune

— Unul dintre ei, am zi

Ei bine, *acesta* era adev
vit. A început să-mi bâzâie
plecat de la bar, după ce am

Pe ecran era afișat *Ap*
de noul meu angajator. M
puținele spații unde nu pu
pompieri.

— Trex, am zis, cu tel

— Bună ziua, domnul
Sunt asistenta administra
să ajungeți pe proprietate

— Sunt gata, i-am sp

Bianca lucra cu mil
simple.

— O să vă aștept la
de-acolo și apoi o să vă
intrăm în Complex. Dup
neavoastră, iar apoi o să
la 6:00, și cu generalul,

— Echipa mea, am
toată lumea?

pentru stins incendiile sau dintre superiori. Fosta mea iubită se plânsese de nenumărate ori că nu mă prea dau în vânt după conversații și avea dreptate. Să vorbesc despre cine sunt și pe unde am umblat ducea inevitabil la întrebări despre ce văzusem și nimeni — iar eu cu atât mai puțin — nu voia să audă asta.

— Mă duc acolo unde mi se spune să merg, am zis eu și am sorbit din bere.

Stavros nu era convins.

— Nimeni nu-ți spune nimic. Mie mi se pare că tu ești bosul.

— Unul dintre ei, am zis.

Ei bine, *acesta* era adevărul, chiar dacă nu era în contextul potrivit. A început să-mi bâzâie telefonul mobil, așa că m-am scuzat și am plecat de la bar, după ce am aruncat pe tejghea o bancnotă de 10 dolari.

Pe ecran era afișat *Apelant necunoscut*, un indiciu că era vorba de noul meu angajator. M-am dus într-un colț din hol, unul dintre puținele spații unde nu puteam fi auzit de mulțimea tot mai mare de pompieri.

— Trex, am zis, cu telefonul la ureche.

— Bună ziua, domnule Trexler. Numele meu este Bianca Calderon. Sunt asistenta administrativă a generalului Tallis și mâine o să vă ajut să ajungeți pe proprietate. Puteți vorbi?

— Sunt gata, i-am spus.

Bianca lucra cu militari. Era obișnuită cu răspunsuri scurte și simple.

— O să vă aștept la prima poartă la ora 5:00. O să vă preluăm de-acolo și apoi o să vă trecem de Porțile Doi și Trei. De acolo o să intrăm în Complex. După un tur scurt, vă vom conduce la sediul dumneavoastră, iar apoi o să vă întâlniți cu noua dumneavoastră echipă, la 6:00, și cu generalul, la 8:00.

— Echipa mea, am repetat eu, încercând să nu par surprins. Cu toată lumea?

— Da, domnule. Toți cei din unitatea dumneavoastră.

Mi-am verificat ceasul și am zis:

— Perfect. Ne vedem la ora 5:00.

— Odihnă plăcută, domnule Trexler.

— Spuneți-mi Trex. Pe curând, domnișoară Calderon.

— Spuneți-mi Bianca.

Am apăsat pe Închis, am băgat telefonul în buzunarul de la spate și mi-am dus halba de bere înapoi, la locul unde stătusem. În ultimii cinci ani nu mă întâlnisem deloc cu echipa și avea să fie plăcut să ne adunăm laolaltă, vechea gașcă, indiferent dacă eram cu toții în diferite faze de readaptare la viața de civil.

Locul meu fusese ocupat de cineva un pic mai solid decât mine. Un tip cu părul negru tuns perie și cu pielea ca o tablă pentru mâzgălit.

— Stai pe locul meu, i-am zis și l-am bătut pe umăr.

Și-a ridicat privirea, zâmbetul de pe chip i s-a stins și tipul s-a ridicat în picioare — nu pentru că ar fi fost intimidat, ci pentru că eu eram ultima persoană pe care s-ar fi așteptat să o vadă acolo.

— Ce dracu' faci aici? m-a întrebat.

— Ia-o mai ușor, Maddox, am zis, așezându-mă pe locul lui. N-am venit aici după tine.

Discuțiile din jurul nostru au amuțit și tovarășii lui de echipă s-au întors să vadă de unde venea agitația, făcând un zid impresionant între noi și restul holului hotelului. Nu aveam de ce să-i condamn. Ultima dată mă întâlnisem cu Taylor Maddox și cu fratele lui geamăn, Tyler, în Estes Park, iar eu eram agent federal și investigam incendiul dintr-un campus universitar, în care se pare că fusese implicat și fratele lor mai mic. Din câte știam eu, cazul era încă deschis.

— Atunci ce cauți aici? s-a stropșit el la mine în șoaptă.

— Am o slujbă nouă.

— Așa, ca din întâmplare, ți-ai găsit o slujbă nouă în Colorado? a întrebat bănuitor.

— Din întâmplare, savurez berea. Trebuie muncă.

— Unde?

— Ce-ți pasă?

Maddox a pufnit în

— Și ce? Ți-ai lăsat

— Nu, ăsta e un j

Lasă-mă dracului în pa

Maddox a chicotit cilor lui din capătul cel trecuseră prin mai mult Respectul meu pentru

Stavros a mai pus o grupul de bărbați din voiam să-l plac, dar nic înclinat din cap în sem

— Ce-a fost asta?

— Nimic.

— Să înțeleg că vo

— Fratele lui mai

— Și tu l-ai ajutat?

— Nu, am spus și

— Ești mai țâfnos credeam că se poate a

— Așa sunt?

— Presupun că no Mountain.

— Ăsta ce mai e?

— Singurul secret zâmbindu-mi superio

— Din întâmplare, chiar așa e. Acum cară-te și lasă-mă să-mi savurez berea. Trebuie să mă culc devreme. Mâine e prima zi de muncă.

— Unde?

— Ce-ți pasă?

Maddox a pufnit într-un râs nervos.

— Și ce? Ți-ai lăsat o slujbă de rahat pentru alta?

— Nu, ăsta e un job privat. Mai bine plătit. Acum, pe bune. Lasă-mă dracului în pace.

Maddox a chicotit și a tras o dușcă înainte de a li se alătura amicilor lui din capătul celălalt al holului. Erau mai tineri ca mine, dar trecuseră prin mai multe situații periculoase decât puteau să numere. Respectul meu pentru cineva care se aruncă în foc.

Stavros a mai pus o halbă pe tejghea și a făcut semn cu capul spre grupul de bărbați din spatele meu. Maddox îmi oferise de băut. Nu voiam să-l plac, dar nici nu mă puteam convinge că e un tip rău. Am înclinat din cap în semn de mulțumire și am privit înainte.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Stavros.

— Nimic.

— Să înțeleg că voi doi vă cunoașteți?

— Fratele lui mai mic e posibil să fi intrat în belea.

— Și tu l-ai ajutat?

— Nu, am spus și m-am apropiat de halba plină.

— Ești mai țâfnos decât erai ultima dată când ai fost pe aici… nu credeam că se poate așa ceva.

— Așa sunt?

— Presupun că noua slujbă are legătură cu Complexul Cheyenne Mountain.

— Ăsta ce mai e?

— Singurul secret care poate fi păstrat pe aici, a explicat Stavros, zâmbindu-mi superior.

— Ei, sună al dracului de bine, mult mai bine decât ce fac eu, am zis, păstrându-mi calmul.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca barmanul hotelului să răspândească zvonul că lucram pentru un complex ultrasecret, chiar înainte de prima mea zi de muncă. Stavros părea dezamăgit și perfect convins că se înșela.

— Ai venit singur aici? m-a întrebat.

— Singur.

— Începi o nouă viață, nu?

O luasem de câteva ori de la început, dar niciodată nu simțisem că era ceva cu totul nou. Plecasem de acasă și mă înrolasem la pușcașii marini, trecusem la FBI și acum, la servicii private de pază. La fel ca o mulțime de alți veterani, încercam să decid de unul singur pentru viața mea, după ce ani de zile mi se impusese să ascult de ordinele altora. Faptul că fusesem onorabil lăsat la vatră, după ce tirul inamic îmi zdrobise genunchiul, era o chestie destul de supărătoare. După 10 ani în cadrul corpului pușcașilor marini, numeroase dislocări, misiuni fără număr și răpirea unui puști de 10 ani, cu pregătire de luptă minimală, pusesem capăt carierei mele militare.

Mi-am dus mâna la genunchi și mi-am pipăit cicatricile umflate.

— Cine știe? Poate că de data asta așa o să fie.

— A, deci ai mai făcut asta și altă dată.

Am încuviințat din cap. După ce genunchiul mi se vindecase, atât cât era cu putință, îi telefonasem unui vechi prieten, managerul firmei Deep Six Security. La început, păruse o promovare să conduc vehicule blindate, dar prevăzute cu aer condiționat, însă să protejez politicieni corupți, vânzători de armament și șefi de grupări armate... salariul nu a reușit niciodată să mă facă să uit asta, după care m-am ales cu o arsură la umărul stâng de la o grenadă de diversiune, în timpul unui raid nocturn. Când am fost acceptat la Quantico, crezusem că în sfârșit mi-am găsit chemarea. După cum s-a dovedit, doi ani în FBI

au fost suficienți ca să-mi dau seama că nu era de mine. Șeful meu din Denver era cumsecade în comparație cu nemernicul din San Diego, însă colegii mei erau analiști și hârțogari. Chiar și agenții de teren purtau cravată și sacou la muncă. Niciunul dintre cei care purtau costum nu ajungea să se murdărească. Să lucrez cu ei a fost o decizie luată la disperare, pe care am corectat-o cât am putut de repede.

— Probabil că tipa ți-a tras-o rău de tot, a zis Stavros. Nu văd nici măcar o urmă de regret.

— Nu. Nici n-am întâlnit-o încă.

— Oh! Ești printre cei care cred că există *una anume*, hm?

Am zâmbit înainte de a mai lua o gură de bere. Avusesem câteva iubite, dar nu găsisem niciodată pe nimeni care să fi reușit să mă ajute să scap de sentimentul că exista ceva — cineva — mai bun. Pe Laura o cunoscusem imediat după ce am terminat pregătirea de bază. Ar fi putut să fie o soție de militar, ca la carte. Am trăit împreună un an, dar ne-am dat seama amândoi că nu era vorba de dragoste și, trei ani mai târziu, i-am fost cavaler de onoare, când s-a căsătorit cu cel mai bun prieten al meu. Mai avusesem câteva întâlniri și multe alte femei, pe care sora mea mai mică, Hailey, le numise *tipe bune să-mi omor timpul cu ele*, dar, oricât de uluitoare, de frumoase, de amuzante erau… am știut că niciuna nu era *ea*. Fata mea era undeva, acolo, și puteam să o simt tot așa cum îi simțeam pe Maddox și pe amicii lui zgâindu-se în ceafa mea.

Mobilul mi-a bâzâit în buzunarul de la spate, așa că m-am ridicat și am lăsat o bancnotă de cinci dolari, făcută sul, în borcanul cu bacșișuri.

— Tocmai la tine mă gândeam, am zis, îndreptându-mă spre lift.

— Cum să nu!? Te-ai instalat? m-a întrebat Hailey.

Mi-am făcut loc, strecurându-mă printre pompierii care sorbeau toți din halbele de bere India Pale, la jumătate de preț.

— Cât de bine se poate instala cineva într-o cameră de hotel.

— Nu ți-au dat o locuință?

— Nu.

— Tot nu mi-ai spus ce faci în Colorado Springs.

— Și nici n-am de gând s-o fac.

Hailey a oftat și eu am râs. Ne petrecuserăm destul timp codindu-ne să spunem adevărul.

— Nu am prea mult timp. Sunt în pauza de masă. Dar sunt fericită că ești la doar trei ore de aici, cu mașina. Vii acasă de Paște? Tata deja are predica gata, cu 10 luni înainte.

Am apăsat pe butonul liftului și am așteptat.

— Nu-i același lucru în fiecare an? La ce e nevoie de atâta pregătire? În afară poate de faptul că trebuie să aleagă pe care dintre pilde s-o folosească.

— Încetează!

— Pe bune, tu ai citit evangheliile? La mormânt a fost un om, au fost doi, un om și un înger sau un înger? Nu e același lucru la Matei, Marcu, Luca sau Ioan. Și el numește asta cuvântul infailibil al lui Dumnezeu.

Ușa liftului s-a deschis și am pășit înăuntru, cu senzația imediată de vinovăție.

— Iartă-mă, HayBells.

— De când ai devenit așa pesimist?

— De la prima mea misiune, când am citit, de fapt, Biblia. Uite ce-i, săptămâna viitoare o să mă acomodez cu noua mea slujbă. O să am program prelungit, ca să-mi pregătesc echipa, așa că în următoarele câteva săptămâni s-ar putea să nu fiu prea disponibil.

Liftul s-a zguduit, în timp ce încetinea să oprească. Ușile s-au deschis lent, eu am ieșit în hol, am făcut stânga și — deși știam încotro să o iau — am verificat indicatorul, să mă asigur că 201 era la stânga. Camera mea se afla la capătul culoarului. M-am oprit în fața ușii și am scotocit după cheie, timp în care am ținut la ureche telefonul sprijinit în umăr, ascultând vocea surorii mele.

Hailey a continuat să sporovăie des
pre băiatul nou care-i dădea târcoale și
N-o învinuiam că nu știa nimic despre
regulile, lipsa totală a intimității. Eu fu
învățaseră cum să nu faci un copil să fu
mama punea mai des piciorul în pra
aproape normală.

— Ai auzit ce-am spus? m-a între
a făcut clic.

Am apăsat pe clanță și am deschi

— Iartă-mă, vorbeai de călătoria
data asta, corect?

— Și data trecută tot în Hondu
nergi. M-aș simți mai în siguranță d

— Aș vrea să pot, Bells. Dar în
să am concediu.

— Dar e numai o săptămână. A

M-am lăsat să cad pe spate, pe
tavanul de culoare bej. Nu mă obos
de soare se strecurau prin fanta dir

— Mi-e dor de tine, pușto
Am simțit-o cum se bosumflă
besc. Întotdeauna a avut o părere
un efort continuu că să dau impr

— Și mie mi-e dor de tine.
— Spune-le mamei și tatei
— Așa o să fac. Bafta mâine
După ce a închis, cap
Hailey mea o lumină

Hailey a continuat să sporovăie despre balul de absolvire și despre băiatul nou care-i dădea târcoale și despre înscrierile la facultate. N-o învinuiam că nu știa nimic despre viața mea de liceu. Răcnetele, regulile, lipsa totală a intimității. Eu fusesem prototipul. De la mine învățaseră cum să nu faci un copil să fugă de acasă. Tata se relaxase, mama punea mai des piciorul în prag. Copilăria lui Hailey fusese aproape normală.

— Ai auzit ce-am spus? m-a întrebat ea, în timp ce încuietoarea a făcut clic.

Am apăsat pe clanță și am deschis ușa.

— Iartă-mă, vorbeai de călătoria misionară. E în Honduras, de data asta, corect?

— Și data trecută tot în Honduras a fost. Cred că ar trebui să mergi. M-aș simți mai în siguranță dacă ai fi și tu acolo.

— Aș vrea să pot, Bells. Dar încep o slujbă nouă. O vreme n-o să am concediu.

— Dar e numai o săptămână. Ai putea să-ți iei liber o săptămână.

M-am lăsat să cad pe spate, pe salteaua tare și rece, cu ochii în tavanul de culoare bej. Nu mă obosisem să aprind lumina, câteva raze de soare se strecurau prin fanta dintre draperiile trase peste fereastră.

— Mi-e dor de tine, puștoaico.

Am simțit-o cum se bosumflă la telefon, și asta m-a făcut să zâmbesc. Întotdeauna a avut o părere foarte bună despre mine. Făceam un efort continuu ca să dau impresia că eram așa cum mă credea ea.

— Și mie mi-e dor de tine, Scottie.

— Spune-le mamei și tatei că-i iubesc.

— Așa o să fac. Baftă mâine!

După ce a închis, camera mi s-a părut goală, mai întunecată. Hailey era o lumină în sine. Ea, părinții mei și casa copilăriei mele, din Goodland, Kansas, erau la doar câteva ore distanță. Din anumite motive, nu mă consola, cum ar fi trebuit. Peste câteva luni, Hailey avea

să împlinească 18 ani. Putea să se urce oricând într-o mașină, să vină să mă vadă. Nimic nu mă bucura mai mult decât să-mi petrec timpul cu sora mea mai mică, dar îmi era mai ușor să păstrez secretele când se aflau toți la distanța unei călătorii cu avionul.

M-am uitat la ceas. Încă șapte ore de pierdut, înainte de a se da stingerea. Am închis ochii, cu gândul să moțăi o jumătate de oră, în speranța că va fi suficient cât să-mi reîncarc bateriile, dar și destul de scurt ca să nu am coșmaruri.

S-a auzit un ciocănit în ușă și am deschis brusc ochii.

— Imediat, am zis ducându-mă la ușă.

Am descuiat și i-am văzut pe Taylor Maddox și pe câțiva dintre prietenii lui. M-am încordat, gata de bătaie.

— Ne ducem să luăm prânzul în centru. Vrei să vii cu noi? a întrebat Taylor.

Pentru momentul ăsta în care eram pe cale să adorm, mâncarea era o variantă mai bună decât să mă lupt cu niște indivizi necunoscuți care aveau arme ce nu păreau să rămână vreodată fără muniție.

— Stați să pun o cămașă pe mine.

Capitolul trei

Darby

Pardoseala de ciment pe care se afla masa de lemn la care mă condusese plasatoarea era lipicioasă, dar paravanele de sticlă ale restaurantului mexican pe care-l alesesem protejau împotriva vântului dezolant și fumului venit dinspre incendiul aflat nu departe în afara orașului. Ziarul și sosul salsa oferite gratis erau un avantaj în plus.

Rochia mea de mireasă stătea agățată într-un magazin de amanet, puțin mai la nord de centrul orașului Colorado Springs, iar cei 400 de dolari pe care i-am obținut m-au ajutat să plătesc pantalonii eleganți, cămașa cu nasturi, sutienul, chiloții de bumbac și balerinii pe care-i purtam. Să primesc doar jumătate din cât dădusem pe rochie, cu nici șase luni în urmă, era de-a dreptul dureros. În rucsacul pe care mi-l cumpărasem din magazinul de caritate aveam un hanorac bleumarin cu glugă și o pereche de pantaloni de trening gri-plumb pe care le

luasem tot de acolo. Aveam însă nevoie de ceva cu care să mă îmbrac la interviu și ținutele office pentru femei aveau o reducere de 50 la sută. Așa că am vândut rochia, am păstrat inelul de logodnă pentru cazul în care, mai târziu, aș fi avut nevoie de cash, și am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. O ocazie de a obține imediat bani cash, oricare ar fi fost aceasta, nu era ceva la care să dau cu tifla.

Genunchiul care-mi zvâcnea se tot lovea de masă și asta atrăsese atenția unor gâgălici de copii din apropiere. Nu mă puteam controla. Aveam impresia în fiecare clipă că Shawn o să apară cu nenorocita aia de camionetă a lui, o să mă ia de păr și-o să mă târască înapoi în Texas. Eram liberă, dar încă îmi era frică și asta mă înfuria.

Lângă nota de plată, chelnerul îmi lăsase un pix cu care să semnez ulterior chitanța cărții de credit. Nu știa că aveam să achit cu numerar nota în valoare de șapte dolari, pentru un *queso* și o sticlă de Dr Pepper pe care mi le comandasem pentru o masă de prânz târzie. Am dat deoparte castroanele goale și alături de ele, cu pixul, mi-am luat notițe pe marginea articolelor din ziar și am încercuit anunțurile de mică publicitate — pe toate, de la secretară la o firmă de avocatură și până la recepționeră într-un hotel, schimburile doi și trei. La Fort Hood fusesem chelneriță și apoi am fost iubita unui tip gelos, excesiv de protector și de autoritar, care nu voia să riște lăsându-mă să muncesc în preajma unor oameni care ar fi putut să-mi bage în cap idei trăsnite sau în preajma altor bărbați, care ar fi putut să se uite prea lung la mine ori să mă facă să cred că eram mai isteață, mai nostimă și mai drăguță decât mă credea Shawn.

— E chiar bun, a zis chelnerul, oprindu-se o secundă să se uite la desenul pe care-l făcusem. Ce reprezintă?

— Un palmier… și o fată care dansează hula hawaiiană, i-am zis, încercând să privesc liniile groase și detaliile, cu ochii lui.

Desenul era destul de bun. Păcat că nu avea nimeni nevoie de un mâzgălitor profesionist.

— Studiezi Biblia aici?

— A, nu, am răspuns, uitându-mă la Biblia lui Carly, pusă lângă mine.

— Hawaii, a zis, făcând un semn din cap. Cool.

Apoi s-a îndepărtat.

Nu fusesem niciodată în Hawaii. Nu fusesem niciodată nicăieri. Să călătoresc în afara orașului Fort Hood era ceva ce-mi imaginasem că voi face împreună cu Shawn. Acum mă aflam la 12 ore distanță de el, singură. Dar când mi-am dat seama de faptul că stăteam cu umerii căzuți și capul în jos, ezitând să-i privesc pe ceilalți în ochi, am știut că el încă era cu mine, că supraveghea cățelușul bătut și timorat în care mă transformasem.

Mi-am ridicat de pe podeaua lipicioasă unul dintre balerinii Toms, ușor uzați, ca să mă așez mai comod pe scaun, și abia dacă am băgat de seamă ce zgomot cumplit făcea. Trebuia să-mi repet mereu că, în afară de mine, nu știa nimeni unde sunt, dar tot mă uitam de patru ori pe minut spre parcare, să mă asigur că nu apărea nicio mașină familiară.

— Ești OK, am șoptit și, cu mișcări repezi, am mai adăugat alte detalii la părul lung și negru al fetei hawaiiene.

Era surâzătoare și lipsită de griji, ceva ce eu nu mai făcusem sau simțisem de foarte multă vreme. În autobuz mă gândeam că, odată ajunsă la destinație, o să redevin ca prin minune cea care fusesem odată — fără anxietate, fără griji, fără copleșitoarea senzație de groază. Pe măsură ce orele treceau, iar eu continuam să nu mă simt mai bine, speranța a fost înlocuită de ceva mult mai sumbru. Nu voiam ca Shawn să dețină controlul, și iată-mă stând acolo, fiindu-mi frică de el mai mult decât îmi fusese vreodată.

Hotelul Colorado Springs era la doar câțiva kilometri pe autostradă, imediat după Red Rock Canyon. Mă întrebam dacă hotelul oferea reduceri la camere, pentru angajați. Atunci ar merita, la cei 12 dolari pe oră, cât ofereau. Mi-am pus Biblia în rucsac, am lăsat pe masă

două bancnote de cinci dolari și m-am dus la pupitrul plasatoarei, cu hârtia în mână și cu toate bunurile mele atârnate pe umeri. Sosisem în Colorado Springs la 7:30 dimineața. După ce scotocisem atâta prin magazinele de caritate, îmbrăcată în rochia de mireasă, după ce căutasem un loc pentru amanetat și un magazin în centru care vindea chiloți obișnuiți, din bumbac, și articole de toaletă, puteam spune că avusesem o zi productivă, chiar dacă nu reușisem să scap de mirosul de fum din nări.

— Scuză-mă, i-am spus bărbatului de la pupitru. Poți să-mi împrumuți telefonul vostru?

— N-avem telefon, a zis el, clătinând din cap.

— N-aveți telefon? am repetat.

Mințea. Sigur că aveau telefon, doar că nu era pentru clienți. Am oftat. M-am rugat să fiu acceptată la interviu când o să ajung acolo. Atunci o să fie deja aproape prea întuneric ca să mai găsesc alt loc, și aveam să fiu nevoită să cheltui o mare parte din banii pe care-i mai aveam, pentru o cameră. Cel puțin era un loc unde puteam să rămân peste noapte.

Mi-am pus mai bine rucsacul în spate și am deschis ușa, am traversat parcarea până la șosea și am luat-o spre sud. Soarele era ascuns după o cortină groasă de ceață, semăna mai mult cu o minge roz, strălucitoare, și mă întrebam dacă nu cumva cerul o să se întunece mai repede decât de obicei. Traficul pe șosea era intens, era oră de vârf și lumea pleca din parcul Garden of Gods și din Red Rock Canyon înainte să apună soarele. Gazele de eșapament și fumul făceau ca aerul să-mi ardă gâtul la fiecare respirație, așa că am grăbit pasul în speranța că o să ajung la hotel cât mai repede. Pe un sens, mașinile se târau pe lângă mine cu viteza melcului, pe celălalt exista un adăpost improvizat. Un bărbat stătea așezat pe jos, lângă un cărucior de supermarket plin cu singurele lui bunuri. Fața lui, murdară și muncită, povestea despre lupte și eșecuri. Dinspre partea unde stăteam eu, dincoace de

parapetele de metal care îl apărau de vânt, viața lui semăna cu o mare rană deschisă care sângera așa de mult și de atâta timp, încât abia dacă mai observa că era ceva în neregulă.

M-am oprit în dreptul adăpostului său și i-am întins o bancnotă de 20 de dolari. În timp ce se uita surprins la mâna lui, eu am trecut mai departe, dorindu-mi să mă asigur că în noaptea aceea voi avea parte de pereți adevărați, de apă caldă și un pat.

Pe autostrada Midland nu existau trotuare pentru pietoni și, din loc în loc, nu exista nici spațiu suficient între versanții de rocă roșiatică și banda de refugiu. Două uși glisante s-au deschis în fața mea când am ajuns aproape de intrarea în hotel. Am intrat, simțind un parfum de dezodorizant ieftin pentru covoare și cafea proaspăt făcută, pe care mi l-a suflat în față aerul condiționat. Holul, decorat în nuanțe de bej, cu plante artificiale, era lipsit de culoare și nu-ți dădea impresia că ești acasă, impresie pe care cele mai multe hoteluri nu reușeau să o creeze. Pe peretele din spate era barul hotelului, unde, pe un afiș aflat lângă ultimul scaun, scria: Bun venit, pompieri! Bere India Pale și aperitive la jumătate de preț!

În spatele tejghelei, un bărbat ștergea blatul cu o cârpă albă. Avea părul negru, țepos pentru că și-l dăduse cu gel; când m-a văzut, s-a încruntat — avea sprâncene dese, excesiv de îngrijite.

— Vino încoace, rază de soare, mi-a zis, oferindu-mi un scaun.

Îmi dădeam seama când bărbații flirtau cu mine și, ca să fiu cinstită, cei mai mulți o făceau. Fusesem folosită destul ca să știu dacă aceasta era intenția, dar, uneori, bărbații voiau să fie folosiți. Însă tonul barmanului nu făcea deloc parte din spectrul seducției, ci suna mai degrabă ca și cum i s-ar fi adresat surorii lui mai mici.

Am traversat holul, am trecut pe lângă un grup de bărbați care se vânturau pe-acolo, pe lângă două canapele și un fotoliu solitar, adunate toate în fața unui televizor cu ecran mare, plat. Barul era pe colț, lângă intrarea care ducea spre lifturi, în partea opusă recepției.

— Vrei să te cazezi? m-a întrebat barmanul.

Pe ecusonul lui ieftin scria *Stavros*. Ridurile fine din jurul ochilor se adânceau când zâmbea și se asortau cu cele trei linii de pe frunte. Era cu 10 ani mai mare ca mine, poate, și probabil că văzuse sute de fete drăguțe trecând prin barul lui, iar eu eram una dintre acelea multe. Stavros era însă un tip suficient de decent ca să nu încerce să se culce cu toată lumea.

M-am așezat pe un scaun, aruncând o privire spre recepția unde nu era nimeni.

— Sper să pot discuta cu un manager.

— Da?

— Am văzut anunțul din ziar, pentru angajare.

Stavros a zâmbit.

— A, angajare. Trebuie să revină dintr-o clipă în alta. Vrei ceva de băut?

— Doar apă, te rog, am zis și am ridicat din umeri.

A dat din cap.

— Chiar pari moartă de sete.

Am izbucnit în râs.

— Și cum mai par? Am venit pe jos până aici. M-ar mira să nu fiu varză, și transpirată pe deasupra.

— Ai venit pe jos? De unde? a întrebat, mirat.

Cu un clește a luat cuburi de gheață și le-a pus într-un pahar, pe care apoi l-a umplut cu apă.

— De la un restaurant mexican, situat mai încolo, pe șosea.

Stavros a ridicat din sprâncene.

— Dulceață, ăla nu e mai încolo pe șosea. Ăla e la cel puțin cinci kilometri de-aici. Probabil că vrei foarte tare slujba asta.

— O vreau. Și am de gând să iau o cameră pentru noaptea asta. Poate chiar pentru mai multe nopți.

— Tocmai ai sosit în oraș?

— Da, am zis, făcând semn din cap. Azi-dimineață.

— Ce ai în rucsac? a zis, arătând spre spatele meu.

— Lucrurile mele. Tot ce am.

Stavros m-a privit cu suspiciune.

— Nu arăți ca o hoinară.

— Nici nu sunt.

— Crede-mă, de aici și până în Texas, e plin de hoinari.

— Eu nu sunt din…

Ce rost avea? Din clipa în care deschisesem gura, Stavros își dăduse seama de unde eram. M-a fixat o clipă cu privirea.

— De ce-ai venit aici?

— Vreau să văd lumea, cred.

A zâmbit din nou.

— Să nu minți! Deja pot să-ți spun că nu te pricepi.

M-am foit pe scaun și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Nu prea am chef să…

— Nu l-ai omorât, nu? m-a întrebat, nu atât speriat, cât intrigat. Pe tip, adică.

Am clătinat din cap.

— Am înțeles, a zis. Cum te cheamă?

— Darby… Cooke.

— Îhâmm, a făcut el, deloc convins. Crezi că atunci când te cheamă Darby, un nume de familie fals o să te ajute în vreun fel?

M-am prăbușit pe scaun.

— Atunci, Cooke să fie. Secretul tău e în siguranță.

Atenția i-a fost atrasă spre recepția hotelului. Dinspre zona liftu-rilor apăruse o femeie mai în vârstă. Mesteca ultima îmbucătură de la masă și-și freca mâinile. Stătea în picioare și computerul îi ajungea până la brâu.

— Tipa de-acolo e Tilde, a zis Stavros, dându-și ochii peste cap.

— Pare amabilă, am spus, privind-o cum lucrează la computer.

Avea ochii fardați cu albastru până sus la sprâncenele creionate, și buzele erau date cu un ruj roz-deschis. Era pe cât de înaltă, pe-atât de lată și, din când în când, surâdea, chiar dacă nu cuiva anume.

— În cea mai mare parte a timpului. Lucrează în schimbul doi, de la trei după-amiază la 11 noaptea, așa că până ajunge ea să se simtă suficient de în largul ei cât să-și arate latura țâfnoasă, tu o să intri în schimbul de noapte. Ea o să-ți facă instructajul, acum face schimburi duble ca să acopere turele, așa că uneori poate să fie mai irascibilă.

— Asta, dacă primesc slujba.

— Ai primit-o, a zis Stavros.

— De unde știi tu așa de sigur?

— Pentru că eu sunt proprietarul aici.

— Ah, am făcut, privindu-l cum traversează încăperea.

El și Tilde au discutat în șoaptă despre mine și apoi Stavros m-a chemat la el, făcând un semn din mână.

— Tilde o să-ți dea o cameră și documentele de completat. Pentru angajați, camera este 20 de dolari pe noapte și prețul crește cu până la jumătate din tarif, dacă suntem complet ocupați. Nu se oferă servicii de curățenie. Poți să începi imediat?

Am ridicat din sprâncene și am clipit.

— Acum? am zis. Sigur. Absolut.

— Bine. Ia-ți lucrurile. Camera ta e la capătul holului de lângă recepție.

S-a uitat apoi la Tilde și a zis:

— O sută.

Femeia a încuviințat cu un gest din cap, s-a întors la recepție și a continuat să lucreze pe calculator.

— Pe urmă vin înapoi aici? E bine cum sunt îmbrăcată?

— Arăți superb, a spus Stavros, îndemnându-mă, cu un semn din mână, să plec. Trebuie să porți o cămașă albă cu nasturi și pantaloni negri, largi, asta e uniforma noastră.

Tilde s-a apropiat de noi cu un card alb pentru ușă și s-a uitat la Stavros.

— N-ai idee cât de recunoscătoare-ți sunt. Mulțumesc mult de tot.

— În curând n-o să ne vedem capul de treabă, a zis Stavros, încuviințând din cap. Echipele IHC vin de peste tot. Încearcă doar să... ții pasul.

Apoi s-a dus la bar. Când s-a întors cu spatele, m-am uitat la Tilde și am întrebat-o:

— Ce e IHC?

— Pompieri, a zis ea, conducându-mă spre zona lifturilor. Vin să stingă incendiile de la marginea orașului. Nu trebuie decât să te uiți la mine și să le zâmbești clienților. N-o să înveți totul într-o singură noapte.

Aproape că mă așteptasem ca ea să cheme liftul, dar Tilde a continuat să meargă spre capătul coridorului, către o ușă pe care scria DEBARA.

Pe ușă era numărul 100 și Tilde mi-a făcut semn să încerc cheia. S-a auzit un bip și o luminiță verde, palidă a clipit când am băgat cardul de plastic în fanta neagră de deasupra clanței. Zăvorul s-a deschis și i-am zâmbit lui Tilde.

— Mulțumesc, am spus și am împins ușa să se deschidă.

— Poți să te întorci la recepție într-o jumătate de oră?

— Da. Mă aranjez puțin și vin.

Ușa s-a închis în spatele meu și am mijit ochii în întuneric. Soarele încerca cu greu să pătrundă prin crăpătura dintre draperiile groase. Am întins mâna lângă ușă și am aprins lumina, apoi am pus la ușă și zăvorul argintiu, de siguranță. Când am aprins lumina, s-a pornit și ventilatorul. Chiuveta era înconjurată de un blat lung de 60 de centimetri, iar dușul și cada erau mascate de o perdea asortată, de culoarea untului. Oglinda mare era impecabilă. Pentru o fracțiune de

secundă, mi-am dorit ca în prețul redus să fi fost incluse și serviciile de curățenie, dar asta era prea frumos ca să fie adevărat.

Holul mic dădea într-o cameră de șase metri pe șase, cu noptiere de fiecare parte a patului dublu. Pe comoda de lemn, cu șase sertare, se afla televizorul. Restul mobilierului consta dintr-un birou, un scaun de lemn, un fotoliu tapițat, care se presupunea că se asortează cu modelul verde și albastru al covorului, deși nu era tocmai așa, iar sub fereastră era aerul condiționat cu invertor.

Am tras de sertare și mi-am dat seama că pe o parte era un frigider, gol, mai mare decât modelul tipic pentru o cameră de hotel. Pe peretele care separa camera principală de baie era o nișă pentru cuptorul cu microunde și cafetieră, alături de un aragaz cu două ochiuri, cu hotă. *Pot să gătesc!* M-am lăsat să cad pe spate, pe pat. Confortabil. Nu-mi venea să cred ce norocoasă eram. Ce norocoși eram. *Doamne, Îți mulțumesc.*

Mi-am pus mâna pe abdomen, în punctul central al pelvisului — unde bănuiam că se află bebelușul.

— O să ne fie bine.

Oare bebelușul era fată? Băiat? Trăsăturile mi s-au contorsionat de dezamăgire că nu știam dacă să-i spun *el* sau *ea*. Multă vreme de-acum înainte nu aveam cum să știu, până când aveam să nasc. Bebelușul meu era de dimensiunea unui bob de fasole, sau cam așa ceva. Bobiță. Bebelușul Bobiță Dixon.

— O să fim bine, Bobiță.

Am rostit cuvintele cu voce tare, mai mult pentru mine. Mă gândeam la cum o să-mi întrețin copilul, unde o să locuim, la cheltuielile pentru scutece și pentru creșă. Eram mai recunoscătoare pentru slujbă decât pentru banii în sine. Faptul că voi fi prinsă cu treaba o să mă ajute să-mi țin mintea ocupată, să uit de teama copleșitoare. Eram o mamă singură. Am zâmbit. Cel puțin, eram liberă.

Nu puteam să nu zâmbesc... am băgat mâna în rucsac și am scos pasta de dinți, periuța, peria de păr și deodorantul. M-am repezit în baie, am pus la locul lor cele câteva obiecte de toaletă pe care le aveam cu mine și am pus un pic de pastă de dinți pe periuță. Freacă și scuipă. Freacă și scuipă. Clătește. Am scuturat periuța de dinți, lovind-o cu un clinchet de marginea chiuvetei, apoi am folosit paharul drept suport. Deodorant, dat un pic cu peria pe păr, pe urmă am luat cardul-cheie și portofelul. Am ieșit în grabă pe ușă și am traversat iute coridorul.

Ușa liftului s-a deschis și m-am izbit de un bărbat înalt. Asta m-a făcut să mă dau înapoi.

— Vai de mine! Îmi cer scuze! am zis, recăpătându-mi echilibrul.

Tipul m-a prins să nu cad, uitându-se la mine cu îngrijorare.

— Dumnezeule, ești bine?

— Da. Da, n-am pățit nimic, i-am răspuns, scuturându-l pe tricou cu mâna, pentru că i-l murdărisem.

— Te-ai lovit destul de tare de mine, a spus.

— Îmi cer scuze. Te-am rănit?

Bărbatul a scos un hohot de râs și atunci m-am uitat la el. Era cu un cap și jumătate mai înalt decât mine și mânecile îi stăteau bine întinse pe bicepșii plini de tatuaje care-i acopereau brațele până la încheieturi. Arăta ca un bodyguard și asta m-a făcut să mă simt intimidată.

— De cine fugi așa?

— Eu? De nimeni, am răspuns răspicat, pe un ton totuși defensiv.

A ridicat din sprânceană.

— Aha! Vrei să spui că...

Am arătat cu degetul în spatele meu.

— Mă grăbesc la muncă, am zis, gesticulând spre Tilde, aflată la recepție.

— Aici? Lucrezi aici? a întrebat el, arătând spre podea. Nu te-am mai văzut.

— E prima zi, i-am explicat, sperând că zâmbetul meu nu era la fel de aiurea cum mă simțeam eu însămi. Cred că ar trebui…

— Ah, sigur.

— Încă o dată, scuze.

M-am îndepărtat mai înainte ca el să apuce să-mi răspundă. De multă vreme nu mai vorbisem cu alți bărbați în afară de Shawn. Sigur, nu când era Shawn prin preajmă. La baza militară veștile circulau repede și puține erau lucrurile care să-l fi stârnit pe Shawn mai mult decât să audă că-mi dădea atenție vreun bărbat.

Când am ajuns lângă ea, Tilde mustăcea. De brațele ochelarilor îi atârnau două lanțuri identice, care se bălăngăneau la unison.

— Ești OK?

— Îmi pare foarte, foarte rău. N-ar fi trebuit să merg așa repede. Pur și simplu, eram agitată.

— Glumești? A fost pur și simplu genial. În plus, pe băiatul ăla n-ai putea nici măcar să-l zgârii.

Tilde a tușit o dată, să-și dreagă glasul. Era aceeași tuse a fumătorului, scurtă, dogită, pe care o avea și mama.

— Îl cunoști?

— E unul dintre tipii de la IHC.

Am clipit, nedumerită, și ea a continuat.

— Pompierii. Cel tatuat a sosit azi. Maddox. Are un frate geamăn, eu nu prea pot să-i deosebesc, dar sunt sigură că o să-și tragă o fată la el în cameră cel puțin o dată, cât stă aici. O să începi și tu să te prinzi ușor ce fel sunt oamenii. Cuplurile căsătorite. Cuplurile de căsătoriți care vin aici, dar nu sunt căsătoriți între ei. Cei care vin aici să muncească, clienții fideli, părinții epuizați, cu cinci copii. Cuplurile de tineri care au câini pe post de copii. Cuplurile mai în vârstă,

care au câini pe post de copii. Camionagiii. Drogații. Puștii de liceu. Vagabonzii. O să-i vezi pe toți.

L-am urmărit pe Maddox, care a traversat holul și s-a așezat la bar. A glumit o vreme cu Stavros, apoi cu tovarășii lui pompieri.

— Dintr-un moment în altul, o să înceapă să curgă în valuri. Ar trebui să-ți explic lucrurile de bază.

Tilde a fost răbdătoare, mi-a arătat sistemul computerizat, cum să înregistrez cazarea și eliberarea camerelor, cum să generez cartelele-cheie, cum să fixez apelul de trezire și o rezervare, cum să știu dacă sosește un apel din exterior sau dacă sună unul dintre oaspeți, cum să transfer un apel telefonic într-o cameră.

Ușile duble de sticlă s-au deschis automat și în hol a intrat un grup de bărbați cu raniță și rucsacuri, care sporovăiau, își cărau în glumă pumni și se îmbrânceau. Atenția le-a fost atrasă de bărbatul de la bar, așa că s-au apropiat de el, l-au lovit ușor peste șapcă și i-au dat-o jos, pe urmă au făcut cu rândul încercând să-l dărâme de pe scaun.

— De ce fac băieții chestiile astea? am întrebat. Sunt așa de răi unii cu alții!

— Răi? Nu, scumpete, asta e doar felul în care își arată afecțiunea. Bărbați cu slujbe ca ale lor... și polițiștii, soldații, știi și tu genul. Toți sunt așa.

M-am încruntat.

— Cineva ar trebui să le spună că asta nu este afecțiune.

Pompierii aveau siluete suple, pomeți proeminenți și ochii afundați în orbite. Păreau destul de fericiți, cum se tachinau unii pe alții și râdeau, ca și cum ar fi fost vechi colegi de liceu care se reîntâlneau după ani de zile.

— Uite-l că vine, a zis Tilde șoptit, zâmbind în continuare.

— Maddox? am întrebat, tot în șoaptă, imitând-o.

— Taylor Maddox! a exclamat ea, când bărbatul a ajuns destul de aproape de noi ca să o audă. Mă bucur să te văd din nou. Ce faci azi?

— Tata e bine. Frații sunt bine și ei, a răspuns Maddox, privind în jos în timp ce-și scotea portofelul din buzunarul de la spate.

A aruncat pe blat cardul de identitate și pe cel de credit, apoi și-a îndreptat atenția spre telefon, să tasteze rapid un răspuns. După ce l-a lăsat deoparte, a ridicat ochii și atunci mi-a surprins privirea.

— Ah!

— Bună ziua, am spus eu.

— E totul în ordine cu camera ta? l-a întrebat Tilde.

Maddox i-a ignorat întrebarea, ca să-mi răspundă mie.

— Ne-am ciocnit în hol, a zis.

— Îmi amintesc.

— Deci… e prima ta zi aici, nu? Cum merge până acum?

— Bine, am spus.

Cu răspunsul și limbajul meu corporal îi transmiteam și faptul că nu mă interesează.

A chicotit, fără să pară că s-ar simți ofensat.

— Tilde, camera pe care o am e cu pat dublu. Mie o să-mi trebuiască o cameră cu două paturi mari. Și două chei.

— Mi-a rămas una dublă. Ai noroc, a zis Tilde, tastând la computer. Doar că o să am nevoie din nou de cardul tău de credit.

Taylor a afișat un zâmbet perfect și mi-a aruncat o ocheadă, într-o miime de secundă, înainte de a-mi întinde cardul.

I l-am înmânat lui Tilde, care a clipit. Orice zicea bărbatul acela, o făcea să roșească. Da, tipul era atrăgător și șarmant și, cel puțin la suprafață, era amabil și modest. Mă întrebam dacă eram eu neîncrezătoare în ce-l privește din cauza zidului pe care fusesem obligată să-l ridic în jurul meu sau pentru că îmi inspira ceva familiar… și nu în sensul bun. Cu un clic din mouse, Tilde a ales camera și pe urmă a introdus numele lui și celelalte informații. A programat două carduri-cheie și i le-a întins. *Pare destul de ușor.*

— S-a rezolvat! a zis Tilde.

Taylor a semnat factura și Tilde i-a returnat cardul de credit, apoi a pus cheile într-un mic plic pe care i l-a întins peste tejghea.

— Bine ai venit acasă! Din nou.

— Mulțumesc, Tilde. Ție nu ți-am reținut numele.

— Darby, a răspuns Tilde în locul meu. Încă nu i-am făcut ecusonul.

— Hm... N-am mai auzit numele ăsta până acum. Trebuie să fie o adevărată istorie.

— Una foarte plicticoasă, i-am zis.

— Oricum ar fi, tot mi-ar plăcea să o ascult odată, a spus Taylor, îndreptându-se către zona lifturilor.

— Vai de mine, a mormăit Tilde. Deja ai dat de belea.

— Nu, am făcut eu, clătinând din cap. Nu mă interesează să ies cu nimeni. Sigur nu cu genul ăsta de tip. Fără pompieri, polițiști, soldați...

— Ai dreptate, a chicotit Tilde. Slujbele astea reclamă un soi anume de personalitate, nu-i așa?

Telefonul a început să sune melodios și Tilde l-a luat repede. L-a dus la ureche, sprijinindu-l între bărbie și umăr.

— Recepția. Cu ce pot să vă ajut, domnule Trexler? Ah! Îmi cer scuze. Da, o să vă trimit imediat pe cineva.

Apoi a apăsat cu un deget în furcă și a exclamat:

— La dracu'!

A ridicat degetul și a format un alt număr. A așteptat. A oftat. Și-a dat ochii peste cap și a închis.

— Darby, ar trebui să fie un cărucior pentru curățenie pe undeva prin capătul coridorului. Ia patru prosoape de baie și patru mănuși cosmetice flaușate și du-i-le lui Scottie Trexler, la 201.

— Căruțul e pe coridorul ăla? am întrebat, arătând în partea opusă, dincolo de hol.

Tilde a dat din cap că da.

Holul era greu de traversat. Un labirint de bărbați, cei mai mulți înfometați și nespălați, și câteva femei. Am trecut de colț și am intrat

într-un alt coridor, pe care erau vreo 20 de uși, toate de culoare bej. La jumătatea lui se afla un cărucior de menaj, nesupravegheat, plin cu pahare, prosoape, mănuși cosmetice flaușate, săpunuri și sticluțe mici cu șampon și balsam pentru păr. M-am servit cu prosoape și mănuși și am revenit în holul mare.

Pompierii adunați în jurul barului s-au despărțit ca Marea Roșie, oprindu-se din conversații destul cât să mă lase să trec, cu brațele pline de prosoape albe ca neaua. Când s-a apropiat de etajul al doilea, liftul s-a zguduit și pe urmă s-a oprit cu o zvâcnitură. Ușile s-au deschis spre un coridor cufundat în liniște. O oglindă mare, în formă de romb, era atârnată de peretele opus liftului. Femeia din oglindă părea alta decât mireasa plângăcioasă și prinsă în capcană, din oglinda bisericuței din Fort Hood. Mi se citea în priviri speranța. Independența.

Camera 201 se afla la vreo cinci metri de lifturi. Am ciocănit cu degetul în ușă.

— Menajera, am zis, fără să fiu convinsă dacă era bine sau nu.

— O secundă! s-a auzit o voce de bărbat, după care dinăuntru a răsunat o bubuitură. Rahat! Stai puțin!

Ușa s-a deschis brusc și am văzut mai întâi un metru și jumătate de prosop alb, pieptul, gâtul și apoi o pereche de ochi albastru-deschis. Bărbatul mi-a ținut ușa deschisă, gâfâind, dar când privirea lui s-a intersectat cu a mea, i s-a tăiat respirația. I-a luat un moment până când a reușit să rostească un singur cuvânt.

— Bună!

— Bună! Prosoape? am zis zâmbind și le-am ridicat mai sus.

— Hâmm…

— Mă scuzați, n-ați…

— Da! Da, a făcut el, luându-mi-le din mână. Îmi cer scuze. M-am împiedicat de afurisita… Nu contează. Îți mulțumesc.

A zâmbit. Nu era acel soi de surâs pe care l-ar fi folosit un prădător ca Shawn, în speranța că mă va ademeni.

— Mă cheamă Trex.

— Darby, am spus și eu.

Părea să-i fi făcut plăcere și felul în care suna numele meu. Nu-și putea lua ochii de la mine și eu nu puteam să-mi smulg privirea de la el.

— Aoleu, fir-ar să fie, îmi cer scuze, a zis Trex.

A băgat mâna în buzunar, de unde a scos o bancnotă de 20 de dolari pe care mi-a pus-o în palmă.

— Mulțumesc încă o dată.

Stăteam cu ochii lipiți de hârtia uzată din mâna mea.

— Chiar nu este nevoie.

— Insist.

I-am întins banii înapoi, silindu-mă să rostesc cuvintele care îmi veniseră în minte.

— Nu, mulțumesc.

L-am lăsat pe Trex în prag și i-am întors spatele, zâmbind tot drumul până la lift. Să-i spun cuiva *nu*, după multă vreme — poate că era chiar prima dată într-o perioadă de timp foarte lungă — îmi dădea o senzație imposibil de explicat cuiva care nu știa cum să fii aproape toată viața preșul de șters pe tălpi al altora. Era în același timp o senzație înfricoșătoare și exaltantă. Nu-mi aminteam să fi fost vreodată atât de fericită.

— Darby, m-a strigat Trex din ușa camerei lui.

Am încremenit și m-am uitat la el, peste umăr. Mă întrebam cât o să mai dureze până când din mine avea să se reverse spaima paralizantă pe care mi-o provoca o voce de bărbat care-mi rostește numele.

— Vrei să luăm cina împreună, la un moment dat?

Nu-mi puteam șterge de pe față rânjetul stupid.

— Mulțumesc, nu.

— Atunci prânzul?

— Nu, mulțumesc.

Probabil că zâmbetul meu nu mă făcea să arăt prea convingătoare, dar nu mă puteam abține.

— Îți place pur și simplu să-mi tai macaroana sau chiar sunt atât de antipatic?

— Da, am zis și, în clipa când am rămas singură, în lift, am început să dansez.

Dezacordul și refuzul nu erau lucruri de care să fi fost capabilă până acum. Chiar dacă ar fi însemnat o moarte groaznică pentru mine, tot eram gata să fiu de acord cu un străin — în timp ce aud în minte sunând alarma, disperată să-mi activeze instinctul de autoapărare —, decât să-i rănesc sentimentele. Încă de când am putut să rostesc primele cuvinte, am fost educată să fiu politicoasă, conciliantă, să mă supun. Să-l îmbrățișez pe străinul acela, să o sărut pe mătușa, să le zâmbesc tuturor, chiar dacă în sinea mea simțeam că sunt în pericol. Este motivul pentru care odată, când rămăsesem să dorm la o prietenă, m-am trezit la miezul nopții în poală la tatăl ei, care-și băgase mâinile în chiloțeii mei, și totodată motivul pentru care bunicul meu era sigur că mă poate convinge să-l pipăi în locuri unde nu voiam nici măcar să mă uit, cu atât mai puțin să le ating.

Să spun *nu* era noua mea superputere și, de acum înainte, intenționam să o folosesc de fiecare dată când aveam ocazia.

Capitolul patru

Trex

Am continuat să mă
putut să reapară și să
liftului, așa că am știu
Arăta ca o regină a fru
bet care putea să aduc
podium. Mai întâlnise
ieșisem cu câteva —, d
într-un asemenea loc
și să lupte pentru dre
caritabilă care militeaz
lumii, nu să muncea

Trex

Am continuat să mă uit fix la locul unde o văzusem, ca și cum ar fi putut să reapară și să râdă, ca într-o joacă, dar am auzit clopoțelul liftului, așa că am știut sigur că ea cobora deja. Am clătinat din cap. Arăta ca o regină a frumuseții fără 20 de straturi de fard, plus un zâmbet care putea să aducă pacea în lume, și un mers săltat, demn de un podium. Mai întâlnisem eu femei frumoase și până acum — ba chiar ieșisem cu câteva —, dar nu mă așteptam să văd o femeie ca ea lucrând într-un asemenea loc. Ar trebui să fie măritată cu George Clooney și să lupte pentru drepturile omului, să conducă propria organizație caritabilă care militează pentru ape curate și, în esență, pentru salvarea lumii, nu să muncească într-un hotel de rahat din Colorado Springs.

Am închis ușa, brusc stânjenit că rămăsesem atât de mult timp holbându-mă pe hol.

Telefonul mobil a început să sune, așa că am dus prosoapele la baie, după care am dat fuga la noptieră. L-am tras din încărcător și m-am rostogolit pe pat, cu fața în sus.

— Bună, Val.

— Au trecut luni de zile. Nu puteai să dai un telefon? m-a întrebat ea.

Era reconfortant să-i aud vocea, chiar dacă știam că e la sute de kilometri depărtare. Întotdeauna mă susținuse, ani la rând încercase să fie vocea rațiunii mele, de fiecare dată când voiam să las totul baltă și să-i arăt șefului meu degetul mijlociu.

— Am fost în străinătate, am încercat să-mi ocup timpul, i-am zis, trăgându-mă de șiretul de la gheată. Ghici cu cine am luat prânzul adineauri?

— Cu taică-tău?

— Foarte nostim. Cu Taylor Maddox.

— Aiurea.

— De ce te-aș minți?

— Cum de s-a întâmplat?

Am chicotit, surprins eu însumi.

— Luptă cu incendiul de aici, din apropiere. Stau în același hotel cu el. Credeam că o să sară la bătaie când l-am văzut, dar pe urmă m-a invitat la masă.

Val a oftat.

— Frații Maddox… Și… cum a fost prânzul?

— Bun. Cred că Taylor s-a îndrăgostit de chelneriță. Apropo, abia a cunoscut-o azi. Am uitat să-i lăsăm bacșiș și Taylor a făcut o adevărată criză din cauza asta. O să-i ducă banii astă-seară.

— O, ce drăguț!

— Da, dacă ea nu l-ar uri.

— Deci, îți place acolo, da? În Colorado.

— Cred că da.

— Păi... atunci cam asta e.

— O să-mi fie dor de tine, Val. Chiar o să-mi fie. Ai grijă de tine!

— Și tu la fel. Dar... Scottie? Să mai dai câte un semn. Și dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

— Mulțumesc, Val.

Am apăsat butonul pentru *Terminare apel*, dar nu acesta era genul de încheiere la care sperasem. Val ar fi vrut să spun mai mult, însă nu mai era nimic de spus. Un sărut, într-o noapte de beție la cârciuma locală, nu era destul ca să mă facă să vreau să rămân. Cel mai probabil o să-i treacă până luna viitoare pe vremea asta.

Când am aruncat telefonul pe pat, a făcut un zgomot înfundat. M-am gândit la ziua care avea să urmeze, încântat că o să-mi revăd vechii tovarăși, neliniștit, dornic să mă achit de îndatoririle slujbei, astfel încât generalul Tallis să fie mulțumit. Era vestit pentru că era greu de mulțumit.

Restul echipei mele urma să mă aștepte la ora 6:00 a.m., la Complexul Cheyenne Mountain. Unii dintre noi nu ne mai văzuserăm de ani buni. Complexul era la cel puțin jumătate de oră distanță și mai întâi trebuia să-mi obțin acreditările. Am ridicat mâna, să mă uit la ceasul digital pe care-l purtam. Doar câteva minute peste ora 7. Aveam vreme exact cât să mănânc ceva și să fac un duș, înainte de a încerca să dorm opt ore. Prima mea zi la Complex avea să dureze cel puțin 12 ore. M-am ridicat în capul oaselor, toți mușchii mă dureau de la antrenamentele făcute la sala de sport Iron Mountain, unde îmi luasem abonament cu o săptămână în urmă. După prânz, executasem atâtea ridicări de greutăți, încât brațele de abia dacă mă mai ajutaseră să conduc până la hotel. Cu căștile pe urechi, îmi lucrasem toți mușchii până la epuizare și reușisem să-mi amorțesc gândurile; era singura mea zonă de siguranță, unde nu puteau pătrunde sentimentele de neliniște și vinovăție și îngrijorările care îmi invadau zilnic gândurile. Mai ales de când îmi lăsasem serviciul și mă mutasem, aveam

o grămadă de lucruri de lămurit. Soldații sunt oameni cu deficiențe emoționale și trebuia să ne găsim toți o cale de a trăi cu coșmarurile din mintea noastră, fie că dormeam, fie că eram treji.

Eram din nou în lift. *Ar trebui să-mi găsesc cât de curând un loc al meu.* Sus, jos, sus, jos, în cutia asta… așa, aveam să îmbătrânesc prea repede și, în plus, îmi amintea prea mult de Departament.

Înainte ca ușile să se deschidă, s-a auzit sunetul clopoțelului și apoi am ieșit pe coridor. Holul nu era cu mult mai liber. În loc să stea la coadă să se cazeze, pompierii erau răspândiți peste tot. Țineau în mână pahare transparente de plastic, pline cu bere. O parte din mine spera să dau iar peste tipa de la curățenie, și așa a fost, dar de data asta tipa stătea la recepție. Pompieri din echipa IHC, superiori IHC și ștabi de la Departamentul pentru Silvicultură stăteau la recepție. Tilde îi caza pe rând și, în același timp, o instruia pe Darby. Tipa nu părea agitată, zâmbea și ochii ei absorbeau totul.

Unul dintre pompierii IHC își proptise coatele pe tejghea, cu un surâs tâmp pe chip, și îi spunea ceva lui Darby. Era evident că pe ea nu o interesa și că se concentra la ceea ce avea de învățat. Stăteam și mă uitam la ea cum, la niciun metru distanță, îl ignoră pe tipul care încerca s-o curteze, și-am simțit deodată cum în pieptul meu se trezește ceva. Bărbatul nu arăta deloc rău și cele mai multe dintre fete cădeau pe spate la vrăjelile pompierilor. Darby însă nu dădea absolut niciun semn că ar fi interesată. Mă întrebam de ce, în timp ce mă apropiam de recepție și îl auzeam pe nefericit cum aproape că-i cânta romanțe.

— Tilde, am zis, luând-o în fața cozii de pompieri care așteptau. *Fii isteț, Trex.*

— Știi pe-aici un loc unde se mănâncă bine?

— E un restaurant mexican ceva mai jos, pe șosea, a zis Darby. Au un *queso* fantastic. E singurul pe care-l știu.

— Se poate ajunge acolo pe jos?

— Doamne ferește, nu, a răspuns de astă dată Tilde. Sunt cel puțin șase kilometri.

— Eu am venit pe jos până aici, a explicat Darby, ridicând din umeri și zâmbind.

I-am zâmbit la rândul meu. Fusese un gest neînsemnat, dar surâsul ei era mai mult decât obținuse pompierul care flirtase cu ea. Faptul că-i atrăsesem atenția m-a făcut să-mi doresc mai mult. Tocmai când mă pregăteam să o întreb la ce oră iese din tură, Tilde mi-a întins un meniu împăturit în trei.

— Localul lui Jimmy, mi-a explicat ea. Mâncare ca la mama acasă. Puțin mai jos, pe partea cealaltă a drumului. N-ai cum să nu-l vezi.

Darby s-a aplecat peste blatul recepției, încercând să citească meniul. Când a văzut că mă uit la ea, s-a îndreptat de spate, cu aerul că a fost prinsă făcând ceva nepermis.

— Scuze, a zis.

— Ți-e foame?

Darby a clătinat repede din cap.

Tilde s-a uitat pentru o clipă la ea, apoi s-a încruntat.

— N-ai mâncat decât *queso* la prânz? O să stăm aici până la 11. O să mori de foame.

— Am mâncat și o salsa. Sunt OK, a spus Darby, încercând să se concentreze la următorul pompier care se caza.

Fata avea un accent al dracului de adorabil.

— Probabil că restaurantul o să închidă până se termină tura voastră. Aș putea să vă aduc eu ceva de mâncare.

— Ești un scump, a spus Tilde. Dragule, stai să-ți dau niște bani.

— Mi-i dai mai târziu, am zis eu, întinzându-mă după ceva de scris. Ce și-ar dori harnicele mele doamne?

Voiam să notez ce voiau de mâncare, dar Darby s-a dat înapoi, de parcă aș fi vrut să pun mâna pe ea. M-am mișcat mai încet, ca în fața unui animal sălbatic. Când și-a dat seama că nu spre ea mă

întinsesem, obrajii ei ca fildeşul s-au aprins. Cu pixul pe hârtie, am aşteptat să-mi răspundă.

Darby scana o cartelă-cheie, cu ochii în jos. Fusese aşa de sigură pe ea înainte, dar acum se purta ca un câine bătut.

— Eu nu vreau nimic, a spus ea.

Am scris numărul meu de telefon şi i-am întins hârtia lui Tilde.

— O să fiţi moarte de foame când terminaţi serviciul. Pe mine chiar nu mă deranjează. Doar să-mi trimiteţi un mesaj cu ce vreţi.

Tocmai dădeam să mă îndepărtez de tejghea, când Darby m-a tras de tricou.

— Trex! Nu…, a spus ea, dându-şi după ureche o şuviţă rebelă de păr. N-o să primesc salariul decât peste două săptămâni. Nu pot să-ţi dau banii astăzi.

— Şi ce dacă? Mi-i dai când poţi. E doar ceva de mâncare.

A strâns din buzele ei voluptuoase, până au devenit o linie subţire. Era foarte puţin fardată, hainele îi erau prea largi, chiar şi pentru conformaţia ei, de frumuseţe sudistă, şi totuşi era superbă. Am coborât privirea. Încă mă ţinea de tricou.

— Îmi pare foarte rău, a zis, încrucişându-şi braţele la piept.

Şi-a rotit ochii împrejur, parcă aşteptând să-i spună cineva că a făcut ceva greşit.

— Darby, nu-i nimic. Stai liniştită!

Şi-a relaxat umerii. Fata era mai tensionată decât corsetul unei neveste de preot baptist, după un mic dejun cu clătite fără număr.

— Nu-i nicio problemă.

A dat din cap, afirmativ.

— O să-mi dai mesaj? am întrebat-o.

— N-am telefon mobil.

— Atunci, pune-o pe Tilde să mi-l trimită. Dacă o să fii prea ocupată, nu-ţi face griji. O să aleg eu ceva pentru tine.

M-am întors, simțind-o cum mă urmărește cu privirea când am ieșit pe ușile automate. Chiar dacă soarele de vară ce se înălța deasupra liniei orizontului era învăluit de fumul incendiului — despre care canalele de știri anunțau că se întinde pe mai bine de 400 de hectare —, simțeam pe față răsuflarea încinsă a focului. M-am uitat împrejur, să mă orientez, și am zărit firma de neon pe care scria *La Jimmy*, exact unde-mi spusese Tilde că se află.

Tot drumul până acolo m-am gândit la blonda de la recepție, încercând să-i potrivesc vocea cu aceea adânc grefată în mintea mea, chiar și atunci când eram treaz. Darby avea un corp cu forme îndrăznețe, cum nu văzusem la prea multe femei din California. Avea talia subțire, de i-o puteam cuprinde cu degetele, dar cămașa sport se străduia din răsputeri să-i acopere sânii planturoși; șoldurile, care nu prea semănau cu cele ale unei păpuși Ken, se alungeau încet spre niște coapse pe care nu le-aș fi dat pentru nimic în lume. Am încercat să-mi alung din minte imaginea cu mine plimbându-mi mâinile peste formele ei, dar simțeam cum mi se lipește penisul de pantaloni, chiar în timp ce făceam slalom prin trafic, printre mașini, ca să traversez autostrada spre restaurantul lui Jimmy.

Nu era nevoie să fii un geniu ca să înțelegi că Darby fusese rănită de cineva în nenumărate feluri. Doar gândul acesta singur făcea ca orice pornire cu încărcătură sexuală să se topească sub valul unui sentiment de vinovăție. Hailey era și ea o tipă beton, și nu puțini fuseseră bărbații pe care îi amenințasem, chiar mai înainte de a apuca să-i vorbească, pentru că-i aruncaseră ocheade și avuseseră gânduri obscene. Darby părea drăguță și nu avea nevoie ca vreun cretin să aibă fantezii cu ea.

— Bine-ați venit! m-a întâmpinat plasatorul, odată ce am trecut de ușa de sticlă, apoi s-a uitat în spatele meu. Câte persoane?

— Doar una, am spus și l-am urmat într-un separeu.

În restaurantul lui Jimmy era prea multă lumină pentru ora aceea a serii și îmi lăsa mai degrabă impresia unei cafenele din parcările pentru tiruri, decât a unui restaurant ca la mama acasă, așa cum îmi închipuisem. Mâncarea însă mirosea formidabil.

— Am nevoie să-mi luați rapid comanda. Vreau să duc de mâncare unor prieteni.

— O s-o anunț pe Ginny, mi-a zis plasatorul, întinzându-mi un meniu.

Ginny a venit la doar câteva minute după aceea. Măcar servirea era promptă.

— Am auzit că vă grăbiți, a zis ea, zâmbind.

Am mai aruncat o ultimă privire peste meniu.

— Vreau un meniu fix numărul șase, o apă, și două numărul doi, la pachet, te rog.

— Chiar că a fost simplu, a zis ea, chicotind.

Am dat din cap, i-am întins meniul și fata a plecat la bucătărie. M-am lăsat pe spătar, cu mâinile pe cap și degetele încrucișate. Abia mă tunsesem din nou, dar dacă nu eram proaspăt ras în cap, a doua zi de dimineață băieții aveau să mă ia la zor. La pușcași nu avusesem niciodată părul mai lung de trei centimetri sau barba nerasă mai mult de câteva zile. Cât am lucrat la Deep Six Security, îmi lăsasem o barbă lungă și neîngrijită. O tunsoare perie și o barbă de tăietor de lemne nu erau standardul pentru FBI și, cu un șef care se înfuria și din cele mai mici lucruri, era mai bine să nu ies în evidență.

Restaurantul nu era populat la capacitate, doar câteva familii, un separeu ocupat de două femei care sărbătoreau o seară departe de familiile lor și câțiva tipi la bar, care se prefăceau mai absorbiți de jocul de pe televizorul cu ecran plat decât să ochească vreo femeie singură. Să fiu pe cont propriu era o situație cu care trebuia să mă obișn

după ce aproape toată viața mea de adult făcusem parte dintr-o echipă. O situație la care trebuia să mă adaptez era și asta, adică să stau singur într-un separeu, fără să am pe nimeni de cealaltă parte a mesei, dar era mai bine așa decât să am în față pe altcineva decât pe ea.

Femeile din separeul aflat vizavi de mine au aruncat câteva priviri în direcția mea. Au chicotit și au mai sorbit o dată din vinul de proastă calitate, iar lumina fluorescentă s-a răsfrânt în verighetele lor. Nu înțelegeam prea bine de ce femeile măritate se simțeau atât de atrase de mine. Nici măcar fosta mea iubită nu arătase atât de mult interes pentru mine, decât după ce se măritase cu cel mai bun prieten al meu. Poate că păream genul bun pentru o tăvăleală fără angajamente, pe care îți venea ușor să-l părăsești. M-am încruntat, fără să-mi fie foarte clar ce ar fi trebuit să simt legat de asta. Cariera mea mă lăsase burlac și fără copii, la 35 de ani. *Iar acum uite-mă aici, ea e chiar peste drum și eu trebuie să mă port ca și cum nu ea era cea pe care am căutat-o toată viața mea de adult.*

În doar 10 minute plătisem deja pentru punga de plastic pe care o țineam în mână, plină de cutii cu mâncare, și ieșeam pe ușă. Șoseaua n-ar fi fost greu de traversat dacă mergeam 400 de metri mai departe, dar eu am tăiat-o drept, ferindu-mă de mașinile și de tirurile care goneau cu peste 100 de kilometri pe oră. Mi se părea ciudat de reconfortant să mă aflu în mijlocul unei autostrăzi aglomerate. Să fiu nevoit să mă concentrez, în loc să mă las pradă amintirilor, iată de ce, în fiecare clipă a zilei, duceam dorul vieții de pușcaș marin.

Ușile automate s-au deschis și, imediat, zeci de capete s-au întors să privească în direcția mea, dar nimeni nu mi-a acordat de fapt atenție decât atunci când i-am întins lui Darby punga. Bărbații din holul hotelului păreau exagerat de interesați de tot ce făcea ea și asta mă călca pe nervi.

Am luat cutiile mele cu mâncare, de deasupra. Tilde mi-a zâmbit. Darby a ezitat.

— Sunt amândouă la fel. Ruladă de carne, piure de cartofi și sos. Sper că e-n ordine. Nu mi-ați trimis niciun mesaj.

— Ne pare rău, scuză-ne, a zis Tilde, dar am avut un noian de înregistrări la cazare. Rulada e perfectă. Cea mai bună din meniul

A scos cutia următoare și i-a întins-o lui Darby, apoi a luat și pentru sine una.

— Vai de mine, îmi lasă gura apă.

A deschis cutia de plastic și a început să mănânce, cu ochii închiși.

— Am dat-o-n bară? Nu-ți place rulada de carne? am întrebat.

— Ba da, a zis Darby, cu ochii ațintiți pe cutia nedeschisă. E preferata mea, de fapt. Mulțumesc.

Eram bucuros că nu mai era nimeni la coadă să se cazeze, așa că aveam vreme să stau de vorbă cu ea.

— Darby, nu-mi datorezi nimic, să știi. E doar niște mâncare.

— Îți sunt recunoscătoare, a zis, privind în continuare capacul de polistiren.

M-am aplecat spre ea și Darby s-a dat un pas în spate, stânjenită din nou de reacția ei instinctivă. Aș fi vrut să-l bat măr pe cel care i-o inoculase, indiferent cine era acela. Era evident că și ea ura felul în care reacționase.

— N-o să-ți mai vorbesc niciodată, dacă nu vrei să o fac, i-am zis cu speranța că ea n-o să mă aprobe. Doar că nu vreau să stai flămândă. Nu e o stratagemă ca să te fac să-mi fii îndatorată. În niciun caz!

Tilde s-a oprit din mâncat, ca să-i vadă reacția. Darby continua să nu aibă niciun alt contact vizual, se uita numai la cutia cu mâncare. Am deschis capacul și am așezat încet lângă ea un tacâm din plastic, după care m-am îndepărtat.

— Mulțumesc.

Vocea ei abia dacă s-a auzit în tot acel zgomot din hol, dar eu am înțeles ce-a spus și am zâmbit.

Capitolul cinci

Capitolul cinci

Darby

Imediat după ce Trex s-a îndepărtat, am desfăcut recipientul de polistiren și m-am înfipt în carne. Nu-mi păsa cine mă vedea sau cine ar fi putut să considere dezgustător cât de mult luam o dată în furculiță după care o băgam în gură. Preocuparea mea esențială era să-mi domolesc chiorăielile din stomac din ultimele trei ore.

Am mestecat repede și am luat încă o gură, gândindu-mă la felul cum se purtase Trex. Era amabil și atent, dar nu eram sigură că-mi făcea curte. Majoritatea bărbaților încercau să flirteze cu mine, ba chiar și unele femei. N-am recunoscut niciodată cu voce tare acest lucru, dar cei care considerau că mă laud nu au trecut niciodată prin experiența de a primi, la doar 12 ani, avansurile sexuale ale cuiva în vârstă de peste 40. Sigur este că nu eu le provocasem. Trex nu se uita

însă la mine ca la o țintă potențială. Pur și simplu, recunoscuse ființa omenească din fața lui și asta era reconfortant.

— Doamne ferește, a zis Tilde. Să știi că ai dreptul la o pauză de masă. Jumătate de oră. Dacă-ți era foame...

— Trebuie să fac un drum la băcănie. Nu am nimic în cameră.

— La tine în cameră e un frigider mare. O să ai loc destul să-ți pui proviziile. În fine, mai mare decât în alte camere.

— Nu pot să car mai mult de câteva pungi o dată, am zis eu, acoperindu-mi gura în timp ce mestecam.

— Ia un taxi. Sau pot să te duc eu, măcar o vreme. Sunt al naibii de bătrână, înțelegi? Nu se știe când o să-mi anuleze permisul.

Am chicotit cu gura plină.

— Să profiți de micul dejun continental pe care-l servim dimineața. Stavros nu are nimic împotrivă.

— Mulțumesc, i-am spus, chiar înainte să înghit.

Am început să mănânc din piureul cu sos, suspinând de plăcere.

La trei îmbucături de-ale mele, Tilde lua o dată din mâncare și mă privea cum înfulec fiecare dumicat din cutia de polistiren. Când m-am șters la gură și m-am ridicat, dând drumul unui oftat de om sătul, lănțișoarele gemene, care făceau o buclă de la ochelarii lui Tilde la ureche, au început să se legene, odată cu clătinatul ei din cap.

— Ca să fiu sinceră, nu prea știu ce să cred, a zis.

— Ai avut dreptate. Prânzul n-a fost destul ca să-mi țină de foame. Nu mi-am dat seama că astăzi o să fiu la lucru, altfel aș fi comandat mai mult.

— Sau nu ai destui bani pentru mâncare, a zis Tilde, bănuitoare.

— Trebuie să nu exagerez cu cheltuielile, i-am răspuns.

Am strâns cutia ei goală și pe a mea. Când le-am dus la coșul de gunoi, pompierii de la bar s-au oprit din discuții. Apoi m-am dus la chiuveta lui Stavros ca să mă spăl pe mâini.

— De unde ești? m-a întrebat unul dintre ei.

Stătea pe scaunul înalt din fața mea și sorbea dintr-o halbă de bere blondă pe jumătate plină, care se asorta cu ciuful de păr ce i se ițea de sub șapca roșie și cu barba dezordonată. Ochii albaștri mă urmăreau mai degrabă curioși decât rău intenționați.

— Din sud, i-am zis.

Mi-a zâmbit și dantura lui contrasta cu tenul bronzat.

— Cum te cheamă?

— Asta-mi aduce aminte de faptul că trebuie să-ți facem un ecuson, a zis Stavros. Ea e Darby... ei sunt Zeke și Dalton. Sunt pompieri în echipa Alpines IHC, din Estes Park.

— Îmi pare bine de cunoștință, Zeke. Îmi cer scuze, dar trebuie să mă întorc la treabă.

— Păcat că te grăbești așa, a strigat Stavros după mine. Băieții ăștia mureau de nerăbdare să stea de vorbă cu tine.

— Ah, am făcut și m-am oprit pe loc.

M-am întors, așteptând să văd ce o să se mai întâmple.

— Nu-i nimic, a spus Zeke. Nimeni n-a spus ceva nasol.

— Depinde cum definești asta, am zis, uitând de mine pentru o clipă.

Mă enerva faptul că Stavros mă pusese în situația stânjenitoare de a rămâne și am încercat să nu mă uit urât. După rânjetul de pe fața lui, îmi dădeam seama că mai mult încerca să-i pună în încurcătură pe băieți, decât să mă oblige pe mine să fiu sociabilă.

— Nepoliticos, grosolan, impertinent, a răspuns Zeke.

Am zâmbit, și toți cei opt bărbați de la bar au ovaționat, ca și cum tocmai înscriseserm un gol, așa de tare, că zgomotul m-a făcut să tresar.

— Scuze! a spus Zeke, întinzând mâinile în față și chicotind.

— Începuseră să se întrebe dacă zâmbești vreodată și în alte împrejurări, sau doar atunci când primești un oaspete sau îți iei la revedere, a explicat Stavros, amuzat.

M-am gândit și eu la după-amiaza și seara aceea, întrebându-mă dacă nu cumva aveau dreptate.

— Parcă ai spus că nu e nimic nasol.

— Erau îngrijorați pentru tine, asta-i

zis că toți băieții ăștia sunt frații tăi mai

atenția celorlalți, să fie politicoși.

Mi-am reținut un mic oftat care toc

mai frumos lucru pe care-l făcuse cineva

— Ah, am zis, pe un ton ceva mai a

— Să ne spui dacă te necăjește vre

îndrepte, a adăugat Zeke.

Stavros a destupat o sticlă și a zis:

— Băieți, șeful vostru tocmai m-a i

Pompierii au oftat, dar, spre sur

comande un rând, și-au achitat cu to

spre camere lor. Toți, cu excepția lui Z

— Cum a fost prima zi de munc

în coate pe tejgheaua barului.

— A fost formidabil, am răspun

— E obligată să spună asta, a ir

ieful ei.

— Atunci, domnișoară Darby,

Zeke și-a înclinat ușor șapca și

tului.

— Trebuie să-mi spui și mie

ergând tejgheaua.

— Despre ce farmece vorbeș

— Cele cu care-i faci pe ceil

vorbă cu tine, ca să se facă agrea

M-am întors să mă uit curm

— Nu e vorba d

ă ieu grijă de mi

Stavr

— Parcă ai spus că nu e nimic nasol.

— Erau îngrijorați pentru tine, asta-i tot, a mai zis Stavros. Ai fi zis că toți băieții ăștia sunt frații tăi mai mari. De ore întregi le atrag atenția celorlalți, să fie politicoși.

Mi-am reținut un mic oftat care tocmai era să-mi scape. Era cel mai frumos lucru pe care-l făcuse cineva pentru mine.

— Ah, am zis, pe un ton ceva mai apreciativ de astă dată.

— Să ne spui dacă te necăjește vreunul. Îi convingem noi să se îndrepte, a adăugat Zeke.

Stavros a destupat o sticlă și a zis:

— Băieți, șeful vostru tocmai m-a informat că e ultima comandă.

Pompierii au oftat, dar, spre surprinderea mea, în loc să mai comande un rând, și-au achitat cu toții notele de plată și au plecat spre camere lor. Toți, cu excepția lui Zeke.

— Cum a fost prima zi de muncă? m-a întrebat, sprijinindu-se în coate pe tejgheaua barului.

— A fost formidabil, am răspuns, dând din cap.

— E obligată să spună asta, a intervenit Stavros, zâmbind. Sunt șeful ei.

— Atunci, domnișoară Darby, îți doresc vise plăcute.

Zeke și-a înclinat ușor șapca și s-a alăturat celorlalți, în zona liftului.

— Trebuie să-mi spui și mie ce farmece faci, a spus Stavros, ștergând tejgheaua.

— Despre ce farmece vorbești?

— Cele cu care-i faci pe ceilalți să se dea peste cap ca să stea de vorbă cu tine, ca să se facă agreați și să te protejeze.

M-am întors să mă uit cum Zeke și prietenii lui urcau în lift.

— Nu e vorba de ceva special... la mine. Dar e adevărat că trebuie să am grijă de mine și că nu mă prea pricep la asta.

Stavros a lăsat să se scurgă ceva timp, înainte de a vorbi iar.

— Nu știu ce anume ai lăsat în urmă când ai plecat, dar de acum încolo nu mai ai de ce să-ți faci griji. Mai ales acum, când băieții te-au adoptat, practic.

— E drăguț, am zis, privind spre locul gol unde stătuseră.

— Sper că te-ai uitat bine la ei. Unii o să plece de cum se crapă de ziuă și nu întotdeauna se mai întorc.

— E... îngrozitor! am spus eu, cu vocea gâtuită.

Niciunul dintre ei nu se purtase ca și cum aceea putea să fie ultima lor seară pe lumea asta. Am presupus că dacă le-ar fi trecut așa ceva prin minte, nu s-ar fi purtat așa cum au făcut-o. Și Shawn credea că e invincibil. De neatins. Dar băieții ăștia nu semănau deloc cu Shawn. El nu i-ar fi spus niciodată unui alt bărbat să nu vorbească despre o femeie — o necunoscută — într-un mod necuviincios. Shawn s-ar fi alăturat și el. Îl auzisem doar.

Mă întrebam dacă ego-ul enorm al lui Shawn îl ajutase să pară indiferent când Carly se întorsese în biserică fără mine și-i spusese că dispărusem, sau dacă-l făcuse să se hotărască să mă găsească și să mă târască înapoi cu el. Gândul la Shawn căutându-mă m-a făcut să mă înfior, așa că am încercat să-l alung imediat.

— Ești bine, puștoaico? m-a întrebat Stavros.

— Da, am zis și m-am uitat la ceasul de la mână. Se pare că programul meu s-a terminat.

Stavros a aprobat din cap.

— A fost bine azi. Odată ce termini cu instructajul, o să te pun în tura de noapte. Băiatul care face de zi acoperă acum și tura de noapte. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Toată lumea face ture duble, nu?

— Facem ce e de făcut. Programul tău este de duminică până joi, în tura de noapte. Vinerile și sâmbetele, libere. Crezi că poți?

Am aprobat imediat dând din cap.

— Absolut! E cum nu se poate mai corect. Hmmm... Stavros? Dacă e o problemă, o să găsesc altă soluție. Dar mă întrebam... poți să mă plătești în numerar?

Stavros a ridicat din sprânceană și m-a măsurat de sus până jos, după care m-a întrebat:

— În ce belea te-ai băgat?

Pe ușile de sticlă a intrat un puști slăbuț, și-a aranjat cravata, și zâmbetul lui Stavros s-a metamorfozat repede în încruntătură.

— Ai întârziat, a strigat Stavros la el.

— Am venit exact la timp, a răspuns puștiul, uitându-se la ceas.

— Pentru a suta oară, Ander. Dacă nu vii...

— ...mai devreme, înseamnă că am întârziat. Da, știu.

— Deci, ai întârziat.

Puștiul a zâmbit. Părul lui negru ca tușul, ochii cenușii și bărbia pătrățoasă fermecau probabil pe toată lumea, dar nu și pe Stavros.

— Stavros, te iubesc de mor, a zis el.

Stavros a mormăit ceva, uitându-se cum Ander o salută pe Tilde și o îmbrățișează.

— Pe Tilde nu pare s-o deranjeze, i-am spus.

— În ochii ei, Ander e fără prihană. E nepotul ei. Nepotul ei preferat.

— A spus ea asta? Nu se poate.

— Știu eu sigur.

— De unde? l-am întrebat.

— Pentru că eu sunt celălalt nepot al ei. Ander e fratele meu mai mic.

— Aha, am făcut eu, uitându-mă cum Stavros închide barul.

Când am dat să plec, a strigat în urma mea:

— Spui de multe ori asta: *Aha!*

— Mâine-ți arăt cum să-ți închizi tura, a zis Tilde, folosindu-și cămașa ca să-și înăbușe tusea urâtă.

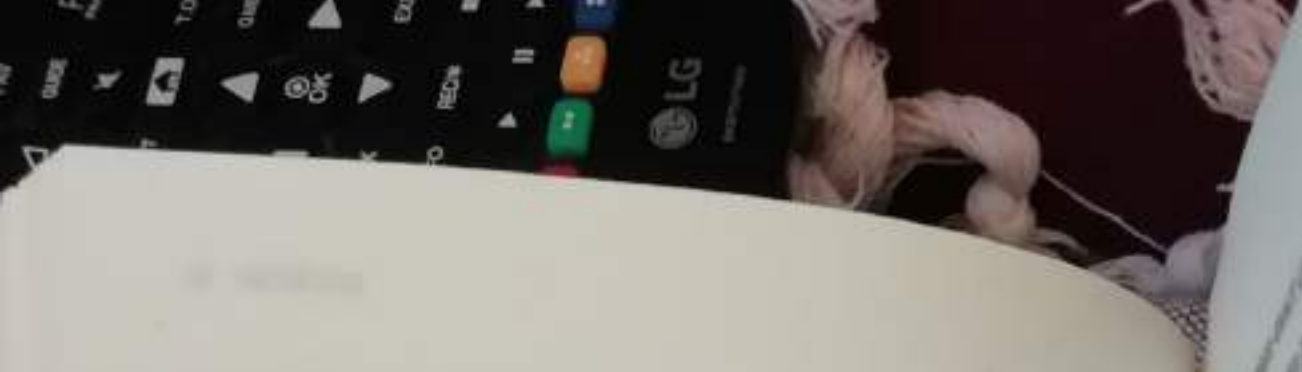

— Bine, mulțumesc. Noapte bună, am mai spus, fluturând din mână.

Am pornit pe coridor, cuprinzându-mi trupul cu brațele. Să mă aflu în hotelul lui Stavros, în preajma familiei lui, nu era ca acasă, dar mă simțeam mai binevenită aici decât oriunde în altă parte. La școală nu-mi fusese ușor să-mi fac prieteni. De obicei, nu știu cum făceam, dar îi enervam. Când Stavros a zis că aveam un fel fermecător în care-i făceam pe oameni să mă placă, a fost cel mai frumos lucru care mi s-a spus după multă vreme, chiar dacă nu era adevărat. Nu știam de ce oamenii de aici mă plăceau așa mult — pe când înainte nu fusesem niciodată în stare să le fac oamenilor pe plac, indiferent cât de mult mă străduiam — așa că apreciam asta mai mult decât aveau ei să o știe vreodată.

În timp ce traversam coridorul, am căscat involuntar, din tot sufletul, și mi-am simțit picioarele tot mai grele cu fiecare pas. Ajungând în camera mea, mi s-a părut că un duș era un efort prea mare, așa că m-am prăbușit pe pat, cu fața în jos. Când m-am împins mai sus pe saltea, m-am întrebat dacă era bine pentru copil ce făceam.

M-am întors pe spate, cu ochii în tavan. Aveam lucruri de rezolvat, ca de pildă o vizită la medic. Nu-mi plăcea deloc să nu știu ce era bine și ce nu era bine să fac. Până aveam să găsesc un mijloc să plătesc consultația la medic, trebuia să caut niște cărți. O s-o fac mâine-dimineață, înainte de intra în tură, dar pe urmă? Dacă nu-mi puteam permite un medic, cum o să-mi permit să cresc un copil? Nu aveam asigurare medicală, nici economii, și mă gândeam cât aveau să coste scutecele, biberoanele, hăinuțele și medicamentele.

Am închis ochii strâns, să-mi stăvilesc lacrimile. O durere adâncă mi s-a cuibărit în piept la gândul de a-l da pe Bobiță unor părinți adoptivi. Nici măcar nu știam ce fel de mamă aș fi putut să fiu. În majoritatea zilelor, nu mă recunoșteam. Renunțasem la o parte atât de mare din mine pentru Shawn, într-un singur an cât fuseserăm împreună,

încât nici nu mai știam exact ce-mi rămăsese. Îmi aminteam de fata care fusesem înainte, dar era prea departe ca să mai ajung la ea. Trebuia să cred că acesta fusese planul pe care Dumnezeu îl gândise pentru mine. Fusese nevoie să fiu stâlcită din bătaie, ca să mă hotărăsc în sfârșit să plec, să rămân singură tocmai când eram însărcinată — ăsta nu mi se părea cine știe ce plan, dar nu trebuia neapărat să-l înțeleg eu. Trebuia să mai existe ceva pentru mine, undeva, și poate că acel ceva se afla aici, în Colorado Springs.

Dacă m-aș fi putut întoarce în timp, aș fi schimbat totul. Mă simțeam vinovată și regretam că-mi dorisem să renunț la copilul care creștea în mine. Copilul pe care habar n-aveam cum o să-l cresc, sau să-l îmbrac, sau…

Am dat din cap și mi-am acoperit fața. *Am și-așa destule pe cap, nu mai trebuie să-mi fac griji și pentru lucruri care se vor întâmpla peste un an. Încetează, Darby!*

M-am concentrat să respir, am inspirat adânc și am expirat, încet și controlat, și tot așa până m-am relaxat. Aveam să iau lucrurile pe rând. Doar așa puteam să trec prin asta. Și aveam de gând să reușesc. Trecusem eu prin perioade și mai rele.

* * *

Alarma a sunat de patru ori până m-am întins ca s-o opresc, după care m-am uitat lângă mine, așteptându-mă ca Shawn să se-ntoarcă adormit de pe o parte pe alta sau să izbucnească într-o criză de furie. Nu era acolo. Nu eram în patul lui. Mi-am pus o mână pe burtă și cealaltă pe frunte și am expirat cu putere. Atât de intensă era ușurarea care m-a cuprins, încât am țipat. Încă nu ne găsise. Încă eram în siguranță.

După ce m-am oprit din tremurul involuntar, am oftat lăsând deoparte teama și grijile. Nu mi se întâmplase nimic rău — dimpotrivă, de fapt. La capătul coridorului, nu departe, era locul în care

munceam. Nimeni nu mă cunoștea și nu-mi știa trecutul. Bobița și cu mine aveam viitorul în față.

M-am ridicat încet din pat, m-am dus la fereastră și am deschis. Dădea către unitățile de aer condiționat și de încălzire și magazia de mentenanță, dar dincolo de ele se vedea Pikes Peak. Eram departe de Shawn și de Fort Hood, de căldura, umiditatea și frica de acolo. Sub degetele mele, abdomenul îmi era încă plat, dar Bobiță era undeva acolo, și se dezvolta în tihnă. Mi s-a făcut deodată greață. Am început să salivez abundent și fierea mi-a urcat în gât. Mi-am acoperit gura și am dat fuga în baie, m-am ghemuit în fața toaletei și, cu mâinile prinse de porțelanul vasului, am dat afară resturile nedigerate, nu prea multe, de ruladă și piure de cartofi. După ultimul icnet, m-am așezat cu spatele sprijinit de perete, rece în comparație cu căldura gresiei de sub mine.

Majoritatea femeilor însărcinate de la baza militară abia dacă împliniseră 18 ani. Aș fi fost una dintre soțiile mai în vârstă, sigur cea mai în vârstă dintre cele fără copii. Văzusem toate simptomele: greața de dimineață, starea de oboseală, arsurile la stomac, picioarele umflate. Dar fusesem singură la părinți; habar nu aveam ce trebuie să faci cu un copil. Biblioteca din Pikes Peak era pe aceeași șosea cu hotelul, dar până la ea aveam cel puțin o oră de mers pe jos. Puteam să-mi fac un permis și să împrumut câteva cărți despre sarcină. Poate chiar să aflu data la care trebuia să nasc și cum se obține asistență prenatală când nu poți să plătești. Stomacul mi s-a crispat iar și mi-am acoperit gura. *Mai întâi niște pâine prăjită și pe urmă o plimbare până la bibliotecă.*

Speram ca Tilde să aibă dreptate, iar Stavros să nu se supere dacă luam și eu o felie de pâine prăjită de la micul dejun continental cu autoservire. La recepție nu era nimeni și, când am dat colțul pe lângă paravanul care despărțea holul de zona cu mese, am înțeles de ce: veniseră o mulțime de pompieri să ia masa, și bietul Ander era singur la servire.

— Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat.

— Mă descurc, a zis el, zâmbind. Ai venit pentru micul dejun?

— Tilde a zis că se poate, am spus, dând din cap.

— Sigur că se poate. Servește-te!

Nu mi-am putut reține un zâmbet larg.

— Mulțumesc.

— Pâine prăjită? a întrebat Zeke, întinzându-mi o farfurie de polistiren pe care era o felie de pâine prăjită cu unt.

— De unde ai știut?

Zeke a ridicat din umeri.

— Vrei să stai cu mine?

L-am urmat la masă, Zeke și-a așezat farfuria în față, avea deja furculița în mână, și s-a aplecat deasupra muntelui de mâncare.

— Poți să-ți iei tot ce vrei. Eu oricum o să mă duc să mai iau. Ai văzut că au și aparat pentru vafe? Mă simt ca-n rai.

— Ce, nu vă dau de mâncare între incendii? l-am tachinat eu.

— Rezerve de carbohidrați. În munți facem kilometri întregi pe jos. Și acolo nu prea mâncăm cine știe ce, așa că mă îndop și eu când pot. Încerc totuși să nu depășesc o anumită greutate și nu mănânc mult decât înainte de a urca.

— Ca să încapi în uniformă.

Zeke a izbucnit în râs.

— Nu, nu. E pentru eventualitatea când trebuie să luăm un elicopter. Atunci există limite de greutate. Dacă atingi nivelul maxim, nu mai poți să iei nimic cu tine. Nicio pătură, nici cărți de joc, nimic. Regulile sunt foarte stricte, așa că prefer să mă mențin mult sub limită, și nu mi-e prea greu, la cât mergem pe jos.

Am mușcat din pâinea prăjită, mestecând încet, cu speranța că o să-mi rămână în stomac. Va trebui să-i spun la un moment dat lui Stavros despre copil, dar nu înainte de a fi neapărat necesar, însă chiar nu voiam să afle de la altcineva. Nu părea genul care să mă concedieze

doar ca să nu fie nevoit să-mi dea concediu natal, însă nu-l cunoș
suficient de bine și nu puteam să risc.

După fiecare dumicat, îmi era mai puțin greață. Zeke pove
despre Estes Park și despre nunta apropiată a surorii lui mai mar
În timp ce vorbea, eu mă întrebam când o să plece și dacă-i trec
vreodată prin minte ce spusese Stavros, și anume că unii dintre ei nu
se mai întorceau. Avea planuri și oameni dragi. Mi se părea nedrep

— Când urci pe munte?

— De obicei lucrăm 14 ore cu două pauză, dar incendiul ăsta
unul cu implicare. Echipa Alpines e în tura a doua. Noi îi înlocuim
pe cei din actuala echipă, la fiecare 72 de ore, mi-a explicat Zeke
mestecând.

— Pentru cât timp?

— Alte 72 de ore.

— Să ai grijă acolo, sus. Bine?

S-a oprit din mestecat ca să-mi zâmbească, apoi a înghițit, după
care a continuat să vorbească.

— O să am. Măcar nu suntem echipa de pe elicopterul de incen
dii. Ei lucrează 14 ore cu două pauză, orice-ar fi. Nu sunt la fel de
mulți, dar sunt plătiți mai bine. Crezi că după ce mă întorc, putem să
mergem la filmul ăla cu nava spațială? Mor să-l văd, dar băieții cred
că e un film de gagici.

Mi-am căutat cuvintele, pentru că buna mea creștere se lupta cu
noua mea superputere.

— Nu pot. Dar îți mulțumesc pentru invitație.

— A, făcu Zeke, încurcat. Ai un iubit. Sigur că ai. A fost o prostie
din partea mea.

— Nu, doar că nu sunt...

— Ah, a zis crezând că a înțeles ce vreau să spun. Ai o iubită.

— Nu, doar că tocmai am pus capăt unei relații, am spus, încer
când să rostesc vorbele repede, înainte ca Zeke să mă întrerupă iar.

A dat încet din cap, încercând să priceapă ce însemna asta.

— Ei... și dacă ar fi doar să mergem să vedem filmul? Nici nu trebuie să stăm unul lângă altul. De pildă, când merg cu câte unul dintre băieți, lăsăm un loc liber între noi.

— Bine dar... e ciudat!

— Știu, a zis, ridicând din umeri. Singurul care nu procedează așa e Taylor. Lui nu-i pasă dacă cineva crede că are întâlnire cu un tip.

A luat încă un dumicat.

— Ieșim doar ca amici? l-am întrebat și Zeke s-a oprit din mestecat, să-mi aștepte răspunsul. Păi, da, dacă nu e vorba decât de un film. Cât costă?

— Plătesc eu, a spus Zeke, fluturând din mână. E vreo opt dolari.

— Mai bine nu vin, am zis, clătinând din cap. Încerc să fac economii.

— Nu fi caraghioasă! Plătesc eu.

M-am strâmbat, nemulțumită. Asta ar fi însemnat să-i rămân datoare tipului pe nume Trex, și acum și lui Zeke.

— Mai bine nu.

— Nu vrei să ieși cu mine, din cauza a opt dolari?

Părea dezamăgit, în loc să fie indignat.

Am pufnit în râs. Avea dreptate. Era caraghios.

— Bine. Dar o să-ți plătesc datoria.

— De acord, a zis, dând din cap.

Cu degetul mare și-a scos rapid un rest de mâncare dintre dinți, după care s-a ridicat să-și mai ia o porție de mâncare.

— Vrei ceva? m-a întrebat, arătând cu furculița spre bufet.

— De fapt, am zis, ridicându-mă la rândul meu, trebuie să mă duc în oraș la cumpărături. Mulțumesc pentru pâinea prăjită.

Zeke mi-a făcut semn de rămas-bun agitând furculița spre mine și eu am strâns în podul palmei cordonul de piele al poșetei plic.

Am luat o hartă din teancul pe care-l aveam la recepție, ca să găsesc drumul până la biblioteca din Pikes Peak. Distanța nu a fost așa de mare cum crezusem, am parcurs-o în mai puțin de jumătate de oră, și, până am ajuns, biblioteca deschisese. O femeie micuță, cu părul grizonant, și-a împins ochelarii pe nas cu o mână și cu cealaltă mi-a deschis ușa. M-am uitat în jur și m-am dus spre sectorul Sarcină *și naștere*. Deși nu eram acolo decât bibliotecara și cu mine, imboldul de a mă uita înapoi, peste umăr, a devenit prea intens ca să-l mai pot ignora. Într-o carte cu copertele roz, am găsit o rozetă pentru calculul estimativ al datei nașterii. Am fixat partea de jos la prima zi a ultimului meu ciclu și partea de sus mi-a arătat o dată aproximativă. Nu eram nici măcar în șase săptămâni. Mi-am amintit de noaptea în care-l concepuserăm pe Bobiță, cu mâna lui Shawn în jurul gâtului meu, strângându-mă atât de tare, că abia dacă mai respiram.

Mi s-au înmuiat genunchii și am rămas cu ochii fixați pe luna și ziua când Bobiță ar fi putut să vină pe lume. Devenise brusc o realitate. Pe 1 februarie totul avea să se schimbe.

Cele câteva cărți mi-au încăput în rucsacul luat de la magazinul de caritate, și m-am orientat după hartă ca să ajung înapoi la Hotel Colorado Springs. Mă gândeam pe cine să sun ca să mă ajute cu asistența prenatală, îngrijorată că Shawn ar fi fost în stare să mă găsească dacă mă înscriam pentru asistență și eram introdusă în sistemul de asigurări. Aveam să fiu nevoită să plătesc în numerar și nu dispuneam nici pe departe de suma de care aș fi avut nevoie.

Ce să fac?

Adopția era singura opțiune, dar odată ce gândul mi-a venit în minte, am fost copleșită de tristețe. Mi-am imaginat cum țin în brațe bebelușul pe care l-am purtat luni de zile în mine și apoi cum îi dau asistentei ghemotocul neprețuit, mi-am imaginat cum durerea mută îmi străbate ca un fier înroșit trupul, în timp ce mă uit cum fiul sau fiica mea e dată pe mâna unor străini. Ar fi egoist să-l păstrez pe

Bobiță doar pentru că alternativa e dureroasă, dar imaginile acelea m-au făcut să suspin tot drumul până acasă.

Un grup de pompieri, murdari de noroi și plini de cenușă, coborau din camioanele lor IHC și au ajuns la ușă odată cu mine. Păreau epuizați, dar fericiți, unii dintre ei își țineau deja în mână cheia, gata să-și spele stratul de sălbăticie de pe ei și să se prăbușească în pat.

Când am trecut pe lângă el, Stravros mi-a făcut semn cu mâna. Tilde îl înlocuise deja pe Ander și stătea în spatele recepției, zâmbind.

— Bună dimineața, Darby, mi-a spus cu o voce aspră.

Apoi zâmbetul i s-a stins.

— Te simți bine? m-a întrebat.

— Bună dimineața, i-am spus și eu. Da, mulțumesc. Tu cum te simți?

— Ei, știi și tu. Bine. Te-ai pus pe drumuri devreme, azi.

— Am fost la bibliotecă, i-am răspuns, în treacăt.

Pompierii așteptau liftul și umpluseră holul cu duhoarea grea de fum. Încă le mai simțeam mirosul, când ușa dinspre casa scărilor s-a deschis și a apărut Taylor.

— Trebuie să încetăm să ne mai lovim așa, unul de altul, a zis el.

Părea fericit, tunsoarea perie și fața proaspăt rasă contrastau cu înfățișarea celorlalți pompieri.

— Ești bine?

— Mda. Sunt bine, i-am zis. Azi urci pe munte?

Taylor a clătinat din cap.

— Am întâlnire cu o chelneriță.

— Tot te mai ții după ea?

— Tot mă mai țin după ea, a răspuns Taylor, zâmbind.

— Baftă, i-am strigat, peste umăr.

Când am ajuns la ușă, m-am asigurat că descui și o încui repede în urma mea, încercând să nu las fumul persistent să se strecoare la mine în cameră.

Când am ajuns în dreptul patului eram deja obosită și mă într
bum cum o să rezist toată seara la recepție. Aveam nevoie să trag o
pui de somn, dar voiam să răsfoiesc măcar una dintre cărți, înain
de a adormi. Voiam să văd cum arată Bobiță, iar una dintre cărțile p
care le împrumutasem de la bibliotecă era plină de fotografii colo
bebeluși întrauterini.

Am deschis la primul capitol și am aruncat o privire. La cinc
săptămâni și patru zile, Bobiță arăta mai degrabă ca o șopârlă dec
ca un bebeluș. Am rotit cartea într-o parte, apoi în cealaltă, încercâ
să identific trăsăturile, legenda fotografiei spunea *Formarea feței*.

Mi-am uitat la bebelușul-șopârlă până când pleoapele mi-au dev
nit prea grele ca să-mi mai țin ochii deschiși și, exact când alunec
în somn, am tresărit și m-am trezit. Am verificat în minte dacă toți
era la locul lui prin casă, dacă vasele erau spălate, lenjeria împăt
rită, călcată și pusă la loc și cina pentru seara următoare era plănuită
O secundă mai târziu, întinsă pe pat, m-am relaxat. Shawn nu va f
acasă, să mă strecor din pat pentru că îl enervase rău ceva, nu o să
mă scuipe în obraz în timp ce se face roșu la față și venele de la gât
se umflă. Din panica pe care o simțisem în fiecare seară, timp de peste
o jumătate de an, rămăsese doar un zvâcnet al genunchiului, dar pe
măsură ce-mi aduceam aminte unde mă aflu și că Shawn era la peste
zece de kilometri distanță, spaima începea să cedeze. Am reușit să
adorm, împăcată cu gândul că Bobiță și cu mine eram la adăpost
siguri, în întuneric.

Capitolul șase

Trex

Capsa buzunarului de la piept al cămășii mele s-a deschis cu un mic pocnet. Fotografia permisului de identitate era voalată, pixelată și în alb-negru, dar codul de bare era cel care avea să-mi asigure accesul în Complexul Cheyenne Mountain și dintr-o secție în alta. Dintr-un motiv sau altul, toată lumea părea să fie nervoasă. Eu am speculat că ar fi putut să fie din pricină că Air Force revenise la bază în urmă cu mai puțin de un an. Paznicii erau tăcuți, iar cei mai mulți dintre angajați și militari mergeau cu capul în pământ.

— E din cauza sosirii generalului Tallis? am întrebat aproape în șoaptă.

Bianca a mustăcit, în timp ce mergea alături de mine, scurte, făcând doi pași la unul de-al

— Generalul Tallis e aici în fiecare zi. Toată lumea e încordată din cauza noului şef al securităţii.

— Din cauza mea? am întrebat.

La mine în unitate nu eram cunoscut drept un tip prea îngăduitor, dar nici ca unul de care să-ţi fie teamă, cu condiţia să nu fi tras în mine sau să fii la capătul care nu trebuie al armei mele.

— Eşti surprins, a spus Bianca într-un fel care era mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Se pare că reputaţia ţi-a luat-o înainte. Nu tu i-ai împuşcat pe Jabari Tau şi pe toţi membrii gărzii lui?

Am privit în jos, prefăcându-mă că mă scarpin la nas, în timp ce studiam expresiile celor pe lângă care treceam. Cei mai mulţi încercau să nu se uite la mine prea insistent.

— Nu-i aşa cum cred ei.

— Nu?

— Aşteptam să se reîntoarcă echipa mea. E exact genul de rahat care se petrece pe acolo.

Bianca nu s-a lăsat derutată.

— Nu aşteptai pe nimeni. Ai fost rănit şi i-ai trimis pe ei înainte, să-i ajungă din urmă pe militanţii care erau pe cale să masacreze următorul sat. Ai omorât 12 dintre cei mai nemiloşi ucigaşi din Sudanul de Sud, inclusiv pe liderul lor. Ai împiedicat o lovitură de stat. Moartea lui Jabari a generat instabilitate şi lupte interne între miliţiile lui, ceea ce s-a repercutat asupra întregii regiuni şi a dus la eliberarea a sute de copii-soldat.

Am scos un hohot de râs, de dezgust, nu de mândrie. Bianca mă făcea să par un supererou. Genunchiul îmi fusese făcut ţăndări de un puşti care abia dacă era destul de mare ca să poată ţine puşca de asalt, de fabricaţie sovietică, pe care i-o puseseră cu de-a sila în mâini. Nenorocita se declanşase accidental, armă făcută cu 20 de ani mai înainte ca tatăl lui să o violeze pe mumă-sa şi să apară el pe lume. Fusesem rănit pentru că nu putusem să trag într-un puşti înainte ca el să tragă

în mine. Așteptam, pentru că ordonasem echipei mele să meargă și să caute restul unității din care făcea parte copilul, în timp ce sângele lui și al meu se amestecau, băltind sub noi. Cu ochii în tavan, răsufla ultimă dată în brațele mele, iar eu tocmai îl așezam binișor jos, când oamenii lui Jabari se strecuraseră în prima dintr-un șir de colibe în care mă ascunsesem.

— Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să nu mor, am zis, iritat de faptul că amintirea mai avea încă puterea să mă ia prin surprindere.

Chiar și după ce luptele încetaseră și eu revenisem acasă, inima mea încă se războia cu imaginile din minte.

— Și e modest, a spus Bianca, parcă pentru sine. Dacă te întreb de ce te-a ales generalul pe tine...

— Băga-mi-aș! a exclamat Martinez, când am intrat pe ușă, și s-a ridicat de lângă masa lungă, dreptunghiulară, de care stătuse sprijinit.

Ochii negri și goi ai băiatului au dispărut din mintea mea când Othello Martinez și-a desfăcut larg brațele și m-a cuprins în îmbrățișarea lor. Mi-a dat două palme pe spate, apoi m-a strâns cu putere, la fel de bucuros să mă vadă, pe cât eram și eu să-l văd pe el. În cel mai întunecat ceas de dinaintea zorilor, undeva la granița Sudanului de Sud... acolo îl văzusem ultima oară, cu fața apărându-i și dispărându-i când clipeam, în timp ce leșinam și îmi reveneam. După aceea, Martinez plecase în sud. Cartelurile drogurilor erau mai ușor de ținut în vizorul puștii, decât niște copii. Nu se schimbase prea mult, poate doar vreo cinci ani adunați în plus în jurul ochilor, de la cât îi ținuse mijiți sub soarele Americii de Sud.

M-am întors să-i îmbrățișez pe Kitsch și Sloan, pe urmă i-am strâns mâna lui Harbinger. Tipul nu suporta să fie atins prea mult; își conserva eforturile ca să-și poată accepta propriii copii.

— Ați fost cu toții în același pluton, în Sudan? a vrut Bianca să știe, deși cunoștea dinainte răspunsul.

Am dat din cap că da. Supraviețuiserăm o noapte, rătăciți într-o zonă controlată de rebeli, la granița dintre Sudan și Sudanul de Sud, ciuruiți de gloanțe și pe jumătate morți de foame. Încercam să oprim o mică grupare, deosebit de sângeroasă, care măcelărea toate satele vulnerabile ce le ieșeau în cale, și fuseserăm prinși în ambuscadă de câțiva pușteni. Nopți ca aceea au cimentat camaraderia noastră și noi eram exact echipa pe care generalul o alesese să se ocupe de securitate.

— Arăți super, T-Rex, mi-a zis Naomi.

— Nomes, am spus, trăgând-o spre mine într-o scurtă îmbrățișare.

Era super grijulie să nu pară prea emotivă sau sensibilă în fața oricui — un simptom al femeilor din armată. Mi-a tras o palmă peste obrazul aspru și l-a prins în mână. Apoi Bianca și-a dres vocea și s-a uitat la ceasul de la mână.

— Toată lumea simte că locul ăsta miroase a mucegai și ciorapi murdari, sau mi se pare doar mie? a zis Sloan, strâmbând din nas.

— Ar trebui să începem turul și să ne întâlnim cu generalul, a spus Bianca. Mai târziu o să aveți vreme destulă să vă salutați și să vă dați cu părerea despre mirosul specific al locuinței rupestre săpate de mâna omului.

Am schimbat priviri cu echipa mea și le-am făcut semn să o urmeze. Bianca ne-a descris fiecare sector: coridoarele lungi cu bărbați și femei în halate albe, stând în dreptul unor echipamente cum nu mai văzusem niciodată, laboratoare, uși mai groase decât înălțimea mea, piloți pe ale căror embleme de pe mânecă scria CMAFE, uși păzite de soldați în uniforme pe care nu le recunoșteam. Cu cât coboram mai mult, cu atât aerul devenea mai stătut.

Pereții vopsiți s-au transformat în tuneluri de oțel. De-a lungul zidurilor și tavanelor curbate treceau țevi, picioarele noastre zdrăngăneau peste o rețea de metal care constituia pardoseala. Un zumzet stins traversa coridorul, întrerupt de picurul intermitent al apei ce se prelingea pe pereții de rocă, deja uzi.

— Nu mi se pare în ordine, a spus Sloan.

— Ia-o ușor, i-am zis, în șoaptă.

— Ce simțiți este rezultatul unor experimente privind combinația de frecvență și vibrație și felul în care aceasta afectează muntele. Nu greșiți.

Era vocea unei femei, venind din spatele nostru.

Ne-am întors cu fața la ea. O încălceală de păr blond și creț, ochelari pătrățoși de plastic, cu lentile în nuanța piersicii, proptiți pe vârful nasului. Mi-a întins mâna.

— Doctor Sybil DuPont.

— Doctor în ce? a zis Kitsch, strâmbând din nas.

— Astrofizică, i-a răspuns DuPont.

Cei din echipa mea au schimbat priviri.

— Ce caută un astrofizician aici? a întrebat Naomi.

— E secret, i-a răspuns Bianca.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt și am spus:

— Sunt șeful securității. Sunt autorizat să am acces la informațiile cele mai secrete.

Doctor DuPont a zâmbit, amuzată de ceva anume.

— În ce privește complexul acesta, domnule Trexler. Nu și în cazul programelor guvernamentale.

— Asta ce e? a întrebat un bărbat, pășind alături de doctorul DuPont.

Abia dacă era un pic mai înalt decât femeia, lumina sclipindu-i pe pielea brun-închis a capului chel. De deasupra urechilor îi atârnau bucle albe, strânse, ca și cum părul îi fugise speriat din creștet și i se aninase de urechi, în mănunchiuri, pentru siguranță.

— Doctore Angus Philpot, a zis Bianca, acesta e domnul Trexler, noul șef al securității, și echipa sa, Harbinger, Sloan, Kitsch, Martinez și Abrams.

Nu mi-a scăpat faptul că Bianca i-a rostit numele lui Naomi ca pe un cuvânt vulgar, pe care abia aștepta să-l scuipe de pe buze. Era ceva mai mult decât o problemă de încredere și mi-a lăsat impresia că mai degrabă Bianca, și nu generalul, era cea care nu avea încredere în Naomi.

Am dat mâna cu doctorul Philpot, însă el părea mai interesat de Sloan — probabil cel mai zvelt membru al grupei noastre. Sloan avea un 1,89 înălțime, numai mușchi, solizi și supli, dar era, cu toate acestea, cel mai subțire dintre noi și nu se punea nici pe departe cu formele pline ale lui Naomi.

— Spuneți-mi Trex, am zis, smulgându-l pe Philpot din preocuparea sa.

— Ei, foarte bine, atunci, a spus el.

Lentilele rotunde ale ochelarilor cu rame metalice pe care-i purta Philpot erau așa de groase, că-ți atrăgeau atenția de fiecare dată când clipea, făcându-i ochii să arate ca un telescop. Era foarte scund, înotând în halatul alb de laborator. Era prea aproape de înălțimea unui copil și știam că lucrul acesta îi repugna echipei mele la fel de tare ca mie.

— Aveți ceva aici... hmmm, a început Sloan, arătând într-un punct de pe propria-i vestă tactică.

Doctorul Philpot s-a uitat în jos.

— Doamne, Angus, a zis doctorița DuPont, făcând un pas înapoi.

— A, ăsta e... hmmm... e sriracha, sos thailandez, zise Philpot, ștergând pata cu degetul, pe care apoi l-a lins.

— Sper, a spus DuPont, care părea revoltată. Mâine ai putea să te trezești cu niște viermi paraziți care ți se cuibăresc în creier.

Martinez a măturat coridorul cu privirea.

— Ce dracu' e-aici?

— Ține-ți fleanca, a mârâit Kitsch.

— În principal e un complex de cercetare științifică, a explicat DuPont. Dar dacă întrebați în general, este vorba de o operațiune militară. Sus e Comandamentul Nord-American de Apărare Aerospațială, NORAD, jos, accesul e interzis. Păstrați-vă chestiile astea în piept, a mai zis, dând un bobârnac unei mici insigne octogonale de plastic prinsă de vesta lui Naomi.

Martinez a tras și el de insigna de pe vesta lui.

— Asta ce mai e?

— Un dozimetru, a răspuns Bianca.

— Un dozi… ce? a întrebat Sloan.

Doctorița DuPont părea încântată de ignoranța noastră și-și făcu datura propria insignă.

— Un dozimetru, a zis. Un dispozitiv de măsurare a radiațiilor.

— De-asta e așa de bine plătită slujba asta, făcu Naomi, oftând.

— Dar tu de ce nu ai unul? a întrebat-o Martinez pe Bianca.

— Pentru că eu nu prea stau dincolo de ușile blindate sau de laboratoare, a explicat Bianca, fără ocolișuri.

— Și jos ce e?

— E secret, a răspuns.

— Cum putem securiza dispozitivul dacă nu avem acces în toate sectoarele? am întrebat.

Bianca părea să se fi plictisit de întrebările noastre, cu toate acestea le aștepta.

— Sectoarele respective au deja pază.

— O altă unitate de pază? Când ne întâlnim cu ei?

— Nu vă întâlniți, a zis Bianca. Se află la adâncime, în Echo, și acolo își au și sediul.

— Echo? a întrebat Naomi.

— Coridoarele cele mai de jos, a explicat Bianca, verificându-și ceasul. Haide să ne continuăm turul. Mai avem opt minute și jumătate până ne întoarcem ca să ne întâlnim cu generalul.

— Bine, am zis către cei doi specialiști, și am urmat-o pe Bianca mai departe, pe coridor.

Harbinger se ținea aproape și s-a aplecat spre mine să-mi vorbească:

— Ce dracului se-ntâmplă aici?

— Încă nu știu. Dar o să aflu.

— Ai face bine, a mai zis, strângându-și pușca la piept.

Ne-au fost arătate coridoarele Alpha, Bravo, Charlie și Delta și apoi am fost conduși sus, să-l cunoaștem pe senatorul Bennett.

— Bună dimineața! Ce surpriză plăcută! a spus Bianca.

O expresie pe care nu i-o mai văzusem până atunci i-a îndulcit trăsăturile, în timp ce aștepta răspunsul senatorului.

— Chiar așa? a reacționat acesta, strâmbându-se vag.

Naomi mi-a aruncat un zâmbet ironic și eu am încercat, fără succes, să nu-mi dau ochii peste cap. Senatorul purta o verighetă de aur, dar inelarul Biancăi era gol.

— Peter, a exclamat Naomi, făcând un pas în față.

— Naomi, a zis Bennett zâmbind, cu un aer mai degrabă ușurat decât surprins.

Harbinger mi-a șoptit din nou la ureche:

— Ce caută aici un senator junior[1]?

Înainte însă ca eu să apuc să-i răspund, a adăugat:

— Bennett. Adică la fel ca președintele Camerei, Bennett? Presupun că este vorba de tatăl dumitale?

— Ai dreptate, a spus Bennett, aranjându-și cravata.

Așa se explica, așadar. Bennett era probabil numit în vreun comitet inutil și supraveghea te miri ce, ca să susțină că Congresul ține în frâu cheltuielile cu apărarea. În principal, își pierdea timpul zgâindu-se la unul dintre membrii echipei mele.

---

1 În Congresul SUA, senator la primul sau cel mult al doilea mandat. (N.t.)

— Îl cunoști? a întrebat-o Martinez.

— Ne-am cunoscut, a răspuns Naomi, ridicând din umăr

Bennett arăta cum nu se poate mai trist și Bianca era nemulțu

Și-a dres vocea.

— Mergem? Nu vrem să-l facem pe general să aștepte.

Naomi nu s-a putut abține și a întors capul să se uite la Bennett peste umăr, înainte să părăsim sectorul Operațiunii NORAD și să ne îndreptăm spre lift. Cât am traversat înapoi coridorul Charlie, în când de ușile blindate, și ne-am îndreptat spre birourile administrative, nimeni nu a scos o vorbă. Bianca ne-a lăsat singuri într-o sală mare de ședințe.

Pe pereții albi erau câteva crăpături și un șir de portrete ale unor bărbați albi, posibil foști generali care conduseseră complexul în trecut, însă pentru că sub ele nu existau nume sau date, nu aveai de unde să știi dacă chiar așa era. Zugrăveala părea să fie cea inițială, rafturile de bibliotecă, aproape goale, iar la masa mare de stejar, dreptunghiulară, erau mult mai puține scaune decât ar fi putut să încapă.

— Ne-au adus aici să murim? a zis Sloan, privind în jur.

— Doctorul Philpot o să facă din tine o lumânare pentru casă, l-a tachinat Naomi.

— Du-te dracului, Nomes! i-a răspuns Sloan, dar fără răutate. Sloan ar fi fost în stare să încaseze un glonț pentru ea, la fel cum am fi făcut și noi, toți ceilalți, pentru fiecare membru din echipa noastră. Așa cum făcuse Abrams pentru noi.

— De unde îl cunoști pe idiotul de sus? a întrebat-o Martinez.

Naomi a ridicat din umeri, fără să se uite în ochii lui.

— Ne-am cunoscut la Washington.

— Și? a insistat Martinez.

— Și nu e treaba ta, la dracu'! a izbucnit Naomi. Eu te întreb ție ce ține de cuceririle tale?

— A fost o cucerire? a pufnit Sloan.

— Nu mă întrebi pentru că eu nu-mi aduc aminte cum le cheamă, a zis Martinez, cu un rânjet.

— Doar că în cazul tău, taică-tău e în garda de stat și-l urăște pe Bennett, am zis și eu.

Naomi mi-a aruncat o privire ucigătoare.

— Știi că am o armă încărcată. Ține-ți gura sau îți fac zob și celălalt genunchi.

M-am încruntat, dar mai înainte de a apuca să răspund, în sală a intrat cu pas repede generalul, înconjurat de escortă, printre care și Bianca. Tipa părea încă supărată.

Kitsch a răcnit la noi să luăm poziție de drepți.

— Pe loc repaus, a zis generalul. Oricum, toți sunteți demobilizați sau în retragere, a continuat, așezându-se în capul mesei. Trexler, ia loc. Restul echipei poate să aștepte în biroul vostru.

Echipa s-a uitat la mine, așteptând aprobarea și, când eu am încuviințat din cap, au ieșit fără o vorbă. M-am așezat lângă general și am încercat din răsputeri să nu par prea rigid. Generalul nu dădea semne că l-ar fi preocupat prea mult.

— Sper că membrii echipei tale au fost cazați bine? a întrebat generalul.

— Toți în afară de mine, domnule general Tallis.

— A, da? a făcut el și i-a aruncat Biancăi o privire.

Femeia a făcut un pas în față, dar eu n-am lăsat-o să răspundă.

— Eu am vrut să-mi găsesc singur o locuință, i-am explicat.

Generalul mi-a cântărit cuvintele și apoi a dat din cap. Nu avea niciun rid de genul celor provocate de râs, dar pungile de sub ochi și cicatricea de pe obraz îmi erau familiare.

— Bianca v-a prezentat regulamentul? Turul? Procedurile?

— A făcut-o. *Ad nauseam.*

Generalul a chicotit, dar expresia de pe fața lui părea ciudată. Și-a dres glasul și s-a ridicat în picioare, împletindu-și degetele pe masă.

— Locotenentul Saunders o să vă ajute să vă familiarizați cu sistemele de monitorizare și de alarmă. Te las pe tine să-ți delegi responsabilitățile în echipă așa cum vei crede de cuviință.

Un pilot de avion îmbrăcat în ținută de gală a făcut un pas în față. Pe mânecă avea cusută o emblemă CMC.

— Bună dimineața, Trexler. Mă numesc Saunders. Eu o să vă fac instructajul sistemelor. Vă aștept în camera de control în 15 minute.

L-am măsurat de la vârful pantofilor lustruiți și până la casketă.

— Mulțumesc, am zis.

Primul imbold a fost să dau drumul unei remarci arogante despre ecoul din încăpere, dar prezența generalului lângă mine m-a făcut să-mi țin gura. Saunders părea deja călcat pe cap pentru că nu primise el slujba mea.

Generalul s-a uitat în jur, prin sală.

— Lăsați-ne singuri, le-a zis el Biancăi și celorlalți câțiva soldați din gardă prezenți.

Toată lumea din spatele meu a făcut stânga împrejur și au ieșit cu toții, în șir indian. Odată ușa închisă în urma lor, generalul s-a rezemat de spătarul scaunului și a zis:

— Probabil că te crezi special pentru că ai primit slujba asta.

— Cum ați spus, domnule? am întrebat eu, ridicând o sprânceană.

— Cum ai auzit. Jos avem o echipă de securitate, aleasă de mine, om cu om, care e mai mult decât capabilă să controleze orice atac asupra acestui complex. O armată, o rachetă Scud, o afurisită de bombă nucleară. Scott Trexler și banda lui de inadaptați cu tulburări de stres posttraumatic n-o să conteze nici cât negru sub unghie.

M-am dat mai în față. Generalul a zâmbit.

— Îți umfli mușchii la mine, fiule?

— Nu sunt fiul dumneavoastră.

Afirmația nu l-a tulburat. Nu i-a tresărit nici măcar un mușchi, și colțul gurii i s-a arcuit ca și cum ar fi știut că eu tocmai îmi imaginam cum îi trag una cu arma peste mutră.

— Te afli aici pentru că fiul președintelui de la Cameră a făcut o pasiune pentru fata ta.

— Fata *mea*, domnule?

La început am crezut că se referea la sora mea, Hailey. Dar nu avea niciun sens.

— Naomi Abrams.

— Aiurea!

— Absolut deloc. Bunicul senatorului Bennett are un frate, care este Walter H. Bennett. Și nu doar că face parte din Comitetul Camerei pentru Servicii Armate, dar și din Subcomitetul pentru Investigații și Control. Peter poate să ceară piscină interioară și foci dresate și cererea îi e îndeplinită. Știi cumva, din întâmplare, în ce stat a fost ales senatorul senior Bennett? New Mexico. Micuța Miss Garda de Stat a fost prietena din vecini cu care a copilărit.

— Vreți să cred că unul dintre cele mai intens păzite buncăre din Statele Unite a angajat niște *inadaptați cu tulburări de stres posttraumatic* ca paznici, doar din cauza unei pasiuni amoroase? De ce n-ați angajat-o doar pe Naomi?

— Am văzut lucruri și mai stupide în administrație, a zis generalul, chicotind și ridicându-se în picioare. Senatorul nu-și poate justifica pretenția că în Complex este nevoie de încă o echipă de securitate specializată, dacă angajează doar un singur pușcaș marin, nu-i așa? Bucură-te de salariu, patrulează pe coridoare, nu ne sta în drum și speră că Abrams are și ea o slăbiciune pentru senatorul junior.

— Scuzați-mi sinceritatea, domnule, dar probabil că vă bateți joc de mine.

— Dacă ți s-ar fi permis accesul în subsol, în Deep Echo, ai fi știut în mod cert că nu o fac. Cei care conduc această țară nu sunt decât

niște copilași dificili, care au putere și resurse nelimitate. Să fii bucuros că profiți de asta, în loc să fie invers.

— Deep Echo, domnule?

— La revedere, Trexler.

— Trex e suficient, domnule, am zis, ridicându-mă în picioare.

Generalul nu a ridicat ochii, rămânând în schimb cu privirea spre masă.

— Nu trebuie să-ți informezi echipa despre asta.

— Despre Deep Echo? E cam greu să-i informez, dacă nici eu nu știu ce este. Presupun că e vorba de încă un coridor?

— Despre aranjament.

— Poftim? De ce-mi spuneți asta?

— Ca să știi care ți-e locul, Trex, aici avem reguli stricte. O să te conformezi acestor reguli sau o să afli foarte repede care este alternativa de care-ți pomeneam. Rămâi în zonele fără restricții, fă pe dădaca șoriceilor de laborator în halate albe și zâmbește-le turiștilor. Dacă tu sau vreunul dintre oamenii tăi deveniți prea curioși, te așteaptă o celulă și nu e vorba de una din alea confortabile, pe care le ocupă civilii.

— Turiști?

— Complexul oferă tururi limitate, în ultima vineri a fiecărei luni. Misiunea ta e secretă. Tu nu lucrezi aici. Nici echipa ta nu lucrează aici. Inventează ce poveste vrei tu, dar nu poți să susții sau să recunoști că ai avea vreo legătură cu Complexul. O să primești informații de un anume grad, despre bază și funcțiile ei. Le păstrezi pentru tine și eviți orice fel de întrebări. Ai înțeles?

Am dat rapid din cap.

— Ești liber, a zis generalul, rămânând într-o poziție mai puțin oficială. Închide ușa după tine.

Am revenit în biroul nostru, complet confuz. Echipa mea s-a oprit din ce făcea fiecare, așteptând ca eu să le explic de ce aveam o expresie așa de uluită. Sloan a ieșit din baie, ștergându-se pe mâini cu

un prosop de hârtie. Kitsch stătea la capătul unei banchete lungi de metal aflate la mijlocul distanței dintre dulapurile care se înșirau pe lângă pereți, și mă aștepta să vorbesc. Naomi stătea în picioare lângă dulapuri, cu brațele încrucișate la piept și cu obrajii roșii. Numele noastre erau deja gravate pe plăcuțe de metal pe fiecare dulap. Toate, în afară de al lui Naomi.

— Ce rahat înseamnă asta? a zis ea, arătând spre dulapurile de culoare verde. Dormitorul meu e vizavi, pe culoar. Sunt singură acolo. Și sunt 20 de dulapuri goale.

Am ridicat din umeri.

— Nu, a zis Naomi. E aiurea să am un tratament special. Și să nu-mi spui că e din motive de siguranță.

— N-o să spun asta, Nomes.

— Pentru că Trex vrea să mai trăiască, m-a tachinat Martinez.

Voiam să-i spun că tot ce trebuia să facă era să pomenească numele lui Bennett și probabil că până la sfârșitul zilei i s-ar fi alocat un dulap în camera lui, cu o plăcuță de aur curat cu numele și cine știe ce altă tâmpenie, de genul unor boxe cu sunet surround și aer condiționat.

— O să anunț asta.

— Așa m-am săturat de tâmpenia asta, a zis Naomi, trântindu-și rania de pământ.

— Folosește deocamdată dulapul meu, a zis Sloan.

— Ce-a avut de zis generalul? a întrebat Harbinger.

— A spus că trebuie să patrulăm pe coridoare și că Saunders ne va face instructajul despre sistem. Sunt reguli foarte stricte aici. Dacă trecem de limita restricționată, am zburat. Poate și mai rău.

Martinez s-a încruntat — între sprâncene i-au apărut două cute.

— Ce mama dracului?

L-am săgetat cu privirea. Martinez era medic, dar era și glumețul echipei. Întotdeauna făcea câte o tâmpenie, cum era să-i trimită pe novici să caute prin tot spitalul tuburi falopiene de rezervă.

— Nu vă duceți nicăieri unde nu aveți accesul autorizat. Este vorba de o bază ultrasecretă. Nu vă prostiți! Vorbesc serios.

— L-ați auzit, a zis Kitsch. Strângeți rândurile! Dați-i drumul!

Kitsch i-a scos pe oameni rapid pe coridor și a lăsat-o doar pe Naomi cu mine. Îmi era greu să mă uit la ea. Eram într-o situație cum nu mi se mai întâmplase, ca urmare a informației pe care mi-o împărtășise generalul și a faptului că nu i-o puteam spune și ei. Încrederea era un factor esențial și minciuna nu făcea parte din comportamentul nostru.

— Te porți ciudat.

— Da? am zis eu, ridicându-mi gheata pe banchetă să-mi leg șiretul.

— Cum e hotelul?

— E bun, am răspuns zâmbind, cu gândul la Darby.

— Hopaaa…

— Ce este?

— Ai privirea aia…

— Ce privire? am întrebat, enervat.

— Privirea aia caraghioasă, pe care o ai când te folosești de scuza că urmează să te-nsori, ca să scapi de a doua întâlnire.

M-am ridicat și am arătat cu degetul spre Naomi.

— Nu e o scuză. E ceva foarte real. Și o a doua întâlnire nu are niciun rost, dacă nu e vorba de ea.

— De ce nu recunoști, a zis Naomi, dându-și ochii peste cap. Recunoaște că ai fobia implicării.

— Nu e adevărat. Sunt foarte devotat. Doar că numai ei.

— Nu există nicio ea.

— Ba, există. Și… bine. Să nu le spui băieților, că o să mă ia peste picior.

— Despre ce anume?

— Femeia asta care lucrează la hotel. Simt ceva pentru ea.

Naomi nu și-a putut ascunde surpriza.

— Serios? Crezi că ai găsit-o, în sfârșit? Pe ea..., a continuat gesticulând cu ambele mâini. Femeia perfectă?

— N-am zis că e perfectă. Am spus doar că e perfectă pentru mine.

Naomi a împins ușa grea de metal care dădea în coridor.

— Sper să ai dreptate. Asta ne-ar scuti pe toți să te-ascultăm cum jelești din cauza ei în următorii 10 ani.

Ne-am întâlnit cu restul echipei pe coridor și ne-am dus în camera de control. Saunders era în picioare, lângă ușă, cu aerul unui constipat, care părea să fie expresia lui permanentă. Așa cum era de așteptat, camera de control era imensă, plină de monitoare video, computere și un ecran imens pe perete. Cea mai mare parte a echipamentelor părea de aceeași vârstă cu mine, dacă nu cumva erau chiar mai vechi. Echipa mea a trecut în revistă tot ce-i înconjura și apoi au privit cu toții înainte. Mă simțeam mândru că nu căscau gura ca turiștii care fuseseră probabil mânați ca vitele înăuntru și apoi afară, cu o vinere în urmă. Aveau o atitudine profesionistă, cu aerul unor duri într-o încăpere plină de aviatori.

— Sunt sigur că ați mai văzut monitoare până acum, a zis Saunders. Sau poate că la pușcașii marini v-au arătat doar cum să trageți cu pușca și să scuipați?

Ochii lui Martinez au clipit convulsiv și eu am făcut un pas în față, să-mi mențin oamenii sub control și să-l feresc pe Saunders de o experiență aproape mortală.

— Sunt sigur că ne descurcăm, Saunders. Fă-ne instructajul obișnuit. O să încercăm să ținem pasul.

Saunders a scos un hohot de râs și s-a întors cu spatele. Martinez a făcut un pas înainte, dar Kitsch l-a tras înapoi.

— Astea sunt monitoarele de la intrare. Cele de aici, exteriorul din zona de nord; aici e sudul, estul, vestul. Apoi sunt interioarele: Alpha, Bravo, Charlie, Delta, mai zise, arătând spre fiecare monitor. Ei sunt

Doherty, Haskins și Lev. Ei controlează zona aceasta — monitoarele și senzorii pentru incendiu, cutremur, radiații și explozie. Întreaga bază stă pe niște arcuri enorme. Ei le controlează și pe acelea. Așa că, în fond, ei sunt salvatorii acestui loc.

— Arcuri, făcu Naomi, amuzată. Tâmpenia asta e adevărată?

Saunders și-a încrucișat brațele la piept și s-a înclinat spre ea. Naomi i-a aruncat una dintre faimoasele ei priviri de avertizare și el s-a dat înapoi.

Se concentrau pe monitorul pentru incendiu, comutând de la senzorii exteriori de căldură la termometrele interioare.

— De ce monitorizați un incendiu care e la cel puțin o oră distanță spre vest, mai ales că locul ăsta e o stâncă? a întrebat Sloan.

— Avem sisteme instalate acolo. Pur și simplu nu vrem ca incendiul să se apropie prea mult. Pe urmă trebuie să ne luptăm cu elicopterele echipelor de știri și cu cei care amușinează prin jur. Nu e bine, dat fiind că suntem o unitate ultrasecretă și așa mai departe.

— Oho, cât de special mă simt! a făcut Martinez.

— Gura, Martinez, a zis Kitsch.

— Ați înțeles sau e nevoie să scot imprimanta pentru etichete? a întrebat Saunders.

— Am înțeles, am zis.

— Bun, pentru că e ora pentru haleală.

Saunders a făcut un gest cu arătătorul în aer, un vârtej invizibil, semnalându-ne că trebuie să ieșim.

— CeeLeeMee e în direcția asta.

Martinez și Sloan abia se abțineau să nu râdă. Probabil că Saunders așteptase toată viața lui să facă asta și în sfârșit primise șansa, cu niște pușcași marini care trecuseră prin focul inamic. Ar fi fost destul dacă, în loc de CLM, spunea *sală de mese, cantină pentru luat masa*. Saund-

— Nu e neapărat vina lui, am zis eu, cu voce șoptită. Doar că noi suntem genul mai greu de impresionat.

— Sunt sigură că bunicuța lui îl crede un războinic, a comentat Sloan.

Echipa s-a chinuit și mai tare să nu izbucnească în râs, dar până și lui Harbinger îi venea greu să nu o facă. Într-un final, și-a dres vocea și a zis:

— Gata, gata. Hai să nu fim dați afară din prima noastră zi de muncă.

Mâncarea era mai bună decât în orice alt loc pe unde mai fuseserăm, cu un bufet care oferea feluri precum friptură bio și boluri cu creveți, până la ahi poke și sandvici Kotlet — indiferent ce mama dracului o fi însemnat asta.

Sloan avea cea mai mare porție de mâncare pe farfuria dreptunghiulară, o reminiscență din plastic albastru a anilor '50, așa cum era și restul sălii. Nimic nu fusese modernizat la baza aceasta în ultimii 60 de ani. Nici nu trebuia. Fusese construită să supraviețuiască precipitațiilor radioactive rezultate în urma unei bombe nucleare — cel puțin timp de două vieți, așadar.

Nimeni nu avea prea multe de spus, în timp ce basculam cu toții, obișnuiți să avem un interval de timp limitat ca să ne umplem burțile, înainte să răcnească cineva la noi să ieșim afară sau înainte de a fi scoși afară de un bombardament. Senzația nu era falsă. Bianca stătea în ușă, cu un clipboard în mână, așteptând nerăbdătoare să o observăm.

Sloan mesteca încruntat, cu un strop de maioneză în colțul gurii.

— N-aveți și voi senzația că nu prea ne vor prin preajmă? Sau sunt io prea sensibil?

— Nu, i-a răspuns Naomi. E drept că nu ne-au întins covorul roșu. Bianca a zis că erau agitați din cauza lui Trex. Cred că sunt nervoși pentru că suntem outsideri.

— M-am simțit mai binevenit într-un sat din Irak decât aici, a spus Martinez.

— Gata, am intervenit. Lăsați-o baltă! Hai să nu le dovedim că au dreptate. Am trecut noi prin chestii mai rele. Încetați să mai aveți senzații și stăpâniți-vă!

Echipa s-a ridicat de la masă, cu încrederea renăscută. Prânzul și o discuție mobilizatoare erau destul ca să le dea un imbold nou, după o lungă dimineață de tâmpenii despre orientare, pe care niciun soldat nu ar trebui să le îndure. Epuizare fizică, emoțională și mentală, da. Ore de descântare despre reguli, regulamente și manuale tehnice? La dracu', nu, mulțumim!

La sfârșitul zilei am ieșit afară și soarele apunând ne-a făcut să mijim ochii. După ce cărasem toată ziua pușca și apoi o lăsasem în Complex, acum mă simțeam ca și cum aș fi fost dezbrăcat.

— O să vă obișnuiți cu lumina strălucitoare după ce părăsiți Complexul, a spus Bianca, pe un ton fără inflexiuni. Să fiți bucuroși că nu locuiți aici.

— Oamenii locuiesc în Complex? a întrebat Martinez.

Nu-mi dădeam seama dacă Bianca era enervată de întrebări sau era indiferentă.

— Unii dintre specialiști și cealaltă echipă de securitate.

— Bine. Hai să încheiem ziua, am zis, bătându-l pe umăr pe Martinez.

Pietrișul scrâșnea sub bocancii noștri. Am lăsat-o pe Bianca în dreptul intrării, singură, dacă nu luam în calcul cei șase soldați din Poliția Militară.

Ne-am dat mâna, am salutat ciocnindu-ne pumnii și mi-am îmbrățișat echipa de noapte bună, apoi am urcat în camioneta mea și am lăsat să-mi scape un oftat. O făcuserăm.

Naomi și-a sprijinit un braț de portiera deschisă a mașinii ei și mi-a zâmbit arogant.

— Ce? am zis, dându-mi ochii pe spate.

— Ea e acolo? Fata? La hotel?

— Da, Nomes, lucrează acolo.

— Și tu chiar crezi că ea e aleasa? a mai zis, cu un chicotit.

— Nu te uita așa la mine, am mormăit. Mă aștept la așa ceva de la băieți. Credeam că tu o să mă scutești.

Naomi a ridicat din umeri.

— E doar puțin cam… bizar pentru tine. De obicei ești mai pragmatic.

— Tu chiar crezi că mie mi se pare normal ce simt? Că eu îmi închipui că umblăm cu toții de colo-colo, în așteptarea cuiva pe care nu l-am întâlnit niciodată? Numai că eu știu ce știu.

— Să fie asta *credință*, T-Rex? E o chestie foarte spirituală pentru un ateu.

— Credința și religia nu se exclud reciproc. Și mai du-te dracului!

— Du-te tu! Și baftă, Trex! Sper să fie ea aleasa.

Mi-a trimis bezele și mi-a făcut cu ochiul, pe urmă a trântit portiera și a pornit motorul.

Drumul înapoi până la hotel a fost lung. Soarele trecuse deja de partea cealaltă a masivului, câteva stele începeau să răsară pe pătura albastru-închis a cerului. Căscam de-mi trosneau fălcile, așa că am dat mai tare radioul. Lumini-pereche se apropiau și treceau mai departe, liniile galbene ale drumului alunecau în fugă pe sub mașina mea, fâșâitul drumului era ca un relaxant cântec de leagăn. Iar eu, în loc să analizez ce se petrecuse peste zi, cu Bennett, Bianca și cu generalul, nu mă puteam gândi decât la *ea*. Acum două zile, nu aveam în cap decât chestii precum mersul la sală, să caut pe Zillow ce case au mai apărut și noua mea slujbă. Într-un fel, știam că Darby o să fie frumoasă. Nu știam însă că va fi atât de frumoasă.

Am oprit camioneta în parcare și m-am luat după niște pompieri forestieri care se întorceau din tura de pe munte, plini de cenușă

și mirosind ca dracu'. Ușile duble de sticlă s-au deschis și duhoarea lor m-a izbit în față.

Darby stătea în picioare, lângă zona de așteptare unde erau câteva fotolii și două canapele, o plantă artificială cât ea de înaltă și un ecran plat. Cu brațele încolăcite în jurul trupului, zâmbea, privind artificiile care explodau pe ecran.

Fără să ezit, m-am apropiat de ea de la spate și i-am șoptit la ureche:

— Bună!

Am spus-o ca și cum eram prieteni vechi, dar în același timp mă tulbura nevoia pe care o simțeam de a-i vorbi. La fel ca toți ceilalți labagii disperați care erau în holul hotelului. Eram dezamăgit de mine însumi.

— A, bună! Vinerea viitoare iau salariul.

M-am uitat o clipă la ea, întrebându-mă de ce alesese să-mi spună tocmai asta.

— Pentru mâncare, mi-a reamintit ea.

— Ah, uitasem. E deja vremea jocurilor de artificii? am zis, arătând cu capul spre ecran.

— Se vorbește doar despre planurile pentru Ziua Independenței în tot statul... mă rog, planuri pe care noi nu le avem, a explicat Darby bombănind. Ce vezi aici a fost anul trecut, a mai zis, arătând spre televizor. Pentru noi nu e de bine.

Și-a mușcat degetul mare și mi s-a părut că gestul era aproape la fel de nostim ca accentul ei.

— Anul ăsta focurile de artificii au fost interzise aproape peste tot în stat, din cauza incendiilor. Tot ce se află la sud de Kremmling-unde-o mai fi și ăsta.

— E ceva mai la nord de-aici, am zis. Nu prea poți să-i condamni. A fost secetă serioasă și, de la o vreme încoace, ăsta este sezonul cel mai activ la capitolul incendii. Tu ai ceva în plan pentru 4 iulie?

Am făcut un pas înapoi. *Nu-i invada spațiul personal, Trex. Nu te cunoaște. Nici tu nu o cunoști pe ea. Potolește-te dracului!*

Darby a scuturat din cap și s-a întors iar cu fața la televizor.

— După ce termin instructajul, o să lucrez nopțile.

— Asta e nasol.

A ridicat din umeri.

Încă un minut doar. Nu sunt gata să *se termine, deocamdată.*

— Ai avut treabă multă azi?

— Nu prea. Tu ai fost pe munte?

S-a întors cu fața spre mine și, pentru prima dată astăzi am simțit că pot să respir, sugrumat însă de minciuna pe care urma să i-o spun. Cu 12 ore mai devreme fusesem instruit să nu-mi divulg angajatorul.

— Hmm… da, am zis.

Nu era o minciună.

— Nu te-ai prea murdărit. Presupun că tu coordonezi de la bază sau cum s-o chema?

Credea că sunt pompier forestier sau poate un tip de la Departamentul pentru Silvicultură și dacă i-aș fi spus altceva, asta ar fi dus la întrebări.

— Mda.

Nici asta nu era o minciună. Un zâmbet firav i-a luminat fața, apoi a dispărut imediat. Stavros pomenise despre efectul pe care noua angajată îl avea asupra celorlalți bărbați, dar ceilalți bărbați nu o așteptaseră să apară încă din anii de liceu. Toată ziua încercasem să-mi explic de ce credeam că ea e aleasa mea, dar nu reușisem. Era frumoasă, adevărat, dar mai era și altceva. Era felul în care mă simțeam de fiecare dată când o vedeam, când eram aproape de ea, când îi auzeam glasul. Mă avea deja la degetul mic. În parte, era o ușurare, în parte, teroare, în parte, pasiune.

— Ești plin de șarm astăzi.

Ochii i-au sclipit când a vorbit, avea buzele catifelate, de un roz intens și natural, buze de care abia dacă mi-am putut dezlipi privirea. Era năucitoare. Cearcănele vagi de sub ochi erau de culoarea palidă a levănțicii și mă întrebam cum o să poată munci până la ora 11. Părea istovită.

— Ți-e foame? am întrebat-o.

— Stavros ne-a adus niște sandviciuri, mai devreme.

— Mă bucur.

M-am uitat în jos, la cheile cu care mă jucam în mână. De inel atârna o cheie nouă: oarbă, negru-mat, cheia universală pentru toate sectoarele din Complex unde aveam acces autorizat. Aveam o slujbă și trebuia să mă rup de fata asta, să mă țin departe de ea. Oricum, nu se putea să fie ea aceea. Eu nu intram în situații complicate. Or, Darby nu doar că mă amețea, era de-a dreptul toxică. Puteam să citesc fiecare lucru nasol care i se întâmplase, ca și cum ar fi fost un generic derulat în propriii ei ochi.

— Ei, atunci noapte bună, am zis.

— Noapte bună.

M-am oprit în dreptul ușii de la casa scărilor și m-am uitat înapoi. Am văzut-o pe Darby stând încă în hol. Abia dacă observase că am plecat. Am urât lucrul acesta. Și am urât faptul că l-am urât. Trebuia să-mi găsesc locul. Repede.

Capito
șapte

Capitolul șapte

Trex

Trebuia să fie un anumit gen de cretin pentru ca eu să-l urăsc imediat ce l-am cunoscut, dar tipului care stătea lângă mine, în spațiul din fața liftului, i se scurgeau ochii după cea pe care tocmai o numise „bucățica de cur sexy de la tejghea". Privirile ni s-au întâlnit, tipul a ridicat o dată din sprâncene și apoi s-a uitat exact spre locul unde stătea *ea*. Nu a fost nevoie să mă întorc, știam perfect la ce se holbează. Nu părea să fie pompier, dar îl mai văzusem în hol. Pe urmă mi-am amintit că stătuse la coadă să se cazeze, cu mâna pe fundul femeii cu care urcase în cameră.

— Nu pot să trec nepăsător pe lângă așa ceva, a zis privind în jos, cu un hohot, apoi a luat-o înapoi, spre recepție.

Am împuns butonul liftului cu degetul mare, dojenindu-mă în gând. *Nu e problema ta. Nu te interesează. Nu te interesează. Du-te la*

ține în cameră. Încetează să-ți mai pese. La dracu'. Ușile argintii s-au deschis și am intrat în lift. Am oftat, așteptând să se închidă ușile și să uit de fata de la recepție. Când să se închidă, le-am blocat și am zbughit-o afară de parcă cineva aruncase o grenadă în lift.

Tipul căruia-i plăcea să pună mâna pe fundul femeilor stătea aplecat peste tejgheaua recepției, gângurindu-i ceva lui Darby la ureche. Fata părea dezgustată și nu puteam să o condamn. Bărbatul încă mai avea părul vâlvoi, după ce i-o trăsese colegei de cameră. Avea o dungă albă pe deget, în locul unde ar fi trebuit să-i fie verigheta și ceva îmi spunea că femeia din camera lui nu era nevastă-sa.

I-am aruncat o privire ucigătoare înainte de a deschide gura, încercând să nu-mi trădez furia.

— Bună, scumpo. Ca să nu uit, ai nevoie să-ți aduc ceva din cameră?

Darby a clipit și, preț de o clipă, n-am fost sigur că o să intre în joc. S-a uitat la bărbatul din fața ei și chipul i s-a relaxat, după care a surâs.

— Nu, dar nu e nevoie să te duci chiar acum. Mai poți să stai pe aici, dacă vrei.

— Ah, salut, a zis bărbatul îndreptându-se de spate și mi-a întins mâna să dăm noroc.

Eu m-am uitat lung la mâna lui, apoi mi-am îndreptat iar atenția spre fata de la recepție.

— Seară plăcută, domnule, a zis ea.

Tipul a dat din cap și s-a retras către lift.

— Scuză-mă. Am avut senzația că te deranja.

— Așa e, a zis fata, cu un aer relaxat.

Faptul că era ținta unor avansuri o făcea să se simtă în elementul ei.

— Nu era ceva cu care să nu mă descurc și singură.

La fix. Îmi plăcea când eram în stare să prezic lucruri legate de ea și nu era vorba de un joc. Aveam un straniu sentiment de mândrie.

— Nu am nici urmă de îndoială. Totuși... tehnica mea a fost eficientă.

Nu eram convins că e adevărat și ea nu avea să mă contrazică. Probabil că toată viața dăduse bărbații pe spate.

— În fine, am zis eu. Noapte bună.

— Mulțumesc, a adăugat Darby, înainte ca eu să fac stânga-împrejur. N-am vrut să pară că nu ți-am apreciat efortul.

Am ezitat puțin înainte de a mai adăuga ceva. Doar un singur cuvânt. Așa că...

— Ziceai că lucrezi în fiecare seară?

— Săptămâna asta, până la ora 11. De săptămâna viitoare, după ce termin instructajul, încep tura de noapte.

— Instructajul? Mie mi se pare că deja te descurci solo.

Mi-a zâmbit și ochii i-au licărit. Cântecul ei de sirenă nu era intenționat și asta mă deruta. Radia, fără niciun efort, putere de seducție și inocență, în același timp. Nu mai văzusem așa ceva și eram complet și al dracului de iremediabil fascinat.

— Tilde nu s-a simțit bine. A plecat puțin mai devreme.

— Ești tare. Stavros ar face bine să nu-ți dea drumul, am zis.

Mi-a zâmbit și eu am continuat să vorbesc doar ca să văd dacă mai reușeam încă o dată să o fac să surâdă.

— Eu trebuie să plec la muncă la 6 a.m., așa că săptămâna viitoare probabil că o să te văd când plec.

— Probabil.

Nu și-a dat părul pe spate, nu s-a uitat lung în ochii mei, nu m-a făcut din vorbe și nici nu m-a cântărit din priviri. Nimic la ea nu arăta că ar fi atrasă de mine și, cu toate acestea, tot ce voiam era să mă bage în seamă. Încă un zâmbet și gata. Încă un cuvânt. Indiferent ce căpătam în schimb..., iar asta mă scotea din sărite.

— Ce pregătești pentru cină? am întrebat-o, pentru că nu mai știam ce să spun.

— De ce?

— Nu m-ar deranja să mănânc ceva.

A izbucnit în râs şi apoi a fost cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată. De fapt, cu cât vorbea mai mult, cu atât deveneam mai sigur că ea era aleasa.

— De ce încerci mereu să mă hrăneşti?

Nu m-am putut abţine să nu râd cu ea. Avea dreptate.

— Ştiu şi eu? Pari flămândă, cred.

— Hmmm… mulţumesc! a mai zis, chicotind.

— Voiam doar… hmmm…

M-am uitat împrejur. Stângăcia disperată era ceva nou pentru mine. De obicei făcusem cunoştinţă cu femei la bar, la club sau la o petrecere. Situaţia asta era mai rea decât dacă m-aş fi aflat pe teritoriul inamic. Sigur, fata asta, care simţeam că merita să fie a mea, era o provocare.

— Holul s-a golit destul de repede.

S-a uitat în jur de parcă abia atunci observa şi ea.

— Majoritatea pompierilor fie trebuie să se trezească devreme ca să plece pe munte, fie sunt epuizaţi, pentru că tocmai ce s-au întors din tabăra de incendiu.

— Tabăra de incendiu? Parcă ai fi unul dintre ei, am aţâţat-o eu.

— Dintre ei?

— Dintre noi.

M-a privit preţ de o clipă. Ştia că mineam. *La dracu'! Pot mai bine de-atât.*

— În ultimele două zile, am stat de vorbă cu peste o sută, a zis ea.

Încerca să lase comentariul meu să treacă neobservat, mândră că remarcasem cât de repede îşi însuşise jargonul. Un lucru pe care-l învăţasem în FBI era cum să citesc oamenii, iar fata asta, în ciuda eforturilor ei, era o carte deschisă pentru cineva ca mine. Nu era din Colorado. După accent, venea din Texas. Purta aceleaşi

haine la muncă — nu uniforma tipică — și devorase mâncarea pe care i-o dădusem. Sosise în Springs după o plecare pe fugă, cu cât bani se întâmplase să aibă în buzunar la momentul respectiv și cu hainele cu care fusese îmbrăcată. Oricât aș fi vrut să o întreb de ce anume fugea — sau de cine fugea —, nu voiam să o sperii și să o îndepărtez.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare.

— Deci... cum merge instructajul? Trebuie să fie copleșitor să nimerești aici în toiul unui incendiu cu implicare.

— Am mai auzit asta de vreo două sau trei ori. Ce înseamnă un incendiu cu implicare?

— Unul pe care mass-media îl prezintă pe larg, așa că toți care vin se implică.

— Aha. Nu știam că asta înseamnă. De aceea ești și tu aici?

Am deschis gura să răspund, dar ea a continuat:

— Pentru că tu ai fost aici și înainte de incendiu.

Am încercat să nu las trăsăturile feței să mi se crispeze, însă chiar dacă nu credeam în niciun Dumnezeu, mi se părea că era un păcat să o mint pe fata asta. Dacă mi-aș fi luat o slujbă oriunde altundeva, aș fi putut să-i spun. Mă durea să rostesc vorbele acelea.

— Zona asta prezintă un risc ridicat, de mai multă vreme.

— Și tu asta faci? Cauți locuri cu potențial de incendiu?

— E... complicat, am zis, frecându-mi ceafa.

— Misterios, a spus Darby, ridicând din sprânceană.

A luat o telecomandă lungă, neagră și s-a dus spre canapele, apoi a îndreptat-o spre televizor și a schimbat programul. Știrile locale încă mai relatau despre incendiu și fata și-a încrucișat brațele peste mijloc.

— Nu-i nicio problemă, am zis, realizând abia acum că mă lua-sem, mecanic, după ea. E la kilometri distanță, deocamdată.

— Zeke zicea că o să urce curând pe munte. Se pare că e tot mai rău.

— Mistuie multe hectare, asta e clar. Zeke n-o să pățească nimic. Face de ceva vreme treaba asta. Îl cunoști?

A clătinat din cap.

— A fost amabil cu mine. Trebuie să mergem la un film, când o să se întoarcă.

— A, am făcut eu, înțelegând, încercat apoi de sentimentul unei dezamăgiri copleșitoare.

Darby s-a întors spre mine și mi-a remarcat expresia.

— Nu, suntem… suntem doar amici.

Am dat afirmativ din cap, încercând să nu par prea ușurat. Darby mă făcea să-mi simt nervii mai întinși decât în noaptea în care, singur, sângerasem mortal la granița de sud a Sudanului. Și-mi plăcea la nebunie!

Darby și-a umflat obrajii și a expirat zgomotos.

— Te simți bine? am întrebat-o.

— Mă simt rău și tremur.

— Poate că ți-a scăzut glicemia. Ce-ar fi să stai jos? O să-ți aduc ceva de la automat.

— Automatul e plin de chestii nesănătoase, a zis ea, clătinând din cap.

— Bine. Ceva de la salonul de mic dejun?

S-a gândit puțin.

— Bună idee. Probabil niște cereale sau o banană ori ce găsești pe-acolo.

A încercat din nou să se ridice, dar am făcut un gest cu mâna ca s-o opresc. Nu părea în stare să protesteze.

— Stai liniștită. Găsesc eu ceva să-ți aduc.

Am traversat holul în fugă, până la zona de luat masa, și am scotocit prin dulapuri. Am găsit două boluri cu cereale, o banană și, ascuns în spatele unei uși, un frigider mare plin de cutii de lapte, la fel ca în cantinele școlare, și de păhărușe cu înghețată de vanilie.

— Am găsit, am exclamat eu cu glas tare, înșfăcând mâncarea și două linguri.

Am fugit înapoi.

— Doamne, pe bune? a spus, făcând ochii mari, trăgându-se pe marginea scaunului.

Am pus jos înghețata, lingurile de plastic, laptele, castroanele cu cereale și banana.

— Mănâncă bine!

— Avem înghețată?

Am privit-o cu ciudată satisfacție cum a deschis laptele, a dezlipit folia de pe castronul cu cereale și le-a combinat, apoi a început să mănânce. A turnat lapte în al doilea castron și l-a terminat și pe acela, apoi s-a apucat să decojească banana. Suspina de plăcere și am zâmbit. Tot corpul mi se relaxase în timp ce o priveam cum mănâncă. A aruncat coaja pe masă și mi-a făcut semn să deschidem cele două pahare de înghețată.

— În cinstea micului dejun suedez, am zis, ridicând paharul ca să ciocnim.

A lovit paharul ei de-al meu și a zis:

— În cinstea lui Stavros. Va trebui să-i plătesc pentru toate astea.

Am scobit o lingură de înghețată albă și cremoasă și am băgat-o în gură.

— Eu nu iau micul dejun. Așa că se compensează cu astea.

Darby a încercat să-și reprime un zâmbet, fără succes, apoi a luat și ea din înghețată, cu ochii închiși, savurând fiecare secundă în care ținea în gură înghețata.

— În clipa asta pari de-a dreptul fericită.

— Chiar sunt, a zis ea, lăsându-se pe perna moale. Nici nu-ți închipui.

— E un moment bun să te întreb cum te cheamă?

— Pe mine? s-a mirat ea, întorcând capul spre mine.

— Da. Maddox mi-a zis că are o poveste.

— A, făcu, scuturându-și firimiturile de pe pantaloni. Deci, discuți cu Taylor despre mine, hmm?

M-aș fi simțit stânjenit, dar urma unui zâmbet tocmai ce i-a arcuit colțurile gurii.

— Mda, am zis.

A ridicat ochii spre tavan și un milion de amintiri păreau să-i vină în minte.

— E destul de caraghios, de fapt.

— Nu e nimic caraghios la numele ăsta.

Darby. I se potrivea perfect. Special, fără să fie caraghios. Nu prea feminin, dar frumos, fără efort.

— De unde le-a venit părinților tăi ideea?

A oftat.

— Era un film la care se uitau tot timpul, despre un irlandez beat și un spiriduș. Cred că m-au botezat după el. Sau ceva de genul…

— *Darby O'Gill and the Little People?*

— Ai auzit de el? a zis ea, chicotind. Fratele meu îmi spunea că e îngrozitor.

Îi spunea. Fir-ar! *Frate-său e mort! Trex, nu te purta ca un agent federal tocmai acum. Nu analiza tot ce spune ea și nu o lua fix acum la întrebări pentru tot ce nu are logică. Doar ascult-o!*

— E o poveste pe cinste, ce mai! Nu atât de caraghioasă pe cât credeam, dar, cu toate acestea, deosebită. Sean Connery a jucat în filmul acela, știai? Efectele speciale sunt destul de convingătoare.

A râs, cu mâna la gură, continuând să se uite în tavan. Părea terminată de oboseală. M-am uitat la ceas. Puștiul celălalt, Ander, trebuia să vină să o schimbe în mai puțin de o oră și asta însemna că va trebui să încheiem conversația.

— Acum e rândul tău, a zis ea.

M-am așezat mai bine pe canapea.

— Sunt din Kansas, de fel. Din Goodland. Tata, Scott, e pastor baptist. Pe mama o cheamă Susanne, cântă la pian și e dirijoarea corului lui. Am și o soră mai mică, Hailey. Anul ăsta trece în ultimul an la liceu.

Darby mă privea ca și cum îi descriam familia perfectă și am trebuit să o las să creadă că așa eram, dar deja o mințisem despre cât era mea. Mi se părea și mai aiurea să o mint și în legătură cu abuzul.

— Nu, să știi că nu e chiar așa de nemaipomenit pe cât pare.

— Serios? Pentru că mie mi se pare că e chiar formidabil.

— Tata era foarte sever. Genul: „Dacă nu folosești nuiaua, îți răsfeți copilul". Mă bătea pe mine, pe urmă o bătea pe mama, pentru că plângea de mila mea. S-a mai potolit totuși, cu anii.

Darby s-a cutremurat. Era atât de empatică, încât putea să simtă cureaua pe pielea mamei mele. Probabil pentru că în trecut o simțise și ea. Când imaginea aceea mi-a apărut inevitabil în minte, inima a început să mi-o ia razna și mi s-a zbârlit părul pe ceafă.

— Iartă-mă, am zis, printre dinții încleștați, apoi am tras aer în piept, ca să-mi relaxez maxilarul. Probabil că am spus prea multe.

— Nu, e în ordine.

Mă privea acum altfel, ca și cum eram din aceeași echipă. În ochii care sclipeau acum i se citea încrederea, dar știam că va fi nevoie de mai mult decât de o poveste, ca să i-o câștig pe deplin.

— Câți ani aveai când a încetat să te mai bată? m-a întrebat.

— Când am devenit mai solid decât el. Am plecat de acasă imediat ce am împlinit 18 ani…

Era cât pe ce să spun „ca să mă înscriu la pușcașii marini", dar m-am oprit la timp. Dacă-i povesteam despre cariera mea militară am fi ajuns la întrebarea cum am devenit pompier forestier sau de ce lucram cu pompierii. Nu puteam să-i spun ce făceam cu adevărat și Darby nu mă cunoștea suficient ca să-și dea seama că mâncam rahat. Nu aveam decât varianta să mint… sau să mint. M-am gândit că nu strica dacă păstram cât mai obscură acea parte a vieții mele.

— M-am mutat la San Diego pentru scurtă vreme.

Darby a dat din cap, ca și cum își amintea și ea lucrurile astea.

— Și mama mea a fost dură. M-a târât pe la concursurile de frumuseţe până am ajuns la liceu.

A pufnit în râs.

— Azi e greu de crezut că a fost o mamă împătimită de concursuri. Toate prietenele mele de la concursuri și-ar fi dorit ca mamele să nu se fi amestecat în viețile lor. Acum se pare că nu mai reușesc să-i atragă atenția.

Am ridicat din sprâncene. Cine putea fi atât de prost, încât să nu o bage în seamă pe Darby?

— Și tatăl tău?

Două cute subțiri i-au apărut între sprâncene. Își ascundea durerea.

— Îmi pare rău. Nu e neapărată nevoie să vorbești despre asta.

Darby a coborât ochii.

— Nu... e... plăcut să vorbesc despre asta. N-am mai făcut-o niciodată, practic.

Darby s-a uitat la înghețata care se topea și pe urmă a pus-o pe masă.

— Îmi luasem de o lună carnetul de conducere. O ciocnire în lanț cu cinci mașini. Mașina noastră era a doua. A fost groaznic. Tata și fratele meu, Chase, au fost singurii care au murit.

— Un șofer beat? am întrebat-o.

Și-a întors fața spre mine. Îi revenise culoarea în obraji. Se simțea mai bine, dar durerea din privire era indiscutabilă.

— Nu. Eu am fost de vină. Tata era furios pentru că-i ascunsesem ceva. Ne certam. Nu am fost atentă la drum. Acum, dacă mă gândesc retrospectiv, nici nu era supărat pe mine. Era supărat că în tot acel timp se purtase prietenos cu cineva care nu-i era prieten. Știu că asta mi-ar spune, dacă ar mai fi aici. Îmi e foarte dor de amândoi.

Am încercat să nu zâmbesc. Ar fi fost deplasat să râd în clipa aceea, dar Darby era o persoană realistă, ca și mine. Aveam deanule lucruri pentru care să ne învinuim, dar eram în același timp conștienți de greșelile noastre, fără să facem pe victima. Respectam asta la ea mai mult decât orice altceva.

Darby a continuat:

— Mașina din fața noastră a trecut pe banda cealaltă și, într-o clipă...

Gâfâia, de parcă rămăsese fără aer în plămâni.

— M-am izbit de tractorul de tir din fața noastră. Au murit pe loc. Eu m-am trezit în spital, patru zile mai târziu. În loc de concursuri, am exersat ca să pot merge din nou, după ce picioarele mi s-au vindecat. Când mama m-a văzut din nou pe picioare, s-a mutat în Louisiana. Nici măcar nu și-a luat rămas-bun.

S-a oprit, și expresia de pe chip i s-a schimbat.

— Arăți de parcă ai fi furios.

Mi-am controlat expresia.

— Eu? Nu, nu. Doar că nu-mi place să aud că s-a purtat cineva urât cu tine.

Sprâncenele i s-au ridicat la unison.

— Atunci, a zis, n-o să-ți povestesc restul.

Adrenalina a început să-mi pună sângele în mișcare, așa cum mi se întâmpla când presimțeam că o să se întâmple ceva rău. Nu puteam să spun cu exactitate ce anume, dar imboldul de a mă purta eroic devenea tot mai greu de ignorat cu fiecare nouă vorbă pe care o rostea. Nu merita viața pe care o avusese. Nu e de mirare că fugise.

— Poți să-mi spui tot ce vrei. O să te ascult.

— Sunt convinsă că o s-o faci, a zis, zâmbind.

— Pari să știi despre mine ceva ce eu nu știu

Surprinsă, s-a cuibărit în ca

intriga faptul că

— Spune-mi, a zis. La ce mă gândesc acum?

— Că stau de vorbă cu tine doar cu un scop.

— Și care e scopul acela?

I-am zâmbit.

— Nu credeam că-ți place să te joci de-a ghicitul.

— Nu-mi place, a spus, clipind.

— Atunci spune-o, pur și simplu. Nu trebuie să ne dăm pe după plop. Cine e cel mai direct câștigă.

— Accept provocarea. Nici gând să mă culc cu tine. Niciodată. Tocmai am scăpat dintr-o relație nu prea grozavă și am o grămadă de chestii pe cap.

— Cum ar fi?

Darby a ezitat, dar până la urmă a decis să fie directă, așa cum conveniserăm că vom fi.

— Nu e treaba ta.

Părea bucuroasă că rostește cuvintele acelea; ușurată, chiar.

— Corect. Dar nu stau de vorbă cu tine ca să te vrăjesc. Vreau să te cunosc mai bine. Amândoi știm că probabil ești cea mai frumoasă femeie din trei state.

— Numai din trei? a întrebat, zâmbind, iar eu aproape că am uitat ce voiam să mai spun.

— Eram moderat. Dar nu e vorba de o misiune de recunoaștere.

— Misiune de recunoaștere, hm? Ce-ai făcut înainte să lucrezi în silvicultură?

— Nu e treaba ta.

A izbucnit în râs. Trebuia să recunosc, era reconfortant să fiu atât de sincer și îmi plăcea și mai mult de ea pentru că și ei îi pria la fel de tare ca și mie, chiar dacă stilul era atât de departe de educația sudistă pe care o primise, încât trebuia să se concentreze ca să-i facă față.

— Mai vorbești cu ea? am întrebat-o. Cu mama?

— Am sunat-o chiar înainte să vin aici. Eram logodită.

M-a privit, să-mi vadă reacția.

— Nu putea să mă ajute, bineînțeles, așa că m-am cărat. Am ajuns în Colorado Springs îmbrăcată în rochia de mireasă.

— Mireasa fugită?

La partea asta din povestire chiar nu mă așteptam. Sprâncenele s-au împreunat și între ele s-au format riduri duble.

— Shawn era rău. Foarte rău. A trebuit să scap de-acolo.

— Te-a lovit?

M-a privit pe furiș, ridicând ochii.

Am pufnit, încercând să scap de furia violentă care creștea în mine. Voiam să omor un bărbat pe care nu-l întâlnisem niciodată. N-ar fi fost pentru prima dată, dar nu voiam să-i explic nimic din toate acestea lui Darby.

— Nu sunt o proastă, să știi. Adică, la început l-am crezut când își cerea iertare. După o vreme, scuzele erau singurele momente de liniște. Doar că... Pe atunci nu-mi păsa de mine. Credeam că așa merit. Le-am provocat durere multor oameni.

— Tot nu... tot nu meritai asta, Darby. Jur pe Dumnezeu că nu meritai.

— Nu jura pe Dumnezeu, a zis Darby și trăsăturile ei delicate s-au strâmbat de dezgust.

— Iartă-mă. N-a fost cu intenție. Pentru mine nu înseamnă nimic. Am uitat.

— Ce vrei să spui? a zis Darby. Nu crezi în Dumnezeu?

— În istoria omenirii există peste trei mii de dumnezei. Despre care vorbești?

— Despre singurul care există.

— Cine zice? am spus, chicotind.

— Tatăl tău nu e predicator?

— Ba da.

— Atunci cum poți să nu crezi?

— Pentru că am citit Biblia și pe urmă am cercetat cum a fost compilată. După asta, am cercetat istoria creștinismului. Și pe urmă, păgânismul și Al Doilea Templu. Te deranjează? Pentru că pe mine nu mă deranjează că tu crezi într-un tip invizibil, din ceruri.

Darby și-a încrucișat brațele și s-a întors cu privirea înainte.

— Până acum nu m-a deranjat.

— El îți vorbește? Auzi vreo voce clară?

— De fapt, chiar o face.

S-a răsucit spre mine, cu o grimasă pe față. Știam că o enervam, dar pur și simplu nu mă puteam opri. Era ca și cum, în sfârșit, puteam să-i spun tatei tot ce voiam să-i spun și vorbele îmi curgeau de pe buze ca o otravă, în fața unei femei de a cărei prezență deveneam dependent.

— Da? Adică, asta e cool. Doar că sunt surprins. Cum se aude Dumnezeu? Dumnezeul tău. Presupun că e singurul care-ți vorbește, pentru că... înțelegi... El este singurul.

Buzele lui Darby s-au deschis, s-a auzit un mic suspin, dar buzele i-au rămas arcuite în sus. Nu era supărată, ci doar surprinsă. Să-i vorbesc lui Darby era ca și cum aș fi stat în fața focului inamic — în egală măsură înspăimântător și reconfortant. Mă simțeam vulnerabil, de parcă în fiecare clipă întreaga mea lume se putea sfârși, dar în același timp mă simțeam în elementul meu. Mă pricepeam să-mi găsesc drumul prin labirintul care era Darby Cooke, dacă aveam ocazia. Totul mă atrăgea la ea; avea vocea catifelată și liniștitoare, privirea calmă, iar surâsul ei dulce liniștea furia din mine. Nu mai simțisem o astfel de pace de multă vreme. Știam că pot să o scot din zona ei de confort și nu m-ar fi urât din cauza asta. De fapt, stătea puțin aplecată înainte, implorându-mă să o întărât.

— E mai mult o senzație decât o voce audibilă, a zis.

— Conștiința ta, deci? Așadar, tu vorbești de fapt cu tine, nu cu Dumnezeu. Pentru că, crezi sau nu, în felul acesta pari mai puțin nebună.

Obrajii i s-au aprins, au devenit purpurii.

— Se cheamă credință. Dacă Dumnezeu nu exista, eu n-aș fi aici.

— Ce-a făcut El?

— M-a ferit de rele, a zis Darby, mijindu-și ochii. M-a adus aici.

— Te-a ferit de rele, am repetat eu, cu umor sec. Deci, ai venit în Colorado Springs doar cu ce aveai pe tine?

Și-a încrucișat brațele la piept și a privit înainte.

— Dacă nu cumva te-ai urcat în Mazda lui Dumnezeu și el a condus-o până aici… mi se pare că te-ai ferit singură de rele.

— Eu…

S-a oprit, gândindu-se la vorbele mele.

— Eu am făcut-o. Dar El mi-a dat puterea.

— Deci, ești slabă? Nu te cred. Cineva care pleacă singur la drum, fără niciun plan, fără bani destui pentru mâncare, este al naibii de curajos.

— Sau de prost, a mormăit ea.

— Ai plecat pentru că ai hotărât să nu te măriți cu un logodnic violent. Mie mi se pare destul de isteț.

— Asta pentru că habar nu ai despre sutele de alegeri proaste pe care le-am făcut înainte de momentul acela și nu poți să mă judeci pentru ele.

— Oricum, eu n-aș face așa ceva.

Mi-a zâmbit. Darby era raiul în care aș fi putut să cred.

— Trex, ești un om cumsecade. Chiar dacă ești ateu.

— O s-o iau ca pe un compliment, am zis, râzând.

— Nu-mi place că ești ateu — sau ce ești —, dar tot pot să te plac, cred.

— Ei, asta nu e foarte creștinește.

Darby mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Cu toții tindem către gloria lui Dumnezeu.

— Ce convenabil!

— *Pff!* N-ar fi mai bine să pleci, să mă lași să lucrez?

Darby îmi zâmbea în continuare. Nu o făcea intenționat și în sinea mea eram în al nouălea cer, mă felicitam și mă băteam pe spate. Darby mă făcea să mă simt în același timp ca un băiețandru și un supererou. Păream un om cumsecade datorită ei, nu eram un monstru. Dacă ar fi știut mai multe despre mine, poate că și-ar fi schimbat părerea.

Am ridicat brațul să mă uit la ceas.

— O să te las să muncești, dar ai ieșit din tură de jumătate de oră.

— Așa? a întrebat, întinzând mâna spre ceasul meu.

Brațul meu în mâna ei era cel mai bun lucru pe care îl simțisem de multă vreme și m-am relaxat, lăsând-o să mi-l țină așa cât de mult voia. Avea pielea catifelată și caldă. Am avut pornirea să o ating peste tot.

— Așa e, a repetat Darby.

S-a uitat la mine și apoi spre recepție. Ander stătea sprijinit de perete și scria ceva pe telefon. Ochii lui Darby s-au oprit pe buzele mele.

— Ateu... Sunt așa de dezamăgită de tine, Trex!

— Avem doar diferende de ordin religios. Nu cred că ești nebună, de fapt. Poate doar puțin dezorientată.

S-a lăsat pe spate, cu ochii tot la buzele mele. Avea o respirație dulce, mai păstra încă gustul înghețatei pe limba pe care îmi doream să o primesc în gura mea. Nu m-aș fi putut gândi la nimic altceva în clipa aceea, chiar dacă ar fi trebuit.

— Am un lung și nefericit trecut cu nemernici, a zis.

— Pot să mă prefac într-un nemernic, atât cât să mă bagi în seamă.

— Deja am făcut-o.

Am înghițit în sec. Nu mai cunoscusem pe cineva ca Darby. Era un amestec de cocaină și Crăciun.

S-a oprit la câțiva centimetri de fața mea, clipind ca și cum tocmai fusese dezlegat un blestem.

— Probabil că ar trebui...

S-a ridicat în picioare și s-a aplecat să strângă resturile de mâncare.

— Strâng eu, am zis. Tu ar trebui să te odihnești. Pari extenuată.

M-am ridicat și eu. Darby s-a uitat la mine.

— Asta e o critică a felului în care arăt sau încerci să îți spui ceva?

M-am prefăcut că mă gândesc.

— Sigur varianta a doua.

— Sunt obosită.

— Atunci, noapte bună.

M-am uitat la ea și în viața mea nu am simțit mai tare nevoia să sărut pe cineva.

— Vrei să mă săruți, nu-i așa?

— Ai fost vreodată singură cu un bărbat care să nu vrea?

Darby s-a gândit puțin.

— În afară de tata și de fratele meu? Nu.

— Poate că e mai bine să n-o facem. Ateii sărută groaznic.

— Pe bune?

— Au gust de pucioasă.

A chicotit.

— Probabil, asta înseamnă că eu am gustul norilor și al razei de soare?

— Eu speram să fie gustul de înghețată.

Răspunsul meu a uluit-o o clipă și apoi mi-a pus mâna pe piept, prefăcându-se că se uită la nasturii cămășii, în timp ce se gândea ce să facă mai departe. M-am aplecat spre mâna ei, până ce i-am simțit pielea prin cămașă. Sentimentul vinovăției îi umbrea chipul. M-a bătut ușor de două ori cu palma și am știut că seara noastră împreună se terminase.

— Îmi pare rău. Nu sunt... Nu pot.

— Nu-ți cere scuze! Serios! Nu are de ce să-ți pară rău.

Mi-a făcut cu mâna, părând dezamăgită.

— Noapte bună, a spus și a plecat spre camera ei.

După ce a dispărut din peisaj, Ander s-a uitat la mine.

— Au!

— Ține-ți gura, băiețică, am zis, aplecându-mă să strâng paharele de înghețată, cutiile de lapte și ambalajul de plastic.

— Stavros zicea că i s-a întâmplat ceva nasol tipei.

M-am încruntat și am aruncat gunoiul la coș.

— Mda...

— Știi despre ce e vorba?

— Nu, am mințit eu, apărându-i secretul și pe mine însumi.

Înainte să-i cunosc povestea îmi dorisem să omor pe toată lumea pentru că-i făcuse rău. Acum tot ce puteam face era să apelez la niște cunoștințe, ca să dau de nenorocitul ăla.

— Ei, indiferent ce-a fost, tipul era militar sau cam așa ceva. Bunica mea zice că s-a jurat să se ferească de militari, pompieri, polițiști... așa că nu ești tu de vină. Se vede că pe tine te place. Doar că nu o mai interesează genul tău.

— Seară bună, Ander.

Băiatul a înclinat o dată din cap și i-am simțit ochii ațintiți asupra mea în timp ce mergeam spre scări. Darby era varză, eu eram varză și, dacă aș fi continuat să-i vorbesc, nu însemna decât că o caut cu lumânarea. Nu-i puteam vorbi despre slujba mea și, chiar dacă aș fi putut, ea tot m-ar fi scos din cărți.

Nu credeam că pot să-l urăsc mai mult de-atât pe tipul pe care-l părăsise, dar la gândul că din cauza lui pierdeam șansa cu Darby, îl voiam pur și simplu mort.

Capitolul opt

Darby

Strângeam toaleta în braţe, în timp ce corpul meu expulza biscuiţii sărați pe care-i mâncasem înainte de a mă da jos din pat — o şmecherie despre care citisem într-una din cărţile despre sarcină împrumutate de la bibliotecă în dimineaţa trecută. Cea mai mare parte a zilei mi-am petrecut-o lecturând *Ghidul fetelor însărcinate* şi nu m-am oprit decât atunci când a trebuit să mănânc, şi încă o dată când a trebuit să mă pregătesc pentru serviciu.

Mi se păruse aşa de firesc să stau de vorbă cu Trex, atât de reconfortant, încât toată noaptea uitasem să mănânc. Aş fi ascultat bucuroasă povestea lui, iar şi iar. Poate pentru că voiam să mai petrec timp cu el sau pentru că-l găseam fascinant. După un somn scurt şi alţi câţiva biscuiţi, tot îmi era greaţă. Trebuia să fi pus ceasul să sune la ora 3 a.m., aşa încât Bobiţă să nu fie obligat să aştepte aşa de mult între

gustări. Nu departe de hotel, era o băcănie. Puteam să iau de-astea câteva chestii care să mă țină până în ziua de salariu.

Era înnebunitor să știu că tot ce trebuia era un anumit bărbat, frumos și aparent amabil, ca să uit să am grijă de mine și de Bobiță. Din clipa în care ne cunoscuserăm, ochii albastru-deschis ai lui Trey mă priveau ca și cum eram centrul universului. Părul negru și ondulat și barba de o zi erau așa de diferite de ale lui Shawn, încât îmi venea ușor să cred că și restul la el erau altfel. Am alungat gândul din mintea mea. Începusem această călătorie luând decizii pentru doi.

Sperasem că lăsându-l în urmă pe Shawn — și Texasul —, o să devin o persoană nouă. Dar în clipa aceea simțeam doar dezgust față de mine însămi, pentru că eram aceeași fată prostuță și credulă ca înainte, lucru care m-a făcut să plâng. Oare eram atât de mutilată emoțional, încât mă agățam de oricine era amabil cu mine? Eram obișnuită să mi se acorde atenție. Vreme îndelungată crezusem că făceam eu cine știe ce, că trimiteam vreun semnal care le spunea bărbaților să se dea la mine, dar câteva reluări ale emisiunilor lui Oprah mă convinseseră, în sfârșit, de ceva care ar fi trebuit să fie evident: ce mi se întâmplase în copilărie nu fusese din vina mea. Dacă pur și simplu zâmbeam sau eram drăguță cu un bărbat, asta nu era o invitație. Era înspăimântător să recunosc faptul că eram încă disperată să am pe cineva în care să am încredere. Disperarea era un lat zdravăn, care mă ținuse legată de Shawn atâta vreme. Nu puteam s-o las să mă împingă spre altcineva.

Am tras apa la toaletă și m-am sculat de pe pardoseala de gresie. m-am spălat pe mâini și apoi mi-am pus un grăunte de pastă de dinți verde-mentă, pe periuța mea nouă. În timp ce-mi periam dinții cu mici mișcări circulare, m-am întors într-o parte, să văd dacă burta mi se umflase deja. Era la fel de plată ca întotdeauna, poate chiar mai plată. Mă întrebam dacă nu pierdusem în greutate și, printre sutele de alte griji, m-am întrebat dacă bebelușul meu era bine. Mă uitasem

pe internet, pe calculatorul de la recepție, și aflasem că organizația Planned Parenthood accepta asigurare Medicaid, dar trebuia să ajung la Departamentul pentru Sănătate și Servicii Sociale ca să-l solicit, iar acesta era la peste opt kilometri distanță. Judecând după cât timp mi-a fost necesar ca să ajung pe jos la bibliotecă, îmi lua cel puțin o oră și jumătate. Era frustrant că nu puteam să fac mai mult de un drum pe zi.

S-a auzit o bătaie în ușă și am încremenit, întrebându-mă dacă era Trez. Ar fi trebuit să fie la muncă, dar nu-mi puteam imagina cine altcineva putea să fie. M-am dus la intrare și am închis un ochi, să mă uit pe vizor. Era Stavros.

– Da?

– Bună dimineața, rază de soare. Crezi că te-ai descurca singură astăzi? Tilde a făcut schimb cu Ander, dar are o viroză respiratorie sau cam așa ceva și Ander are o treabă, așa că am nevoie de cineva de la 3 după-amiază la 11 noaptea.

Lanțul a zăngănit, yala a făcut clic și am deschis ușa.

– Arăți ca dracu', a zis Stavros, cu respirația tăiată. Și tu ești bolnavă?

Am clătinat din cap.

– Nu, am zis repede. Nu, n-am nimic.

– Maya poate să lucreze până la 3. În mod normal, ea e în tura de zi în weekenduri și o să vină. Are nevoie de ore în plus, așa că suntem acoperiți, slavă cerului.

– Nu știu cum să închid tura. Tilde trebuia să-mi arate astă-seară cum să fac.

– Te ajut eu. Ander zice că o să te descurci în tura de noapte. A spus că mai erai încă în hol la miezul nopții.

– Hmmm…

– O să am eu grijă să vină mai devreme, să dea o mână de ajutor. Oricum, ne așteptăm să vină și mai mulți pompieri.

M-am bucurat că nu era nevoie să recunosc că nu eram gata să închid tura singură.

— Și mai mulți pompieri?

— Nu-ți face probleme, a zis, încuviințând din cap. Ne descurcăm.

Am dat și eu din cap și m-am uitat după el în timp ce traversa înapoi holul, spre bar. Mi s-a întors iar stomacul pe dos și am dat fuga la baie, am căzut în genunchi și am icnit. N-am vomat nimic — nu închisesem capacul după ce dădusem la boboci ultima dată. Bobiță era pornit să-mi aducă aminte că sunt însărcinată. Eram singură, stăteam pe jos, îmi era greață și eram obosită, parcă aș fi călătorit pe altă planetă, nu într-un alt stat. Perioadele de pauză însemnaseră mai ales citit și somn, dar momente ca acesta de acum îmi reaminteau că nu aveam pe nimeni lângă mine. Mă întrebam dacă Shawn mă caută, dacă nu cumva Carly se îngrijorase, dacă mama se obosise să dea un telefon măcar. Soțiile de la baza militară probabil că născociseră 20 de scenarii diferite despre motivul plecării mele, despre ce s-a întâmplat cu mine și încotro am luat-o.

Am tras din nou apa, m-am spălat pe mâini și mi-am periat dinții a doua oară. Ceasul de pe noptieră arăta miezul zilei. Nu e de mirare că Stavros fusese surprins să vadă că nu mă trezisem încă și nu era de mirare nici că-mi era așa de greață. Trebuia să-i dau de mâncare lui Bobiță.

M-am îmbrăcat și am pornit pe coridor spre sala de mese, în speranța că mai rămăsese de mâncare de la micul dejun. Imediat ce am dat colțul, am simțit mirosul. Pizza, cu multă brânză și grăsime. Pompierii forestieri se învârteau în jurul meselor lungi, dreptunghiulare, acoperite cu rânduri și rânduri de cutii cu pizza.

— Darby, l-am auzit pe Zeke strigându-mă.

— Ce se petrece aici?

— Prânzul, oferit din partea orașului Colorado Springs. Ți-e foame?

– Mor de foame, am zis. Chiar pot să iau?

– Sigur, a spus Zeke, conducându-mă la mese.

Am luat o farfurie și mi-a pus-o în mână, am simțit polistirenul rugos în palmele mele.

– Ești fan pepperoni? Uite și una cu ciuperci..., dar... e uriașă. Avem și cu cârnați. Avem hawaiiană.

Am făcut o figură amuzată și Zeke a râs.

– O supremă?

Am dat aprobator din cap.

– Și pepperoni. Cu ciuperci, te rog.

Surâsul i-a dispărut și mi-a încărcat farfuria cu un aer parcă dezaprobator pentru alegerea pe care o făcusem, apoi m-a condus la o masă.

– Apă sau sifon?

– Apă, dar nu e nevoie să...

Înainte de a putea să protestez, Zeke era deja în partea cealaltă a sălii și își saluta în treacăt echipa. A revenit cu o sticlă de apă și s-a așezat lângă mine. Spre mâhnirea lui, lângă mine s-a mai așezat un pompier.

– Ea cine e? a întrebat acesta.

– Darby. Și-acum pleacă de-aici! a mormăit Zeke.

Am luat o bucată, fără să mă sinchisesc de ciondăneala lor. În clipa aceea, doar pizza și numai pizza conta.

– Randon Watts, a zis amicul lui Zeke, întinzându-mi mâna.

Nu i-am întins mâna, în schimb am băgat în gură o bucată mare de pizza.

– Fata mănâncă, Watts. Dă-i pace!

Watts a chicotit, privindu-mă amuzat.

– Ca un campion. Se antrenează pentru vreun concurs de mâncat pizza?

Zeke și-a concentrat atenția asupra mea, cu sprâncenele arcuite. Terminasem deja o felie și o începusem pe a doua.

— Ești de prin partea locului? m-a întrebat Watts.

Avea barba tipică pentru un pompier forestier, dar părul bruneț era ras pe părțile laterale, pe o lățime de vreo cinci centimetri. Pe creștet era mai lung. Se uita la mine cu aceeași sclipire de dor în ochii negri, pe care o cunoșteam, în timp ce eu înfulecam.

Am clătinat din cap, continuând să mestec. Chiar și acum, la vârsta mea, mama m-ar fi apucat de obraji până ce aș fi scuipat tot ce mâncam și m-ar fi obligat să o iau de la capăt și să mănânc ca o doamnă. Dar pentru mama prioritatea erau Frank și fiul lui, iar prioritatea mea era Bobiță. Nu conta dacă mă purtam ca o doamnă sau dacă mă ierta că i l-am luat pe tata de lângă ea sau pentru că i l-am luat pe unicul fiu, lumina vieții ei — dar și a vieții mele —, pe frățiorul meu, Chase. Păcatele mele anterioare nu mai erau importante și nici dacă eu aș fi îndreptat lucrurile. Bobiță era singura mea salvare, în multe sensuri.

— Nu, am răspuns și am mai luat o gură.

Îmi imaginam că semănam cu un naufragiat pe o insulă pustie vreme de 10 ani, mestecam repede și supravegheam tot ce mă înconjura, ca un animal sălbatic.

Watts a ridicat din sprânceană și a zis:

— Bun atunci. O să mă duc să văd ce zice șeful.

— Bine faci, a murmurat Zeke și, după ce Watts a plecat, s-a întors spre mine. Îmi cer scuze.

Mi-a întins un șervețel. L-am folosit și am înghițit ultima bucată de pizza înainte de a vorbi.

— Pentru ce-ți ceri scuze?

— Știu că nu-ți place să te sâcâie lumea, dar se pare că, de câte ori vorbesc cu tine, unul dintre băieți încearcă să fie amuzant. Pur și simplu, îmi fac zile fripte.

— De ce?

Zeke a ridicat din umeri.

– Pentru că stau de vorbă cu o fată drăguță, probabil. Eu nu
[illegible] – ies la întâlniri.
– Asta nu e o întâlnire.
– Da, știu că nu este, a spus Zeke, căutând cuvintele care să-l sal-
[illegible] Nu contează de câte ori le-am explicat. Le place s-o facă.
– Le place să-ți facă zile fripte? De ce nu ieși la întâlniri?
– N-am mai ieșit de la... Fir-ar, asta chiar e ciudat.
Mi-am întors cu fața spre el și m-am șters încă o dată la gură.
– Doar dacă nu ești vreun ucigaș în serie sau ceva de genul ăsta.
– Ce? Nu, nimic de genul ăsta. Doar că... fosta mea... eram
împreună din clasa a opta. Ne-am despărțit la scurtă vreme după ce
[illegible] am înrolat la Alpines IHC, acum câțiva ani.
– Ah, am făcut.
Acea parte din mine care se străduia atâta să nu-i pese dădea
[illegible]. Expresia din ochii lui Zeke aducea la suprafață ceva ce eu
[illegible] adânc în mine. Nu contează cum dispare cineva din viața
[illegible]. Fie că e prin moarte, fie din ură sau ceva între cele două, o pier-
[illegible] e tot o pierdere.
– Și de atunci nu ai mai avut nicio întâlnire?
– O dată sau de două ori. Dar n-a mers.
– Ei, am zis, adunând farfuriile goale și șervețelele murdare. Nu
[illegible] tu de vină.
– De vină e slujba mea. De fapt, sunt mai multe motive.
– Totuși, nu din cauza ta.
L-am bătut pe umăr și m-am dus să duc gunoiul la coș.
– A rămas valabilă treaba cu filmul? m-a întrebat el.
– Hmm..., am făcut eu după o pauză. Până săptămâna viitoare
[illegible] să fiu în tură de la 3 după-amiază la 11 noaptea. Când o să intru în
[illegible] mea normală, pot.
– Care e tura ta normală?
– De noapte. De la 11 noaptea la 7 dimineața.

— Ah! Păi, cred că mâine-dimineață noi plecăm. Atunci o să mergem când mă întorc.

Mi-am amintit ce spusese Stavros despre faptul că unii dintre băieți nu se mai întorceau. Am aruncat farfuriile în coșul de gunoi și m-am întors la Zeke. Se ridicase în picioare și l-am luat în brațe. Mi-a cuprins mijlocul cu brațele și m-a strâns tare. Era ciudată senzația brațelor unui bărbat în jurul meu și, preț de o miime de secundă, în mine a urcat o teamă veche. Shawn n-o să vadă asta. Habar nu avea și nici n-o să știe vreodată. Mi-am strâns și eu mai tare brațele în jurul gâtului lui Zeke și pe urmă i-am dat drumul și l-am privit în ochi.

— Să ai grijă acolo, sus.

— Da, doamnă, a răspuns, cu un surâs de satisfacție pe față.

M-am întors la mine în cameră, am adunat cele câteva haine murdare pe care le aveam și le-am dus la spălătorie. Camera mare, plină cu mașini de spălat, uscătoare și mese pliante, era la doar câteva uși de camera mea și personalul de-acolo s-a uitat fix la mine în timp ce-mi duceam cele câteva lucruri la o mașină goală.

— E-n ordine? am întrebat-o pe femeia de lângă mine.

Avea aproximativ vârsta mamei, era bronzată și avea riduri adânci în jurul gurii, de genul celor pe care le fac fumătorii. Unul dintre dinții din față avea o coroană de aur, și părul negru și creț îi scăpase din agrafă.

— Tu ești fata cea nouă? m-a întrebat, cu un pronunțat accent mexican.

Am dat din cap că da.

— Servește-te, a zis, făcând semn din cap spre mașina de spălat din fața mea. Eu mă întorc peste un sfert de oră.

— Mulțumesc, am spus, mi-am aruncat rufele înăuntru și apoi m-am uitat după detergent.

Femeia mi-a întins o sticlă de culoare roz-pastel.

— Se pune aici, uite-așa, a zis, trăgând sertarul pentru detergent.

Mi-a arătat unde să torn detergentul, pe urmă a închis cuva și mi-a arătat ce butoane să apăs.

– Mulțumesc foarte mult. Cum te cheamă?

M-am uitat la ecusonul ei, dar și-a acoperit numele, Ann, după care a spus:

– Sylvia.

Apoi a arătat spre celelalte fete.

– Juana, Maria și cea de colo e fata mea, Rosa.

– Îmi pare bine să vă cunosc. Pe toate. Sunt convinsă că o să ne mai vedem.

– Tu ești cea care stă la camera 100? a întrebat Sylvia.

– Eu sunt.

– Pot să-ți fac eu curățenie. Dacă vrei.

– A, e drăguț din partea ta. Cred că deocamdată nu e nevoie.

– Ești sigură?

Am dat din cap că da.

– Mă întorc imediat.

Am ieșit rapid și am alergat spre camera mea, am descuiat, am deschis ușa larg lovind-o de perete și m-am năpustit înăuntru. Mirosul de detergent îmi făcuse instantaneu greață. Am rămas în picioare, în dreptul toaletei, încercând să-mi liniștesc stomacul, dar, cu o forță incontrolabilă, toată pizza pe care tocmai o ingerasem mi-a venit înapoi și s-a izbit așa de tare de vasul toaletei, încât apa m-a stropit pe față.

Odată ce m-am liniștit, m-am așezat cu spatele lipit de zid și gresia pardoselii sub tălpi mi-a dat o senzație minunată de răcoare. De îndată ce terminam de spălat rufele la mașină, urma să mai trag un pui de somn, să încerc iar să mănânc și apoi să plec la muncă. Tot ce voiam era să mă întind, să închid ochii și să dorm până când trecea perioada asta de sarcină. Mi-am pus mâna pe burtă și am vorbit cu voce tare:

— Bobiță, dă-mi o pauză. Te rog! Mă străduiesc cât pot.

Capitolul nouă

Trex

Soarele abia se ridicase deasupra munților, când eu opream la prima barieră de control de la Complexul Cheyenne Mountain. Gerald, paznicul din tura de dimineață al Porții Unu, mi-a scanat nervos legitimația și mi-a făcut semn cu mâna să trec mai departe.

Drumul cu pietriș care ducea la a doua poartă, lung de trei kilometri, era mărginit de un gard înalt de trei metri, cu sârmă ghimpată deasupra și păzit, din 200 în 200 de metri, de soldați înarmați. Bărbații și femeile purtau combinezoane și aveau arme semiautomate. Mă făcea să mă întreb dacă nu cumva era un refugiu pentru cei epuizați de război sau un loc unde cineva cu o menire superioară să își irosească talentele.

Ca echipa mea, de exemplu.

Karen m-a controlat la Poarta Doi. Brațul unei bariere s-a ridicat și țepii de metal s-au retras în pământ. Am condus mașina, o Toyota Land Cruiser producție 1978, pe lângă o parcare exterioară și clădirea administrativă și m-am apropiat de a treia poartă și pe urmă de intrare, un tunel artificial, care ieșea din munte și deasupra căruia era scris Complexul Cheyenne Mountain, cu litere metalice vopsite în alb. Am trecut de el și am intrat în întuneric, am trecut pe lângă semnalele de avertizare și am urmat indicatoarele de pe drumul cu două benzi, care ducea la parcarea alocată departamentului nostru.

Eram primul din echipă care sosise, așa că mi-am parcat camioneta pe locul din mijloc, dintre cele cinci goale.

Motorul s-a oprit imediat ce am întors cheia în contact și am rămas acolo singur, gândindu-mă la seara petrecută cu Darby. După ce mă băgasem în pat, dormisem prost ca dracu'. Gândurile îmi erau prea zgomotoase ca să pot dormi bine. Acum am coborât din mașină și mi-am luat rucsacul de pe locul din spate.

După ce a venit și echipa mea, am intrat împreună în complex, discutând despre cum ne petrecuserăm seara. Am încercat să nu mă bag în conversație, dar Naomi m-a pus la zid înainte să termin de format combinația cifrului de la dulapul meu.

— Ești tăcut, T-Rex. Care-i faza?

— Eu? Nuuu.

— Scuipă tot, a zis și Martinez, întorcându-se să se uite la mine.

— Doar că sunt... offf, am făcut eu. Deocamdată stau la hotel. Îmi caut o locuință. Și acolo sunt toate echipele astea de pompieri forestieri, pentru incendiu. Gemenii Maddox sunt și ei.

— Tipii pe care i-ai cercetat la FBI? a întrebat Naomi. Îți fac probleme? Lasă-mi două ore! O să pară o sinucidere.

— Ține-ți firea, Nomes! Stai să ne acomodăm, înainte să te dezlănțui. Sunt tipi de treabă. Toată familia, de fapt. Au fost cool. Nu despre ei e vorba.

— Atunci despre cine? a venit rândul lui Sloan să întrebe. Pentru că ești vexat.

— Vexat? Ce rahat, Sloan? a exclamat Martinez.

— Tacă-ți fleanca, omule! E OK dacă nu simplificăm mereu, tâmpește, totul, a explodat Sloan.

— Vrei să spui că pentru mine trebuie să simplifici totul? a zis Martinez, făcând un pas înainte.

— E vorba de o fată, m-am scăpat eu.

— O... ce? a făcut Naomi.

— O femeie. E noua recepționeră de la hotel. E genul mireasa fugită. A dat bir cu fugiții fix înainte de a-i jura credință veșnică unei lepădături de logodnic abuziv. Dar tipul e militar. Și ea s-a jurat că nu mai vrea să aibă de-a face cu niciunul dintre noi.

— Păi, asta e o tâmpenie, a spus Naomi. Ca în orice grup mare, o să găsești și eroi, și ticăloși. Soțul meu era dedicat trup și suflet pușcașilor marini și a fost cel mai bun om de pe planetă, după tine.

— Așa este, am spus, făcând o pauză în memoria prietenului meu. Avea acasă o soție pe care o iubea mai mult decât pe oricine, dar nu a stat o clipă pe gânduri când a sărit să acopere cu trupul lui o grenadă. Eu mă străduiam în fiecare zi să merit gestul lui.

— Hei, a zis Naomi, atingându-mă pe obraz. Ieși de unde te-ai ascuns!

M-a lovit ușor peste obraz și pe urmă m-a mângâiat. Naomi făcea des așa și mă lovea atât de tare cât să mă readucă în prezent. Mi-a atins umărul, cum obișnuia să o facă Abrams.

— Așa a fost să fie. El a vrut să fie așa. Revino în prezent.

Am dat din cap și m-am întors cu spatele la ea, să-mi bag lucrurile în dulap.

— Hei, Nomes, ia uită-te aici, a strigat-o Martinez, arătând spre numele Abrams, gravat perfect pe eticheta de metal înșurubată în partea de sus a dulapului de lângă al lui.

— Afurisitule, a făcut Naomi, zâmbind, și a întins mâna să o atingă. De fapt, m-au mutat din camera de fetițe. Lui Matt nu i-ar fi plăcut deloc asta — să aibă dulap… și pauză de prânz.

— Să fii sigură că nu i-ar fi plăcut, a zis Kitsch. Dar i-ar fi plăcut să achite mașina aia FJ din bonusul de la semnarea contractului, exact așa cum ai făcut tu. Hai să-i dăm drumul. Echipament complet. Patrularea peste 90 de secunde.

Și-a tras peste piept cureaua de nailon a armei, și-a verificat arma de mână și a lăsat-o să alunece în tocul ei, pe urmă și-a dus mâna la pistolul cu electroșocuri și la cuțitul de vânătoare, fiecare la locul lui, să verifice încă o dată că era înarmat complet. Era exagerat pentru slujba actuală, dar, pe de altă parte, Complexul era genul de bază în care nu era nevoie de nimic, până când era nevoie de toate.

— Trexler, s-a auzit în stația radio vocea cuiva care părea să fie Saunders. Avem un 4-9-9 pe latura de sud a Complexului, la doi pași de sârmă.

Am apăsat pe pătrățica prinsă de gulerul meu.

— Am înțeles.

M-am uitat la Kitsch și el a înclinat din cap.

— Gata. Patrularea poate să mai aștepte. Luați-vă armele!

Sloan părea derutat și Harbinger a oftat.

— Complexul are coduri specifice. Un 4-9-9 înseamnă posibilă breșă în perimetru. Citește-ți manualul!

— Da, domnule, a făcut Sloan, dând din cap.

Am trecut rapid prin coridorul Charlie, am luat liftul până la etajul inferior și am intrat în sala uriașă care servea drept depozit pentru echipamente. Aveam de toate, de la vehicule tactice ușoare până la tancuri, excavatoare armate de luptă și transportoare auto pentru toate tipurile de teren — jeepuri alimentate cu steroizi — și Hercules. Am luat-o la fugă spre Humvee-urile dedicate nouă și am sărit pe locul șoferului, Harbinger fiind pe post de copilot. Naomi

Kitsch erau pe bancheta din spatele nostru, Martinez și Sloan, pe culmile învecinate.

Am luat-o pe drumul de pământ și, cu cauciucurile azvârlind pietre și praf, am traversat terenul până la locul unde camerele surprinseseră umbrele a trei ținte. Cu o săptămână în urmă, fumul de la incendiu fusese doar o pânză subțire, acum era mai degrabă o pătură răsucită și răspândită în stratosferă. Am rămas în alertă. Dincolo de culmile fără vizibilitate nu prea existau mulți arbori pe partea asta a versanților montani și de aceea era ușor să observi orice persoană neautorizată.

— La ora 12, a zis Naomi.

Am apăsat frâna și am iscat un nor cafeniu în jurul nostru. Când vizibilitatea s-a limpezit, trei copii stăteau la doar câțiva centimetri de bara Humvee-ului.

Martinez și Sloan au sărit afară și au început să strige la pușți să ridice mâinile în aer. Doi băieți cu părul vâlvoi, la vreo 15 ani, și o fată. Era blondă și-mi amintea de sora mea mai mică. Aveau fețele murdare și părul plin de praf.

— Mai ușor, Sloan, am zis și am coborât de pe locul șoferului. De unde dracului au apărut?

Naomi și-a tras ochelarii de soare pe vârful nasului și și-a coborât privirea spre ei.

— Au apărut de dincolo de culme. Și asta chiar a fost bine, că altfel ar fi trebuit să facem o adevărată cursă.

M-am aplecat și am observat stâncile de dedesubt.

— Aoleu! Aici toate par să fie la fel.

— Data viitoare conduc eu, a zis Harbinger.

— Asta a fost o glumă? Acum vă țineți de poante? am întrebat, închizând un ochi, din cauza soarelui.

Naomi a împins puțin una din ghetele băieților cu bocancul ei.

— Ce faceți aici?

— E... o petrecere. Am luat-o pe unde nu trebuie, cred, a zis unul din băieți.

— Nu mai spune, a făcut Sloan, încă în gardă. O petrecere la șase dimineața? Bună încercare!

— S-a terminat, idiotule, a zis fata. Ne duceam acasă.

— Îmi place, a spus Naomi și a apucat-o pe fată de guler din spate, săltând-o. Hai să-i ducem înapoi de unde au venit.

Am deschis radioul.

— Gerald, sunt Trex, răspunde.

— Aici Gerald, domnule. Te aud perfect.

— Anunță poliția din Colorado Springs să vină la Poarta Unu, să ridice niște intruși, sunt trei tineri. Să le cheme părinții să-i ia de la secție.

— Am înțeles, domnule.

— Cred că Gerald te place, a zis Martinez rânjind.

— Închide pliscul, Martinez. Pune-o pe-aia mică în spate!

— Și pe ăsta? a întrebat Sloan, smucindu-l pe cel mai înalt și mai deșirat.

Bietul puștan părea gata să-și ude pantalonii, dar aveam impresia că data viitoare n-avea să se mai aventureze așa de aproape de Complex.

— Să stea toți în spate. Mai întâi verifică-i de arme. Naomi?

— Am înțeles, a spus ea, luând-o pe fată deoparte.

— Jos labele de pe mine, scârbă! a țipat copila.

Am încremenit toți, așteptând ca Naomi să-i frângă gâtul. Sau cel puțin să-i tragă o palmă de să facă pe ea. Lui Naomi i-a trebuit o clipă ca să proceseze că cineva avusese tupeul să-i vorbească în halul ăla — eram convins că nu i se mai întâmplase de ani de zile, asta dacă i se întâmplase vreodată. Și apoi a izbucnit în râs.

— Am dat de mine însămi când aveam paișpe ani. Incredibil!

A percheziționat-o pe fată și i-a făcut semn spre spatele

— Presupun că maică-ta nu te-a prea bătut în ultima vreme, dar

o să mă ții minte o vreme. Mișcă! Acum!

Fata a tresărit și s-a urcat în spate, lângă Martinez și amicii ei.

Sloan i-a făcut semn lui Naomi să urce și ea, apoi a urmat-o și el.

Am trântit portiera și am pornit motorul.

— O să încerci iar să decolezi de pe versantul muntelui? a între-

bat Harbinger.

— Să mi-o sugi, John, am zis.

Harbinger a hohotit o dată și apoi s-a lipit cu spatele de banchetă,

în timp ce porneam spre Poarta Unu.

— Îți prieste la Hotel Colorado, cred. Un zâmbet și jumătate într-o

singură dimineață.

Zorisul i-a dispărut și s-a prins de mânerul de deasupra locului

său, sălțând în timp ce rulam pe terenul stâncos.

I-am lăsat pe puști la Poarta Unu și eu mi-am condus echipa înapoi la depozit. Liftul s-a închis în urma noastră și, cât am urcat, s-a lăsat o tăcere ciudată. Înainte să se deschidă ușa liftului, s-a auzit un clopoțel. Am ieșit în coridorul Charlie.

— Bine, am zis, ținându-mi pușca la piept. Kitsch, Sloan, voi luați Alpha și Beta. Harbinger, Martinez, voi patrulați pe Charlie și Delta. Verificați cu Saunders în camera de comandă, la ora opt fix. Nomes, tu mergi cu mine, pe Echo. Ne vedem cu toții la birou la ora zece, ne redistribuim și pe urmă ne vedem la masă. Lăsați stațiile de emisie-recepție deschise.

— Da, domnule, au spus toți, la unison.

Ne-am răspândit și am luat-o în direcții opuse. Când zgomotul bocancilor celorlalți s-a stins, iar eu și Naomi am intrat în Echo, mi-a

pus întrebarea la care mă așteptam. Știa la fel de bine ca mine că nu era întâmplător faptul că o alesesem să patruleze cu mine.

— Deci? a început Naomi. Fata…

— Mda. Nu m-am dus la culcare, am stat și-am vorbit cu ea. În urmă, când m-am dus în sfârșit la mine în cameră, n-am putut să dorm cu niciun chip.

— De ce?

— Din cauza fostului ei iubit, frate. A bătut-o. Ea a fugit, a venit aici fără nimic. Nu cunoaște pe nimeni. Nici familie nu are, de fapt. Taică-său și fratele ei au murit într-un accident de mașină, acum câțiva ani.

— Trex, pare să aibă un trecut destul de încărcat, a oftat Naomi. Chiar ești atras de ea sau încerci să o salvezi?

— Tocmai asta e treaba. E superbă. Vreau să spun… amețitor de frumoasă.

I-am aruncat o privire furișă lui Naomi, care avea exact expresia la care mă așteptam.

— Și toți nenorociții ăia de pompieri din hotel o doresc. Ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu niciunul dintre noi, dar se poartă foarte amabil, știi? Și nu vreau să fiu eu acela.

— Deci, crezi că e doar pentru că toți ceilalți o doresc?

— Asta e problema. Nu cred cu niciun chip că asta este.

Naomi s-a oprit și sprâncenele i s-au unit a mirare.

— Ție chiar îți place fata asta. Cât timp ai petrecut cu ea?

Continuam să mergem.

— Aproape deloc. E cel mai idiot lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— T-Rex, chimia dintre oameni n-o poți controla, a zis Naomi, ridicând din umeri. Nu poți să o explici. Ce dracu', Matt era un cow-boy. Tăcut. La fel de bine aș fi putut să port o conversație cu un obiect neînsuflețit. Nu era un tip nostim. Nu era deosebit de interesant și nici nu se dădea mare. Nu era deloc genul meu.

— Atunci de ce te-ai îndrăgostit de el?

A zâmbit.

— Pentru că era un om bun, modest, nu era împătimit de jocuri… și avea un fund mișto.

— De-asta? am chicotit.

— De-asta. Adică, da, era drăguț că se pricepea să umble cu o pușcă și că nu-l intimidam deloc. Aveam câteva lucruri în comun. Dar a avut și el momentele lui. Din când în când, era șarmant. Până la urmă, a fost vorba de faptul că-l interesam, de felul în care se purta cu mine și de încă ceva, pe care nu-l pot explica. Trebuie să fie vorba de chimie. Sau poate că ne era menit să fim împreună.

— Sigur v-a fost menit să fiți împreună. N-am văzut niciodată un bărbat care să iubească o femeie așa cum te-a iubit Matt pe tine, Nomes.

A ridicat ochii spre cer.

— E acolo sus, undeva, și încă mă iubește, tot așa cum eu sunt aici, jos, și îl iubesc în continuare.

Am dat din cap. Nu aveam de gând să o contrazic. Dacă energiile noastre continuau să existe în vreun fel și după moarte, nu mă îndoiam că Matt era undeva unde încă era îndrăgostit de soția lui.

— Nu trebuie să fie ceva anume, Trex. Poți să o placi fără niciun motiv. Poți chiar să o placi foarte mult, fără niciun motiv. Poate că pur și simplu nu cunoști încă motivul.

— Mulțumesc, Nomes. Știam eu că o să mă ajuți să mă lămuresc.

Ajunseserăm la o bifurcație și am luat-o la dreapta. Aerul s-a schimbat și asta a făcut-o pe Naomi să-și strângă arma la piept mai tare.

— Cred că sunt experimentele alea de care vorbeau, i-am zis. Am tot auzit că sunt o grămadă de experți în aerospațiale și rachete.

— Aici e vorba de mult mai mult decât rachete.

Ne-am oprit în dreptul unei uși mari, pe mijlocul căreia se întindea o bandă cu dungi albe și roșii, alături de vreo șase anunțuri de

avertizare. Din curiozitate, mi-am atins ecusonul de pătratul negru din perete. Pătratul a clipit roșu și s-a auzit un sunet surd de sirenă.

Am făcut amândoi un pas înapoi, lângă cititorul de ecusoane s-a aprins un mic ecran, pe care se vedea un grup de bărbați înarmați aflați — am presupus eu — de cealaltă parte. Unul dintre ei a pășit în față ca să apese un buton din panoul de pe partea lor, permițând ca vocea să i se audă de partea noastră.

— Îndepărtează-te, Trexler! Nu ești autorizat pentru zona asta.

— Ah! Aici e Deep Echo? Sau nu e... hm... nu e chiar așa de adânc[1].

— Am fost la adâncime și mai mare, a zis Naomi, cu o mimică impasibilă.

Bărbații de pe ecran au zâmbit, plini de ei.

— Nu sunteți nici pe departe în Deep Echo. Întoarceți-vă și plecați!

— Mi s-a spus că am acces în toată baza, cu excepția zonei Deep Echo, am zis.

Nu știam dacă să strig sau nu, dar bărbații de pe partea cealaltă a ușii păreau să mă audă foarte bine. Am ridicat tonul, oricum.

— Discutați cu generalul. Întoarceți-vă, Trexler! Ultimul avertisment.

A fost nevoie să-mi mobilizez toate forțele ca să nu întreb ce aveau să facă dacă nu plecam. Niciunul dintre ei nu părea să aibă simțul umorului.

— Hai să mergem, Trex. O să discutăm cu Bianca.

Naomi m-a tras de vestă și eu am urmat-o.

— Ce dracu' a fost asta? m-a întrebat, odată ce am ieșit din raza audio. Deep Echo?

— Nu știu. Se pare că e peste nivelul meu de salarizare.

---

1 Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, *deep echo* înseamnă ecou de adâncime. (N.A.)

— În locul ăsta se petrec rahaturi foarte ciudate. Mult mai ciudate decât credeam. Deci! Ce ai de gând să faci cu fata?

— Cu Darby? am întrebat, surprins de schimbarea bruscă a subiectului.

— O cheamă *Darby*? a zis Naomi și eu am încuviințat din cap. E original.

— Are și o poveste destul de haioasă.

— Atunci chiar ați vorbit, a zis Naomi, zâmbind. Despre... chestii serioase, adică.

— Mda, am făcut, hlizindu-mă, dar zâmbetul mi-a dispărut repede. Nu vrea să iasă cu militari. Fostul ei logodnic era în armată.

— Tu nu ești militar. Tu ești pușcaș marin.

— Fii serioasă, Naomi. Tu cum te-ai simți dacă te-ar lua cineva cu chițibușuri tehnice?

— I-aș trage un șut în cur.

— Știi că nu putem să vorbim despre slujba noastră. Ea crede că lucrez la Departamentul pentru Silvicultură.

— Și n-ai corectat-o?

Am clătinat din cap.

— Mi-ar pune întrebări la care nu pot să răspund, Nomes.

— A fugit de-acasă, a lăsat în urmă un tip violent, un tată și un frate mort, maică-sa nu se pierde cu firea de grija ei, și ea dă vina pe toți militarii pentru purtarea fostului iubit. O să trebuiască să minți prin omisiune doar ca să ieși cu ea în oraș. Și încă mai crezi că e o idee bună?

Am cântărit lucrurile preț de o secundă.

— Ea mi-e destinată... ea e aleasa.

Naomi a scuturat din cap.

— O s-o pierzi.

— Și atunci ce să fac? Asta mi-e slujba. Am o echipă întreagă care depinde de mine. Nu pot să las totul baltă și, Nomes, știu că

sună a nebunie..., dar de ani de zile spun că o să știu că e ea când o voi întâlni. Ea este.

— Am considerat întotdeauna că ești un tip curajos. Știi asta. Nu sunt convinsă că asta este. Dacă tu crezi cu adevărat că ea e fata despre care vorbești de când te știu, atunci riști foarte mult.

— O să înțelegi atunci când o s-o cunoști.

Flatată, s-a întors spre mine:

— O s-o cunosc? Înseamnă că o placi foarte tare. Pentru că o să fie nevoie să faci ceva acrobații verbale, ca să-i explici cine sunt.

— Nu m-am gândit la asta, am zis, încruntat.

— Poate o fostă colegă de la FBI?

— Nu vrea să iasă cu militari, polițiști, pompieri... asta probabil că include și agenții federali.

— A, atunci ai pus-o. Ai pus-o clar! La un moment dat, tipa o să vrea să-ți cunoască trecutul. Și atunci, când o să afle... o să te urască pentru că nu i-ai spus și o să-ți frângă inima.

— Nomes, s-ar putea să nu mă placă deloc.

— Da' ce, e proastă?

— Nu, am zis și m-am strâmbat la ea.

— Atunci te place. Și probabil că știe deja că e ceva în neregulă, că sunt lucruri pe care nu i le spui.

— Sigur, știe. O să-i explic. Mai târziu... cumva. Vreau doar să ajungă mai întâi să mă cunoască, să-și dea seama că nu sunt așa cum crede ea.

— Cum o să-i explici, dacă nu poți să-i spui despre slujba ta?

— Nu pot să-i spun despre Complex. Dar pot să-i spun că sunt un colaborator civil cu contract.

— Tot o să te pună la grămadă cu cei din armată. Îmi pare rău, Trex. Eu doar încerc să te pregătesc.

M-am crispat.

— Ai dreptate, fir-ar a dracului de treabă! O să fie nasol.

— Ar trebui să te retragi de pe-acum.
— Ar trebui, am zis, încruntându-mă. Dar nu pot.
— Știu, a zis Naomi, dându-mi un ghiont în braț.

Capitolul zece

zece

Darby

M-am ridicat de jos. Următoarele gesturi îmi deveneau tot mai familiare: tras apa, deschis robinetul, clătit, periuță de dinți, pastă de dinți, frecat dantura, scuipat, clătit. Singurul lucru surprinzător era că mi se făcuse iar foame.

Înapoi la spălătorie, mi-am scos hainele și prosoapele ude din mașina de spălat și le-am pus în uscător. Am făcut câțiva pași în spate și mi-am așezat pe un scaun de plastic alb, care semăna cu cele pe care stăteam la școală, în clasele primare.

— Nu arăți prea bine, mi-a zis Sylvia.

Celelalte au dat din cap, arătând că erau de aceeași părere.

— Hm... Azi au avut pizza. Nu mi-a picat bine.

— Aha... pizza, a zis ea, pe un ton mucalit.

Sylvia nu mă credea și n-o condamnam. Fruntea îmi era udă și eram sigură că fața mea avea o minunată nuanță lividă. Uscătorul a început să învârtă pantalonii, cămașa și dessous-urile, cu rotații mult come. Spălatul rufelor mă calma, chiar dacă mirosul de pudră de talc levănțică/apă de trandafiri îmi întorcea stomacul pe dos.

Sylvia nu era indiscretă. Ea și colegele ei s-au întors la împăturit și călcat, vorbind încet în spaniolă.

— Señorita? a zis Rosa încet, cu mâna pe umărul meu. Señorita!

Am clipit și am văzut că rufele din uscător se opriseră pe funcția cuvei. Doar Rosa și cu mine mai eram în spălătorie.

— Îmi cer scuze. E aproape ora 3. Aveam nevoie de uscător, așa că ți-am scos eu rufele.

M-am îndreptat în scaun.

— Aproape 3?

Rosa a ridicat din umeri și mi-a arătat o masă goală. Hainele mele erau proaspăt călcate, împachetate perfect.

— Tu ai făcut asta? am întrebat, luându-le de pe masă.

Rosa a dat din cap că da și eu am oftat.

— Mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult! Trebuie să plec! Am întârziat! Scuze!

Fără să mai aștept răspunsul Rosei, am deschis ușa în viteză și m-am repezit pe coridor, spre camera mea. Ceasul de pe noptieră arăta ora 2:45.

Mi-am strâns părul în coc și m-am repezit la duș, m-am spălat în timp record și apoi am ieșit să mă șterg repede cu prosopul. În două minute mă spălasem pe dinți și pe față și am fugit în cameră să mă îmbrac.

— Îți mulțumesc, Rosa, am zis, îmbrăcând pantalonii și cămașa, ușor apretate.

Ar fi putut să le lase în uscător și cu m-aș fi dus la muncă în haine boțite. Mi-am periat părul și m-am încălțat cu balerinii negri.

am verificat dacă aveam cheia la mine și am lăsat ușa să se trântească în urma mea.

Chiar înainte de a ajunge în hol, am început să aud zumzetul stins al discuțiilor, chiar mai intense decât cu o zi în urmă. Așa cum bănuisem, holul era plin de pompieri forestieri, unii întorși de la tura lor pe munte, alții pregătiți să plece acolo, alții abia sosiți la hotel.

Maya încă înregistra oamenii așezați la rând pentru a se caza și am sărit să o ajut. Nu am vorbit, nu ne-am luat răgazul să facem prezentările, în schimb, ne-am străduit să le dăm oaspeților noștri cardurile-cheie, ca oamenii să-și poată lăsa lucrurile înainte de a li se alătura tovarășilor lor pompieri. Părul negru, tuns scurt, al Mayei i se lovea de obraji de fiecare dată când se mișca, iar ochelarii stăteau sprijiniți de pomeții roz ca o piersică. Machiajul o făcea să semene mai mult cu un blogger de cosmetice decât cu o recepționeră, și mi-am propus să nu uit să o întreb mai târziu dacă teoria mea era corectă.

După ce am muncit o oră împreună, am dovedit coada din dreptul recepției.

— Mamă, mamă, a fost ca la nebuni. Mulțumesc de ajutor, a zis Maya, cu un oftat.

— Mulțumesc pentru că ai rămas.

A ridicat din umeri.

— Stavros mi-a zis că s-ar putea să fie nevoie. Eu sunt Maya, a mai zis și mi-a întins mâna.

I-am întins mâna la rândul meu și-am fost surprinsă de fermitatea cu care mi-a strâns-o.

S-a întors și s-a aplecat sub tejghea, iar când s-a ridicat a scos poșeta și o geantă transparentă de machiaj. Era burdușită cu pudre, farduri de ochi, rimeluri, fonduri de ten, pensule, creme corectoare, pudre iluminatoare și tot ce mai văzusem eu vreodată la Sephora.

— Uau, am exclamat.

— Mda, a chicotit Maya, trăgând fermoarul să o deschidă. Nu folosesc nici jumătate. Am tot vrut să mai scap de ele. Hei... tu te fardezi?

Am clătinat din cap,

— Eu... mă fardam, dar în clipa de față nu-mi prea permit. Am asta pe listă însă.

— Doamne, a zis Maya, cu ochii fixați pe fața mea. Câte n-aș putea face cu pometi și ochi ca ăștia! Și sprâncenele...

A întins mâna și eu m-am ferit.

— Trebuie aranjate, știu. Însă am fost nevoită să plec cam în grabă.

— Ah, nasol! A fost incendiu sau ceva?

A coborât privirea spre geanta ei de machiaj și a zis:

— Dacă ar fi un incendiu, pe asta aș pune mâna mai întâi.

Am râs, dar Maya vorbea serios. A scotocit prin geantă și a scos cheste care erau încă sigilate, pe lângă alte câteva de dimensiunile unor mostre.

— Poftim. Nu se poate să nu ai niciun fel de farduri.

— Ce? Nu pot să le iau pe ale tale.

— Nu le-am folosit. Eu am un canal YouTube, cu vreo 40 000 de fani. Firmele îmi trimit mereu gratis tot felul de rahaturi.

— Un canal YouTube?

— Mda, a zis, râzând. Povestesc lucruri și discut tot felul de subiecte. Uneori fac și tutoriale de machiaj. E așa de jalnic, dar oamenilor le place rău să asculte cât sunt de nefericită.

— A, îmi pare rău.

— Cele mai multe sunt pure invenții, a mai zis, râzând. Oricum, e pentru fani, nu? Să te uiți după Maya Bee.

— Maya...?

— Bee, a zis, scotocind încă în geanta ei. E prescurtarea de la Berkowitz. Nimeni n-o să se obosească să caute pe YouTube Maya Berkowitz. De aceea există Miranda Sings și zeița YouTube-urilor, Jenna Marbles. Poftim, acum ai fardurile de bază. Și un iluminator

de senzație. Iluminatorul ar trebui să fie de bază. La fel și pudra pul-
bere. Preferate mele, clar!

— Eu nu...

— Luminează partea de sub ochi și, scumpo... chiar ai nevoie.
Uită-te pe canalul meu YouTube. Fac acolo o analiză completă. Fondul
de ten s-ar putea să fie o nuanță puțin diferită de pielea ta, dar când
mai ieși pe-afară, o să meargă.

— Îți mulțumesc, am zis, uitându-mă la grămada de farduri de
pe blat.

— Bine, am plecat. Să ai o noapte liniștită.

— Și tu, am răspuns, uimită.

Nimeni nu-mi dăduse nimic până atunci. Cu siguranță, nicio persoană străină. Voiam să-i spun că mai ieșisem pe-afară, că oriunde mă duceam mergeam pe jos, dar atunci ar fi trebuit să-i explic de ce arătam ca moartea în vacanță, așa că am lăsat-o să plece.

Maya i-a făcut cu mâna lui Stavros, care agita shaker-ul în spatele tejghelei de la bar, mixa ceva pentru o blondă platinată care atrăsese la greu atenția pompierilor. Stavros m-a privit și a dat din cap, făcându-mi semn să vin la el. M-am supus, întrebându-mă dacă avea de gând să mă laude pentru că dovedisem coada sau să mă certe pentru că ajunsesem fix pe ultima sută de metri. După expresia pe care o avea, putea să fie oricare dintre variante.

— Poftim, a zis, punând o sticlă de apă pe tejghea.

Am luat-o și m-am uitat la etichetă.

— Vrei să o duc la vreuna din camere?

— Nu, vreau să o bei. Ești cam verde la față. Și pari moartă de sete.

— Ah, am făcut, am răsucit capacul și am luat o înghițitură mică, apoi alte câteva, mai zdravene.

Nu-mi dădusem seama cât îmi era de sete.

— Mulțumesc.

Stavros a înclinat din cap.

— Știu că ai zis că te simți bine, dar eu văd că nu e așa. Și trăsnește de colo vorbeau despre asta. Cearcănele întunecate, ochii care îți se închid de oboseală. Parcă ai fi Tilde. Te-aș trimite acasă, dar aici e acasă pentru tine, plus că nu am pe nimeni altcineva.

— Mă simt bine, serios.

Un zâmbet i-a traversat expresia dură.

— Apreciez sincer faptul că pui umărul. Serios. Dacă aici n-ar fi plin de pompieri alcoolici, aș prelua eu treaba ta, ca să te poți odihni. Doar să… ia-o mai încet! Nimic altceva.

— Mulțumesc, Stavros, am zis, văzându-i expresia vinovată.

Apoi am luat-o înapoi, traversând holul cu sticla de apă în mână.

— În cameră am câteva pastile de Pepto.

Am ridicat privirea, cu un zâmbet obosit. Era unul dintre pompieri pe care auzisem că-l chema Sugar. Tot ce voiam era să trag un pui de somn.

— Mulțumesc, sunt bine. Apa mă ajută.

— Ai vreun virus la stomac sau ceva? m-a întrebat.

Era un tip uriaș, un pic mai mare ca Maddox, și-mi dădeam seama că, în afara sezonului incendiilor, era și mai solid. Capul ras complet îl făcea să arate mai degrabă ca un pușcaș marin decât ca un pompier. Ar fi fost intimidant dacă nu avea privirea atât de blândă.

— Nu, încerc doar să mă adaptez la altitudine, probabil.

A dat iar din cap, uitându-se la mine peste umăr, în timp ce îmi rearanjam lucrurile la recepție, pentru a doua oară de când intrasem în tură.

— E totul în ordine, Sugar?

— Da, doamnă. Pot să mai stau aici un minut?

— Sigur. Te necăjesc băieții?

A clătinat din cap.

— Nu, doamnă. O să plec în curând pe munte și mă sună maică-mea. E genul care se îngrijorează. Și plânge. Mult. Nu pot să

mă duc înapoi în cameră, pentru că o împart cu Fish și... el e un tip de treabă, doar că-i place să mă enerveze în legătură cu mama. Ea e singură, acasă. Nu ne avem decât unul pe altul. Vrea să-mi trăiesc viața, dar se...

— Îngrijorează.

Sugar a dat din cap.

— Poți să stai cât vrei.

Telefonul a pornit să-i sune, o melodie în surdină.

— Mulțumesc. Bună, mamă. Mda, sunt la hotel încă. Nu, nu plec astăzi. Au spus că probabil dimineață.

De unde eram, o auzeam cum se agită și era de înțeles de ce Sugar voia să se afle în partea opusă a holului. Femeia doar îi spunea fiului ei cât de mult îl iubește, dar avea o voce stridentă, care mă făcea să fiu neliniștită. Nu-mi puteam imagina cum se simțea Sugar. Aveam de gând să-i las cât mai mult spațiu personal, dar pe urmă am decis că el alesese să stea lângă mine dintr-un motiv anume. Dacă aș fi plecat, tipul ceilalți mi-ar fi luat probabil locul și ar fi tras cu urechea.

M-am prefăcut că eram ocupată la calculator și am încercat să nu ascult cum Sugar o calma tandru pe mama sa, liniștind-o în legătură cu tura lui pe munte. Avea o voce cathartică, gravă, care îmi alina și îmi alunga senzația de greață, ajutându-mă să-mi relaxez umerii și să-mi liniștesc mintea. Abia dacă am observat că Trex se apropiase de recepție.

— Ei, salut, a zis, cu speranță în ochi.

— Bună, i-am răspuns, încercând să nu par prea bucuroasă că s-a întors. M-am uitat la ceas.

— E deja ora?

Acum mă simțeam ciudat în preajma lui. Ce fluturi, că la mine în stomac era o artilerie și eram sigură că nu putea să fie bine pentru Bobiță. *Termină*, m-am dojenit singură.

— Tipul ăsta te deranjează? m-a întrebat Trex.

Glumea, dar eu tot am simțit nevoia să-i iau apărarea bietului Sugar.

— Vorbește cu… sora lui.

Sugar mi-a făcut cu ochiul.

— Ești o mincinoasă de doi bani, a comentat Trex, amuzat.

Sugar și-a acoperit cealaltă ureche și s-a întors cu spatele la el, vorbind tot în șoaptă.

— Da, mamă, așa o să fac. Da, doamnă.

A așteptat în timp ce mama s-a rugat cu glas tare pentru el, cerându-i ca o slujbă de intensă renaștere.

— Amin! Mulțumesc, mamă. Și eu te iubesc. La revedere.

Și-a strecurat telefonul în buzunar și mi-a făcut semn din cap, cu un aer sfios.

— Acum înțelegi de ce vorbesc departe de ceilalți băieți.

— Dă-i dracului, dacă nu pot înțelege că ești un fiu bun, a zis Trex, fără ocolișuri.

Sugar s-a gândit la cuvintele lui și a dat din cap.

— Ai dreptate. N-ar trebui să-mi fie rușine. Mi-e rușine că mi-e rușine.

— Pare să fie epuizant, a zis Trex și l-a bătut pe Sugar pe umărul enorm. Frate, trebuie să renunți la toată chestia asta. Fii tu însuți, fără regrete. Iubește-ți mama, fii un fiu bun, lasă-i pe ceilalți să o audă și lasă-te alinat de rugăciunile ei. S-ar putea să le facă și lor bine.

— Mulțumesc, Trex, a zis Sugar, dând din cap.

Trex a înclinat și el o dată din cap, l-a urmărit pe Sugar cum se îndepărtează zâmbind. Apoi s-a întors spre mine.

— Fiindcă tot a venit vorba de epuizare, îmi pare rău că te-am ținut trează atâta, ca să stăm de vorbă.

— Știam bine ce fac, am zis. Sunt destul de mare. Știu când trebuie să spun noapte bună.

— Înseamnă că am fost o companie acceptabilă.

Am încercat să nu râd. Am încercat foarte, *foarte* tare, dar s-a întâmplat... am arătat tot ce încercam să ascund. Asta nu a făcut decât să mă simt dezamăgită de mine însămi — cum am putut să fug de un bărbat, și să nu iau cu mine destulă furie și teamă cât să mă feresc și să nu cad din nou în altă poveste. Poate. Sau ce era asta.

— Adică, așa presupun, am zis, cu ochii în pământ.

Zâmbetul plin de încredere al lui Trex a părut să dispară.

— E totul bine?

Am simțit cum mi se aprind obrajii și mâinile au început să-mi tremure. Părea o confruntare, chiar dacă nu era. O parte din mine, obișnuită să placă și să-i facă pe ceilalți fericiți, se lupta cu nevoia mea de a-mi crește copilul fără să depind de un bărbat — independentă, în general.

— Da... doar că sunt... ești foarte drăguț, într-adevăr.

— Hopaaa...

Am izbucnit în râs.

— Nu, nu e vorba de asta.

Trex a tresărit.

— E vorba de chestia aia: *nu ești tu de vină, e din cauza mea*? Pentru că nici n-am ieșit încă la o întâlnire adevărată... chiar dacă seara trecută a fost formidabil.

Afurisitul ăla de zâmbet mi s-a întins iar pe față.

— A fost. A fost nemaipomenit.

Trex s-a uitat o clipă la mine, încercând, fără îndoială, să-și folosească talentul supraomenesc de a citi oamenii, ca să decidă ce-am vrut eu să spun, în loc de ceea ce am spus.

— Darby... nu știu de ce anume fugi, dar nu fugi de mine!

— Nu mai fug, am zis, clătinând din cap.

— Cum am mai spus... minți foarte prost.

— Poate că pur și simplu nu te plac.

A făcut o pauză înainte să-mi răspundă. Pentru prima dată, părea nesigur pe el.

— De ce?

— Nu știu, am zis, tulburată.

Mă durea să-i văd reacția și asta m-a făcut să intru în panică.

— Pentru că nu crezi în Dumnezeu, de exemplu.

— Nu mă placi pentru că nu cred în Dumnezeu? În Biblie zice că Iisus s-a însoțit cu pleava pământului. Cu vameșii evrei. Știi cât de mult îi urau evreii pe cei de teapa lui Zaheu, pentru că adunau taxele de la propriul lor popor, pentru romani? Era un trădător și a fost în același timp unul dintre cei 12 prieteni ai lui Iisus.

— Iar tu ești manipulator, m-am răstit eu.

Trex n-a reacționat răutăcios sau defensiv, așa cum mă așteptasem. În schimb, zâmbetul i-a devenit și mai blând, umerii mai relaxați. Se pricepea mult mai bine ca mine la chestia asta și știa că mănânc rahat.

— Îmi pare rău, n-a fost prea frumos, a zis.

— Să nu-ți pară rău!

Am închis ochii strâns, având senzația că era o luptă deja pierdută.

— De ce? Pentru că o să fie mai ușor să mă urăști dacă sunt un nesimțit? Nu sunt perfect, dar nici nesimțit nu sunt. Și te plac, deși ești al naibii de rea și minți de rupi.

— Nu mint de rup, am zis, exasperată. Doar că nu te cunosc destul de bine ca să-ți spun adevărul.

— E drept, a zis, și expresia de pe față i-a devenit mai serioasă. Dar poți să vorbești cu mine. Indiferent ce o să-mi spui, rămâne între noi. Nu vreau să pățești nimic rău.

— Atunci stai departe de mine, am zis, luând un mic blocnotes și un pix.

M-am dus repede spre barul lui Stavros, la adăpost.

— Bună, i-am zis, cu răsuflarea tăiată, deși nu făcusem decât să traversez holul hotelului.

Stavros s-a întors cu spatele la bărbații de la bar, ștergând un pahar.

– Te supără Trex?

– Cum? Nu. Nu, e drăguț.

– A, a făcut Stavros.

– Poți să-mi spui care sunt etapele ca să închid tura?

I-am pus întrebarea cu pixul în mână, gata să scriu.

– A trecut ceva vreme de când n-am mai făcut-o. Am niște notițe pe undeva, la mine în birou.

Am oftat.

– Nu poți doar să… *te prefaci* că-mi dai notițele?

S-a aplecat spre mine și m-a întrebat în șoaptă, prea în șoaptă ca pompierii care stăteau la bar să-l audă:

– Haide, ia spune-mi ce se întâmplă?

– Nimic. Nu se întâmplă nimic. Trex e doar foarte…

– Drăguț?

Am închis ochii.

– Da, oricine are ochi să vadă o să fie de acord că e atrăgător. Dar…

– Spune-i că tocmai ai ieșit dintr-o relație și că nu cauți nimic.

M-am uitat pe furiș la șeful meu, recunoscătoare că aveam cu cine să vorbesc.

– Nu pot. O să-și dea seama că nu-i spun adevărul adevărat.

– Cauți o nouă relație?

– Sigur că nu, am zis strâmbând din nas. Dar…

– Dar e limpede că încă nu ești pregătită, așa că fie o să trebuiască să aștepte până vei fi pregătită, fie o lasă baltă.

M-am crispat.

– Nu pot să-i spun asta.

– Ba sigur că poți, a zis Stavros, făcându-mi cu ochiul.

M-am prefăcut că notez ceva în carnețel, privind peste umăr spre Trex. Se uita la mine. A zâmbit și mi-a făcut cu mâna.

Am oftat.

— OK. Asta se întâmplă. Asta fac, am zis, mai ales pentru mine. M-am întors înapoi la recepție, cu spatele drept, umerii trași spre spate, încercând pe cât puteam să adun puțină încredere de sine, ca o adevărată regină a frumuseții. M-am dus direct la Trex. I-am zâmbit drăgălaș, încrezătoare.

— Ai dreptate. Am mințit și-mi cer scuze. Ești amabil. Și amuzant. Și interesant…

— Și atrăgător. Nu uita, devastator de atrăgător.

— Și arogant.

— *Eu sunt* arogant? Nici nu ți-am cerut încă o întâlnire și deja te desparți de mine.

— Nu. E clar că nu ne despărțim.

A zâmbit din nou. Era frumos și dulce și… *Nu. Darby, nu. Încetează.*

— Înțelegi ce vreau să spun. Nu am fost împreună, ca să fie cazul să ne despărțim. Îmi place de tine, dar trebuie să fiu sinceră. Nu sunt gata pentru o relație, indiferent de ce fel, și nici n-o să fiu multă vreme de-aici încolo. Și, când oi ajunge să fiu, îți garantez că n-o să te mai intereseze pe tine.

— Așa, deci? a zis, legându-se de ultimele mele cuvinte.

M-am crispat. Scopul era să nu mai dau naștere la alte întrebări și eu tocmai ce-mi cojisem învelișul și scosesem la vedere absolut totul.

Deocamdată Trex mi-a ignorat comentariul.

— Ce zici de o simplă prietenie?

— Vrei să fim doar prieteni?

Fir-ar să fie. Din nou zâmbetul acela. Încetează să mai zâmbești, Trex.

— Sigur că nu. Cred că arăți superb, chiar și atunci când ești gata să dai la boboci.

Am oftat. Zâmbetul acela micuț al lui era adorabil și îmi ciuntea, pentru câte puțin, hotărârea. Pe de altă parte, era de toată jena că, dacă nu aș fi fost gravidă, aș fi sărit imediat pe el.

— În opinia mea, așa ceva este imposibil.

— Pentru că mă placi.

— Abia dacă te cunosc.

— Destul încât să-ți placă de mine.

Umerii mi s-au lăsat și încrederea mi s-a topit în fața surâsului său convingător.

— Ce-ar fi să mă lași în pace?

— Pot să încerc. Locuim amândoi în aceeași clădire. Și tu chiar muncești aici.

M-am crispat.

— Ai dreptate. N-o să fie posibil.

— Ce-ar fi să mă prefac o vreme că nu te plac? Asta ar ajuta?

— Da, am zis, entuziasmată, arătând cu degetul spre el. Da, asta se poate. Mulțumesc.

S-a aplecat peste blatul recepției și m-a sărutat pe obraz. Buzele moi și calde pe pielea mea.

— S-a făcut, frumoaso.

Am închis ochii și m-am lăsat ușor spre el, în timp ce el se îndepărta. Am rămas în picioare, cu mâna pe obraz, cald încă, unde buzele lui mă atinseseră. Artileria din stomacul meu exploda, de parcă nu pierdusem chiar atunci încă o bătălie.

Stavros se uita la mine, dar și-a mutat privirea la Zeke, atunci când acesta s-a ridicat și s-a apropiat de mine. Expresia lui Stavros se potrivea cu tonul monologului meu interior.

Mintea și inima mea se luptau la cuțite — ce ar fi trebuit și ce voiam, de fapt, să fac. Nu avea totuși importanță. Chiar dacă aș fi cedat în fața sentimentelor mele, avea să se întâmple una din două variante: fie Trex se va schimba, pentru că, din experiența pe care o

aveam, știam că așa făceau bărbații după ce obțineau ce voiau; fie ei... aveam să mă îndrăgostesc de el și, în patru până la șase luni, boala mea tot mai mare urma să-l pună pe fugă, lăsându-ne pe amândoi — sau poate doar pe mine — cu inima frântă.

Capitolu
unsprez

Capitolul unsprezece

Trex

Nouă zile. Trecuseră nouă afurisite de zile de când nu mai vorbisem cu Darby, cu excepția câtorva întâmplătoare saluturi politicoase, și asta mă făcea să urăsc totul.

Chiar dacă fusesem de acord să mă prefac că Darby nu există, continuam să trăiesc pentru cele 20 de secunde cât îmi lua să traversez holul, de la intrarea în hotel și până la lifturi. Darby îmi arunca întotdeauna o privire furișă și asta îmi însenina toată ziua.

În unele zile, drumul până la hotel dura o veșnicie, însă azi, când am parcat, chiar lângă intrare, am avut senzația că abia ce părăsisem Complexul. Un grup de pompieri forestieri tocmai ieșeau, îmbrăcați cu cămăși și blugi — hainele lor cele mai bune cu care ieșeau la agățat prin cluburile locale. Mă întrebam dacă, în peregrinările lor, vreunul dintre ei o să dea peste Naomi. Gândul m-a

ăștri să râniesc. Tipii ăștia se credeau niște duri, până când Naomi
le-arăta că nu e așa.

— De ce zâmbești? m-a întrebat Darby, stând în picioare în spațiul dintre canapelele din zona de așteptare.

M-am oprit în loc. Ușile glisante se închideau și se deschideau.
Darby a chicotit și m-a tras în hol. Era machiată, purta o pereche de
pantaloni scurți și un maiou larg, iar părul îi cădea pe umeri în bucle
lejere.

— Trex? a zis și mi-am dat seama că nu-i răspunsesem.

— Scuze, i-am zis, m-ai luat puțin prin surprindere.

Simțeam cum proasta dispoziție mi se topește.

— Ieșeai? am zis.

După ce terminase cu instructajul, Darby intrase în tura de la 11 noaptea la 7 dimineața. De duminică seara până joi seara. De când avea programul acesta, nu mai ieșise în oraș.

— Da, mi-a răspuns ea. I-am promis lui Zeke că mergem la film când se întoarce și… s-a întors.

— A, da, am făcut, incapabil să-mi ascund încruntarea.

Darby a clătinat din cap, brusc stânjenită.

— Nu e… e doar un film. În plus, Zeke nici nu e genul meu. Pompieri, polițiști, soldați… toată lista.

— Mda, am zis și am dat din cap. Ei, atunci… distracție plăcută!

Am lăsat-o pe Darby să aștepte singură în hol. Încă un grup de pompieri a intrat în hotel, încărcați cu pungi de hârtie care aveau logoul roșu *Colorado Springs Meat & Seafood Co*. Mirosul vag de pește, lăsat în trecere, a umplut aerul și, la câteva secunde apoi, am auzit icnetele de vomă.

Darby se aplecase deasupra celui mai apropiat coș de gunoi și voma. Am alergat lângă ea și i-am ținut părul, în timp ce voma din nou.

— Doamne, Darby. Ce-i cu tine?

Încă o repriză de vomat.

M-am uitat împrejur și am văzut privirile șocate ale tuturor celor din hol, inclusiv ale lui Stavros. A venit și el în fugă și mi-a întins un prosop curat de la bar, apoi s-a întors cu spatele și și-a acoperit nasul.

— E... e bine?

— Acum câteva clipe nu avea nimic.

Darby s-a îndreptat de mijloc și eu i-am întins prosopul. Cu respirația sacadată, s-a șters pe față.

— Stavros, îmi cer mii de scuze.

Bărbatul a dat din cap.

— Poate că ar trebui să...

— Mă simt mai bine, a răspuns ea.

— Darby, a început iar Stavros, uitându-se în jur. Ar trebui să te întinzi puțin. O să-ți trimit niște sărățele și un Sprite la tine în cameră.

— Nu mai am nimic, serios. E de la peștele pe care l-au adus băieții aceia. Mirosea a stricat sau ceva.

Am ridicat din sprânceană. Eu abia dacă observasem mirosul. Probabil că Darby avea un nas de copoi, dacă o afectase în așa hal.

— Haide, am zis. Te conduc eu în cameră.

— Poți să te aranjezi înainte de film, a spus și Stavros.

M-am uitat la Darby înainte ca ea să aibă vreme să protesteze din nou.

— Stavros încearcă să-ți spună, politicos, să pleci naibii din hol înainte de a vomita din nou.

— Ah, a făcut ea, stânjenită, observând abia acum, se pare, că toată lumea se uita la ea.

— Îmi cer scuze. O să plec.

Și-a păstrat prosopul în mână și și-a acoperit cu el nasul și gura în timp ce am trecut pe lângă pompierii cu pungile de hârtie cu mân-care. Odată ce am ajuns la camera 100, Darby a băgat cartela în yală și

a vrea a păsui exact înainte ca ea să apese pe clanță și să intre, împin-
gându-se în ușă.

M-am învârtit prin micul hol de la intrare, aflat lângă baie. Darby
a dus direct acolo și a închis ușa după ea. Singurele sunete care se
auzeau erau de la robinetul deschis și de la periuța de dinți.

Robinetul s-a închis și câteva clipe mai apoi ea a deschis ușa, ară-
tând la fel de frumoasă ca atunci când intrasem în hol.

— Ești OK?

— Da, a zis, cu un oftat. Da, sunt bine. Peștele ăla m-a doborât.

— Eu abia dacă l-am simțit.

— Atunci poate că am eu o super putere, a zis, arătând spre pro-
priul nas.

— Darby, am zis și am făcut un pas spre ea, să-i înlătur cu dege-
tele părul căzut peste față.

Îmi era groază de întrebarea pe care voiam să i-o pun.

— Ești bolnavă? Mie poți să-mi spui.

Darby a clătinat din cap.

— Mi-a fost greață. O să-mi treacă.

Un oftat de ușurare mi-a scăpat de pe buze. Ceva se petrecea și
poate că era bolnavă, dar în clipa aceea curiozitatea a luat locul fricii.
În afară de trecutul ei, Darby mai ascundea și altceva. Era ceva ciudat.

— Mai e și altceva ce ai vrea să-mi spui?

A rămas pe gânduri vreo 10 secunde, apoi a clătinat din cap.

S-a auzit un ciocănit în ușă și Darby s-a dus să deschidă. În prag
stătea Tilde, cu zâmbetul pe buze, o tavă cu sărățele și o cutie de Sprite.

— Mulțumesc foarte mult, Tilde. Serios!

— Stavros zice că ai vomat în hol.

— În coșul de gunoi, a spus Darby, așezând tava pe comodă. Te
rog, transmite-i că-mi cer scuze.

— Ți-ai cerut deja scuze, i-am amintit eu.

— Ar trebui să te odihnești, a spus și Tilde, încuviințând din cap.

— Mulțumesc, așa o să fac, a zis Darby, închizând ușa.

S-a uitat la ceasul deșteptător de pe noptieră.

— În 15 minute am întâlnire cu Zeke în holul hotelului.

— Doar nu ai de gând să te duci, nu? Abia ai vomat în coșul de gunoi din hol.

— Ți-am spus…

— Că te simți bine, știu. Trebuie să fie vorba de mai mult decât un film, dacă nu vrei să contramandezi când ți-e rău.

— Nu mi-e rău.

— Atunci, ai vreun soi de reflex mutant de a voma?

— Pur și simplu, nu suport mirosul de pește, ce mare scofală?

— Darby, sunt îngrijorat din cauza ta. Știu că e ceva ce nu-mi spui. Asta nu mă deranjează, e problema ta, dar sunt îngrijorat pentru tine.

A surâs.

— Și eu îți mulțumesc. Dar sunt bine, pe cuvântul meu! Nu am nevoie să mă odihnesc, dar o să mă întind câteva minute, pentru că i-am spus lui Tilde că o s-o fac.

— Pot să stau cu tine până când trebuie să pleci?

Darby nu și-a putut masca expresia emoționată de pe chip.

— Păi… da.

I-am făcut semn să o ia înainte și pe urmă mi-am tras un fotoliu lângă pat. Darby s-a întins pe spate, cu brațele încrucișate la piept. A rămas câteva secunde privind țintă în tavan, apoi a închis ochii. Pieptul i s-a ridicat și a coborât, în timp ce suspina profund, relaxată. Aș fi dat orice să mă strecor lângă ea și să o iau în brațe, dar am rămas pe locul meu.

— Acum suntem chit, a zis, cu o voce blândă și calmă.

— Cum adică?

— Și tu ai secrete.

Am înlemnit, fără să știu prea bine ce să-i răspund.

— Nu-i nimic. E treaba ta. Cu toții suntem îndreptățiți să avem secrete, cu condiția ca ele să nu le facă rău celorlalți.

Am rămas tăcut. Darby s-a întors pe o parte, și-a vârât mâinile între pernă și obraz și mi-a zâmbit.

— Doamne, ce frumoasă ești, am zis.

Nu m-am putut abține, dar nu a părut să o deranjeze.

— Mulțumesc.

— Sunt sigur că ai mai auzit-o de o mie de ori până acum.

— Nu de la tine.

Am hohotit o dată și mi-am lăsat privirea în pământ.

— Iartă-mă! Ar trebui să mă prefac că nu te plac.

— Nu te descurci bine deloc. Crezi că nu te văd cum te holbezi la mine în fiecare dimineață, când pleci la slujbă? Crezi că seara nu te văd cum îmi arunci priviri pe furiș?

— Nu cred că e posibil să nu mă uit la tine. Până și femeile o fac.

— Întreab-o pe mama. O știe cu vârf și îndesat.

— Chiar dă vina pe tine pentru moartea lor?

— Nu pot să o condamn. Și eu fac la fel.

— Dar știi că asta e o prostie, nu?

— Adică, sigur, nu i-am omorât eu. Dar…

— Niciun dar. N-a fost vina ta, a fost un accident și, iartă-mă, dar mama ta e o mizerabilă că te-a făcut să crezi altceva.

Darby a izbucnit în râs și a chicotit atât de tare, încât a trebuit să-și ducă mâna la gură.

— Întotdeauna spui ce gândești?

— Când pot.

S-a uitat la ceas.

— Ei… ar trebui să cam plec.

S-a ridicat în fund, m-am ridicat și eu în picioare și am întins mâna să o ajut să se dea jos din pat.

— La ce film vă duceți? am întrebat, încercând să nu-mi las[ă gân-]
zia să fie atât de evidentă, încât Darby să bage de seamă.

S-a gândit o clipă.

— Știi ce? Habar n-am. Presupun că Zeke a ales ceva.

S-a îndreptat spre ușă și eu i-am deschis-o, așteptând să iasă, după care am închis-o în urma noastră.

— Darby, a exclamat Zeke, surprins să mă vadă.

— Bună, a zis ea, zâmbind.

— Trex…

Zeke m-a măsurat din cap până-n picioare, apoi și-a concentrat atenția asupra lui Darby.

— Am auzit că ți s-a făcut rău, i-a zis.

— Nu, a răspuns Darby.

Mi-a plăcut că nu a dezvăluit informația completă. Stăpânea arta omisiunii și asta m-a făcut să reiau în gând discuțiile noastre anterioare, să văd dacă nu-mi scăpase ceva.

— Ah. Atunci…

Mi-a făcut semn cu mâna. Am trecut ușor pe lângă el.

— Pa, Trex, a zis.

— Distracție plăcută la film, copii, le-am spus, fluturând din mână.

Zeke era evident încurcat de faptul că eu tocmai ieșisem din camera lui Darby, de faptul că știam că ieșeau împreună în oraș, părând că nu aveam nimic împotrivă. Am zâmbit, fericit că era derutat.

Darby a pornit pe coridor, Zeke urmând-o. Acesta mi-a mai aruncat o ultimă privire, întorcând capul după mine, apoi au dat colțul și nu i-am mai văzut.

Am decis să urc pe scări și, la jumătatea drumului spre camera mea, am simțit telefonul vibrându-mi în buzunar. Era Hailey, i-am răspuns înainte de al doilea apel.

— Bună, Bells. Cum e treaba?

— Stau pe aici și mă plictisesc.

– N-ai planuri? E vineri.

– Am o invitație în oraș. Nu e genul meu.

– Nu merge la biserica ta, nu?

– Catolic.

– Hailey. Doar pentru că are altă credință decât tine…

– Tata n-ar îngădui asta și tu știi bine.

– De ce nu poți să fii și tu la fel ca ceilalți adolescenți, să faci exact invers decât ți se spune?

– Oricum, mie-mi place de Rob Major.

– Pițicania aia din tabăra organizată de biserică?

– Scottie, n-ai mai fost de mult pe acasă. Acum arată cu totul altfel. Iar maică-sa e dirijoarea corului de la biserica noastră.

– A, foarte bine. Dacă ai grijă să nu te întâlnești cumva cu băieți de altă credință decât tine, asta te ferește, garantat, să-ți schimbi mentalitatea.

– Scottie…, m-a avertizat Hailey.

– Scuze. Deci, de ce nu te-a invitat Rob în oraș?

– Nu știu, a zis, în șoaptă.

Mi-o imaginam așezată în patul ei roz-bombon, cu picioarele unul peste altul și rezemate de perete, cu părul blond căzându-i în valuri peste cuvertură, aproape atingând podeaua. Rob Major era probabil versiunea mai slăbănoagă a tatălui meu. Mă gândeam la cum își iese din fire și țipă la sora mea, în tot acest timp debitându-i din scripturi că trebuie să i se supună și să-și asculte soțul… sau, și mai rău, cum ridică mâna asupra ei. L-aș fi omorât.

– Bells, ar face bine să se poarte frumos cu tine. Atât am de spus.

– Rob? E cel mai drăguț. N-ar face rău nici unei muște. De-aia-mi place de el. E așa de diferit de tati, în toate sensurile bune!

– Ce ușurare! am zis.

– Tu ce faci? Ai vreun plan pentru astă-seară? Cum e în Colorado? Ți-ai găsit locuință? Când pot să vin în vizită?

— Știi răspunsurile la toate astea.

Hailey a oftat, așa că am continuat, ca să o fac fericită.

— Nu am nimic în plan. Colorado e frumos. E aproape luna [illegible] și noaptea e încă răcoare. Nu mi-am găsit o locuință, deocamdată, [illegible] nici nu mă străduiesc prea tare să-mi caut. Poți să vii în vizită când [illegible] o să-mi găsesc casă. Aici nu se poate. Mișună pompieri forestieri [illegible] toți sunt departe de iubitele și de soțiile lor, de câteva luni deja. [illegible] o idee prea bună.

— Tu ai cunoscut pe cineva?

— Am cunoscut o mulțime de oameni.

— Știi ce vreau să spun.

— Ăăă... nu chiar.

Hailey a suspinat foarte ușor și am auzit-o cum își schimbă [illegible]

— Ai cunoscut. Ai cunoscut o fată. Cum arată? De unde e? Ce face?

— Hei, Hailey, stai așa. Iisuse!

— Scott Solomon Trexler!

M-am crispat.

— Bells, nu-mi mai zice pe al doilea nume. Știi că nu pot să-l suf[illegible]

— Și tu să nu iei numele Domnului în deșert! S-ar putea ca ție să nu-ți pese de sufletul tău, dar mie îmi pasă.

— Iartă-mă.

— Deci? a întrebat.

— Lucrează aici, la hotel.

— A?

— E..., am început și am oftat. E frumoasă, Bells. Și nu e genu-ăla de frumusețe obișnuită. E o frumusețe exotică, ca un model, care îți taie respirația. Și habar nu are. N-am mai văzut pe nimeni ca ea. Ar putea să iște un război troian.

— Uau!

— E din Texas. Are și un accent dulce, texan.

— De ce n-ai scos-o în oraș?

— E la film cu un pompier pe nume Zeke.

— Nu! Dacă o placi așa de mult, du-te și răpește-o!

Am chicotit.

— Nu se vede cu Zeke. A avut nunta acum câteva săptămâni.

— E măritată? s-a mirat Hailey.

— Nu, nu... nu a mers până la capăt. Tipul era rău și ea l-a părăsit. Nu vrea să aibă niciun iubit.

— Ah, a zis Hailey, dezumflată. Nu te-am auzit niciodată vorbind de cineva în felul ăsta. Nici măcar de Laura. Ai zis că-ți taie respirația. Ar trebui neapărat să-i spui asta.

— Nu. Are nevoie de timp și eu am de gând să-i las cât are nevoie. A avut mult de suferit. Și...

Am vrut să-i spun ce credeam, că Darby era bolnavă, dar am decis că Hailey nu trebuia să știe chiar totul.

— Și?

— Nu mă grăbesc, Bells, știi asta.

— Îmi doresc doar... vreau să fii fericit, asta-i tot.

— Cine zice că nu sunt?

— Bine. Mi-e dor de tine.

— Și mie de tine. Ai grijă ca Rob să aibă o viață lungă, așa că avertizează-l în legătură cu fratele tău.

A chicotit.

— Nu mă place în felul ăsta. Nu încă.

— Mă îndoiesc. Te iubesc.

— Și eu te iubesc! Noapte bună!

Am deschis ușa camerei și m-am prăbușit imediat pe pat, cu fața în sus. Cu degetele împreunate la ceafă, am răsuflat din rărunchi și am pufnit, cu ochii în tavan. Dacă Darby suferea de vreo boală, era ceva de care nu o puteam salva. Dacă avea nevoie de tratament și nu îi-l putea permite pentru că fugise de mușchiul ăla din Texas? Aș fi

putut să dau câteva telefoane în California. Val putea să afle pentru mine totul în 48 de ore, dar asta însemna să-i încalc grav intimitatea lui Darby. Nu voiam așa ceva. Indiferent cât de tare mi-aș fi dorit să aflu, nu puteam nicicum să fac asta. Era decizia ei dacă o să-mi spună sau nu. Doar că mă scotea din minți să nu știu, chiar dacă ea părea perfect capabilă să se salveze singură. Voiam să o ajut.

Tocmai o găsisem. Gândul că aș putea să o pierd îmi răscolea stomacul, dându-mi o senzație de greață.

Telefonul a scos un clinchet și l-am luat, primisem un mesaj de la Naomi.

Sunt la un bar în centru. Salvează-mă, T-Rex.

De plictiseală? Pentru că nu-mi vine să cred că altfel nu te descurci singură.

Da. Am două pahare la activ și încă nu e amuzant. Și bărbații de aici sunt enervanți ca dracu'.

Am oftat și l-am auzit pe Matt cum îmi spune să-mi dau curul jos și să mă duc la soția lui. Am scris un mesaj.

OK. Ajung în 15 min.

Vino în 10.

Am sărit din pat, am intrat repede la duș câteva minute, pe urmă am alergat prin cameră să mă îmbrac, mi-am luat portofelul, cheile și telefonul și am alergat pe scări în jos și afară pe ușă, la mașină. Singura femeie pentru care m-aș fi grăbit așa, în afară de soră-mea, era Naomi... și acum, Darby.

Naomi mi-a trimis un mesaj cu locul unde se afla, iar eu mi-am
pornit motorul și am condus cu 130 la oră tot drumul până la
destinație. Am băgat mașina într-un viraj derapat și am oprit într-o
parcare mică pe partea cealaltă, la vreo două străduțe distanță de
Mc Cormack's Pub. Am luat-o la fugă spre intrare și am deschis ușa
cu o smucitură, căutând-o pe Naomi de jur împrejur, din ochi.

Se uita la mine și zâmbea, cu bărbia rezemată în pumn și mâna
cealaltă, cu pumnul strâns și degetul mijlociu drept în sus, întinsă
spre un pompier pe care-l mai văzusem prin holul hotelului. Zâmbea
și el și încerca să-și ascundă stânjeneala de a fi fost definitiv respins
în public. Îl văzusem vorbind și cu Darby. Semăna mai mult cu un
manechin de modă de la Abercrombie & Fitch decât cu un pompier
forestier. Cu toată barba lui crescută în dezordine, era prea drăguț ca
să-i placă să se murdărească. Avea părul dat cu gel și purta o cămașă
neagră, apretată.

– Bună, am zis, gâfâind. Asta e? Din cauza lui am riscat eu o
amendă pentru viteză excesivă?

– Ea e... hmm? m-a întrebat Watts.

Naomi a răspuns în locul meu:

– Sigur că da! Probabil că sunt cu el, din moment ce nu mă intere-
sează deloc persoana ta.

– Cine a zis că nu te interesează persoana mea?

– Eu am zis, a răspuns Naomi. De două ori.

– Watts, am intervenit, clătinând din cap. Nu e bine să o provoci.

– E soră-ta? m-a întrebat.

Naomi și cu mine ne-am uitat unul la altul. Ea avea trăsături exo-
tice, ieșite din comun, eu eram un băiat obișnuit, alb, din Kansas. Nu
puteam fi mai diferiți de atât.

– Vorbești serios? am zis.

Watts s-a așezat.

— Încerc și eu să vă înțeleg, frate. Poate că ai fost abuzat... și eu?

— Lucrăm împreună, i-am zis.

— Trex, m-a apostrofat Naomi.

Nu voia ca Watts să știe nimic despre ea.

— Tu nu i-ai văzut verigheta? E măritată, omule, dă-i dracului de-aici.

Watts s-a uitat la mâna ei și a zis:

— Da' e pe degetul mijlociu.

— Și ce, ți se pare că ar fi genul conformist?

Watts a dat din umeri și s-a ridicat.

— E al naibii de frumoasă. Și dacă nu vrea ca tipii să o creadă disponibilă, poate că ar trebui să poarte verigheta pe degetul care trebuie.

— Sau să mă crezi, a zis Naomi, uitându-se urât la el, atunci când mă abordezi și primul lucru pe care ți-l spun e *pleacă*.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze, a spus Watts.

Apoi a făcut un semn din cap spre mine și s-a îndepărtat.

— Chiar așa, tu de ce *porți* verigheta pe degetul mijlociu?

— După moartea lui Matt am slăbit și nu-mi mai vine pe inelar.

— De ce n-o modifici? i-am propus.

— Nu. Inelul ăsta e ales de Matt. O să rămână exact așa cum și-l amintește el.

— Probabil că nu ți-a fost ușor să te muți aici.

Naomi a clătinat din cap.

— Asta n-a fost greu. Nu suportam să mai stau în apartamentul ăla nici o zi în plus. Nu mi-am dat seama decât atunci când am primit scrisoarea. După aceea n-am știut cum să-mi fac mai repede bagajele.

— Reziști? am întrebat-o.

Și-a încrucișat mâinile pe masă și a dat din umeri.

— Sunt zile mai bune și altele mai grele.

Am dat din cap.

— Mă întreb
— Am și eu dreptul să ies în lume, fără să se presupună că am
— Nu asta am vrut să spun și o știi foarte bine.
— La dracu', Trex, a zis și a luat o gură de bere. Iartă-mă!
— Spune-mi ce e cu tine.
— Azi e ziua de naștere a mamei lui. E ciudat cum unele lucruri
Mi-am întins peste masă și i-am cuprins încheietura mâinii cu

— Poți să mă chemi să vin cu tine, dacă nu vrei să umbli singură
Naomi a aruncat o privire spre Watts, care vorbea cu amicii lui,
Am privit și eu pe Zeke, apoi pe Darby. Era la jumătatea drumului spre
Am făcut stânga împrejur și s-a întors înapoi la Zeke, cu spatele la mine.

— Rahat! am zis și m-am ridicat în picioare.

— Ce-i? a zis Naomi.

— Este... hm... Ea e.

— Fata? Darby?

Am aprobat dând din cap.

— Știi ce crede, du-te...

Înainte ca Naomi să apuce să termine ce avea de spus, eu pornisem deja spre micul grup de pompieri adunați în jurul lui Darby și al câtorva alte femei, pe care nu le cunoșteam.

— Bună, am zis, punându-mi o mână pe spatele lui Darby.

S-a întors spre mine, zâmbind ca un topmodel pe podiumul de modă.

— Bună, Trex.

— Pot să…

M-am uitat la Zeke.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? Doar un minut. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

Darby s-a uitat peste umărul meu, la Naomi, apoi iar spre Zeke.

— Ţi-am zis doar, e colegă de serviciu cu el, a spus Watts.

Darby a închis ochii, nemulţumită că Watts s-a dat de gol că discutaseră despre Naomi.

— Ăăă, sigur. Da. Hai s-o cunoaştem pe… colega ta.

Cât am mers până la masa lui Naomi, stomacul mi s-a strâns ghem. Habar nu aveam cum să-i explic lui Naomi, dar nici nu puteam să o las pe Darby să creadă că aveam o întâlnire.

— Nomes, ea e Darby.

Naomi i-a zâmbit deschis, cum nu o mai văzusem făcând de pe vremea când trăia Matt.

— De fapt, mă cheamă Naomi. Deci, tu eşti faimoasa Darby. Mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

Oh, la dracu'! Naomi, eşti genială!

— Bună, a zis Darby şi a întins braţul spre Naomi.

Au dat mâna şi mi-am dat seama că Naomi renunţase la stilul ei obişnuit, când strângea mâna foarte tare. De obicei bărbaţii erau şocaţi de forţa pe care o avea Naomi, însă Darby i-a dat drumul fără să aibă vreo reacţie.

— Deci, lucrezi şi tu la Departamentul pentru Silvicultură?

— Nu, a răspuns Naomi, zâmbind în continuare. Tu lucrezi la hotel?

— Da, a răspuns Darby, uitându-se la mine.

— Eşti frumoasă, exact cum te-a descris Trex. Uau!

— Mulţumesc.

Rostise cuvântul de parcă auzise laudele de un milion de ori… pentru că aşa şi era.

– Atunci... cu ce te ocupi?

– Sunt colaborator civil cu contract, a zis Naomi.

– A, OK. Păi, mi-a părut bine să te cunosc.

– Nu vrei să stai cu noi? a invitat-o Naomi, înainte ca Darby să se depărteze. Știu că lui Trex i-ar face mare plăcere.

– Am venit cu niște prieteni. Dar îți mulțumesc. Știu că Watts s-ar bucura dacă v-aș invita să veniți voi la masa noastră.

– Trex încerca să mă ajute să nu mă mai gândesc la soțul meu, care a murit, dar și noi îți mulțumim.

– Ah, îmi pare foarte rău, a zis Darby, uluită, ridicând din sprâncene.

– Nomes, am zis, cu ochii închiși.

Apoi m-am întors spre Darby:

– Îmi pare rău.

– Înțeleg de ce sunteți prieteni, a zis Darby, zâmbind. Preferați să fiți direcți.

– Naomi sigur așa e, am zis. Dar nu despre asta e vorba. Soțul ei, Matt, mi-a fost bun prieten.

– Nu e de mirare, a spus Darby, apoi a părut să-și dea seama că vorbise cu glas tare. Că... hm, că...

– Că stăteam aici, împreună, și el își ținea mâna peste a mea? a zis Naomi. Da. De aceea. Dar, crede-mă, peste 85 la sută din timp a vorbit despre tine.

– Nu-i adevărat, am corectat-o.

– Nu? s-a mirat Darby.

– Nu, cel puțin 90 la sută.

Darby și cu mine ne-am zâmbit unul altuia timp de câteva secunde, până când Naomi și-a dres glasul.

– Hmm... ar trebui să... probabil că ar trebui...

Expresia de pe fața lui Darby s-a schimbat, apoi Darby s-a așezat pe scaunul meu, cu palma lipită de masă.

— Te simți bine? am întrebat-o și am prins-o de braț.

Culoarea îi dispăruse din obraji și Darby se uita fix la mine.

— Da, sunt un pic amețită, a zis. N-am nimic. O să-mi treacă.

— Nu pare că o să-ți treacă, a zis Naomi. Arăți ca și cum ai fi gata să...

Darby s-a aplecat în față și a vomat, iar apa pe care o consumase s-a revărsat pe podea. Naomi și cu mine ne uitam la ea, șocați, cred.

Zeke și Watts s-au repezit și ei spre noi.

— Darby? a exclamat Zeke, apucând-o de braț.

Watts a văzut balta de pe jos și și-a dus mâna la nas.

— Nu fi așa nenorocit! Du-te și adu un șervet de la bar, a zis Naomi.

Watts a plecat, iar eu am deschis gura înainte să gândesc.

— Ce dracu', Zeke? Ai adus-o la bar, când ea e bolnavă?

— E bolnavă? a întrebat Zeke. Păi... N-am știut.

— Știai că a vomat în holul hotelului, mai devreme.

Darby a mai vomat o dată.

— E de la ceva ce a mâncat? a întrebat Naomi, destul de deranjată.

Zeke a clătinat din cap.

— N-a mâncat nimic. Nu i-a fost bine toată seara.

— Așa că ai adus-o aici, în loc să o duci acasă? m-am stropșit eu și l-am apucat de cămașă.

— Încetează! Încetează! Sunt bine, a zis Darby, cu capul aplecat în continuare.

— Eu... A zis că se simte bine, a spus Zeke.

Era clar că era stânjenit. Nu trebuia să-l fac eu să se simtă și mai rău. Știam că Darby era îndărătnică atunci când venea vorba să recunoască ceva în legătură cu sănătatea ei. I-am dat drumul lui Zeke și m-am uitat la prietena mea.

— Nomes...

— Da, du-te..., a zis ea.

...a adus un șervețel. Darby l-a luat și și-a tamponat buzele

...i-a spus.

– Îmi pare foarte rău, a zis, în timp ce o ajutam să se ridice în ...

Am luat-o pe brațe.

– Hai! Hai să te ducem acasă!

M-am uitat la Zeke și acesta a dat din cap că da. Știa că nu aveam ...ne de permisiunea lui, dar a fost amabil din partea lui că nu s-a ...pus.

Cu șervețelul la gură, Darby și-a lăsat capul pe umărul meu. Imediat, pulsul mi s-a accelerat și abia dacă am mai băgat de seamă că o ...ineam în brațe. Faptul că o țineam atât de strâns a născut în mine un sentiment conflictual, între dorința de a merge cât mai încet, ca ...rumul să dureze mai mult, și aceea de a o lua la goană, ca să o duc ...eleru unde să-i fie bine. Am ales să traversez repede strada și să o ...u pe aleea laturalnică. Am apăsat pe butonul de la cheie care deschidea mașina, de la cinci metri distanță. Farurile au clipit o dată și au luminat străduța pentru un moment, apoi ne-am scufundat din ...ou în beznă.

Tălpile mele făceau să scârțâie pietrișul în timp ce mă luptam să ...țin în brațe, să-mi mențin echilibrul și să deschid portiera.

– Pot să merg singură, a zis Darby.

– Am ajuns, am spus, am deschis portiera și am așezat-o pe scaunul din dreapta.

– Pur și simplu am așteptat prea mult până să mănânc... iar. O să mă obișnuiesc, până la urmă.

– Să te obișnuiești cu ce? Spune-mi, Darby. Cât de bolnavă ești? Cât e de grav?

Și-a tamponat din nou buzele și și-a plecat ochii.

– Te rog să nu-i spui lui Stavros. Sau altcuiva. Nu vreau să mă ...ncadrieze.

— Ce e? am zis, înghițind greu. Cancer?

Stomacul mi s-a făcut ghem. O voiam din nou în brațele mele.

— Nu, a zis Darby, clătinând din cap. Sunt... hm...

S-a crispat.

— Nu mi-am dat seama cât de greu o să-mi fie să spun asta.

Nu era cancer. Odată ce am scăpat de ideea asta, mintea mi s-a limpezit suficient pentru ca răspunsul să devină limpede. Vărsăturile când stătea nemâncată o perioadă de timp, amețelile, pofta de a bea apă cu gheață la bar, starea de epuizare, faptul că-și părăsise logodnicul în fața altarului... și hotărârea ei fermă de a nu avea nicio altă relație... Ce idiot eram! Darby proteja pe cineva.

— Ești însărcinată?

S-a uitat o clipă la mine, cântărind dacă putea să aibă sau nu încredere în mine, apoi a încuviințat încet.

M-am îndepărtat puțin, cu mâinile împreunate deasupra capului.

— Slavă cerului, fir-ar să fie!

Am țipat, mi-am cuprins genunchii, copleșit de imboldul de a plânge. Nu știam dacă mai simțisem așa ceva vreodată, nici măcar în copilărie. Am răsuflat ușurat și apoi m-am îndreptat de spate și m-am întors cu fața la Darby.

Mă privea, circumspectă.

M-am dus la ea și am cuprins-o în brațe, râzând și legănând-o.

— Credeam că ești pe moarte.

Nu mi-a răspuns, așa că i-am dat drumul și am privit-o în ochi, căutând un semn.

— Iartă-mă. Ar fi trebuit să-ți cer voie să te-mbrățișez. M-am liniștit, fir-ar să fie!

Darby s-a uitat la mine ca și cum se aștepta să iau foc.

— Ce e? am întrebat-o.

— Nu înțelegi?

— Că ești însărcinată?

A dat din cap.

— Sunt însărcinată.

— Da... dar...

M-am uitat la burta ei și am zis:

— ...ești sigură că e al meu?

A rămas câteva clipe tăcută. A râs ușor, apoi nu s-a mai putut opri din hohote. Și-a acoperit gura cu mâna, expresia de pe față i s-a schimbat, a trecut de la chicoteli la spaimă și a început să plângă.

— E prima dată când o spun cu glas tare.

— Nu mai știe nimeni? Nici măcar...

A clătinat din cap și mâinile îi tremurau.

— Darby, am zis, îmbrățișând-o iar. Nu-i nimic.

Am sărutat-o pe păr.

— O să fie bine.

La pieptul meu, a încuviințat din cap și s-a prins cu pumnii încleștați de cămașa mea. În clipa aceea nu mai exista nimic pe lume; nu mai eram decât noi și copilul care creștea în trupul ei. Dorința de a o proteja devenise de două ori mai mare.

Capitolul doisprezece

Darby

Am deschis ochii și primul lucru pe care l-am văzut a fost Trex, adormit la fotoliul de lângă patul meu. Avea brațul întins pe deasupra spătarului și mă ținea de mână. Am oftat adânc și fără zgomot și m-am întins, lăsându-mi mâna să alunece dintr-a lui, dar el a strâns ușor degetele, care erau împletite cu ale mele.

L-am privit, așteptându-mă ca și el să aibă ochii deschiși. Nu-i era. Își ținea mâna cealaltă lipită de fața perfect relaxată. M-am așezat mai bine pe pat și mi-am adâncit ceafa în perna de puf, cu ochii în tavanul de culoarea floricelelor de porumb. Nu vorbiserăm prea mult pe drumul de întoarcere de la McCormac's, pentru că Trex a trebuit să frângă de două ori pe dreapta și, deși aveam senzație de vomă, nu am mai vomat nimic. M-a dus pe sus până în camera mea, mi-a adus

biscuiți sărați, s-a asigurat că-i mănânc și abia apoi m-a întrebat dacă putea să stea în fotoliu cât dormeam eu.

M-am întors să văd cât era ceasul. Nu dormisem decât patru ore, dar mă simțeam odihnită. Când am întors iar capul, Trex era treaz.

— Bună, a zis, frecându-se la ochi și pe obraji.

M-a strâns de mână și m-a întrebat:

— Cât e ceasul?

— E ora 5 și câteva minute.

— Probabil că ai dormit mai multe ore decât de obicei, a zâmbind.

— Da, am răspuns și m-am ridicat. Nu vreau să-mi dau prea mare programul peste cap. Probabil că diseară la 10 o să fiu înapoi în pat.

— Probabil că atunci o să fii din nou obosită, având în vedere...

Am ridicat mirată din sprânceană.

— Știi destul de multe despre sarcină, nu?

— Doar chestiile elementare..., deși de data asta nu m-am prins.

M-am încruntat.

— Trex, am nevoie de slujba asta. Stavros e un om bun, totuși are o afacere de condus. Am nevoie de mai mult timp, ca să-i arăt că merită să aștepte până mă întorc din nou la muncă, după...

M-am uitat la burta mea.

— N-o să spun nimic, a zis Trex imediat. Ești în siguranță, în ceea ce mă privește, Darby. Pe cuvântul meu!

Și-a împletit degetele cu ale mele.

Mi-am tras mâna dintr-a lui și mi-am verificat unghiile, uitându-mă la unghia ruptă de la degetul mare.

— Îmi placi, dar relațiile sunt destul de complicate.

Trex a încuviințat din cap.

— Ai dreptate, nici mie nu-mi plac complicațiile.

Am înghițit greu, recunoscătoare pentru durerea pe care o simțeam. Mai târziu ar fi fost mult mai rău.

— În timp ce te priveam cum dormi, m-am întrebat de ce faptul că ești însărcinată cu copilul altcuiva nu schimbă nimic pentru mine. Nimic din toate astea nu are sens, dar mă gândesc tot timpul și neîntrerupt la tine.

— Cred că cel mai bine este să trec singură prin asta. Nu e cel mai inteligent lucru să fug de o relație ca să încep o alta. Și nici nu ne cunoaștem. Nu în adevăratul sens.

— Păi, atunci hai să mă cunoști mai bine. Și lasă-mă și pe mine să te cunosc mai bine. Toate astea nu au fost doar un accident, faptul că am ajuns amândoi aici.

Am ridicat iar din sprâncene.

— Trexler, ți-ai găsit credința?

— Nu, a zis, scuturând din cap. Te-am găsit pe tine.

Am simțit cum îmi ard obrajii și i-am arătat și lui.

— Vezi? Nu vreau să ajung o fetiță îmbujorată, prostuță și îndrăgostită.

— Nu ești nimic de genul ăsta, Darby. Ar putea să fie cel mai ușor lucru din lume. Hai să… hai să vedem.

— Eu trebuie să am un plan. Nu mai pot să improvizez.

— Cine zice că improvizăm? Eu stau cu un scop foarte precis în fotoliul ăsta groaznic, pentru a fi cât mai aproape de tine fără să te incomodez.

A râs și mi-a făcut inima să tresară. În clipa aceea m-am întrebat dacă nu cumva faptul că nu-mi ascultasem inima îi permisese lui Shawn să aibă controlul asupra mea. *Ce vreau, de fapt?*

M-am ridicat în picioare.

— Vin imediat, am zis și m-am dus la baie.

Am închis încet ușa după mine, mi-am lipit palmele de ea și m-am sprijinit cu fruntea de ea. Cunoscusem o grămadă de bărbați în viața mea — unii buni, cei mai mulți, răi. Dar Trex fusese în speluncă aia de bar, cu văduv- [illegible] mai bun prieten și, mai târziu, păzise

o gravidă adormită, o ținuse de mână și asta nu pentru că spera la o partidă de sex. Am văzut bărbați care se uitau la mine cu sete și aveau familiară în priviri. Trex se simțea atras de mine, dar nu încerca să mă cucerească.

M-am întins după periuța de dinți și am deschis robinetul. Mă-am periat dinții și mi-am amintit că, deși îl suportasem pe Shawn, asta nu mă făcea să fiu o proastă. Eram încă în stare să iau decizii bune, iar Trex... Trex era un om bun, știam asta.

Am scuipat în chiuvetă și am ieșit.

— Mai ești încă aici, am zis.

— Voiai să plec? a întrebat, ridicându-se din fotoliu.

M-am așezat pe pat, m-am împins până ce am ajuns cu capul lângă de tăblie și i-am întins mâna. S-a uitat la ea, nesigur.

— Ai zis că vrei să fii atât de aproape de mine cât să-mi fie bine. Vino mai aproape.

S-a ridicat încet, privind în jos la mine, în timp ce se descălța de ghete, apoi s-a strecurat în pat și s-a întins lângă mine. S-a uitat în ochii mei câteva momente, apoi și-a întins gâtul ca să mă sărute pe obraz. Fruntea lui mi-a atins tâmpla.

— Îmi pare așa de bine că o să fii bine, mi-a șoptit și apoi a suspinat ușurat.

— Chiar credeai că sunt pe moarte?

M-a tras ușor lângă el și și-a îngropat fața în scobitura gâtului meu.

Trecuse multă vreme de când nu mă mai simțisem bine când cineva mă ținea astfel. Mi-a trecut prin minte că era ciudat să stau doar așa, întinsă, și mi-am pus mâna pe spatele lui. Fără să mă gândesc, mi-am plimbat degetele în sus și-n jos, de deasupra beteliei blugilor lui și până între omoplați. O amintire mi-a reapărut în gând, despre o noapte în care încercasem din răsputeri să mă relaxez, sperând că lui Shawn o să i se rupă filmul și somnul o să scoată din el tequila și

durie, mai înainte să-l stârnească te miri ce. M-am oprit și mi-am lipit palma de scobitura spatelui lui Trex. Shawn insista să fac așa până când adormea, în fiecare seară când era acasă, iar eu am vrut să fug cât mai departe puteam de tot ce-și dorea el.

— Un năravș? m-a întrebat Trex.

— O să dureze ceva să scap.

— Ai tot timpul pe care ți-l dorești. Eu tot aici o să fiu.

Am izbucnit în râs.

— Ți-e bine? l-am întrebat.

— În viața mea nu mi-a fost mai bine. Nu sunt sigur că o să mă mai pot mișca tot restul weekendului.

Mi-am lipit bărbia de părul lui. Îi permisesem lui Shawn să se poarte oribil cu mine atât de multă vreme, încât nu mai eram sigură de ce acum mă împotriveam într-atât să-i îngădui lui Trex să se poarte cu mine așa cum meritam. Am închis ochii și m-am relaxat, înăbușind răcnetele dinlăuntrul meu și acele spaime care îmi semnalau că la orizont se prefigura ceva rău. Asta era chestia amuzantă cu frica — nu puteai să fii sigur dacă e un avertisment al subconștientului legat de viitor sau de trecut.

— Știi ce? am zis, în întuneric. Există bărbați care dau bir cu fugiții și când află că femeia e însărcinată cu copilul *lor*.

Și-a ridicat capul.

— Ți se pare că arăt ca un puștan pus pe fugă?

Am zâmbit și am clătinat din cap.

Ochii i s-au oprit pe buzele mele și am simțit în piept o căldură care mi s-a dus până în tălpi.

— Pot să te sărut? m-a întrebat.

I-am privit buzele. Păreau catifelate, chiar dacă erau înconjurate de o barbă nerasă de trei zile. Mi-am amintit cum o simțisem pe obraz, felul în care căldura ei rămăsese acolo cât traversasem încăperea.

— Da.

Și-a strecurat brațul sub capul meu, l-a cuprins în palmă și m-a tras mai aproape. Trecuse atât de mult de când nu mă mai atinsese nimeni în afară de Shawn! Singură, într-o cameră aflată în beznă, în brațele lui Scott Trexler, nu mă simțeam deloc speriată.

Am închis ochii și atunci și-a lipit buzele de ale mele. La început a încercat un sărut scurt, așteptând să-i dau voie mai mult, așa că i-am cuprins obrajii în palme și l-am adus mai aproape, am întredeschis buzele, sperând că se va simți destul de sigur ca să...

Limba lui Trex mi-a alunecat în gură, să-mi simtă gustul. Nu mă așteptam la nimic altceva decât la un sărut pe obraz, la ceva ca cel dinainte, dar Trex îmi arunca în aer toate posibilele așteptări. Buzele i se mișcau mai repede, deveneau mai puțin delicate și el și-a schimbat poziția, așa încât să se aplece deasupra mea, în loc să stea culcat lângă mine. Am început să simt furnicături pe piele, din cap și până în picioare. L-am apucat de cămașă și l-am tras mai aproape.

S-a ferit, apoi și-a atins fruntea de a mea.

— Stai... doar o secundă, a zis, încercând să-și recapete respirația.

S-a așezat la loc lângă mine, sprijinindu-și greutatea în cot.

Am rămas cu ochii în tavan, știam deja ce avea să spună. Eram însărcinată și chestia asta nu era cine știe ce excitantă.

— Ce faci diseară? m-a întrebat.

Nu la asta mă așteptam.

— Hm? am făcut, incapabilă să-mi ascund surpriza.

Trex a chicotit și m-a sărutat după ureche. Buzele i-au întârziat acolo o clipă, apoi s-a ridicat și m-a privit în ochi.

— Vreau să te scot la cină. Am mai fost în restaurantul ăsta unde se servesc paste, când mă prefăceam că nu te plac. Au *gelato*. Tot timpul cât am fost acolo m-am gândit că s-ar putea să-ți placă.

— Așa ai făcut? l-am întrebat, încercând să nu mă emoționez atât la gândul că el făcuse deja planuri pentru prima noastră întâlnire.

— Deci... cina? Diseară? Cu mine?

— Cina, am zis, încuviințând din cap.

Bineînțeles. Bărbații drăguți așa făceau.

— Mai târziu puțin, e în regulă?

— La 8?

Am dat din cap, apoi s-a ridicat și a coborât din pat. A arătat spre ușă.

— Sunt aproape sigur că o să trag un dans al victoriei absolut indecent pe coridor, așa că, te rog, nu te uita după mine când plec.

— Pleci?

— Vin înapoi. Mă duc doar să-ți aduc micul dejun.

— Ah, am zis și i-am zâmbit.

— Nu vrei să aștepți iar până ți se face greață, nu?

— Nu. Stai să-ți dau niște...

— Nți. Fac cinste.

— Dar eu..., am dat să spun.

— Ce?

— Nu vreau să fiu datoare nimănui, cu nimic.

— Nu-mi datorezi nimic, Darby, a zis, încruntându-se.

Am strâmbat din buze, încercând să nu zâmbesc.

— Hm...

— Mă întorc. Îți place sucul de portocale?

Am făcut semn că da.

— Pot să iau eu asta? m-a întrebat, arătând cardul-cheie, iar când am dat din cap, a zâmbit. Te rog să nu te miști. Micul dejun la pat are loc în mai puțin de 20 de minute.

— OK.

— OK, a zis și el, luându-și portofelul și telefonul de pe jos.

Și-a pipăit buzunarul, să se asigure că are cheile mașinii, pe urmă s-a aplecat, cu mâinile afundate în saltea, să mă sărute scurt pe buze. A suspinat mulțumit și a ieșit în grabă pe ușă.

M-am lăsat la loc pe perne și mi-am acoperit gura cu mâna. *Cum de s-au întâmplat toate astea? Las în urma mea o situație îngrozitoare, sunt însărcinată și ajung în brațele celui mai dulce bărbat din câți am întâlnit?* M-a trecut un val de spaimă. Când ceva părea prea bun ca să fie adevărat, de obicei așa și era. Și chiar dacă nu era, să trăiești ceva minunat era cu atât mai greu când se termina.

Mi-am acoperit ochii cu mâna. Încetează, Darby. Doar pentru că *așa s-a întâmplat mereu nu înseamnă că întotdeauna va fi așa.* Am încercat să mă bucur de momentul acela liniștit, în pat, în așteptarea unui bărbat foarte atent și foarte frumos, care îmi aduce micul dejun la pat. Frica s-a strecurat târâș, ca un șarpe, chiar dacă, recunoscând-o, am încercat să o dau deoparte. Și chiar când m-am decis să-mi dau o pauză și să-mi permit să-mi fie teamă… pentru că, serios, cui nu i-ar fi, după un an trăit alături de Shawn Littlefield? Pe urmă am plâns. Am jelit după femeia care fusesem înainte de Shawn și apoi mi-am amintit că nici pe ea nu o plăcusem, de fapt. Eram bucuroasă că puteam da vina pe sarcină pentru sentimentele mele alandala. Eram varză, total dată peste cap.

S-a auzit încuietoarea și Trex a intrat, cu două pungi albe în mână. Zâmbetul larg i-a dispărut repede când mi-a văzut fața. A pus pungile la capătul patului și s-a așezat lângă mine, dându-mi la o parte de pe obraz șuvițele răzlețe de păr.

— Ce s-a întâmplat?

Am clătinat din cap.

— Hormonii. Sper.

— Spune-mi!

— Chestia asta, am zis și am arătat spre noi doi. Am senzația că e ceva bun.

— Și ți-e teamă că nu e așa.

Îmi plăcea că lui Trex nu era nevoie să-i explic nimic. Nu-i trebuia decât un mic indiciu și-și dădea singur seama despre ce era vorba.

— Și urăsc faptul că mă simt așa. Mă simt groaznic, dar nu pot să opresc toate aceste gânduri să-mi treacă prin cap.

— E normal să fii îngrijorată. Incredibil de normal. Fiecare nouă relație, în cele mai multe cazuri, înseamnă, în fond, speranța cuiva că nu va fi dezamăgit de o persoană complet străină.

Avea atât de multă dreptate! Îmi plăcea nespus felul în care vedea lumea.

— Și, crede-mă, știu foarte bine ce înseamnă să nu poți să-ți ogovărezi tot timpul mintea cu gânduri. Darby, o tulburare de stres posttraumatic rămâne o tulburare de stres posttraumatic, indiferent ce ți s-a întâmplat.

Am suspinat și m-am uitat la el, surprinsă. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că despre asta era vorba.

— Te-ai gândit să stai de vorbă cu cineva? a zis.

— Chiar dacă m-am gândit, nu-mi pot permite.

— Aici există un centru social YWCA. Pot să te duc acolo săptămâna asta, să vezi ce fel de servicii oferă.

— De unde... *cum* de știi toate astea? Cu asta te ocupi? Ești un fel de psiholog pentru pompierii forestieri sau ceva de genul ăsta?

Mi-a întins un șervețel din cutia de pe noptieră.

— Nu. Doar că, din cauza serviciului meu, m-am aflat de multe ori în apropierea morții.

Mi-am șters ochii și nasul.

— Ca în cazul prietenului tău cel mai bun?

A dat din cap, dar cele două cute dintre sprâncene i s-au adâncit.

— Darby...

— Da?

Și-a dres vocea și a clătinat din cap, aparent schimbând direcția discuției.

— Doar timpul te va ajuta să ai încredere că nu sunt la fel ca el. Iar eu am tot timpul din lume.

— Vrei să spui, până când se stinge incendiul.

— Nu, a zis Trex, împletindu-și degetele cu ale mele. Îmi caut o casă aici. O să rămân.

— Rămâi?

A zâmbit din colțul gurii.

— Rămân. Hai să mâncăm!

A scos o cutie de polistiren și mi-a întins-o, apoi a desfăcut un tacâm de plastic. Am deschis capacul cutiei, care a sărit în sus, dezvăluind un teanc de clătite aurii, rumenite.

— Sunt cu lapte bătut, a zis Trex și mi-a întins o furculiță și un cuțit. În celelalte cutii e omletă cu cârnați.

A deschis și el capacul unei cutii cu sirop, apoi s-a oprit cu ea deasupra clătitelor mele.

— Puțin sau din belșug?

— Din belșug.

— Așa, fata mea, a zis și a acoperit clătitele cu siropul gros, de culoare brună.

Am tăiat o bucată, am luat o gură și am suspinat, zâmbind și mestecând totodată, în timp ce Trex tăia o bucată din omleta enormă aflată în cutia de la el din poală.

— E omletă Denver? am întrebat. Simt miros de ardei și de șuncă… și… ceapă?

A dat din cap că da și a mestecat în continuare. A mai tăiat o bucată și mi-a întins-o. Am deschis gura larg și el mi-a băgat dumicatul de omletă, râzând când m-a auzit că suspin și mai tare.

— Oh, Dumnezeule, am zis cu gura plină.

— Da, nu-i așa? a spus Trex, apropo de mâncare.

A scos un pahar de polistiren cu capac și un pai și mi le-a întins.

— Suc de portocale.

Am luat o înghițitură și o clipă m-am uitat la el cum mănâncă. Părea așa de fericit să aibă un picnic la mic dejun, alături de mine, în

Poate! Am încercat să-mi alung din minte toate gândurile despre cum nu-l meritam sau temerile că o să mă atașez prea tare de el și că pe urmă el o să plece.

— Ai căzut pe gânduri, a zis, ștergându-se la gură cu un șervețel. Gânduri bune sau rele?

Cum nu i-am răspuns, Trex a dat din cap.

— Și eu sunt speriat. Mă simt foarte, foarte bine. Dar dacă tu te hotărăști că nu mă mai vrei în preajma ta sau că pur și simplu nu mă mai placi? Dacă o să apară cineva mai bun? Dacă eu ajung să mă îndrăgostesc de tine până la cer și înapoi și pe urmă se termină totul?

— Ți s-a mai întâmplat asta până acum?

— Din pricina slujbei mele a fost dificil să mă atașez prea tare de cineva. Dar acum am terminat cu drumurile. Mă așez într-un loc, definitiv. Și al naibii să fiu dacă n-am noroc, până la urmă. Întâmplarea face să fii și tu aici.

— OK. Deci, ne băgăm în treaba asta așa, speriați?

— Îngroziți.

Am oftat.

— Bine, atunci.

A ridicat spre mine paharul lui cu suc.

— Pentru confruntarea cu frica, față în față.

— O să beau pentru asta.

Ne-am sorbit sucul cu paiul, zâmbindu-ne unul altuia. A fost cel mai bun mic dejun din viața mea… de până acum.

Capitolul treisprezece

olul
zece

Trex

Florile erau un clișeu absolut, însă le-am cumpărat oricum. Cina și un film nu erau nici ele ceva deosebit, dar așa era planul. Îmi ieșisem din mână, după atâta timp, și totul mi se părea greșit și stupid, însă când Darby mi-a deschis ușa și a văzut trandafirii din mâna mea, și-a acoperit zâmbetul cu amândouă mâinile și a suspinat.

Nu era greu să o impresionezi pe Darby. Nu avea nevoie de diamante sau de călătorii cu destinații luxoase. Nu voia decât bunătate și atenție și pe astea i le puteam oferi, dar ea merita mai mult. Formele ei pline umpleau rochia de vară pe care o purta. Era bleumarin, cu dungi albe, subțiri, care mergeau de la decolteul abia schițat și până la tivul rochiei, deasupra genunchiului. Am rămas la rândul meu fără aer. Părul în mai multe nuanțe de blond era și mai bine pus în evidență

de coada împletită, lăsată pe umărul stâng. Nu avea cercei, nici colier, doar ochii ei căprui-aurii și rujul roz.

— Uau! am făcut.

Nu eram în stare să spun altceva.

Darby a lăsat ochii în jos.

— Am luat-o mai devreme. Era la reduceri, la TJ Maxx, cu șapte dolari.

Nu mai întâlnisem până acum în viața reală pe cineva ca ea și chiar dacă m-a tras în cameră ca să mă îmbrățișeze, îmi era greu să cred că eram cu adevărat atât de aproape de ea.

— Sunt minunate, a zis Darby, strângând ușor la piept florile, la timp ce le inspira mirosul.

S-a răsucit pe călcâie și s-a dus la chiuveta de la baie. Am păși înăuntru și am tras cu coada ochiului, să văd unde e. Umplea chiuveta cu apă, buchetul era așezat într-o parte, încă ambalat în folia de plastic.

— Glastră. Data viitoare o să-ți aduc o glastră.

— Pot să iau una din depozit, mai târziu, a spus zâmbind, privind spre petalele roz.

Și-a trecut degetul peste una dintre ele, apoi m-a luat de mână și m-a adus în hol. Era senină, zâmbea, ca și cum nu avea nicio grijă pe lume. Am sperat că eu eram motivul.

— Nerăbdătoare? am întrebat.

— Tu nu ești?

— Agitat de nerăbdător, am recunoscut.

Darby a făcut o piruetă și s-a agățat de gâtul meu, împreunându-și mâinile la ceafa mea.

— Să nu te agiți și tu.

— Ai dreptate. Majoritatea oamenilor devin agitați în preajma mea.

— Eu, nu.

— Încă un motiv să te plac.

— Să nu fii agitat, a zis și și-a lăsat capul într-o parte, a închis ochii și m-a sărutat în fugă pe gură.

— Asta e partea distractivă. Haide, a zis, trăgându-mă de mână spre hol.

Pompierii se holbau, unii curioși, alții cu invidie. Stavros ne-a urmărit cu privirea, fără să se arate în vreun fel surprins. Atenția tuturor îndreptată asupra noastră îmi făcuse pe nervi, dar acum, în timp ce îmbrățișez, îmi era greu să mă gândesc la altceva decât la ea.

Ușile glisante s-au deschis și în față ne-a izbit un curent de aer fierbinte. Pe Darby nu părea să o deranjeze, dar eu transpirasem deja până să ajungem la mașina mea. I-am deschis portiera și i-am dat mâna să o ajut să urce pe locul din dreapta.

— Ce este? m-a întrebat, ridicând ochii spre mine.

— Arăți așa de bine, cum stai acolo... Locul ăla pe tine te-a așteptat.

Darby a râs și s-a lăsat pe spate, relaxată. Era frumoasă și înainte, dar acum, când am văzut-o așa de fericită, ceva a făcut să mi se taie respirația.

Am urcat lângă ea și am întins mâna peste consola centrală, să-mi împletesc degetele cu ale ei. Îmi luase mai mult să curăț Land Cruiser-ul decât să fac eu un duș și să mă îmbrac, dar am vrut să fiu sigur că lucrurile pe care le puteam controla erau perfecte. Camioneta mirosea a detergent și odorizant pentru automobile și brusc m-am întrebat dacă nu cumva chimicalele nu-i erau dăunătoare sau dacă nu cumva îi provocau greață.

— Ești bine? am întrebat-o, în timp ce scoteam mașina din parcare.

— Da, de ce?

— Tocmai mi-am dat seama că azi am curățat mașina și mirosea...

— A chimicale și a mașină nouă?

— Da, am zis, nemulțumit.

Halal perfecțiune!

— Îmi place.

— Serios? Dar copilul?

— Ah! La asta nu m-am gândit, a răspuns și mi-a zâmbit. Îți mulțumesc, dar sunt sigură că e-n regulă.

Pentru orice eventualitate, am crăpat geamul și Darby m-a strâns ușor de mână.

Am parcat în fața spălătoriei, un loc unde spusese Harbinger că-i plăcea nevestei lui. Zidul de cărămidă portocalie fusese acoperit cu o pictură murală care reprezenta o veche spălătorie, de la care își luase numele. În interior erau lustre joase și tot felul de țevi industriale moderne și balamale de metal prinse de plăci de lemn cenușiu. Nu eram un fan al mâncărurilor pentru bogați, cum le spunea Hailey, însă Darby zâmbea cu gura până la urechi.

Ne-am apropiat de un bărbat cu părul argintiu, așezat în fața unui computer, care ne-a salutat imediat.

— Bună seara, domnule. Aveți rezervare?

— Avem. Pe numele Trex.

— Trex. Da. Am vorbit mai devreme. Poftiți pe-aici!

Ne-a condus la o masă din colț, lângă fereastră, și am fost mândru că i-am luat-o înainte lui Darby și i-am tras eu scaunul. S-a așezat, părea aproape amețită, iar eu am ales scaunul de lângă ea, și nu din fața ei. Plasatorul mi-a tras scaunul fără să ezite și, după ce m-am așezat, Darby a început să se uite pe meniu.

Cu excepția unei mese și a unui scaun de la bar, locul era plin. Am sperat că asta se datora faptului că mâncarea era bună. Nu prea eram sigur de instrucțiuni despre cum să scoți în oraș o femeie însărcinată, dar eram sigur că mâncarea se afla în capul listei de lucruri dezirabile.

— Șervetele sunt exact la fel cu ale bunicii mele, a spus Darby. Groase și albe, cu dungă roșie la fiecare capăt. Fără să știi, mă duci pe aleea amintirilor.

Nu putea să-mi facă un compliment mai mare.

— Îmi place cum ți-ai împletit coada, am spus.

— Am făcut-o la repezeală, mi-a explicat, atingând-o. Părul nu mă mai ascultă în ultimul timp. În carte scrie că e din cauza hormonilor.

— Ești frumoasă.

Darby a zâmbit, cu privirea în meniu.

— Mulțumesc.

Rostise cuvântul fără să se gândească și a trebuit să-mi reamintesc faptul că, pentru ea, ce spusesem nu avea același înțeles ca pentru alte femei. Darby știa că e frumoasă.

— Aș vrea să-mi povestești despre bunica ta, la un moment dat. Și despre copilăria ta.

Ochii i s-au luminat.

— Bunica? Era cea mai tare. Făcea niște cornuri cu scorțișoară… vai de mine! Ți se topeau în gură. Cu glazură. Nu se zgârcea niciodată la glazură. Ai mai fost aici?

— Nu.

— Uită-te la felurile astea! Sunt super ciudate.

Chelnerul s-a apropiat de noi și ne-a turnat apă în pahare, dintr-o carafă de metal.

— Bună seara, a zis. Mă numesc Shawn și eu o să vă servesc astă-seară. Ați mai cinat la noi până acum?

Darby și cu mine ne-am uitat insistent unul la altul și am așteptat reacția ei. A izbucnit într-un râs hohotit și și-a acoperit gura cu mâna. Am chicotit și eu și m-am uitat la Shawn.

— Nu, n-am mai fost aici.

— Avem porții pentru două persoane. Alegeți meniul trei sau cinci. Eu vă sugerez numărul cinci, pentru o masă completă, dar fiecare e diferit. Știți ce ați vrea să beți?

— Mie îmi ajunge apa cu gheață, a zis Darby.

— Și mie la fel, am spus.

— Foarte bine. Vă mai las câteva minute. Dacă aveți întrebări, anunțați-mă!

Shawn ne-a lăsat singuri, atât cât puteam să fim de singuri într-o încăpere plină de oameni.

— Ăsta e un test foarte bun. Ori trebuie să fim de acord cu același meniu, ori facem un compromis.

— E simplu, am spus eu.

Darby a mustăcit și apoi a devenit din nou atentă la meniu.

— Ce părere ai despre un carpaccio de vită?

— Hai să luăm!

— Creveți pow-pow?

— Mă bag.

— Costiță cu fasole bătută?

— De acord.

— Gâscă?

— Oricând.

— Falcă de porc?

— Falcă de porc? am zis, uitându-mă din nou în meniu.

Nu arăta tocmai rău, însă Darby se bucura așa de tare de ezitarea mea, încât am marșat.

— Adică, falca porcului?

Darby a chicotit.

— Îl găsiți? Sunt sigură că e mai bună decât nuca!

— Ce naiba e nuca?

— O parte din pulpa de vită, a zis, chicotind încă.

Am făcut o grimasă și Darby a izbucnit în râs.

— N-ai auzit de șuncă, nu?

— Ah, rahat! Nu e buca porcului? Pentru că mănânc câte una la fiecare masă de Ziua Recunoștinței.

Se pitea de burtă și se aplecase în față, cu trupul zguduit de râs. Shawn a revenit și Darby a comandat, cu un aer profesionist, în timp ce arăta fiecare fel de mâncare.

— Toate sunt preferatele mele, a zis Shawn. Foarte bune alegeri. Vreți să vă aduc un vin alb, bun?

— Eu sunt..., a zis Darby și și-a pipăit burta.

— Ah, a făcut chelnerul și ochii i-au strălucit când a înțeles. Felicitări pentru amândoi, a mai spus, înclinând din nou capul înainte de a pleca.

— Scuze, a spus Darby, roșie în obraji. Probabil că e ciudat.

— Deloc.

A ezitat înainte de a continua.

— Eu nu... nu caut un tată pentru copilul meu, ca să știi. Nu am nevoie să fiu salvată. Am făcut o alegere, să trec singură prin asta, și mă simt încă bine cu alegerea făcută.

— Știu. Situația nu e una tipică, dar asta nu schimbă ce simt pentru tine. Firea ta independentă este unul dintre motivele pentru care mă atragi, și ultimul lucru pe care-l vreau este să-ți iau această independență. Oricum, nu ai nevoie să fii salvată pentru că faci un copil. Sunt lucruri mult mai rele pe lumea asta.

— Exact, a zis, încuviințând cu un semn din cap.

Îmi dădeam seama că încerca să decidă dacă putea să mă creadă sau nu, ori dacă doar îi spuneam ce voia să audă, iar apoi am urmărit-o cum alege. A zâmbit și s-a aplecat spre mine.

— Chiar e drăguț din partea ta. Îți mulțumesc.

M-am uitat la ceas.

— Filmul începe peste 90 de minute. Vrei o comedie romantică sau ceva de acțiune?

— Acțiune.

— Bun, atunci mergem la *War Gods*.

— Oh, am văzut trailerul la televizorul din hol. Pare foarte bun!

— Nu se poate să nu-ți placă filmele estivale.

— Am văzut la știri că anu' ăsta nu sunt permise focurile de artificii, a zis oftând. Fir-ar să fie! Dar presupun că e bine pentru voi, pompierii.

— Mda, am făcut eu.

Nu era o minciună. Saunders spusese nu o dată că trebuie să începem să supraveghem copiii care se apropie de Complex ca să aprindă artificii.

— Vrei să te duc în nord? La Steamboat Springs are loc un joc de artificii imens. Sau am putea să mergem chiar mai departe, spre Deadwood, în Dakota de Sud. Sau la Mount Rushmore, dacă te simți deosebit de patriotă.

— Trebuie să lucrez, a zis Darby, pe un ton plin de regrete.

Am ridicat din umeri.

— Atunci poate la anul.

Mi-a susținut privirea și am continuat:

— Uneori aș vrea să-ți pot citi gândurile. Se petrec atâtea în spatele ochilor ăștia ai tăi!

— Asta doar pentru că ai spus anul viitor. Mă întrebam dacă ai vorbit serios.

— Da, am răspuns, fără să ezit.

— La anul pe vremea asta o să am un copil. Va fi mult mai complicat să călătoresc.

Avea dreptate, nu mă gândisem la asta.

— E adevărat. Despre ce vorbim noi aici? Scaun de mașină? Sac de bebe? Scutece? Șervețele? Pătuț mobil? Le facem. Darby, camioneta asta e prevăzută cu două banchete pentru pasageri. Putem s-o facem.

— Mai e până atunci. Între timp se pot întâmpla multe.

— Așa sper și eu, am zis.

Expresia emoționată de pe fața ei a fost ultima picătură înainte să cedez. Era așa de ușor să-i umpli de bucurie seara, ziua, săptămâna… Fie că voia sau nu să fiu cavalerul ei în armură strălucitoare, este clar că așa mă făcea să mă simt.

— Mă faci să-mi fie foarte greu să rămân în gardă, a spus.

— Bine. Oricum, credeam că nu facem asta. Credeam că punem toate cărțile pe masă. Înspăimântător de onești și de adevărați.

— Ușor de zis, greu de făcut.

— Dar eu o fac.

— Bine, a spus și a scos un hohot de râs, ca să-și mascheze frica.

Shawn a adus un platou rotund, cu felii subțiri de carne și pâine crocantă, ruptă în bucăți mari. Ne-a adus și brânză, sos de capere și sare neagră.

— Mulțumesc, a zis Darby, aproape salivând văzând platoul.

— Dă-i bătaie, am zis, făcând semn spre tacâmul ei.

Cu furculița, și-a luat o bucată de carne de pe platou și a pus-o pe pâine. A mușcat din ea și a suspinat.

— Oh, Dumnezeule, ce bună e!

— Mda? am zis și am luat și eu o bucată.

Era o felie ceva mai mare decât intenționasem, dar asta nu m-a oprit să o înghesui pe o bucată de pâine și să mi-o bag în gură. Darby avea dreptate. Era senzațională.

— Sfinte Sisoe!

Darby a încuviințat din cap, a chicotit și a mai luat o bucată. Am dovedit carnea de vită, creveții pow-pow, pe care Shawn îi adusese la masă pe un platou din lemn, pe urmă fasolea bătută, gâsca și, în sfârșit,

falca de porc. Plus niște chifle aburinde, un fel de sos de porumbei felii de ardei roșu, ghimbir… ca un fel de minisandvici pe care să-i faci singur. Simplul fapt de a atinge chiflele era așa de distractiv, încât merita pentru asta să mănânci falca de porc.

La sfârșit, nu eram ghiftuit, doar mulțumit, și Darby părea așa de fericită, încât îmi era greu să nu mă întind spre ea la fiecare câteva secunde ca s-o ating.

Am stat de vorbă până când a venit momentul să plătim nota și să plecăm la film. Acolo ne-am cuibărit în fotoliile aspre ale cinematografului, până la genericul de final. M-am gândit să mai apelez la cea siropos, cum ar fi să opresc pe un drum neasfaltat și să ne întindem în spatele mașinii mele, să ne uităm la stele, dar fumul de la incendiu acoperea cerul.

Am decis că era cel mai bine s-o duc acasă și s-o las să se odihnească. Cearcănele ei erau tot mai evidente pe măsură ce seara trecea.

Ajunși în fața ușii ei, am sărutat-o pe obraz și m-am dezlipit cu greu de ea, urându-i noapte bună.

— Noapte bună, mi-a răspuns.

— Ce faci mâine? Când trebuie să te întorci la lucru?

— Lucrez de duminică până joi.

— Deci, ești liberă?

Mi-a făcut semn că da.

— Vrei să repetăm figura? am întrebat-o.

Deși obosită, nu și-a putut stăpâni un zâmbet larg.

— Vreau, dar abia mi-am cumpărat rochia asta azi. Nu mai am altceva.

— Pune-ți rochia de mireasă, am necăjit-o eu.

— Am amanetat-o, ca să-mi iau ținuta de serviciu, pantofi, un rucsac și să am și ceva bani.

Am ridicat din umeri.

— Rochia îți vine superb. Poart-o din nou. Sau îmbracă-te cu
de serviciu. Sau cu pijamaua. Mă mulțumesc cu ce mi se dă,
vreme sunt cu tine.

— Ce-ar fi să comandăm ceva în cameră? a întrebat.

— Perfect. Aduc pizza și pe mine însumi, aici, la șapte.

S-a ridicat o clipă în vârful picioarelor.

— Da. E perfect.

Și-a mușcat buza și eu n-am mai rezistat. Trebuia să o sărut.

S-a abandonat îmbrățișării mele, când am cuprins-o în brațe și,
am lăsat-o pe spate, a chicotit, aproape lipită de buzele mele. Am
ridicat-o la loc și am sărutat-o încet, trăgând-o mai aproape. Poate că
m-ar fi lăsat să o țin așa toată noaptea, dar știam că e obosită.

— Mâine, am zis. Și poate duminică după-amiază?

— Poate, a spus și a deschis ușa.

S-a uitat la mine până când ușa s-a închis și eu mi-am încrucișat mâinile în creștetul capului și am răsuflat zgomotos. Am zâmbit și apoi am urcat în fugă scările, câte două trepte odată, până în camera mea, întrebându-mă cum naiba o să fiu eu în stare să dorm și să fiu calm, știind că ea era așa de aproape.

Dar o voi face. Aveam timp, noi doi. Darby nu protestase când vorbisem de planurile pentru anul viitor. M-am prăbușit pe pat, cu ochii în tavan, gândindu-mă la o excursie cu un bebeluș. În loc să mă sperie, eram entuziasmat. Curiozitatea, nu groaza, îmi umplea toate gândurile. Pentru un tip care nu-și dorise niciodată până acum copii, nu-mi înțelegeam lipsa oricărei rezerve. Probabil că tata avea dreptate într-o privință: când știi, știi, iar eu am știut din clipa când o văzusem pe Darby Cooke. A fost aiureala aia, la prima vedere, despre care, până în momentul acela, aș fi zis că era o prostie. De atunci însă, ea devenise centrul universului meu și mai aveam încă atât de multe lucruri pe care să le cunosc! Era uluitor, înspăimântător și atât de simplu și, în același timp, complicat. Oricum avea să se termine, eu am decis

exact atunci, cu ochii în tavanul camerei mele cu mamărul 201, de la Hotel Colorado Springs, să merg mai departe.

• • •

Tăițeii mi se încolăceau în jurul furculiței, ca un șarpe boa constrictor, strângând metalul în timp ce eu o răsuceam în mână. În minte îmi străfulgerau inevitabile gânduri despre răsucit cuțitul în abdomenul unui vechi dușman. Am strâns tare din ochi și am înlocuit gândul cu senzația părului lung și moale al lui Darby, pe care îl țineam strâns la spate în timp ce ea vomita în toaletă dând afară tot ce mâncase, pentru a treia oară în săptămâna aceea.

Grețurile începeau să o mai lase, dar uneori câte un miros mai pria și, indiferent cât de des mânca, o apuca o greață așa de violentă că nu avea încotro și trebuia să găsească un coș de gunoi sau o toaletă cât mai aproape. În dimineața aceea, chiar când a ieșit din tură, în ioc a intrat un grup de pompieri și duhoarea din hainele lor a fost, de astă dată, altfel. Focul ajunsese la o cireadă de vite și mirosul de carne arsă a fost prea mult pentru nasul sensibil al lui Darby.

— Unde ești? m-a întrebat Naomi.

Era o întrebare pe care ne-o puneam adeseori unul altuia, când vedeam că unul dintre membrii echipei noastre se pierdea în gânduri sau printre amintiri. În cea mai mare parte a timpului, eram captivi într-un coșmar, încremeniți într-un moment din trecut pe care nu voiam altceva decât să-l uităm. Eu începeam încet să-mi înlocuiesc amintirile sumbre cu gânduri despre Darby.

— Eram în Sudan. În clipa asta sunt la hotel. În baia lui Darby.

Echipa mea a făcut schimb de priviri. Sloan și Martinez chicoteau ca niște puștani.

— Îi țineam părul, am zis, încruntat. Îi era greață.

— Un virus? a vrut să știe Harbinger. Copiii mei l-au avut acum vreo două săptămâni. Circulă.

— Nu, am zis, clătinând din cap.

Naomi m-a privit pe sub sprâncene, cu o întrebare mută. Chiar voiam să deschid subiectul? Am regretat instantaneu că răspunsesem așa de repede.

— Intoxicație alimentară? a întrebat și Martinez.

M-am uitat la el cu ochii mijiți și Martinez a ridicat brațele:

— Nu voiam să fac pe deșteptul! Vorbesc serios! Doar sunt doctor, la dracu'!

— Știu, am răspuns, concentrându-mă iar la mâncare.

Nu-mi mințisem niciodată echipa și nu voiam să încep acum. Până la urmă, tot aveau să afle de sarcina lui Darby — nu avea rost să născocesc o poveste.

— Deci, vomită și nu e intoxicație alimentară și nici virus, a zis Martinez. E însărcinată sau ce?

A chicotit. Pentru că nu am răspuns, Sloan s-a holbat și mai și.

— T-Rex! Da' știu că n-ai pierdut vremea!

— Vezi-ți de treabă, Sloan, l-a amenințat Kitsch.

Harbinger și-a dres glasul, s-a scărpinat la nas și a coborât privirea.

— Sloan, așa îl cunoști tu? Pe bune!

Sloan a ridicat din sprâncene.

— Frate, doar nu încearcă să te prindă în laț? Ai dat de o tipă cu nivel maxim de atașament?

— Nu, am zis, încruntat. N-a zis că e al meu. Nu e genul ăsta de tipă.

— Deci, *chiar e* însărcinată? a întrebat Martinez.

M-am uitat la Naomi, care avea deja pe față o expresie de genul *Ți-am spus eu.* Am lăsat furculița în castron.

— Dați-o dracului, fraților. Nu e treaba voastră.

— Aoleu, rahat! a făcut Sloan.

La masă s-a lăsat tăcere.

— Ești absolut sigur? a zis Harbinger. Trex, o mamă singură... e o perspectivă pe care să o iei în calcul dacă nu ești absolut...

— Este mamă. Nu este singură, am spus.

Naomi a ridicat din sprânceană.

— De-aia te-ai ambiționat așa în ultima vreme să-ți caut locuință. Devine ceva serios, presupun?

I-am privit pe toți în ochi și am izbucnit în râs.

— O plac foarte tare. E senzațională.

— Ești sigur că nu e din cauză că are nevoie să fie salvată? a întrebat Naomi.

M-am încruntat iar.

— Sunt sigur.

— Ce este așa de senzațional la ea? a întrebat Sloan.

— E al naibii de curajoasă, de exemplu. A renunțat cu doar câteva minute înainte de nuntă să se mărite cu nemernicul âla care i-a furat iubit. A plecat pur și simplu, de una singură, fără niciun ajutor de la nimeni. Știi că a apărut în Colorado Springs în rochia de mireasă? Aproape fără niciun ban, fără haine de schimb, fără nimic. E nevoie de curaj, frate. E nostimă, dulce, superbă... suntem atrași unul de altul. Are nevoie să aibă masteratul? Voluntariat în Peace Corps? Ce te face uluitor în zilele noastre?

Naomi a ridicat din umeri.

— Mă bucur că te aud spunând-o. Și mă bucur pentru tine. Numai că... o să fii tată? Spre asta se merge? Și să nu-mi spui: *Nu știu*. Este ceva ce ar trebui să știi.

— Știu! m-am răstit la ea, apoi am oftat. Știu.

— Să cumpărăm trabucuri? a întrebat Sloan, uitându-se în jur. Mă gândesc că ar trebui să-l scoatem pe T-Rex în oraș, să-l sărbătorim.

— Astă-seară nu pot, a zis Naomi repede. Am planuri.

— Cu cine? a întrebat Martinez.

— Atenție! a strigat Saunders.

Am luat poziție de drepți când a intrat generalul Tallis, urmat îndeaproape de Bianca. S-a uitat spre mâncare și apoi la noi, pe urmă s-a apropiat de masă.

— E ziua de paste, domnule, a explicat Bianca.

Generalul a dat din cap.

— Vă plac pastele?

Cei din echipa mea au schimbat priviri și apoi au înclinat din cap înspre general.

— Cum a fost prima lună pentru voi?

— Lipsită de evenimente… domnule, am răspuns eu.

— Da? Am auzit că ați găsit drumul până la Echo. Așa cum am mai discutat, este o zonă restricționată.

— Domnule general, ne place să fim minuțioși când ne facem rondul, am zis eu. Asta presupune și inspectarea completă a coridorului, până la ușile blindate. Echipa de securitate de pe partea cealaltă a renunțat să se mai pișe pe ei de câte ori ne văd venind.

Martinez a râs înfundat, dar generalul n-a găsit amuzant zelul meu.

— Abrams.

— Da, domnule? a răspuns Naomi.

— Ai încheiat oficial a șasea parte din perioada de probă. Felicitări!

— Mulțumesc, domnule, a zis ea, nesigură.

A căutat pe fața mea un indiciu, dar eu am rămas impasibil. Nu se știe din ce motiv, generalul încerca să-mi destabilizeze echipa.

Fără niciun cuvânt în plus, generalul s-a întors și a plecat din cameră, urmat de Bianca. Am închis ochii, așteptând ca Naomi să-și dezlănțuie furia.

M-a apucat de gulerul cămășii.

— Despre ce mă-sa vorbește, Trex?

Am deschis ochii și m-am uitat la prietena mea. Chiar și atunci când au dreptate, cei pe care îi conducem trebuie să-și cunoască locul.

— Locotenent Abrams, dă-mi drumul! Acum!

A luat mâna de pe mine, surprinsă de propria ei reacție. Nu-i plăcea să-și piardă controlul, tot așa cum nu-i plăcea să fie surprinsă.

— Îmi cer scuze, domnule.

Mi-am aranjat cămașa.

— Ca să știi, eu am protestat. Nomes, nu le place trecutul tău. I-am explicat. Despre asta e vorba. Nu are nimic de-a face cu faptul că ești femeie.

— Trecutul meu e impecabil, a mârâit Naomi.

— Trecutul tău mai vechi, de când ai condus una dintre cele mai numeroase grupări paramilitare ale tatălui tău, și faptul că te-ai luptat după ce Matt a fost ucis în luptă.

— Are logică, Naomi, a zis Harbinger. Știm toți că trecutul tău milițiii o să fie o problemă la fiecare schimbare pe care o facem. Asta e doar una dintre ele. Ignoră-le!

Naomi și-a aruncat tava pe tejghea și s-a încruntat.

— Trex, ceva nu e-n ordine. Nasul meu nu mă înșală.

Am oftat. Să ocolesc acum răspunsul ar fi însemnat să fiu prea aproape de minciună.

— Nomes, ești în siguranță. Nu pot să te concedieze.

Și-a mijit ochii și m-a întrebat:

— Ce vrei să spui?

Am ezitat și pe urmă am decis să-i spun pur și simplu.

— Toți am fost aduși aici pentru tine.

I-a luat câteva secunde până să-și dea seama. S-a albit la față.

— Peter!

— Senatorul? a întrebat Harbinger.

Naomi și-a băgat mâinile în buzunare.

— Știam că tipul… are o slăbiciune pentru mine. Mereu a avut, dar când l-am văzut… nu credeam că o să meargă până într-acolo, încât să…

s-a uitat la mine.

— Spune-mi că n-a făcut-o.

— A făcut-o.

— Ce-a făcut? a întrebat Martinez.

Naomi a trecut de la stadiul de nesiguranță la enervare.

— El ne-a adus aici? Toată echipa? Nu are logică, Trex. Nici măcar s-a încercat să-mi vorbească.

— Stai așa. Cum? s-a băgat și Harbinger. Derbedeul ăla de mucos este motivul pentru care am fost aduși aici? Fiindcă a făcut o pasiune pentru Naomi?

— De când eram copii, a zis ea oftând. L-am cunoscut când tatăl lui era în tratative cu taică-meu. Amândoi sunt congresmeni de Arizona.

— Deci, ce se întâmplă când o să-și dea seama că ea nu-l place? a întrebat Martinez. Suntem dați afară?

— Știe, zice Naomi.

Cu șase săptămâni în urmă nu m-aș fi sinchisit, dar acum aveam un motiv să rămân în Colorado Springs.

— Dacă știe, de ce a tras atâtea sfori ca să ne aducă aici?

— Mi-a retras contractele de colaborare civilă, a zis Naomi. N-a fost foarte fericit când m-au trimis în teatre de operațiuni. M-a avertizat că o să înțepenesc la un birou de funcționar.

— Și de ce n-a făcut-o? s-a interesat Harbinger.

— L-am amenințat că o să-l las infirm pe viață și știa că vorbesc serios, a explicat Naomi, tăios. Mă duc să discut cu el.

Și-a tras fermoarul vestei și deja făcuse un pas, când am prins-o de braț.

— Stai puțin! Hai să ne gândim bine. Tu vrei să pleci? am întrebat, cu ochii la Harbinger. Dar nevastă-ta? Copiii tăi?

— La început, copiii n-au fost entuziasmați, dar se obișnuiesc. În weekend am fost la Garden of Gods. Le-a plăcut foarte tare.

Naomi s-a încruntat.

— Atunci... îl lăsăm să scape nepedepsit.

— Nomes, ne-am instalat aici, am zis eu. Avem o sarcină, avem venituri de șase cifre pe an, cea mai bună remunerație pe care am primit-o vreodată, și e o slujbă de zi. Harbinger poate să meargă acasă la ai lui, în fiecare seară; putem să ne trăim și noi viața acum.

— Și faptul că ți-a picat cu tronc o tipă de-aici nu are nimic de-a face cu asta, presupun, a zis Naomi, zâmbind superior.

— Ce importanță are? Ce-i făcut e făcut. Înțeleg că îți va sări mușchiul pentru că tipul ți-a copt-o, dar dacă devine o problemă poți să fii sigură că o să ne ocupăm noi de asta.

— Mai enervată sunt că tu știai de toată tărășenia, a zis ea. Nu ne-am ascuns niciodată nimic unul de altul. Niciodată.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ți spun. Să vă spun tuturor. Nu ne lucrăm așa. Am greșit.

— Așadar, generalul știe și el? a vrut Naomi să afle.

— El m-a informat. Și nu e deloc fericit că tipul care nu te slăbește pe tine din ochi influențează activitatea la el în bază. Presupun că și ăsta e un motiv pentru care ești în perioadă de probă — ca să-l țină pe Bennett în șah.

— Gata. Pauza s-a terminat, să-i dăm drumul, a zis Kitsch.

Am bătut-o pe Naomi pe umăr.

— Vrei să ne batem iar joc de echipa de la Echo?

— Asta e partea cea mai tare din zi, a răspuns, zâmbind.

Le-am dat tuturor celorlalți sarcini, iar Naomi m-a urmat până la capătul coridorului Delta. M-am uitat în tavan și am observat că umezeala adunată pe țevi și pe cablurile electrice picura intermitent. Dacă apa nu curgea peste noi, înseamnă că se prelingea prin grilajul de metal pe care-l foloseam ca trecere prin coridorul Delta, până la Echo. Înaintând prin Delta spre Echo, mirosul înțepător de mucegai devenea tot mai intens cu fiecare pas.

— Trex, trebuie să recunosc. Tu și Darby... e o chestie rapidă
...ntre oricine, dar mai ales pentru tine. De nimeni, niciodată, nu
...ai îndrăgostit așa de repede. Nici măcar de Laura și credeam că
...ine o să vă căsătoriți, a zis Naomi.
— Exact. În cazul ei, ezitările mele au fost corecte. S-a măritat cu
...ul ai uitat? De data asta însă, nu am nicio ezitare.
— Poftim? a făcut Naomi, gata să se înece. Deja faci planuri pe
...emen lung? Trex!
— Într-acolo ne îndreptăm. Și nu mi-e jenă să recunosc.
...umex, ea e aleasa, sunt sigur. Săptămâna trecută am ieșit prima
...ată împreună. De atunci ne-am petrecut toate serile amândoi. Și
...ar fi fost și mai mult dacă n-ar trebui să lucreze de la 11 noaptea
...ână dimineața.
— Ei, ei... Bănuiesc atunci că și ea te place.
— Frate, și eu sper. Asta este tot ce mi-a lipsit cu Laura.
— Chiar mă pregăteam să te întreb de ce e altfel cu Darby.
— Pur și simplu, e mai bine. Mult mai bine.
— Sexul?
— Încă n-am ajuns acolo.
— Poftim? Ești în freză după fata asta și nici măcar nu i-ai tras-o
...încă? Ți-a făcut farmece.
— Nu, și nici nu pot să-ți explic. Pur și simplu, stau ca pe ace
până mă întorc la hotel și o văd. Vreau să-mi petrec fiecare clipă cu
ea. Inventez pretexte ca să trec pe la ea când e de serviciu. Face tura
de noapte și trebuie să mă chinui să mă urnesc la culcare, în loc să
stau cu ea.
— Așa se explică de ce ești așa de obosit în ultima vreme.
— Știi, cu Val totul era de parcă eram căsătoriți cu state vechi, or
eu nu voiam nici pe departe așa ceva.
— Și acum bagi viteză către faza tătic-instant, cu 160 de kilometri
la oră, și este absolut perfect. Înseamnă că-i vorba de dragoste.

Oricât de nebunește părea, n-am negat. Ne-am apropiat de ușile blindate de la capătul coridorului Echo și, ca de obicei, luminile s-au bene au început să se învârtă și s-a auzit un semnal surd, de alarmă. Trupele de securitate de pe partea cealaltă s-au așezat în formație, cu puștile îndreptate spre uși, deși noi n-am fi avut de unde să știm asta decât dacă ne uitam pe ecran.

— Trexler, îndepărtează-te de ușă, a zis ofițerul de serviciu, prin interfon.

— Nu ți-a fost dor de noi? l-am întrebat.

— Ai 10 secunde, a mai zis.

Naomi încerca să nu râdă, dar nu i-a ieșit.

— Recunoaște că în fiecare zi de-abia aștepți momentul ăsta, a spus ea.

— Cinci secunde, a adăugat ofițerul, deloc amuzat.

— Nu e..., a început Naomi.

Doctorul DuPont și doctorul Philpot stăteau la 45 de metri în spatele echipei de securitate, angajați într-o dispută aprinsă.

— Ba da, dar ar trebui să ne punem în mișcare, am zis.

Ne-am întors la 180 de grade și am luat-o în direcție opusă, cu bocancii zdrăngănind pe podeaua de metal.

— Sunt așa de arțăgoși! a zis Naomi, chicotind.

— Sper că generalul n-o să ne ceară niciodată să le luăm locul. M-ar lua groaza să fiu așa de iritat tot timpul.

— Sau să stăm înțepeniți acolo, a adăugat ea, privind înapoi peste umăr. Pleacă vreodată?

— Habar n-am. Pentru binele lor, sper că da. Dacă doctorii vin și pleacă, așa ar trebui să facă și ei.

— Șefu', ești pe recepție? s-a auzit Kitsch prin stație.

— Spune, am zis.

— Avem o chestie de-a dreptul ciudată pe latura de sud.

— Ești în exterior? am întrebat, derutat.

— Am terminat de patrulat. Am văzut ceva pe cameră. Ar trebui să veniți și voi să vedeți, domnule.

Mi-am încrucișat privirea cu a lui Naomi.

— Venim acum!

Capitolul paisprezece

pitolul
rezece

Darby

Pentru prima dată, după săptămâni, trupul nu mi se mai împotrivea la fiecare pas și nu mi se mai părea că în fiecare moment o să dau la boboci, indiferent ce se întâmpla să am în stomac în clipa respectivă. Îmi recăpătasem energia, la fel și pofta de mâncare.

Începea să se risipească și senzația că un extraterestru pusese stăpânire pe corpul meu. Desigur, asta a adus cu sine noi îngrijorări, așa că m-am bucurat că Departamentul pentru Sănătate îmi acoperea cheltuielile și că puteam să-mi programez o vizită la doctorul Park, exact când începusem să-mi fac griji pentru Bobiță.

Stăteam în sala de așteptare și urmăream știrile despre incendiu, care se derulau la televizor în partea de jos a ecranului. Completasem 12 formulare, mă suisem pe cântar și urinasem într-un recipient, iar acum tot ce mai aveam de făcut era să aștept. Nu era prima

dată când mă aflam în cabinetul unui ginecolog, eram obișnuită cu diversitatea de femei însărcinate, fie posomorâte, fie insuportabil de fericite — între cele două ipostaze nu exista altceva —, cu prezența câtorva copii de doi, trei ani, care se jucau cu ele ori se certau pentru jucăriile de pe jos, cu câte o bunicuță vorbăreață și o mătușă de femei de felul meu, venite fie pentru controlul anual, fie pentru controlul de infertilitate, sau pur și simplu pentru controlul care trebuia făcut în primele săptămâni de sarcină, când încă nu era vizibilă burtica. Majoritatea soților erau stânjeniți, dar întotdeauna erau prezenți și cei care aparțineau genului super încurajator. Și, desigur, era și două fiică adolescentă și mamă, care încercau să nu vorbească între ele în timp ce așteptau ca fata să facă prima ei vizită la ginecolog, amândouă foarte tulburate.

În ușă a apărut o asistentă îmbrăcată în halat lila.

— Darby, a zis și obrajii ei plinuți s-au rotunjit când a zâmbit.

M-am ridicat, o siluetă destul de *neînsărcinată* și neînsoțită, înconjurată de femei cu pielea atât de întinsă, în care abia de le mai încăpea mijlocul perfect rotund, cu nasul și gleznele umflate, alături de soții lor, care-și țineau mâna peste copilul la a cărui zămislire contribuiseră.

— Bună, eu sunt Shannon, a zis asistenta, închizând ușa după noi.

Buclele blonde abia îi atingeau umerii și uniforma i se mula perfect pe formele pline. Purta inele de argint pe opt dintre degetele de la mână, un mic diamant în cuta nasului și avea o piele bronzată care țipa că orice clipă liberă și-o petrecea sub soarele de vară din Colorado.

— Trebuie să mergi în cabinetul doi, a doua ușă pe stânga.

Am intrat în cabinet și am ales, într-o clipă, unde să mă așez. Hârtia cerată întinsă peste masa de consult, din motive de igienă, a scos un zgomot care mie mi s-a părut mai groaznic decât al unghiilor rase pe o tablă de școală. Așa că am trecut pe lângă masă și m-am

— Bună, Darby. Îmi pare bine să te cunosc, a zis Shannon, rămasă lângă o tabletă pusă pe un stativ.

A tastat ceva și pe urmă mi-a zâmbit.

— Laboratorul a confirmat. Ești însărcinată. Felicitări!

— Mulțumesc.

— Îți amintești care a fost prima zi a ultimei menstruații?

— Ăăă... 6 mai.

A mai apăsat de alte câteva ori pe ecran. Bun, se pare că trebuie să revii pe 1 februarie.

Am făcut o grimasă și am dat din cap, fără să știu ce să spun.

— Ai întrebări sau îngrijorări? m-a întrebat, în timp ce îmi fixa pe deget o clemă mică și manșonul tensiometrului pe braț.

— M-am simțit mult mai bine. Greața, amețeala și vărsăturile s-au mai potolit, într-un final. Vreau doar să fiu sigură că totul e în ordine.

— Grețurile de dimineață au fost cam intense?

— N-a fost distractiv.

— Îmi pare rău. Dacă mai ai probleme, nu ezita să ne suni. Chiar dacă nu putem să te primim imediat, medicul o să-ți prescrie ceva care să te ajute. Azi te-am primit pentru că au fost anulate niște programări, din cauza sărbătorii... cum ieri a fost 4 iulie...

— Vă mulțumesc.

— Ai făcut ceva distractiv, chiar dacă s-au interzis focurile de artificii?

— Mi-am petrecut seara cu un prieten.

— Sună bine! Acasă e totul în ordine? Simți că nu ești în siguranță? Stresată? Mănânci cum trebuie? Văd că nu e vorba de droguri sau de alcool. Nu fumezi...

Verifica lista cu ce răspunsesem în chestionare, uneori vorbea de una singură, alteori îmi punea întrebări. Nu eram sigură dacă nu cumva amestecase întrebările dificile cu unele ușoare ca să mă încurce, sau dacă așa era tipicul.

— Mă simt în siguranță. Sunt puțin stresată. Abia m-am mutat aici, lucrez la Hotel Colorado Springs și tot acolo locuiesc. Șeful meu e un tip extraordinar, dar nu știe că sunt însărcinată. Aș vrea să rămân așa deocamdată. Efortul de a obține asistența prenatală gratuită și de a găsi o cale să plătesc pentru toate e totuși puțin cam stresant. Nu am mașină, dar nu e ceva insurmontabil.

— Te-ai mutat aici singură? a zis Shannon, clipind.

Am făcut semn din cap că da.

— De unde? Mi se pare mie sau ai accent texan?

— Da, doamnă.

— Și tatăl copilului unde e?

— În Texas. Nici el nu știe. Acolo nu mă simțeam în siguranță.

— Dar acum te simți?

— Da.

— Super! a zis, zâmbind. Doctorița Park o să vină imediat.

Shannon a stors niște gel pe un șervet de pe o tăviță argintie și pe urmă m-a lăsat singură.

— Bună ziua! a zis doctorița Park, intrând ca o boare în cabinet.

Avea părul blond, strâns într-un coc la ceafă, și ochelarii pe vârful nasului. S-a așezat pe un taburet pe rotile. Pe sub halatul alb purta pantaloni largi, gri, și o bluză albă.

— Semnele vitale sunt bune. Rezultatele de laborator arată bine. Aud că ai dat la rațe. Nu e deloc distractiv. Dar te simți mai bine?

— Ăăă… da. Ultimele câteva zile au fost bune.

— Shannon mi-a spus că te-ai mutat aici din Texas și că, înainte de asta, probabil că n-ai fost în cea mai bună situație.

— Așa e. Dar acum mi-e bine aici.

— Totuși ești singură, fără familie? Ai o persoană de contact, în caz de urgență? Și nici mijloc de transport nu ai, corect?

— Nu, n-am.

— Bun, e bine de știut. O să trebuiască să facem împreună un plan, când o să se apropie… — verifică pe fișă — luna februarie. Poți să te rog să te așezi pe masă? Ești alergică la ceva? La latex?

— Nu. La nimic.

M-am urcat și doctorița m-a avertizat, înainte de a lăsa spătarul în jos.

— O să facem un control, bine? Să verificăm ce se poate vedea?

Felul în care punea mai multe întrebări în același timp mă făcea să mă simt tot mai copleșită, cu fiecare minut.

— E puțin cam devreme, a continuat, dar putem să încercăm.

— O să vedem copilul? am întrebat, surprinsă.

— E-n regulă? Poți să-ți ridici cămașa, te rog?

— Da, numai că nu mă așteptam… cred.

Mi-a băgat un șervet în blugi și a scos niște gel dintr-un tub, pe abdomenul meu.

— O să mai pun puțin și aici și…

În mână avea o chestie ca un microfon, pe care a băgat-o în gel, l-a întins și pe cel pe care mi-l pusese pe burtă și apoi s-a oprit în zona osului pelvian și a apăsat.

— Ei, salutare, bebeluș, a zis zâmbind spre monitor.

Era negru cu alb și nu prea semăna cu nimic. Mi-a arătat sacul amniotic și grăuntele mic, de mărimea unui bob de orez, care era Bobiță al meu. Ochii mi s-au umplut de lacrimi în vreme ce doctorița măsura și nota datele, gângurind la Bobiță, ca și cum el, sau ea, era deja acolo.

A mai apăsat câteva butoane și camera s-a umplut de sunetul unor bătăi repezi, dar regulate.

— Astea sunt…?

— Bătăile inimii. Bune și puternice.

A lăsat la o parte sonda și mi-a șters abdomenul cu o cârpă curată, albă, după care m-a lăsat pe mine să termin. Bobiță dispăruse dintr-odată.

— E totul în regulă? am întrebat.

— Totul pare să fie perfect. Mai ai câteva săptămâni din primul semestru și pe urmă o să trecem la chestiile cu adevărat amuzante — o să simți cum copilul se mișcă pentru prima dată, să se vadă burtica, să cumperi haine de gravidă. Chestii palpitante! Ai început să iei vitaminele prenatale? Există unele foarte bune, care se iau fără rețetă: s-ar putea să-ți provoace iar grețuri, așa că vezi și tu, încearcă-le. Încearcă să le iei chiar înainte de culcare sau poate după ce mănânci... fiecare e altfel. O să găsim ceva care ți se potrivește. E important să conțină acid folic.

Am dat din cap. Îmi simțeam mintea suprasaturată și începea să mă doară capul.

Doctorița Park a râs.

— O să scriu toate astea pe hârtie, pentru tine, nu te preocupa. Vrei o fotografie?

— O...?

— Copie a ceea ce e pe ecran, mi-a explicat ea.

— Ăăă... da?

Iar a apăsat niște butoane și din aparatul cu ultrasunete a început să iasă un șir de fotografii. Doctorița Park a ieșit, închizând ușa după ea exact când eu îi mulțumeam. Am rămas singură în cabinet, apoi mi-am coborât privirea și mi-am șters ultimele urme de gel de pe burtă. Lumina fluorescentă de sus a sclipit, reflectându-se în fotografiile din mâna mea, și mi-a atras atenția. Ceea ce se presupunea că este bebelușul meu părea doar un amestec de negru și alb. Nu vedeam nimic clar. Mi-am băgat fotografiile în buzunarul de la spate, mi-am luat la revedere de la Shannon și am făcut formele de plecare cu Michelle, la recepție.

— Ne vedem luna viitoare! a zis aceasta, zâmbind larg.

A fost foarte cald cât am mers pe jos până acasă și am avut senzația că a durat mai mult decât îmi luase ca să ajung la cabinetul doctoriței Park. Vântul sufla fumul spre oraș și gâtul îmi era uscat și

Când am ajuns la hotel, deja tușeam, așa că m-am dus la bar să
un pahar cu apă.

— Darby? m-a strigat Stavros. Cum te mai simți?

— Minunat, am zis, dregându-mi glasul.

— Bine, pentru că Tilde a trebuit să plece mai devreme. Maya îi
locul, dar ea are deja 40 de ore făcute săptămâna asta. Poți să vii
mai devreme? De fapt… cât mai repede?

— Pot, i-am zis.

— Arăți foarte bine, mi-a spus Zeke, zâmbind.

— Mulțam, i-am răspuns, și pe urmă mi-am mai pus un pahar
apă.

Vorbeam răgușit și am tușit ca să-mi dreg glasul.

— Știu. Azi fumul e foarte rău. Vântul și-a schimbat direcția. Au
că se așteptau la asta. Mă bucur că au fost pregătiți.

— Și eu. Când urci din nou?

Am luat o gură de apă și lichidul rece mi-a stins senzația de arsură
în gât.

— Au zis că mâine-dimineață.

M-am încruntat.

— Păi, să ai grijă, bine?

— Întotdeauna avem, a spus, zâmbind.

— Unde ai fost în ultimul timp? Nu te-am mai văzut pe-aici.

Zeke a surâs iar.

— Am făcut chestii. Ca și tine.

— Ca și mine? am mustăcit eu. Trex e mai ocupat decât am crezut.

— Nu Trex, a spus Zeke, chicotind.

— O fată? am întrebat și cum Zeke nu a spus mai multe, am insis-
tat. Ei, pe bune? Unde ai cunoscut-o?

— În oraș, într-o seară.

— Cât de misterios, l-am tachinat și am luat o înghițitură. E
drăguță?

— E perfectă, a zis Zeke.

— Bravo! Meriți tot ce e mai bun.

Avea aerul acela de „vai, lasă!", care mă cucerise de atâtea ori. Dar Zeke era sincer. Eram bucuroasă că fata misterioasă îi aducea un zâmbet pe chip și mi-am dat seama că la fel i se întâmplase și lui Trex în legătură cu mine.

— Mersi, a zis Zeke. Deci, te simți mai bine? Se și vede pe tine că te simți mai bine.

— Da, așa e.

— Mie îmi pare totuși rău… pentru chestia cu barul. Trex avea dreptate, nu trebuia să te fi dus acolo.

Stavros s-a apropiat, îndreptându-și cravata înainte de a se apuca să facă ordine în spatele tejghelei.

— Ai mâncat?

— Da, am răspuns, chicotind. Toată lumea se poartă de parcă o să mor dacă nu mănânc.

— Nu, doar vomiți prin tot holul meu, m-a tachinat el.

Apoi, făcând semn cu capul spre Zeke, a continuat:

— Și, copii, ce mai puneți la cale?

— Ne relaxăm înainte de cină, a spus Zeke. Astă-seară stingerea e devreme. Ni s-a spus că mâine plecăm, probabil.

— Nu pari cine știe ce bucuros, a zis Stavros.

— Tocmai a cunoscut o fată misterioasă. Fac pariu că-l agasează faptul că stă 10 zile fără s-o vadă.

— Dă-o-ncolo, Darby! a zis.

Încerca, fără succes, să pară supărat.

— O fată misterioasă. Pare interesant, a zis Stavros.

— Nu stau de vorbă pe tema asta, a răspuns Zeke.

— Ai vorbit cu Darby, dar nu poți să vorbești despre ea cu barmanul tău? Nu e drept.

— N-am vorbit, a explicat Zeke, îndârjit. Nu i-am povestit lui Darby despre ea.

— E adevărat, nu știu mare lucru, am spus eu.

— Și mă întrebam și eu, a zis Stavros.

— Ce anume? a vrut Zeke să știe.

— Ai o distracție nouă. Așa se explică de ce ai trecut așa de repede peste faptul că Darby n-a fost interesată de vreo relație, dar când a aflat Trexler, n-a mai avut nimic împotrivă.

Mi-a căzut fața și Zeke și-a tras mai tare pe frunte șapca de baseball.

— Nu știu nimic despre asta.

Stavros era peste fire de mulțumit de sine, aproape fremătă.

— Recunosc, a zis el, sunt mort după chestiile dramatice.

Apoi zâmbetul i-a dispărut și a devenit serios.

— Dar nu bârfesc. Bârfa e departe de adevăr.

M-am încruntat.

— Mă duc să mă pregătesc pentru serviciu.

— Să ai o zi bună, scumpo! a strigat Stavros după mine.

— Cu tine nu vorbesc! i-am strigat înapoi și m-am grăbit spre camera mea.

Am scos fotografiile din buzunarul de la spate și le-am pus pe noptieră, pe urmă m-am dus fără grabă la duș, să dau jos resturile uscate de gel de pe abdomen și transpirația de pe urma drumului pe jos. Mă întrebam ce face Trex și dacă și el s-a gândit la mine pe parcursul zilei. Petrecuserăm atât de mult timp împreună săptămâna aceasta, de parcă am fi fost un cuplu cu vechime! Fără să ne jucăm unul cu altul, fără să mă întreb dacă mă place, fără să mă întreb în ce fel de dispoziție o să-l găsesc. Trex știa să asculte, știa atâtea povestiri minunate și mai aveam atât de multe lucruri pe care să le aflăm unul despre celălalt! Era așa de reconfortant, că aproape mă făcea să duc dorul unui telefon mobil, ca să-i pot trimite mesaje pe parcursul

zilei. Aproape. Să scap de telefon fusese cea mai bună decizie pe care o luasem de foarte multă vreme.

M-am îmbrăcat și m-am jucat cu fardurile pe care mi le dăduse Maya, mi-am strâns părul în coc, mi-am pus cămașa și pantalonii proaspăt călcați și am ieșit pe coridor.

Am salutat-o pe Maya și ea mi-a zâmbit.

— Uau! Te-ai fardat mișto!

— Ăăă... obișnuiam să merg la concursuri de frumusețe. Pe vremea aceea mă fardam la greu.

— Arăți ca un supermodel, a zis ea. Nu-i așa că-ți place?

— E distractiv, când nu ești obligată s-o faci.

Am cazat o mulțime de pompieri și, printre picături, am stat la taclale cu Zeke, Watts, Sugar și cu Kasen și Sweets, pompieri din alte două echipe. Fremătau în jurul meu, aparent intrigați de efectul fardurilor pe fața mea.

— Salut, a zis un bărbat cu un puternic accent australian.

M-a privit de sus, așa cum a făcut și celălalt bărbat, blond, cu ochii de culoarea oceanului, care era cu el. Amândoi îl însoțeau pe Maddox.

— Vrem să ne cazăm, drăguță. Ar trebui să avem o cameră rezervată.

— Numele? am zis.

— Liam Walker. Dacă nu cumva o fi pe numele tipului ăsta.

În timp ce le făceam formele de cazare, un bărbat din spate a exclamat nervos ceva, suficient de tare ca eu să-l aud.

— Bine, hai că nu avem toată ziua la dispoziție, a spus Maddox.

— Bună, Taylor, l-am salutat. E vreo problemă?

— Mă cheamă Tyler, a bombănit el.

— Cum ai spus?

— Eu sunt Tyler, a zis oftând. Da, suntem gemeni. Da, suntem identici. Da, asemănarea e nefirească. Am avut o zi grea. Pot să mă cazez, la dracu'?

— E vina mea, scumpo. L-am enervat pe drumul încoace, a spus Liam.

Am scris la computer numele lui Tyler, încercând să-mi păstrez zâmbetul pe față. Eram pe jumătate enervată, pe jumătate intimidată și, pe urmă, enervată pentru că mă simțeam intimidată. Tyler nu era Shawn. Nu avea să vină la mine, la recepție, ca să mă strângă de gât până credeam că o să dau ortul popii. Cu toate astea, un bărbat care-mi vorbea așa de îmbufnat mă aducea la capătul răbdării.

— Doar o cheie? am întrebat.

— Nu, două.

Răspunsul lui m-a făcut să mă opresc.

— Un singur adult, nu?

S-a uitat peste umăr la femeia brunetă care stătea la câțiva metri în spatele lui.

— Nu, ea e cu mine. Ellison Edson.

Am luat mouse-ul și l-am mișcat puțin.

— La mine figurează într-o cameră cu pat dublu, rezervată de… *MountainEar Magazine*.

Tyler a aruncat încă o privire peste umăr, la Liam și Jack. Cei doi discutau împreună, fără să fie atenți.

— Doar o cameră.

— Vrei să anulez rezervarea ei? Va trebui să-mi confirme ea.

— Nu… nu, a zis oftând, frustrat. Un rahat, nu mai contează. Dar pune factura ei pe cardul meu.

— Asta pot să fac.

Am procesat cardul, am creat cheia pentru el și le-am pus deoparte.

— Am nevoie doar să-mi semnezi aici pentru camera ta și pe urmă încep să procesez rezervarea.

Până să termine el de semnat, eu îi taxam deja cardul, a doua oară. A semnat iar și s-a aplecat mai aproape.

Am încercat să nu mă dau în spate, dar mi-am ținut respirația și am rămas pe loc.

— Poți să aranjezi să aibă o vedere frumoasă?

— Îmi pare rău, domnule Maddox, dar este ultima noastră cameră. E cu vedere spre parcare, dar e la etajul al treilea și...

— Doamne, las-o baltă!

Am ridicat din sprânceană.

— Îți doresc o zi mai bună... domnule.

Tyler s-a crispat. Puteam să-mi dau seama că se simte prost, dar nu aveam de gând să-l iert decât atunci când avea să regrete. S-a întors spre Ellison să-i întindă cheia de la camera ei și i-am urmărit cum timp de câteva clipe au stat de vorbă în șoaptă.

— Du-te dracului! a zis ea, smulgându-i cheia din mână.

S-a dus la lift și Tyler a fugit după ea. N-a reușit totuși să o ajungă din urmă înainte ca ușile să se închidă și a părut ușurat când al doilea lift s-a deschis la doar câteva secunde după ce l-a chemat.

Liam s-a apropiat cu un pas.

— Nu e un tip rău. Doar că sunt...

— Disfuncționali, am zis eu.

— Cam așa.

— Ea o să fie OK? am întrebat.

— Ellie? La dracu', da. Dacă-i trage una, îl adoarme până săptămâna viitoare.

— Al dracului de probabil, a zis și Jack, dând din cap.

Am oftat, ușurată.

— Bun. Asta e bine. Domnilor, să aveți o seară plăcută.

— O să beau o bere. Vrei și tu? m-a întrebat Liam.

— Eu... lucrez, am spus.

— Fir-ar să fie! a zis Liam, uitându-se spre sala de conferințe.

Tipul care conducea echipa Alpines, Șeful, părea nemulțumit. Liam l-a bătut pe Jack pe umăr și a zis:

— Ar trebui să vedem ce se petrece.

Posmerii din hol au luat-o în șir indian către sala de conferințe și l-au susținut pe Șeful, în timp ce acesta le-a ținut boșilor din Departamentul pentru Silvicultură un discurs hotărât. Mă întrebam de ce Trex nu era și el la ședință. Dacă Șeful își pierdea cumpătul, poate că Trex urcase pe munte. Asta mă neliniștea și pe mine. Am luat un pix și un carnet și am desenat pădurea. Nu era incendiată; toată lumea era în siguranță. Așa mi-l imaginam pe Trex.

— Bună, a zis Ellison, oprindu-se în fața mea.

Am zâmbit și am împins deoparte carnetul.

— E bunicel desenul, a spus.

— Mulțumesc. Cu ce pot să te ajut?

Ellison și-a pus cardul de credit pe recepție.

— Pot să achit camera cu cardul meu?

— Sigur, i-am spus, luând cardul de pe blat. Am dat clic de câteva ori din mouse și am trecut cardul prin POS. Și room-service?

— Da, tot.

— S-a făcut, am zis, întinzându-i înapoi cardul, după ce pe ecran mi-a apărut confirmarea plății.

Odată imprimată chitanța, i-am pus-o în față.

— Semnează aici!

Era ceva la Ellison care o făcea plăcută. Refuzase să înghită mizerii de la un oarecare și părea că de când se născuse știa să spună nu și să spună ce gândește. Invidiam lucrul acesta la ea. Părul scurt, luat cu lama, era tuns simplu, fără fițe, și nici nu se farda prea mult, dar era superbă. Exotică. Sălbatică. Eu nu eram nimic din toate astea.

— Mersi, Darby.

— Nicio problemă, *MountainEar*, am zis.

Trebuia să fie o glumă, dar mi-am dat seama cât e de nereușită când am văzut că Ellison n-a schițat niciun zâmbet. M-a lăsat și s-a dus să se așeze la bar, în fața lui Stavros, fără să-și facă probleme că

— E perfectă, a zis Zeke.

— Bravo! Meriți tot ce e mai bun.

Avea aerul acela de „vai, lasă!", care mă cucerise de atâtea ori. Dar Zeke era sincer. Eram bucuroasă că fata misterioasă îi aducea un zâmbet pe chip și mi-am dat seama că la fel i se întâmplase și lui Trex în legătură cu mine.

— Mersi, a zis Zeke. Deci, te simți mai bine? Se și vede pe tine că te simți mai bine.

— Da, așa e.

— Mie îmi pare totuși rău… pentru chestia cu barul. Trex avea dreptate, nu trebuia să te fi dus acolo.

Stavros s-a apropiat, îndreptându-și cravata înainte de a se apuca să facă ordine în spatele tejghelei.

— Ai mâncat?

— Da, am răspuns, chicotind. Toată lumea se poartă de parcă o să mor dacă nu mănânc.

— Nu, doar vomiți prin tot holul meu, m-a tachinat el.

Apoi, făcând semn cu capul spre Zeke, a continuat:

— Și, copii, ce mai puneți la cale?

— Ne relaxăm înainte de cină, a spus Zeke. Astă-seară stingerea e devreme. Ni s-a spus că mâine plecăm, probabil.

— Nu pari cine știe ce bucuros, a zis Stavros.

— Tocmai a cunoscut o fată misterioasă. Fac pariu că-l agasează faptul că stă 10 zile fără s-o vadă.

— Dă-o-ncolo, Darby! a zis.

Încerca, fără succes, să pară supărat.

— O fată misterioasă. Pare interesant, a zis Stavros.

— Nu stau de vorbă pe tema asta, a răspuns Zeke.

— Ai vorbit cu Darby, dar nu poți să vorbești despre ea cu barmanul tău? Nu e drept.

Părea stânjenit să recunoască, dar o parte din mine a considerat asta îmbucurător. Cealaltă parte s-a gândit la cât de dezastruos putea să fie. M-am gândit la cum era ca Trex să fi fost cu mine în cabinetul doctorului, arătând amândoi ca oricare alt cuplu care aștepta în sală. Ce căi burta avea să-mi crească mai mare, cu atât urma să fiu mai speriată, dar să-i explic doctoriței cine era Trex, acum, la începutul sarcinii, nu era ceva pentru care să fiu pregătită deocamdată.

— Trex...

— E OK. Nu trebuie să-mi explici. Am înțeles. E ciudat.

— E puțin ciudat.

— Îmi pare rău. Nu vreau să te presez.

Am râs.

— N-o faci. Nu mă simt presată.

— Bine, a zis și s-a ridicat. Tre' să fug înapoi la serviciu, mai am ceva de făcut. Tu ieși devreme?

— Nu. Sunt aici până la 7 dimineața. Tu nu urci pe munte, nu?

— Ba da, dar nu în apropiere de incendiu.

Am zâmbit, ușurată.

— Bine.

— Mi-aș fi dorit să nu fii la muncă, a zis, strângând din buze. Am o dorință de nestăpânit să te sărut.

M-am aplecat spre el și m-am oprit aproape de buzele lui.

— Atunci, vino repede înapoi.

A suspinat, mi-a surâs, s-a răsucit pe călcâie și a trecut val-vârtej pe ușile glisante. A privit în jur înainte să se urce în camionetă, a dat cu spatele și motorul a pufăit în timp ce ieșea din parcare.

Mi-am făcut drum până la Stavros și am încercat să pretind că nu-mi era dor de Trex.

— Mai rezișți? l-am întrebat, sprijinită de bar.

— Unii dintre pompieri nu dau bacșiș, a bombănit. Și, deocamdată, toți sunt hetero.

— Așa a fost toată săptămâna, i-am zis, proptindu-mi bărbia în mână.

Era acel moment din zi când îmi doream să fi putut bea cevă cofeină. Cafeaua sau un suc ar fi făcut mai ușor de suportat restul nopții. Ellison s-a depărtat de mine, agitându-se.

— Ai pățit ceva?

— Cine era tipul care tocmai a ieșit? m-a întrebat Ellison. Cu care ai vorbit înainte să se repeadă pe ușă afară?

— Trex? am zis, simțind cum un surâs incontrolabil mi se întinde pe buze.

Eram surprinsă că nu-l știe deja, pentru că ea era reporter pentru *MountainEar Magazine*, mergea împreună cu echipa Alpines și ieșea cu unul dintre băieții Maddox.

— Da, a zis Ellison, foindu-se pe scaunul de bar.

Și-a aranjat ochelarii de soare din creștetul capului, mari și negri, făcând câteva șuvițe din părul negru să se ridice în toate direcțiile ca o petardă. Nu aveam idee ce să-i răspund și, știind-o reporter, am scos pe gură primul lucru care mi-a trecut prin minte.

— E un pompier care locuiește aici, până se stinge incendiul. E într-un fel de... echipă specială. Nu e pompier forestier, și nici în echipa terestră nu este. De fapt, nu prea vorbește despre asta.

Tehnic vorbind, nu era o minciună. Trex chiar nu vorbea despre asta și era ceva... special. Și își căuta o locuință. Avea să se mute mai înainte ca incendiul să fie stins. Probabil.

— Ca un fel de serviciu secret al pompierilor? a întrebat Ellison.

— Probabil, i-am răspuns, chicotind. E la fel de crispat.

— Deci, tu nu-l cunoști?

Începeam să mă întreb de ce o interesa Trex așa tare.

— Puțin.

— Doar puțin? a întrebat Stavros rânjind.

— Dar tu? am întrebat-o eu pe Ellison.

Mi-am trecut degetele prin coada de cal, sperând că Ellison o să vadă asta ca pe un semn că-mi doream o conversație relaxată. Așa-mi doream, dar acum mă simțeam puțin pornită să-mi apăr teritoriul. Ellison era frumoasă și sălbatică și *nu* era însărcinată. Era respectată de Alpines... avea o grămadă de atuuri. Dacă își îndrepta atenția asupra lui Trex, nu eram sigură că puteam concura cu ea.

Simțeam că mi se umplu ochii de lacrimi și mi le-am înghițit cu greu. Vomitatul și amețeala se poate să fi dispărut, dar schimbările bruște de dispoziție erau încă insuportabil de prezente.

– Presupun, după cardul de credit, că ești reporter?

– Fotograf. Merg împreună cu echipa Alpines.

– A, i-am cunoscut pe Taylor Maddox și Zeke Lund. Sunt niște drăguți. Și-au petrecut vremea cu Trex.

Poate dacă pomeneam că fratele geamăn al iubitului ei este prieten cu Trex, asta avea s-o descurajeze? Mă simțeam ca un copil, dar Trex însemna, în sfârșit, ceva bun în viața mea. Trebuia să mi-l protejez.

– Da? Așa au făcut? a întrebat, surprinsă, Ellison.

– Da, au fost la el în cameră aproape în fiecare seară de când au ajuns aici.

– De cât timp e Trex aici?

Stavros avea un aer bănuitor și am fost bucuroasă că nu eram singura care considera că întrebările lui Ellison erau... agresive.

Am ridicat din umeri. Ceva îmi șoptea să nu-i mai răspund la nicio întrebare.

– De două săptămâni.

Vreo două.

– A sosit înainte de izbucnirea incendiului.

La dracu', Darby, ține-ți pliscul!

– Ciudat! a spus Ellison încruntându-se.

– Poate că nu e în serviciile secrete ale pompierilor, am zis eu zâmbind, încercând să mă prefac. Poate că e psihologul pompierilor.

O familie tocmai intra în holul hotelului, păreau cu toții epuizați și foarte încălziți. Recunoscătoare pentru întrerupere, m-am ridicat să-i întâmpin, înainte de a ajunge ei la recepție. Nu reușeam să pot tejez pe nimeni.

— Avem o rezervare, a zis bărbatul. Numele de familie, Snow.

Copiii se smiorcăiau și se băteau, iar mama era prea obosită ca să intervină. Le-am scris numele, dar m-am oprit când am auzit-o pe Ellison țipând din partea opusă a holului.

— Maddox!

Taylor se îndrepta spre ea, cu un aer furios. Ellison s-a întors către Stavros și acesta i-a zâmbit. Am încercat să cazez familia Snow cât am putut mai repede, le-am dat cardurile-cheie și i-am condus la lift, motiv ca să-mi fac drum spre bar.

— E vreo problemă? am întrebat.

Stavros îi pusese încă un pahar în față.

— Bea o vodcă. N-are nimic.

Atenția mi-a fost brusc atrasă de zgomot de pași, foșnete și zdrăngănituri și i-am văzut pe pompierii din Alpines traversând holul dinspre lifturi spre parcare, în costume și cu echipamentul pe ei. M-am așteptat ca Ellison să se întoarcă să-i privească, dar ea a dat băutura pe gât și atât. Tyler nici măcar nu s-a uitat în direcția ei.

— Mamă, da' e supărat rău, a remarcat Stavros. Nici nu s-a uitat înapoi.

— Stavros, l-am dojenit eu, așezându-mă lângă Ellie. Are nevoie să se concentreze. Sunt convinsă că despre asta e vorba, Tyler încearcă să se concentreze.

— Sunt convinsă, a zis și Ellison, împingând paharul în față. Nu se oprea, a mai cerut unul.

— Hai să nu mai pierdem timpul și unii, și alții. Pune-mi unul dublu, a spus ea.

— Fata asta știe să bea, a spus Stavros, impresionat.

— Are legătură cu Maddox? am întrebat.

— De fapt..., a început Ellie, a luat două guri zdravene și lichidul ...ahar a dispărut, după care tipa a împins paharul gol spre Stavros. ...e fapt, nu are legătură cu Maddox, a zis. Asta e poziția mea față de ...marbat.

— O să-i fie învățătură de minte, a zis Stavros, turnându-i încă ...o rundă dublă.

— Ce vreau să spun e că-mi place de el. E un tip de treabă. Dar... ...ai să fim cinstiți. E nevoie de cineva cu vână ca să mă ia cu el în ...ădura pompierilor.

Stavros a scos un hohot de râs și s-a uitat la mine, cu adevărat ...mirat.

— Ești de loc din Estes Park? am întrebat-o.

— Familia mea are acolo o casă.

— Știam eu, a zis Stavros. Ellison Edson. Ești rudă cu cei de la Edson Tech, nu-i așa?

— Oarecum, a spus ea, luând încă o înghițitură.

— Și bei așa... des?

— Nu în ultimul timp. Acum sunt doar grăbită să mă îmbăt, înainte de a mă răzgândi.

Și-a trecut degetele prin părul negru și și-a pus brațele încrucișate pe tejghea. A dat peste cap următorul pahar și pe urmă Stavros i-a pregătit ceva mai... recreativ... cu care să se delecteze în următoarea oră. A prevenit-o că dacă nu o bea cu sorbituri mici, nu-i mai dă. Ellie a intrat în joc și a vorbit mai mult decât a băut, dar în clipa când s-a încheiat ora, a comandat încă o băutură dublă.

— Tot un rahat e, a zis Ellison.

Vorbea mai rar și eu oscilam între dorința ca băutura să o dovedească, repede și zdravăn, ca să i se rupă filmul, și speranța ca Stavros să înceteze pur și simplu să-i mai dea de băut și, în schimb, să-i dea ceva de mâncare. Din nefericire, la hotel nu erau multe

femei care să poată bea ca Ellison, iar Stavros era din cale-afară de amuzat.

— Nu crezi că te-au lăsat aici pentru siguranța ta? a întrebat Stavros. S-ar putea să fii puțin cam sensibilă.

— Nu, onorată instanță, nu cred. Am mers peste tot unde a fost echipa Alpines, inclusiv în afurisite de incendii. Un incendiu nu e niciodată sigur. Acum e vorba despre un incendiu cu implicare [illegible] oare n-ar fi o știre proastă pentru Departamentul pentru Silvicultură dacă fiica directorului executiv de la Edson Tech ar ajunge să fie prăjită crocant? Despre asta e vorba și e un rahat. Și… Tyler nici măcar nu mi-a luat partea.

— El a zis că a făcut-o. Toți au zis, am intervenit eu.

Mi-a aruncat o privire furioasă și mi-am dat seama că alcoolul începea să-și facă efectul.

— Evident că nu a încercat suficient de mult, a mormăit.

A mai luat un pahar, simplu, mijind ochii și căzând pe gânduri.

— Știe cineva pe unde e limita incendiului? Aș putea să trec dincolo de ea și să fotografiez cenușa… cel puțin m-aș alege cu ceva.

— Păi, ai cam băut, i-a explicat Stavros, așa că ăsta e primul motiv pentru care e o idee proastă. Al doilea, ai putea fi arestată. Al treilea, e periculos.

— Că e periculos e pe locul *trei*? am întrebat.

— Al patrulea motiv…, a dat să continue Stavros.

Ellison se plictisise deja de lista lui.

— Beau de la 11 ani. Pot să bag sub masă șase ruși zdraveni —, și nu e o figură de stil, chiar am făcut-o.

— Eu te cred, a spus Stavros, turnându-i iar.

I-am aruncat o privire lui Stavros, sperând că în curând o s-o oprească. Ellie bea așa de repede, încât avea să pice dintr-odată.

— Ultima, pentru următoarea oră, i-a spus Stavros.

Ellison s-a lăsat pe spate și a dat dubla pe gât, dintr-odată.

— Azi n-am mâncat. Nu o să am nevoie de tine timp de o oră,

S-a ridicat și a lovit cu palma pe tejghea. Nu se împleticea încă,
o vedeam după ochi că nu mai gândea limpede.

— Ellie, am strigat după ea. Te rog, nu încerca să te duci acolo.

e sigur.

— Exact, a spus ea, coborându-și ochelarii de soare pe nas.

Capitolul cincisprezece

itolul prezece

Trex

– Trex, am nevoie să mă ajuți.

Abia dacă mi-a venit să cred cuvintele pe care mi le spunea Tyler Maddox la telefon.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, încă în camioneta mea din parcarea hotelului.

Tot drumul până acasă așteptasem cu nerăbdare să o văd pe Darby, dar telefonul sunase exact când opream mașina în parcare.

– E Ellie. S-a apucat iar de… știi tu… și a făcut autostopul până la baza muntelui. S-a rătăcit…

– De ce s-a apucat?

– Ce dracu', Trex! E alcoolică. A început să bea după ce echipa Alpines a lăsat-o… după ce *eu* am lăsat-o acolo… și a umblat pe munte în flăcări ore în șir.

— De ce? am întrebat, incredul.

Ellison părea să fie într-o stare de totală și complicată demență.

— De obicei ea e fotograful nostru. Se ține după noi când urcăm pe munte. De data asta n-a putut, era supărată, dar a urcat oricum. Până la urmă am găsit-o, au arestat-o și acum e într-o celulă din închisoarea districtuală.

— Nasol, omule. Îmi pare rău. Și ce crezi că aș putea să fac eu?

— Ai fost în FBI, nu? Du-te și scoate-o!

— Tyler, nu sunt agentul 007. Și nici infractor nu sunt. E ilegal ce-mi ceri.

— Nu, vreau să spun să-i convingi să-i dea drumul.

— Tyler, nu pot.

— Ba poți, ce dracu'! Și o s-o faci.

— Nu am timp de asta…

— Am vorbit eu cu Darby, mai devreme. Habar nu are cine ești cu adevărat, nu-i așa? De ce? De ce te ferești?

— Tyler…

— De ce nu i-ai spus că ești fost agent FBI? Și acum cu ce te ocupi?

Am oftat.

— E secret.

— Deci, o minți.

— E complicat.

Tyler a tăcut o fracțiune de secundă.

— Ar putea să fie și mai complicat dacă Darby află că nu lucrezi la Departamentul pentru Silvicultură.

— Mă scoți din sărite.

— Fă doar…

A oftat. Aproape că-l vedeam cum își freacă tâmplele, încercând să se adune, ca să o poată ajuta pe femeia pe care o iubea.

— Ajut-o! Eu sunt de vină.

— Bine. O să dau câteva telefoane, dar nu pot să-ți garantez nimic. În schimb, tu și Ellie trebuie să-mi promiteți că o să vă țineți afurisitele de pliscuri. Habar nu ai în ce v-ați băga. E vorba de siguranța națională, tâmpitule, și dacă ei cred că tu sau Ellie știți ceva despre munca mea, nu e bine pentru niciunul din voi. Nu aveți voie să știți. Înțelegi?

— Înțeleg. Mulțumesc.

Am închis și mi-am lăsat capul pe tetieră. Eram pe cale să fac o grămadă de rahaturi ilegale doar pentru ca Darby să nu ajungă să mă urască, și nu eram sigur că puteam s-o scot la capăt. Am intrat grăbit în hotel, m-am strecurat pe lângă Darby ca să alerg sus și să iau un costum, pe urmă m-am furișat iar pe lângă ea. Nu a fost ușor. A trebuit să aștept până când a fost ocupată cu clienții hotelului și holul era aproape gol, cu excepția câtorva pompieri adunați la taclale. M-am oprit în parcare și m-am uitat la camioneta mea. Nici vorbă ca huiduma asta de fiare superbe să poată trece drept mașină oficială.

— Salut, Stavros, am zis, ascuns în spatele celui mai mare pompier pe care am reușit să-l găsesc lângă bar. Mașina aia Audi, din față, e a ta, nu?

— Da, zi că nu-i superbă! Fancy e neagră, pe negru, cu negru și cu geamuri fumurii.

— Uite, mașina mea nu vrea să pornească și eu am o ședință în 35 minute. Pot s-o împrumut pe Fancy pentru o oră?

Stavros m-a privit încruntat.

— Te rog!

A băgat mâna sub tejghea și mi-a dat cheia.

— Dacă o strici, ți-o trec pe nota de plată a camerei.

— S-a făcut, am zis, luând cheia pusă pe un inel, și am ieșit cu pași grăbiți spre parcare.

Am mers la benzinărie, unde m-am schimbat, pe urmă am urcat pe scaunul șoferului, gâfâind și aranjându-mi cravata. Soarele de-amiază dogorea pe vopseaua neagră a lui Fancy și făcea înăuntru o căldură de cuptor, la care se chinuia să-i facă față aerul condiționat.

Copt, cu aerul fierbinte suflând prin ventilator spre mine, în cotitum, încins, am trecut în revistă lista de telefoane și am format numărul lui Val.

— Vai de mine și de mine..., a zis ea când a răspuns, la al cincilea apel. Asta e a doua favoare de care ai nevoie în tot atâtea luni. Ce mai e acum?

— De fapt, am zis oftând, eu sunt cel care face un serviciu de data asta.

Am ieșit pe șosea, sperând că mișcarea o să ajute aerul condiționat.

— Ia să auzim, a spus Val.

Nu părea Val pe care mi-o aminteam, veselă și relaxată. Nu mai exista atașamentul afectiv.

— Incendiul ăsta de la nord de Springs... o fotografă a fost prinsă încercând să ajungă în vârful muntelui, să-l fotografieze.

— A dispărut?

— Nu. A fost prinsă și arestată. Băuse. Acum e la răcoare.

— Se pare că a încălcat legea.

— Așa e, dar e iubita lui Tyler Maddox. Așa că eu le fac o favoare. În schimbul alteia.

— Bizară întorsătură de intrigă. Și tu ai ceva sânge în tine, știi?

— Am nevoie să verifici câteva nume pentru mine.

Val a oftat.

— Șeful de divizie...

— Maddox o să rezolve asta. Știi bine că o s-o facă.

— Nu știu. Ar face-o dacă ar fi vorba de unul dintre frații lui, dar pentru o iubită... Probabil că nu.

Mi-am frecat tâmplele între degetul mare și mijlociu. Întâmplarea
[illegible] că șeful de divizie de la biroul din San Diego era Thomas, fratele
[illegible] al lui Taylor și Tyler.

— Tyler e disperat. Eu sunt aici. Pot să-l ajut.

— N-o să poți, Scottie.

— Dacă el zice nu, spune-i că o să-l pun pe Tyler să-l sune și să-i
[illegible] chiar el fratelui său mai mare afurisita de favoare.

— Trex, nu-i forța mâna. Ar fi trebuit să faci ce ți-a cerut.

— Dă-o dracului! Am fost la Estes Park, i-am interogat pe Taylor
[illegible] Tyler. Nu știau nimic despre incendiul ăla. Nu am ce face dacă fra-
[illegible] mai mic al șefului de divizie a încălcat legea. Și am făcut ce mi-a
[illegible] Thomas, Val. Iar el tocmai de-aia mi-a tras-o.

— Oricum voiai să pleci. Urai slujba aia.

Nu puteam să o contrazic. Dar Thomas mi-a făcut mai ușoară plecarea.

Apoi Val a reluat:

— Ascultă, Trex… Dacă e vorba de iubita lui Tyler, ai dreptate, probabil că o să marșeze. Știi că face orice pentru familie, chiar dacă e vorba de tine. S-ar putea chiar să aprecieze faptul că încerci să ajuți.

— Val, când am plecat i-am zis că e un fătălău de dictator.

— El nu ține ranchiună. Îți fac eu legătura.

— Val, stai!

Din receptor s-a auzit o melodie instrumentală, enervant de calmă.

— La dracu'! am șuierat eu.

— Hei, bună ziua și ție Trexler, a spus Thomas Maddox.

Mâna mi s-a crispat pe volan.

— Maddox, nu am prea mult timp la dispoziție.

— Val m-a pus la curent. Ellison?

— Mda, și Tyler și-a ieșit din minți.

— Și ție ce-ți iese?

— Nu e treaba ta, am spus în șoaptă.

— Parcă ziceai că nu ai prea mult timp?

Am oftat și degetele mi s-au albit de cât de tare strângeam volanul.

— Fata cu care ies. A fugit de un tip dus cu capul. Din Fort Hood.

— Ei, e regretabil.

— Între timp, Ellie stă într-o celulă districtuală și fratele său se pișă pe el.

Maddox și-a luat o pauză de gândire, apoi a vorbit:

— O să dau telefon. Treaba e că Ellie este un atu. Din câte știu ei, tu ești agent, așa că ești binevenit. Ziceai că ai nevoie de nume?

— Darby Cooke, am spus. Numele fostului iubit e Shawn. E militar la Fort Hood. Nu cred că e prea mare în rang. Poți să vezi ce găsești despre ei?

— Dixon, a spus Maddox.

— Cum? Ce înseamnă asta?

— Val a căutat-o acum ceva vreme. O femeie desconsiderată e chiar mai bună decât cel mai bun agent FBI. Val te plăcea, știai?

— Treci la obiect, Maddox.

— Numele adevărat al fetei este Darby Dixon, e curată, dar fii cu ochii pe fostul ei iubit, Shawn Littlefield. Are niște chestii interesante la dosar. Mă mir că mai e încă la baza militară. Probabil că are pe cineva care-l protejează permanent.

Maxilarul îmi zvâcnea.

— Nu crezi că ai fi putut să-mi zici asta mai devreme?

— Informația e secretizată, Trex. Crezi că o să-mi pun pielea pe băț pentru tine?

Mi se ridicase părul pe ceafă. Dacă Thomas ar fi fost acum în fața mea, i-aș fi tras un pumn.

— E îngrozită de el. Mai are și acum coșmaruri. Trebuie să-l țin departe de ea.

— Trex, nu-ți datorez niciun rahat.

— Doar să fii o afurisită de ființă umană cumsecade, Maddox, am mărâit.

— O să-l pun pe Sawyer să-l țină sub supraveghere, a zis oftând.

— Sawyer? am gemut. Ce rahat, Maddox?

Sawyer era soțul lui Val și nu avea să fie fericit că-mi face mie vreun serviciu.

— E cel mai bun, Trex. Îl vrei sau nu?

Am ridicat ochii spre plafon, înjurând în surdină.

— Bine.

— Bafta, Trexler! Se pare că o să ai nevoie.

Am apăsat pe butonul Închis, am dat în marșarier și am ieșit din parcare în direcția închisorii districtuale.

* * *

Când am ajuns, un ajutor de șerif, pe al cărui ecuson de metal scria *Duffy*, mă aștepta nerăbdător, să mă conducă dincolo de ghișeul de înregistrare reglementar, pe o poartă cu cod de acces, apoi printr-o sală lungă și albă, unde Tyler aștepta pe un scaun. Era singur și-și ținea fața în mâini. Era așa de îngrijorat, că abia dacă m-a observat când m-am apropiat.

— Domnule Maddox, am spus pe un ton apăsat.

Tyler s-a ridicat în picioare. Avea fața roșie și pătată.

— Ai... hm... ?

— O să vă conducem, pe dumneavoastră și pe domnișoara Edson, într-un loc securizat. Deocamdată, vreau să mă așteptați aici.

Tyler a dat din cap și s-a așezat, înțelegând repede că aveam nevoie să nu scoată o vorbă.

— Deci, a zis Duffy, verificând hârtiile, ești federal? Și ei ce sunt? Protecția martorilor? Pentru că nu vezi așa ceva în fiecare zi.

— Nu am voie să spun. Cât mai repede posibil, domnule ajutor de șerif. Pe ea nu putem să o ținem prea mult într-un singur loc.

A încuviințat din cap, grăbindu-se să treacă prin toată hărțoaga.

— Chuck! a strigat.

A apărut un alt ajutor, solid, cu maxilare proeminente, dator impresionat de costumul meu.

— Edson e în custodia federalilor.

Chuck m-a cântărit o clipă din ochi.

— Domnule adjunct, avem imediat nevoie de ea, am zis.

Chuck a confirmat dând din cap și a pus un card de identificare în dreptul unei cutii negre.

Încuietoarea a făcut clic, ușa a bâzâit și Chuck a dispărut în spatele ei.

— O să vină imediat, agent Trexler. Am nevoie doar să semnezi formularele astea, a zis Duffy, întinzându-mi vreo 12 documente.

În mai puțin de cinci minute, ușa s-a deschis și Chuck a apărut ținând-o de brat pe Ellison. Avea părul ciufulit, fața îi era mânjită de cenușă și sub ochi avea o tăietură. Nu era la fel de antrenată ca Tyler și s-a uitat la mine, confuză. A deschis gura, dar eu m-am ridicat în picioare, am tras-o din strânsoarea lui Chuck și, când el s-a îndepărtat, i-am șoptit la ureche, să o previn:

— Nu vorbi!

— Agent Trexler, o predăm pe domnișoara Edson în custodia ta, a zis Duffy. Presupunem că o să te asiguri că nu mai intră într-o zonă restricționată, da?

— O să fie în nord. Departe de orice incendiu, am zis.

Cât am escortat-o pe coridorul lung, până la Tyler, Ellison a rămas tăcută. El nu se mișcase, era în aceeași poziție în care îl lăsasem. Când ușa s-a închis în urma noastră, a ridicat ochii.

— Of, slavă cerului, a zis și s-a ridicat în picioare să o ia pe Ellison în brațe.

Era greu de imaginat sentimentul care mă încerca, știind-o pe Darby într-o situație din care nu aveam nicio putere să o scap. Pentru

Luptele tăgui ca Tyler și ca mine, nu se întâmpla prea des să ducem o luptă pe care nu o puteam câștiga, dar niciun fel de talent și oricâți mușchi am fi avut nu ar fi putut să o scoată pe Ellison din celula de închisoare. Și indiferent cât aș fi încercat eu să o conving, nu puteam să o scot pe Chelsea mai repede din cochilia ei. Nu avea să aibă încredere în mine decât atunci când va fi pregătită și habar nu aveam când se va întâmpla asta... dacă se va întâmpla vreodată. Răbdarea, dragostea și un dram de noroc erau singurele lucruri care ajutau în astfel de momente, iar mintea și inima mea se luptau: una voia să aștepte oricât era nevoie, cealaltă dorea mai mult.

Tyler a sărutat-o pe tâmplă, apoi a îndepărtat-o puțin de lângă el. Ellison a tresărit.

– Ce dracu' a fost în capul tău, Ellison? Adică... ce *mama dracului*, pe bune?

– Nu aici, am zis eu, deschizând ușa spre hol.

Am ieșit pe coridor și apoi afară din clădire. Am deschis portiera din spate a Audi-ului și Ellison a urcat, urmată de Tyler. Odată închisă la loc, răcnetele lui Tyler s-au estompat, dar m-au izbit în față când am deschis portiera mea. Am închis-o repede și am dat în marșarier, înainte ca Tyler să atragă atenția cuiva.

– Îmi pare foarte, foarte rău, a zis Ellison. A fost o tâmpenie imensă. Nu m-am gândit.

– Așa tinde să se întâmple când ești beată, a izbucnit Tyler.

– N-am băut decât două pahare, a zis Ellison.

– Chiar ai de gând să mă minți? După ce am tras o mie de sfori ca să te scap din închisoare?

– Nu... mint, a răspuns Ellison, lăsându-se în jos pe banchetă.

– Uau! Bine, atunci, a spus Tyler, privind în față.

Mușchii maxilarului îi zvâcneau, iar dinții îi erau încleștați.

– Tehnic vorbind, am zis, eu sunt cel care a tras toate sforile.

Ellison nu era fericită.

— Cum l-ai convins s-o facă?

— Nu mă întreba cum, Ellie. Spune doar mulțumesc.

— Cui? FBI-ului? Vreau să știu. Tu ce interes ai, agent Trexler?

— Nu mai sunt agent, am zis.

— Ce? s-a mirat Ellie.

— Vorbește serios, a zis Tyler, dând din cap. Nu mai lucrează pentru Biroul Federal. Se pare că șeful lui e un adevărat căcănar.

Am râs, dorindu-mi să-i fi putut spune că fostul meu șef era fundul tele lui mai mare.

— Atunci, ce sfori a tras? a întrebat Ellison.

Era o fată isteață, trebuia să recunosc.

— A făcut-o și gata, Ellie, a zis Tyler și a oftat.

— *De ce?* a insistat ea. Tyler, ce-ai făcut, în schimb?

Și nici nu ceda. Ar fi fost un agent bun.

— Este vorba despre ceva ce *nu* o să faceți, am zis.

— Cu toții, a adăugat Tyler.

Ellison și-a încrucișat brațele în față și m-a săgetat cu privirea prin oglinda retrovizoare.

— Despre ce vorbiți? Ce vreți să spuneți?

— Darby, am zis, simplu.

— *Darby?* a făcut Ellison, încrețindu-și nasul. Ea crede că ești pompier, știi?

Mușchii mi s-au încordat. Nu mă gândisem că Ellison putea să-și fi dat drumul la gură în fața lui Darby, cât a fost beată. Se putea să fie deja prea târziu.

— Știu. Tu i-ai spus altceva?

— Nu.

Umerii mi s-au relaxat.

— Bun, a zis Tyler. Trebuie să avem grijă să rămână la fel. Asta a fost înțelegerea.

— Să-l lăsăm pe Trex să o mintă pe Darby? a zis. Ea cine e?

– Doar o fată, am spus.

Îmi simțeam cuvintele amare pe limbă.

– Dar dacă mă deconspiri, te întorci în celulă.

Ellison s-a lăsat pe spate, bosumflată.

– N-ai de gând să-i faci vreun rău, nu?

Mi-am încruntat și gândul mi-a întors stomacul pe dos.

– Tocmai asta e chestia, Ellison. Ești de acord sau nu?

Fata s-a uitat la Tyler.

– Tu ai încredere în el? l-a întrebat.

– Te-a scos din închisoare, nu? a spus Tyler.

Era la fel de nerăbdător ca și mine.

– Nu o anchetezi? a întrebat Ellison.

– Nu.

– Foarte bine, s-a răstit Ellison. Ești pompier.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, iar sentimentul victoriei mi-a ispitea să deschid geamul portierei lui Fancy și să-i încerc boxele.

– Mulțumesc.

Capitolul șaisprezece

Darby

Desenul de pe carnețelul pe care-l recuperasem din coșul de gunoi începea să semene cu o pădure în flăcări, dar o făcusem frumoasă. Un trandafir singur înflorea în luminișul negru pe care focul îl lăsase în urmă. *Trebuie să profiți întotdeauna cât poți*, m-am gândit. Nu e vorba că ar fi fost ceva rău în asta, dar un rahat n-ar trebui să fie numit trandafir. Trex era un trandafir. Spre deosebire de Shawn, Trex nu arătase că ar fi avut și o altă față. Era bun, atent și părea hotărât să rămână lângă mine. Din când în când, mă năpădeau gânduri negre, dar le alungam de fiecare dată, oricât de des era nevoie. Trex mă făcea fericită și meritam să fiu fericită. Gata cu *ar trebui să* sau *n-ar trebui să*. Oricum, acelea erau regulile altcuiva. Nu ale mele.

M-am oprit din desenat când Trex a intrat în hol, la doar câțiva pași în urma lui Ellison și Tyler. Ellison era murdară pe față și sub

unul din ochi avea o tăietură sângerie. Era descumpănită și rușinată. Îi umbrea privirea. Nici Tyler nu arăta mai bine. Era încă îmbrăcat cu salopeta galbenă și în mâna murdară își ținea casca albă. Părea neajutorat și înfrânt. Primul meu gând a fost că fuseseră implicați într-o bătaie, dar știam că Tyler nu era genul. În plus, atunci ar fi avut și el vânătăi. Rușinea de pe fața lui Tyler era din pricina faptului că Ellison întrecuse măsura și intrase într-o zonă unde el nu o putea ajunge.

Trex nu părea să bage de seamă acest lucru.

— Bună, a zis el.

— Stavros zicea că i-a auzit pe pompieri spunând că Ellie a fost arestată. E adevărat?

Trex s-a uitat după Tyler și Ellie, care intrau în lift.

— Am auzit și eu. Iar te-a pus Stavros să faci o tură dublă? m-a întrebat, deloc fericit.

— Tilde are 71 de ani, Trex. Și în ultima vreme nu s-a simțit deloc bine. Sunt îngrijorată pentru ea.

— Nu e bine pentru copil dacă stai așa de mult în picioare.

I-am zâmbit.

— De la o vreme mă simt chiar foarte bine.

— Uau, a exclamat Trex, după ce ochii i-au căzut pe ce desenasem.

— Ei, termină!

— Vorbesc serios. Ești foarte bună.

— Ellison e OK? l-am întrebat, făcând semn spre holul gol din fața lifturilor.

Trex s-a uitat în direcția pe care i-o arătasem.

— Nu știu. O să văd ce pot să aflu.

Am înclinat din cap și l-am urmărit cu privirea, în timp ce Trex intra în sala aflată imediat lângă holul hotelului, pe care superiorii de la Departamentul pentru Silvicultură și-o adjudecaseră drept centru de comandă.

Tyler a trecut pe lângă mine, singur, cu ochii în pământ, și nu i-a ridicat decât după ce a ieșit pe ușile glisante. A prins un loc, alături de un mic grup, într-o mașină interdepartamentală, și camioneta a ieșit din parcare. Ellison s-a apropiat de mine câteva minute mai târziu, cu geanta în mână. Scăpasem markerul, m-am aplecat să-l iau și apoi m-am ridicat.

— Ellie? Ești OK?

— Mda, a zis, cu o voce care arăta că era gata să izbucnească în plâns. Trebuie să plec.

Și-a pus cartela-cheie pe tejghea.

— Am dat-o-n bară. Mă trimit acasă.

— Cum ai dat-o-n bară? am zis, clătinând din cap. Pentru că ai băut?

Știam exact ce făcuse, doar că fără detalii. Speram să mi le spună ea.

— E o întreagă poveste. Trex poate să-ți explice.

Răspunsul ei m-a luat prin surprindere. M-am uitat spre sala de ședințe.

— Oricum… dacă te mai întorci… să nu cumva să nu treci pe aici.

Ellison mi-a zâmbit, cu un aer obosit, dar recunoscătoare.

— Așa o să fac.

Un bărbat mai în vârstă, cu un costum ponosit, o aștepta afară, într-o mașină. I-am făcut cu mâna lui Ellison, dar se întorsese cu spatele înainte să mă vadă.

Ușa de sticlă a sălii de ședințe s-a deschis și Trex a apărut în cadrul ei. Îmi zâmbea și atunci i-am observat ghetele militare. Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, doar ochelarii aveau lentile galbene. Avea cel puțin un 1,89 înălțime și pășea semeț, ca și cum era invincibil, ca și cum era stăpânul lumii, pentru că supraviețuise. Soldații au un mers anume, diferit de al pompierilor sau al polițiștilor, și el îl exersase vreme îndelungată.

— Au găsit-o rătăcind printr-o zonă interzisă. A
văn. Ce-i cu privirea asta? a întrebat Trex, ridicând din
au devenit o linie continuă.

— Nimic, am zis și am lăsat ochii în pământ; ne
voiam să știu.

— Spune-mi, a insistat.

Am clătinat din cap.

— Nimic.

Trex s-a încruntat.

— Credeam că ne-am înțeles să vorbim fără ocoliș

— Ne-am înțeles că e-n ordine să avem secrete, dar să nu

Cele două cute dintre sprâncene i s-au adâncit.

— Ce dracu' s-a întâmplat în cele trei minute de când am

de lângă tine?

— Bine. De ce ești îmbrăcat ca un soldat?

Trex și-a privit hainele, luat prin surprindere de întrebare

— Ce?

— Și pășești exact ca unul. Ești militar? Pentru că știi ce

mente am față de...

— OK, a zis, privind înapoi, peste umăr. Asta e o discuție

nală, pe care trebuie s-o purtăm altă dată.

— Am fost singuri de nenumărate ori.

Trex a închis ochii strâns și s-a frecat la ceafă.

— Se poate să o facem altă dată? Am avut o zi grea.

— Cred că da, am zis, mijind ochii.

— Mulțumesc, a zis, m-a sărutat în colțul gurii și s-a îndreptat grăbit spre ușa care dădea către casa scării.

Stavros s-a apropiat de biroul recepției. Așteptase ca Trex să plece.

— Îți mulțumesc pentru că ai înlocuit-o pe Tilde. Mâine face Maya tura de la 3 după-amiază la 11 noaptea. Cât de curând o să angajez pe cineva pentru schimbul de noapte.

— Poftim? Păi, schimbul de noapte e al meu.

— Tilde nu mai vine. O să te promovez pe tine. Asta dacă nu preferi nopțile, pur și simplu, pentru că atunci te las pe tine pe tura de noapte.

— Ce face Tilde?

— Are mai multe consulturi de făcut în următoarele câteva săptămâni. Doctorul ei i-a făcut o serie de analize. Nu e bine.

— Are pneumonie?

— Cancer la plămâni. Gradul patru.

Mi-am dus mâna la gură.

— Stavros, nu!

M-a bătut ușor pe umăr.

— Fumează un pachet și jumătate pe zi, de la paișpe ani. Nu e de mirare.

Am lăsat mâna jos de la gură.

— E trist, oricum. Tu ești trist, oricum. E bunica ta.

— Sigur că sunt trist, a zis, făcând un pas spre bar, dar apoi s-a întors spre mine. Îți mulțumesc că te-ai oferit să acoperi și turele ei. Promit că o să angajez pe cineva curând. Vrei să rămâi pe tura de noapte?

— Da, e-n ordine. Nu mă deranjează. Dar pot să-i fac eu instructajul persoanei pe care o angajezi pentru tura de la 3 după-amiază la 11 noaptea.

Stavros mi-a zâmbit, dar avea privirea ostenită.

— Ești cu adevărat un înger. OK, o să-i păstrez și pe ceilalți așa cum erau. Ander pe tura de zi și Maya în weekenduri și când e nevoie. E bine?

— Da. Da, cum îți convine ție.

— Probabil că o să tot lipsesc, în viitorul apropiat. Știi vreun barman bun?

— O să mă interesez, am zis.

Stavros a măturat holul cu privirea, apoi și-a scos telefonul din buzunar și a sunat la un număr.

Umerii mi s-au prăbușit. Tilde lipsise, când și când, din cauza bolii, încă din prima mea zi aici. Habar nu am avut că era cancer. Asta m-a făcut și mai hotărâtă să țin afacerea în ordine pentru Stavros. Eram cea mai matură angajată din zona holului. Ander și Manya ar fi putut să conducă treburile când lipsea el.

Trex nu a mai revenit în hol decât aproape de ora cinei. În echipament de sport, l-a traversat, evitând deliberat să se uite în ochii mei, și a ieșit grăbit. S-a întors o oră mai târziu, cu trei vizibile semicercuri de sudoare pe tricou, pe piept și la subraț, și o dungă care-i cobora pe spate.

— Bună, a zis, agitat. Ți-am luat ruladă cu carne.

Mi-a întins o cutie de polistiren expandat și o pungă transparentă cu tacâmuri de plastic în ea.

— Mulțumesc, am zis și am deschis cutia.

Stavros venea spre noi de la bar și mi-a surprins privirea.

— Darby, de ce nu iei o pauză? Te înlocuiesc eu până mănânci, a zis el.

— Dar, am dat eu să zic, holul e plin de pompieri și...

— Mă descurc eu cu holul și barul pentru o oră. Du-te, a spus, făcând un semn repezit din cap, spre camera mea.

— O oră?

— Da, du-te.

M-a ușuit, fluturând din mână.

— Bine, bine, am zis și am luat și cutia cu mine.

M-am oprit, pentru că am văzut că Trex rămăsese în continuare la recepție.

— Ce faci, vii?

— Sunt invitat?

— Da, am zis încruntată. De ce să nu fii?

Trex m-a urmat spre camera mea și a așteptat liniștit cât am deschis ușa cu cardul, ca să intrăm. M-am așezat la masă și am desfăcut cutia, am scos furculița și cuțitul din pungă și m-am apucat să mănânc.

— Doamne, ce bună e! am zis închizând ochii.

— Trebuia să fi plecat mai repede de la sală, a zis el, fâțâindu-se încoace și încolo. Nu trebuia să te fac să aștepți așa de mult.

— Trex, nu e sarcina ta să mă hrănești.

— Țin la tine. Mult. Asta înseamnă că trebuie și să te hrănesc, iar în seara asta n-am prea făcut mare brânză.

Am mai tăiat încă o bucată de ruladă și am amestecat-o cu piureul de cartofi.

— Am avut un sandvici în frigiderul din spate. Aveam de gând să-l mănânc când aș fi avut o clipă liberă. Totuși, nu e la fel de bun ca asta. Îți mulțumesc.

— Ai nevoie de mai mult decât un sandvici cu unt de arahide și jeleu. În weekendul ăsta trebuie să ajungem la băcănie.

S-a uitat la ceas. Trăgea de timp, dar în același timp era și grăbit.

— Fratele meu obișnuia să facă asta, i-am zis. Să se antreneze atunci când era supărat. Uneori, după antrenament nici nu mai era în stare să-și folosească brațele sau să stea în picioare, pentru că era epuizat. Dar... de ce ești așa de supărat? Pe mine?

Trex s-a oprit, s-a așezat pe pat și și-a strecurat degetele printre ale mele.

— Nu, nu sunt supărat pe tine.

— Atunci, ce e?

— N-am făcut decât să încerc să-mi lămuresc niște lucruri.

— Ca de exemplu cum este să fii cu o fată însărcinată?

A chicotit o dată și crisparea i-a dispărut.

— Nu, partea asta e ușoară. Ce încerc eu să evit e partea în care o pierd.

— De ce m-ai pierde? E așa de rău ce ai să-mi spui? l-am întrebat, simțind cum îmi piere pofta de mâncare.

Iar s-a ridicat, iar a pornit încoace și-ncolo. Ochii mei îl urmăreau cum își ținea degetele împletite deasupra capului și clipea des. Nu-l mai văzusem niciodată așa de agitat.

— Nu e vorba despre ce am de spus. E despre ce nu pot să spun. Așa că o să-ți spun tot restul și…

S-a uitat la ceasul de la mână.

— …am 45 de minute ca s-o fac. Dar tu ar trebui să mănânci cât timp vorbesc eu. De acord?

Am dat din cap că da.

Inspira profund, mergea până la măsuța și scaunul din colțul îndepărtat al camerei, apoi până la arcada micului hol de la intrare și iar înapoi.

Am luat o gură de mâncare, am mestecat și am înghițit, abia simțind ce gust avea. Apoi am mai luat încă una.

— Trex, l-am îmboldit eu, cu ochii în lacrimi. Ești însurat?

— Nu.

S-a oprit, dar nu s-a uitat la mine. S-a așezat, în schimb, la capătul patului, cu spatele la mine.

— Ander mi-a spus că ai zis că n-o să ieși niciodată cu militari, polițiști sau pompieri.

— Așa e, am confirmat eu.

Trex a oftat.

— N-am fost sincer cu tine, Darby. N-am încercat să te manipulez. Doar că aveam nevoie ca tu să ajungi să mă cunoști, mai întâi, înainte de a-ți spune adevărul. Pentru că nu pot să-ți spun tot adevărul și aveam nevoie ca tu să ai încredere în mine.

— Mă faci să am încredere în tine mințindu-mă?

— Am evitat să-ți spun.

— Omisiunea înseamnă minciună.

S-a întors spre mine și privirile ni s-au încrucișat, mi-a cântărit expresia de pe chip, pe urmă s-a uitat la cutia de polistiren. Am luat o înghițitură și Trex s-a întors iar cu fața la perete. Era adus de umeri, tricoul gri stătea întins peste mușchii de pe spate și dunga udă din mijlocul spatelui începea să dispară.

— Ai dreptate. Te-am mințit și-mi pare rău.

— Atunci, tu ce ești? am zis și am înghițit în sec. Militar sau polițist? Pentru că știu că nu ești pompier.

— FBI.

— Ești agent FBI? l-am întrebat, încercând să procesez ce spunea. Așa ai scos-o pe Ellie din pușcărie?

A tresărit.

— Te-ai prins, nu?

— Ți-ai folosit contactele din FBI ca s-o scoți de la pârnaie?

A încuviințat din cap și eu am zâmbit.

— Trex, a fost chiar cool din partea ta.

Încercam cu tot dinadinsul să fiu furioasă pe el, dar indiferent cât de tare încercam, nu reușeam. Îmi ascunsese lucruri și asta nu era în ordine, însă în afară de faptul că-mi ascunsese o parte din trecutul lui, pentru că crezuse că altfel m-ar fi pierdut, îmi dovedise, iar și iar, că era un om bun până în adâncul sufletului.

— Am părăsit Biroul Federal acum mai multe luni, am fost să-mi vizitez niște prieteni și, spre sfârșitul călătoriei, mi s-a oferit o slujbă nouă aici, în Colorado Springs. Așa că mi-am mutat tot calabalâcul pe care-l țineam într-un depozit din San Diego, într-un alt depozit, de-aici, și-mi caut o locuință.

— Slujba pe care ai primit-o…

— Nu e la Departamentul pentru Silvicultură sau la Departamentul pentru Agricultură.

— Chiar nu poți să-mi spui ce faci acum?

S-a tras mai aproape de mine și s-a așezat.

— Mă ocup de servicii private de pază. E tot ce pot să-ți spun. Mănâncă, Darby. Nu vreau să te îmbolnăvești.

— FBI, hm? am zis eu, luând un dumicat de piure.

Am ridicat din umăr.

— E oarecum impresionant. O parte din mine a știut, cel puțin întru câtva. Nu sunt proastă, să știi.

— Știu. N-am crezut niciodată că ești.

— N-ai crezut că sunt proastă, dar ai sperat că n-o să-mi dau seama?

— Aveam de gând să discut cu tine despre asta, dar ne simțeam așa de bine împreună! Nu știu cum a fost la tine, dar în cazul meu a fost ceva instantaneu. Nu voiam să-ți spun, ca tu să-mi dai papucii înainte de a avea o șansă, măcar.

— De ce nu poți să-mi spui ce faci acum?

— Nu pot să spun nimănui. E trecut în contractul pe care l-am semnat. Aș putea să-mi pierd serviciul și sunt oameni care depind de mine.

— Ai familie, deci?

— Ce? Nu. Adică… doar cei de care ți-am zis. Părinții mei și soră-mea, Hailey. Bunicii mei nu mai trăiesc. Am o mătușă și un unchi, în Dakota de Sud, dar nu i-am mai văzut de ani de zile. Nu am fost niciodată însurat. Nu am copii… deocamdată. Echipa mea e cea care depinde de mine.

Am luat încă o înghițitură și am mestecat, gândindu-mă la ce ar mai putea să-mi spună.

— Ai lovit vreodată o femeie?

A făcut o pauză lungă, iar eu simțeam cum mi se încordează mușchii umerilor.

— Trex?

— Am împușcat câteva, care au tras în mine. Nu sunt mândru de asta, dar n-am avut încotro.

— Ai împușcat o femeie?

A dat din cap, vădit rușinat, încercând să-și alunge din minte imaginea. Chipul i s-a întunecat.

— Darby, am ucis o grămadă de oameni. Prea mulți ca să-i mai numar.

I-am atins mâna.

— Atunci ai fost… ce? SWAT?

— Agent de teren.

Nu prea știam ce însemna asta, dar știam că Trex nu avea personalitatea tipică pe care eu jurasem să o evit.

— Darby?

Am ridicat ochii și i-am întâlnit privirea. Până în clipa aceea nu-mi dădusem seama că mă uitam fix.

— Îmi pare rău că nu am fost complet sincer cu tine.

— Într-un fel, mă bucur că n-ai făcut-o. Ai dreptate. Aș fi presupus că ești un nemernic megaloman, și acum n-am mai fi aici.

A surâs, ușurat.

— Mai ai și alte întrebări?

Am cântărit oferta, cu gândul la mai multe răspunsuri.

— În trecut, ai mai avut o iubită?

— Da, câteva. Singura adevărată s-a măritat cu cel mai bun prieten al meu.

A trebuit să-mi controlez surpriza. M-am simțit chiar puțin furioasă.

— Norocul meu, cred. De ce v-ați despărțit?

— Nu ea era aleasa. Am știut amândoi asta.

— De unde ai știut?

— Pentru că nu erai tu.

Am zâmbit din colțul gurii. Trex fusese întotdeauna fermecător, dar în ultima vreme nu rata nicio ocazie ca să mă facă să simt că eram

— V-ați certat?

— De câteva ori.

— Și cum v-ați rezolvat problemele?

A pufnit în râs.

— Ah! Chestia asta s-a transformat într-un interogatoriu, nu?

— Eviți întrebarea?

— De obicei, eu îmi ceream scuze.

— Pentru ce?

Surâsul abia schițat i-a dispărut de pe față.

— Pentru orice o scotea din sărite, ceea ce însemna destul de multe. Nu puteam s-o condamn. Probabil că era frustrant să fii cu un bărbat care e îndrăgostit de o femeie pe care nu a cunoscut-o.

Trex mă privea atent și eu am mai luat o înghițitură, crezând că asta era ce așteaptă.

— Ce faci acum e ilegal? l-am întrebat. Vinzi droguri sau ceva?

— Cum? Drace, nu, am un contract cu guvernul.

Am dat din cap.

— Te simți bine? m-a întrebat. Mă pricep destul de bine să citesc oamenii, a zis, și, în clipa asta, nu am nici cea mai mică idee.

— Sincer?

A înclinat din nou capul.

— Încerc să mă hotărăsc dacă pot să am încredere în tine.

Mi-a luat mâna între palmele lui, mi-a sărutat încheietura și a închis ochii.

— Știu. Știu că e ciudat că nu pot să-ți spun. Și îmi dau perfect seama ce demență e ca eu să-ți cer să mă ierți că te-am mințit și pe urmă să te rog să ai încredere în mine, în același timp. Dar nu am mai simțit așa ceva pentru nimeni.

S-a uitat în ochii mei.

— Teama îi poate împinge pe oameni să facă lucruri prostești și nimic nu mă sperie mai tare decât gândul că aș putea să te pierd.

Mi-am tras mâinile dintr-ale lui și am pus cutia de polistiren pe scaun.

— Ai terminat?

Trex a înghițit în sec.

— Ai terminat?

M-am ridicat în genunchi, pe pat, și am zis:

— Cât timp avem?

A clipit și s-a uitat la ceas.

— Avem 30 de minute.

— E bine și-așa, am zis, descheindu-mă la cămașă.

Mi-am scos-o și am zâmbit văzând neîncrederea și dorința pe fața lui Trex. Am aruncat cămașa pe scaun și m-am așezat în poală la el, cu picioarele încălecate peste ale lui.

A ridicat bărbia să mă privească. I-am luat obrajii în mâini și m-am aplecat să-l sărut, desfăcându-mi buzele ca să-i primesc limba înăuntru. Fără nicio pauză, și-a încolăcit brațele în jurul meu și m-a tras mai aproape, apăsându-și gura de a mea. Felul în care mă săruta era vindecător. Mi-a alungat vinovăția și stinghereala și durerea și le-a înlocuit cu încredere și bunătate și…

— Te iubesc, a zis.

Iubire.

— Știu că sună nebunește, a mai șoptit, cu buzele lipite de ale mele, dar de mult am știut că existai acolo, undeva. Trebuia doar să te găsesc.

Câteva secunde s-a așternut o tăcere stânjenitoare, în momentul acela, când ar fi trebuit să spun și eu la fel, dar n-am putut. Crezusem că-l iubeam pe Shawn, dar nu fusese așa. Trex merita ca eu să fiu sigură de sentimentele mele. În loc să repet ce spusese, l-am sărutat. Nu părea să-l deranjeze, și-a luat mâinile de pe mijlocul meu și mi-a cuprins pulpele, trăgându-mă și mai aproape. Îmi plimbam buzele pe gâtul lui, îi degustam pielea, până am ajuns la ureche. A gemut și i-am simțit penisul cum se umflă, lipit de coapsa mea. I-am luat

fața în mâini și l-am sărutat iar. Ne-am uitat o clipă unul la altul, cu respirațiile întretăiate.

— Te doresc, i-am șoptit, cu buzele peste buzele lui. Dar trebuie să fim atenți.

S-a potolit instantaneu și mâinile nu i-au mai părut așa de disperate.

— Ai dreptate. Ar trebui să așteptăm până... știm sigur.

Voia să spună că ar trebui să ne facem amândoi analizele, pentru boli și infecții. Eram bucuroasă că era de acord. Nu puteam să fiu neglijentă. Nu, atâta timp cât împărțeam trupul meu cu altcineva. Nu din nou. I-am luat încheietura mâinii, să văd cât era ceasul.

— Mai avem totuși 20 de minute.

Mi-am dus mâna la spate, cu ochii în ochii lui Trex, mi-am desfăcut sutienul și am lăsat în jos bretelele, până când a căzut pe saltea, între noi. Nu aveam cele mai sexy dessous-uri din lume, dar era imposibil să găsești un sutien cu cupă E care să fie sexy, dar să și susțină. În timpul sarcinii, măsura mea DD scăpase de sub control.

Trex și-a pus o mână pe spatele meu, pe cealaltă, la ceafă și m-a întins încet pe pat. Buzele lui mi-au atins pielea chiar sub claviculă și am suspinat. Era un loc destul de jos ca să nu fie văzut sau atins în nicio altă situație decât în intimitate, și asta a făcut sărutul cu atât mai excitant. Shawn nu dăduse niciodată atenție unor astfel de detalii și-mi dădeam seama că Trex savura privilegiul de a mă săruta exact în locul acela.

M-a dezbrăcat încet. Ne dădeam seama că minutele treceau repede, dar el se desfăta cu fiecare clipă. Când am ajuns complet goală, sub el, și-a plimbat degetele, de la claviculă în jos, trasând încet o linie delicată pornind dintre sâni și până la ombilic, apoi și-a băgat mâna între coapsele mele și mi-a mângâiat pielea fină. Degetele i se mișcau în cercuri mici, aplecat din când în când să mă sărute, dar cel mai mult a fost vorba de simpla bucurie de a-mi vedea expresia și felul în care fremătam și mă înfioram la atingerea lui. Am gemut și am

...ut și apoi am țipat. Trex mi-a acoperit gura cu a lui, în timp ce ...rmuram sub el.

Degetele sale s-au mișcat mai încet și Trex s-a oprit între picioarele ...ă, lăsându-și greutatea pe coate. El era tot îmbrăcat.

— Ai obrajii îmbujorați. Și părul e vraiște.

— Probabil că ar trebui să-l perii înainte să mă întorc la muncă.

...poate să mă îmbrac.

— Clar, să te îmbraci, a zis, făcând cu ochiul. Pompierii ăia ar lua ...dacă te duci acolo așa.

— Și tu?

A închis un ochi, meditând.

— Nu sunt sigur dacă aș plesni de mândrie sau aș muri de gelozie.

— Ai fi mândru de mine dacă mă plimb așa, în pielea goală? am întrebat, chicotind.

— Sunt mândru de tine, în general. Ești dură ca piatra, ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată și m-ai lăsat să fac asta.

Zicând, s-a aplecat să-mi sărute buzele.

— Sunt un bărbat foarte, foarte norocos și să nu te prefaci că nu știai deja asta.

I-am atins cu degetul arătător buzele, apoi bărbia.

— Eu sunt cea norocoasă.

S-a aplecat iar să mă sărute, mai încet de astă dată. Șoldurile lui se mișcau peste mine, încet, și el suspina. S-a ridicat repede și s-a dat jos din pat.

— Ar trebui să plec. Să te las să te pregătești. Ne vedem mai târziu?

— Da, am zis, ridicându-mă pe coate.

A dat scurt din cap și s-a dus la ușă.

— Super!

A deschis ușa doar cât să se poată strecura afară, apoi a dispărut.

M-am întins pe spate, cu corpul relaxat, acoperindu-mi gura cu mâna, cu inima plină, sperând ca Trex să fie exact așa cum părea.

Capitolul șaptesprezece

olul
rezece

Trex

Cearșaful încolăcit în jurul ei o acoperea de la talie în jos, dar spatele ă rămăsese gol. Stătea întinsă pe burtă, cu brațul stâng îndoit, palma în jos și degetul mare lipit de nasul perfect. Singura lumină venea din baie, unde ușa era crăpată doar atât cât să nu mă lase să mă împiedic de ceva și să o trezesc. Am încercat să memorez fiecare pistrui, fiecare curbură a trupului ei în poziția aceea, ochii ei închiși, colțul gurii ușor arcuit în sus, poate datorită unui vis frumos. Era a doua noapte pe care mi-o petreceam în camera ei și nu eram deloc nerăbdător să mă întorc să dorm la mine în cameră, în nopțile de duminică și până joi.

Chiar dacă ne petrecuserăm cea mai mare parte a timpului cât fuseserăm singuri aducându-i plăcere, eram hotărât să aștept până vom avea ocazia să ne facem analizele, înainte de a merge mai departe. Nu aveam destulă încredere în puterea voinței mele, ca să nu fie nimic

între noi. Programele noastre de lucru, aflate în contratimp, ajutau puțin, dar asta nu mă bucura.

Darby era liberă vinerea și sâmbăta, însă trebuia să facă ture duble, până când Stavros angaja pe cineva pentru schimbul de la 3 după-amiază la 11 noaptea, în locul Tildei. Erau singurele două zile în care ea nu se afla la lucru, iar eu veneam de la serviciu, dormeam sau plecam la muncă. Dacă nu era ocupată, stăteam cu ea în timpul cinei sau până seara târziu, câteva ore. L-am îmboldit pe Stavros de nu știu câte ori să angajeze pe cineva, cât mai repede cu putință.

Am ieșit furișându-mă pe coridor și m-am dus în hol.

— 'Neața, m-a salutat Stavros de la biroul recepției. E a doua oară la rând când vii dinspre coridor, și nu de la lift.

— Vezi-ți de treaba ta, i-am zis, în treacăt. Îți dau o săptămână să angajezi pe cineva și să o scoți pe Darby din turele duble.

— N-o să-și dea demisia.

— Nu, o s-o fur eu. Cred că am găsit o casă.

— Să nu îndrăznești! a strigat Stavros.

— O săptămână!

Am ieșit în fugă în parcare, grăbit pentru că stătusem prea mult timp întins lângă Darby, treaz, și apoi o privisem cum dormea, înainte să plec. Era încă întuneric, greierii și broaștele mai cântau. Nu uram nimic mai mult decât să o las singură în pat. Îmi era greu să plec la serviciu, să mă bucur de munca mea, deși echipa îmi făcea viața mai suportabilă.

Naomi a intrat pe locul ei de parcare, urmată de Harbinger și Kitsch. Chiar înainte de a ne decide să intrăm și să pontăm, a parcat și Martinez, urmat de Sloan.

— Ați întârziat, am strigat la cei doi.

— N-am întârziat! Mai avem încă 10 minute! mi-a răspuns Sloan.

— Asta înseamnă târziu! intervine Kitsch.

Am raportat intrarea în serviciu și apoi le-am distribuit sarcinile. Urma să verificăm din nou perimetrul. Întotdeauna, după weekend, mi se părea că dădeam peste niște chestii ciudate lângă o grămadă de bolovani, în apropiere de linia gardului. Existau zvonuri care mergeau de la ritualuri satanice desfășurate la baza muntelui, până la acțiuni ale unor bande. Găsisem iepuri dezmembrați și vetre de foc marcate de arsuri, care, nu se știe de ce, nu apăreau niciodată pe camerele de supraveghere. Astăzi însă nu era nimic. Harbinger și Kitsch făcuseră un pariu și speram să câștige Harbinger, care spusese că nu putea fi vreau decât de niște copii plictisiți. Naomi și cu mine ne-am dus jos, la Echo, să-i mai enervăm pe cei de la securitatea Deep Echo. Ajunseră la faza în care aprindeau lumina și declanșau sunetul de avertizare înainte să ajungem noi la ușă.

— Nu ești curios ce păzesc acolo, jos? a întrebat Naomi, pășind alături de mine spre popotă.

— Extratereștri, probabil.

Naomi a hohotit o dată, apoi s-a holbat la mine.

— Tu vorbești serios!

— Absolut!

— Mamăăă! Și eu care credeam că te cunosc…

Înainte de a merge la popotă, ne-am oprit la vestiar. Era ziua bucătăriei italiene și Naomi era din cale afară de încântată de opțiunea „Prepară-ți singur pastele". Imediat ce ne-am împins în ușa dublă batantă, de culoare portocalie, ne-a lovit în nări mirosul de oregano, busuioc și roșii și l-am inspirat amândoi, adânc. Zâmbetul lui Naomi era tot mai larg de fiecare dată când adăuga câte un ingredient la pastele ei.

Ne-am așezat și am așteptat să sosească și restul echipei. Martinez și Sloan au apărut și ei la ușă și abia dacă ne-au făcut semn, înainte de a se duce la coada de la bufetul cu paste.

— Ai zâmbit mult azi, zice Naomi. Să nu crezi că n-am observat. Merge bine treaba cu Darby?

— E puțin spus.

— Daaa?

— Noaptea trecută i-am spus că o iubesc. Nu mi-a răspuns la fel, dar nu-mi pasă. E perfectă, e exact așa cum mi-am imaginat că va fi.

Sloan și Martinez s-au așezat și ei, după care, imediat, au venit Harbinger și Kitsch.

— Deja? I-ai zis deja că o iubești? m-a întrebat Naomi strâmbându-se, după care s-a șters la gură cu șervețelul, l-a făcut ghem și l-a azvârlit pe masă. Imediat după ce i-ai spus adevărul, sper?

— Cea mai mare parte a adevărului, am lămurit-o eu. Știe că am fost agent federal.

— Uau! a făcut Harbinger. Și cum a primit știrea?

— Uluitor de bine, am zis. Îți spun eu, ea e aleasa.

Eram aproape singuri, în colțul cel mai îndepărtat al sălii mari, cu 12 șiruri de mese lungi, cu scaune care scârțâiau pe pardoseala de linoleum de fiecare dată când ne mișcam, cu ecou, ca să ne amintească de faptul că ne aflam adânc sub pământ. Murmurele stinse ale bărbaților și femeilor care lucrau la bucătărie erau singurele zgomote ce se luau la întrecere cu cel al furculițelor noastre în farfurii.

— Cum de nu o ia la fugă, țipând? a zis Martinez, rânjind.

— Ei, gata, gata, ajunge, a intervenit Kitsch.

— Nu te-am văzut niciodată așa, a spus Naomi. De zile întregi ești tot un zâmbet.

— Ce să zic? am spus, ridicând din umeri. Sunt îndrăgostit.

Cei din echipă au schimbat priviri, neștiind ce să mai spună. Nu puteam să-i condamn. Erau obișnuiți să mă vadă mohorât. Trebuie să fi fost bulversant să mă vadă zâmbind ca un idiot și vorbind despre iubire.

— De unde știi? m-a întrebat Sloan.

— Pentru că acum, când am găsit-o, nu mai vreau să știu ce
să fiu fără ea.
— Hei, a zis Martinez, care, în loc să-mi dea un ghiont, m-a luat
Ne bucurăm pentru tine, omule.
— Știu, îmi aduc aminte cum vorbeai despre ea acum câțiva ani, a
Când am fost dislocați ultima dată. E cool că ai cunoscut-o,
Știu că nu te refereai de fapt la Darby, dar acum simți că ai
această persoană unică, predestinată ție.
Au încuviințat toți cu un semn din cap și Sloan m-a bătut pe umăr.
— Perfectă sincronizare, acum, când ne așezăm și noi la locul

Ușa dublă s-a deschis și a apărut senatorul Bennett. Și-a slăbit
la cravată, sudoarea îi sclipea pe frunte. Cum ne aflam în sub-
nu aveam echipamente de aer condiționat, dar asta pentru că
era nevoie. Eram la o adâncime prea mare pentru ca soarele să
să încălzească aerul.

— Tocmai am aflat ce au găsit băieții acum câteva zile, când au
ificat perimetrul. De ce dracu' n-am fost informat?

M-am șters la gură cu un șervețel și m-am ridicat în poziție de

— Hm, îmi cer scuze, domnule. Nu faceți parte din lanțul de
comandă, domnule, și eu…

— Și la dracu' dacă nu fac parte! Eu conduc nenorocita asta de
anitate. Ar trebui să fiu primul care află dacă pe proprietate există
niște animale sacrificate.

S-a uitat la Naomi. Neliniștit.

Eu mi-am dres vocea și am zis:

— Îmi cer scuze, domnule. De atunci nu s-a întâmplat nimic ieșit
din comun. Credem că a fost vorba de un șobolan de laborator sau
poate că vreunul dintre aviatori a făcut o farsă.

— Sunteți siguri? a întrebat Bennett.

— Ce altceva să fie, domnule? a intervenit Naomi, privindu-l pe Bennett.

— Eu am venit aici să vă întreb acest lucru. Vreau să mi se raporteze imediat dacă apare orice altceva suspect.

Bennett a luat un șervețel de pe masă și și-a tamponat fruntea. S-a uitat urât la mine.

— Naomi, să-mi aduci un raport complet într-o oră.

— Nu există niciun raport, domnule, am zis eu, înainte ca Naomi să-i poată răspunde.

— Îmi pare rău, Trexler. Nu te-am auzit bine. Mi s-a părut că mi-ai completat un raport oficial despre activități suspecte în apropierea unei unități guvernamentale ultrasecrete, a zis senatorul Bennett. Când tu ești afurisitul de șef al securității! răcnește el.

— Generalul s-a exprimat foarte clar, am zis eu.

— Peter, de ce ești așa de agitat din cauza asta? Ce se petrece? l-a întrebat Naomi.

— Dacă răsuflă treaba asta, presa o să se năpustească pe noi ca vulturii.

— Pentru câteva animale moarte? a spus Naomi.

— În Colorado Springs există, de zeci de ani, o temere ascunsă legată de activitățile din jurul acestui munte. Știi că, acum 15 ani, au găsit o fată ucisă, la nici cinci kilometri de-aici? Încă mai apar informații despre ea, la știrile de la ora 6! Cum rahat pot eu să le explic elicopterelor de la știri zona unde e interzisă survolarea? E un adevărat coșmar cu ei.

Și-a îndreptat cravata și pe urmă a slăbit-o iar.

— Și așa e destul de rău cu incendiile. În fiecare zi trebuie să prevenim elicopterele de la știri.

— Domnule, muntele ăsta este un sediu NORAD, am zis. Este o zonă aeriană restricționată. Cu tot respectul, nu trebuie să explicăm niciun rahat.

Bennett și-a aranjat iar cravata și a plecat. S-a uitat înapoi, arătând spre ...ul lui Saunders, care stătea drepți, lângă ușă.

– Îmi place de el, a zis. Ai grijă să nu se miște de-aici.

– O să-i transmit generalului, domnule.

După ce și ultimul om l-a urmat pe senatorul Bennett, ne-am ...

– Doamne, Isuse, asta nu-i normal, a zis Harbinger. Sigur, nu ... să fie așa de crispat doar din cauza unor teorii ale conspirației, ... prea presă.

– E tânăr și a fost numit în comitetul unității pentru că taică-său ... cine este, a zis Naomi. Nu vrea să fie în lumina reflectoarelor. ... încă.

Toată lumea s-a uitat la ea.

– E doar o presupunere, a spus și a ridicat mâinile.

– Cum să nu? a tachinat-o Martinez.

Naomi a luat furculița și a înfipt-o la doar câțiva centimetri de ... lui Martinez. Bărbatul s-a holbat la furculiță, cu ochii cât cepele.

Sloan a chicotit.

– Nu te-ai învățat încă?

– Vorbeam de viața amoroasă a lui Trexler, nu a mea, a zis Naomi.

Eu m-am încruntat și ea a continuat, dându-mi un ghiont în braț.

– Of, ce naiba? Ți-ai pierdut simțul umorului de când te-ai mutat aici?

– Da' l-a avut vreodată? a întrebat Martinez.

– Noi când o s-o cunoaștem? a vrut să știe Sloan.

– Niciodată, am zis.

Au vociferat cu toții, dar Kitsch i-a redus rapid la tăcere.

– Nu i-am zis că sunt pușcaș marin. Nu trebuie să știe. Nu încă, ...le-am explicat eu.

Naomi s-a încruntat.

– O să-i spun. Dar mai întâi trebuie să ajungă să mă cunoască, să știe că nu sunt ca el.

— El fiind cine?

— Fostul ei iubit, Shawn. Un nenorocit. O bătea. Mi-a zis de mai multe ori că n-ar mai ieși cu un militar și nu...

Naomi mi-a tras una cu piciorul.

— Au! Ce rahat?!

— Trex, a izbucnit Naomi. Îi tot ascunzi chestii, iar ea n-o să accepte, pur și simplu, că tu nu poți să-i dai detalii despre serviciul tău. Și, dacă o să-și dea seama, devine o amenințare la adresa siguranței naționale.

Martinez a arătat spre Harbinger.

— Tu ce-i spui nevestei tale?

— Doar că am primit noi ordine, a spus Harbinger și a ridicat din umeri. Nu mă întreabă. Nu mai lipsesc de la meciurile de fotbal ale copiilor sau de la zilele lor de naștere... asta e tot ce o interesează.

— Vezi? a spus Sloan arătând spre Harbinger.

— Sloan, suntem încă la început. Nu vreau să stric totul doar ca să v-o prezint vouă, niște păcătoși.

— Păcătoși? Acum sunt eu jignit, a spus Kitsch, incapabil să-și păstreze mina serioasă.

Pe ușă a intrat un grup de halate albe, printre care și doctor Philpot și doctorița DuPont. Grupul s-a apropiat nerăbdător de bufetul cu paste. Din ce știam noi, cu toții își petrecuseră ultimele șase luni la Deep Echo. Erau palizi și obosiți, dar entuziasmați că se aventurează afară din incintă.

Doctorul Philpot își freca mâinile una de alta, în timp ce îi arăta bucătarului ingredientele alese, apoi a stat de vorbă cu un alt bărbat în halat alb de laborator, de două ori mai mare ca Philpot. Unul câte unul și-au luat tava și s-au așezat la masa din spatele meu.

Naomi îi urmărea cu privirea și, în același timp, își mânca porția de paste.

— Ce? a făcut, într-un final.

M-am întors și am văzut-o pe doctorița DuPont zâmbindu-i.

— Nu-i așa că e interesant? a început doctorița DuPont. Că sunt ... de mese în cantina asta și doctorul Cohen — primul dintre noi care a venit cu tava și s-a așezat — a ales să se așeze la masa de lângă a noastră? Oamenilor le este inerent frică de singurătate. Tânjim după apartenență, fie că ne dăm sau nu seama de asta.

— E sigur că nu s-a așezat aici pentru că mirosim noi frumos, a zis Sloan.

Echipa a chicotit, dar pe chipul doctoriței DuPont a rămas același zâmbet vag și strâmb.

— Păreți cam obosită, i-a spus Harbinger. Nu v-am văzut în ultimele câteva săptămâni. Unde ați fost?

— În Deep Echo, i-a răspuns Philpot, mâncându-și pastele din castron.

— Ați dormit acolo, jos? a întrebat și Naomi.

— Așa facem când e mult de lucru, a explicat doctorița DuPont.

— Nu o faceți totuși de bunăvoie, a bombănit doctorul înalt.

— Trex, ți-l prezint pe doctorul Andrew Cohen. El e biofizicianul nostru.

— Biofizician? s-a mirat Martinez. De ce dracu' e nevoie de un biofizician pe muntele ăsta? Presupun că și asta e secret, nu?

— Da, a răspuns doctorița DuPont.

Martinez a insistat:

— E vorba de vreun fel de experimente demente pe oameni, care au loc acolo, jos? Sau de extratereștri?

— Totul e secret, a repetat DuPont.

— Rahat pe băț, a intervenit Sloan, atrăgându-i atenția doctoriței Philpot.

— Să fii bucuros că nu știi, i-a replicat doctorul Philpot. Aici, în munte, necunoașterea este cu adevărat o binecuvântare.

— Voi sunteți informați cel puțin suficient, ca să decideți în cunoștință de cauză dacă vreți să lucrați sau nu pentru unitatea asta, a comentat Harbinger, deloc fericit.

— Nu, greșești, i-a răspuns doctorul Cohen. Aici cunoașterea anulează decizia.

— Ei, asta e al dracului de sinistru, a spus Martinez.

— Gata, am spus și m-am ridicat în picioare. Pauza s-a terminat, să ne întoarcem la sediul nostru.

Echipa m-a urmat afară din cantină, am traversat holul și am intrat în vestiarul nostru. M-am așezat pe bancheta din mijloc și i-am trimis lui Darby un mesaj care n-avea să ajungă niciodată la ea, pentru că Darby nu avea telefon.

— E așa de… straniu, a spus Naomi.

— Atunci vezi-ți de treaba ta, i-am zis.

— De ce nu-i iei un telefon? m-a întrebat Sloan. Fetelor le plac lucruri de astea, nu?

— Am întrebat-o. Îi place că nu are unul. Shawn o lua razna dacă ea nu-i răspundea după primul apel sau nu-i trimitea imediat înapoi mesaj. Nu pot să o condamn, dar acum… Trebuie să găsesc o modalitate ca să-i iau unul. Am în vedere o casă, cât de curând. Va fi mai ușor să conectez camere de supraveghere și un sistem de alarmă. Butoane de panică. E la trei kilometri de circa de poliție. Dacă aș putea să o aduc acolo, ar fi în siguranță tot timpul.

— Nu sunt sigură de chestia cu casa, dar poate că dacă ar ști că nu vrei să-i iei telefon decât ca să-i trimiți mesaje de dragoste, o să accepte, m-a tachinat Naomi.

Stația a început să-mi hârâie și din difuzor s-a auzit vocea lui Saunders.

— Trex, să te prezinți imediat la camera de control, cu echipa.

— Am înțeles, am spus, făcând semn echipei să se pună în mișcare.

Când am ajuns, Saunders stătea în fața intrării. Ne-a escortat până în capătul opus al camerei, unde erau monitoarele camerelor de supraveghere.

– Focul a ajuns la mai puțin de 20 de kilometri de Complex.

– Și ce dacă? Sistemele de irigare și departamentul de pompieri din Complex pot să-i facă față. Putem aduce înăuntru tot personalul și toate echipamentele, am zis. Ar trebui să începem.

– Vântul nu ne este favorabil și…

A arătat spre o porțiune aflată la câțiva kilometri de primul gard de împrejmuire.

– Există un mic grup de pompieri forestieri care se apropie tot mai mult de perimetrul nostru exterior. Au primit ordin să protejeze Complexul. Dar dacă se schimbă direcția vântului… băieții au încurcat-o.

– Azi acolo sunt cei de la Alpines în misiune. Au spus cumva, din întâmplare, dacă de ei e vorba?

– Nu, n-au zis, a explicat Saunders.

– Ar trebui să ne ducem noi acolo. Să supraveghem, poate chiar să ne pregătim pentru o evacuare rapidă, a spus Naomi.

– Nu sunteți antrenați pentru așa ceva, a intervenit Saunders.

– Aduceți satelitul deasupra zonei, am spus arătând spre monitor. Acum.

– Obiectivul vostru e să vă asigurați că oamenii și bunurile din Complexul acesta sunt în siguranță. Este singurul vostru obiectiv, a mai adăugat Saunders.

– Am stat cu toții în același hotel, timp de luni de zile. Ne sunt prieteni toți… și nu sunt doar civili, ci și funcționari ai statului, am zis, făcând un pas spre Saunders. Și protejează Complexul acesta. Asta îi face parte din obiectivul meu.

– Cu tot respectul, Trexler, nu sunt de acord.

– Mă doare-n cot dacă ești de acord sau nu.

Am trecut pe lângă echipa mea, spre ușă.

— Dați-i drumul de-aici, le-am zis.

Harbinger, Kitsch, Naomi, Sloan și Martinez m-au urmat și s-au oprit dincolo de ușa metalică a camerei de control.

— Naomi, du-te sus și obține aprobarea să dăm o mână de ajutor.

— Ce? Cum?

M-am încruntat, deloc fericit de propriul meu plan.

— De la Bennett.

A rămas cu gura căscată și obrajii i s-au aprins.

— Vrei să-i cer o favoare pentru care o să-i rămân datoare? Vorbești serios, fir-ar să fie? Trebuie să mai existe și altă soluție.

— Asta e calea cea mai rapidă. Du-te sus și nu accepta un refuz. Kitsch, ia-l pe Sloan și aduceți echipamentele. Martinez, ai grijă ca tot personalul să fie înăuntru. Pornește alarma. Harbinger, tu vii cu mine.

— Încotro? m-a întrebat Harbinger.

— La depozit, să găsim un vehicul. Dacă se schimbă direcția vântului, o să fie nevoie să-i scoatem rapid pe băieții ăia de acolo.

Tocmai ce ajunseserăm la jumătatea traseului spre depozit, pe coridorul Charlie, când alarma a început să sune. Harbinger și cu mine ne-am repezit la un Jeep și am sărit în el.

Un soldat de pază a venit în fugă spre noi.

— Domnule, generalul a dat ordin să blocăm depozitul. Îmi pare rău, dar...

— Trex, s-a auzit Naomi răcnind din walkie-talkie. Avem aprobare doar pentru evacuare. E tot ce am reușit.

— Toată lumea și-a securizat obiectivul? am întrebat. Să aud!

— Personalul e înăuntru, a răspuns Martinez.

— Ultimul echipament vine acum, a răcnit Sloan, cu vocea aco-perită de zgomotele aparatelor.

— Ne întâlnim la depozit, în cinci minute.

Pe drum spre depozit am trecut pe lângă echipa de pompieri a Complexului. Băieții stropeau perimetrul cu material ignifug-

verificau furtunurile și se asigurau că toți angajații sunt înăuntru. Am ajuns la ușa de metal a hangarului exact când paznicul a coborât. Jeepul abia dacă a reușit să se strecoare pe sub ea, apoi eu am sărit jos.

— Ce faci? l-am întrebat. Echipa de pompieri e încă acolo.

Arătând spre ușa care se închidea încet, am zis:

— Echipa mea are aprobarea senatorului Bennett să evacueze pompierii forestieri de pe munte.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu primesc ordine de la senatorul Bennett. Am ordin direct de la general, a zis soldatul.

Naomi, Martinez, Sloan și Kitsch au sosit și ei, gâfâind, dar însuflețiți. De prea mult timp nu făcuserăm decât să patrulăm pe coridoare. Acum eram toți pregătiți pentru acțiune adevărată.

— Au de gând să o deschidă la loc sau ce? a întrebat Martinez.

Când ușa a acoperit lumina soarelui, fața i s-a întunecat. Eu am clătinat din cap.

— Generalul a ordonat închiderea Complexului, am zis.

— Putem să strecurăm ATV-urile pe-acolo, a zis Naomi, arătând din cap spre o ușă mai mică.

— O închideți numai după ce plecăm? am zis uitându-mă la soldați.

Cel mai în vârstă din ei s-a gândit puțin, apoi a încuviințat.

— Încărcați totul! am răcnit, alergând spre colțul depozitului unde erau șiruri de ATV-uri.

Am înșfăcat cu toții căști, am ales câte un ATV, am turat motoarele și am ieșit pe ușa mai mică, trecând în vrie pe lângă pompierii Complexului și poarta, încă deschisă, pe care intrau. Ne-am lăsat stațiile deschise și am ieșit din Complex, îndreptându-ne pe terenul stâncos al masivului Cheyenne, spre zona unde echipa Alpines fusese observată ultima oară pe monitoarele din camera de control.

— Semnalați dacă vedeți ceva, le-am spus prin stație.

Am mers 10 minute, apoi 15, iar ATV-urile noastre ridicau destul praf cât să rivalizeze cu fumul. Norul întunecat care se lăsa peste pădurea Parcului Național din Munții Stâncoși devenea cu atât mai dens cu cât creșteam distanța dintre noi și Complex.

— Flăcări, în față și la dreapta! a zis Kitsch.

Am trecut pe lângă plopi tremurători și molizi argintii care stăteau neputincioși în calea focului. Ne-am oprit o secundă pe marginea unei râpe stâncoase, nu prea adânci, și ne-am uitat în zare. Incendiul era la mai puțin de 200 de metri depărtare și venea în viteză spre noi.

— Ce dracu'!? a exclamat Sloan.

Fumul se risipea chiar sub ochii noștri. Vântul tocmai își schimbase direcția.

— Zeke! a strigat Naomi, coborând de pe ATV.

Și-a scos casca și a căzut în genunchi, uitându-se la vale.

Am urmat-o și m-am oprit pe marginea stâncii, cu privirea în jos. Micul grup Alpines care se despărțise de restul echipei stătea la poalele povârnișului și pompierii se grăbeau să încropească un vinci pentru Fish, care stătea sprijinit de trunchiul răsucit al unui plop uriaș. Era rănit la un picior.

— Toată lumea e bine? am întrebat, privind spre ei.

Erau prinși ca-ntr-o capcană, iar unul dintre ei era rănit.

Taylor Maddox stătea lângă fratele lui geamăn, Tyler, și Zeke se uita în sus, confuz.

— Ce faceți aici? a întrebat Zeke, uitându-se când la Naomi, când la mine, când la restul echipei noastre.

— Ce contează? i-a răspuns Naomi, zâmbind, cu fața brăzdată de dâre de praf.

Zeke și Taylor aruncau priviri înapoi, spre flăcările care se apropiau.

— Aveți o funie? a întrebat Taylor. Fish și-a scrântit glezna. N-o să putem scăpa de foc aici.

— Norocul vostru, le-am zis, în timp ce Harbinger cobora o funie. Avem și transport motorizat. Atâția sunteți toți?

Tyler a încuviințat dând din cap.

— Dacă nu aveți loc, luați doar pe cine puteți. Noi o să încercăm să ocolim văIvătaia.

— Nu lăsăm pe nimeni în urmă. Hai să-l ridicăm pe Fish mai întâi. Haideți! am răcnit eu.

Pompierii au trecut imediat la treabă și au legat funia în jurul pieptului lui Fish. L-am tras întâi pe el sus, apoi au urcat și restul pompierilor Alpines, unul câte unul. Erau toți epuizați, dar și-au folosit ultima picătură de energie ca să se tragă în sus, unde stăteam noi. Le-am spus cuvinte de îmbărbătare, fiecăruia, în timp ce focul ardea tot mai aproape. Fumul începea să ne învăluie, exact când ultimul dintre pompieri, Taylor, ajunsese aproape la jumătatea funiei. Focul se târa pe sol și, nu după multă vreme, capătul funiei s-a aprins.

— Să-i dăm drumul! a strigat Tyler. Mai repede!

Taylor se trăgea cât putea de tare în mâini, dar flacăra urca mai repede decât el.

— N-o să reușească, a spus Zeke.

— Maddox, mișcă-ți fundul! răcnea și Tyler.

În timp ce focul urca pe funie și ajungea la tălpile lui Taylor, fratele lui i-a tras o palmă lui Zeke și acesta s-a aruncat pe burtă, peste margine. Apoi s-a întins cât a putut de mult ca să-l prindă pe Tyler de glezne și.. a reușit s-o facă la țanc.

— L-am prins! a strigat Tyler.

Ceilalți membri Alpines i s-au alăturat lui Zeke și i-au săltat pe amândoi frații Maddox peste margine.

Am dat un picior frânghiei și am lăsat-o să cadă înapoi, uitându-mă cum flacăra înghite ce mai rămăsese din ea.

Membrii Alpines erau acoperiți de cenușă, cu umerii încovoiați din cauza epuizării.

Taylor m-a privit, avea fruntea mânjită de praf.

— Să nu-i spui lui Falyn.

I-am arătat pe umărul meu emblema pe care scria Cheyenne Mountain Complex.

— Să nu-i spui lui Darby.

Taylor s-a urcat în spatele meu pe ATV, Zeke în spatele lui Naomi. Fish era cu Martinez, Runt și Smitty s-au înghesuit cu Kitsch, Tyler cu Sloan, iar Watts și Cat cu Harbinger. Fumul ne sufoca deja, până să ne retragem, și căldura care venea din spatele meu îmi amintea că trebuie să apăs pe accelerație până la capăt. Chiar și cu Fish rănit, Martinez nu a încetinit, făcând slalom printre copaci și săltând planat peste dâmburi, așa cum făceam și noi, sperând să nu ne ajungă din urmă flăcările.

— Mai repede! zicea Taylor, lovindu-mă cu palma peste cască.

Nu m-am obosit să-i explic că ATV-ul era făcut pentru patrularea perimetrului, nu ca să se ia la întrecere cu un incendiu. Apăsam pe accelerație la maximum. Singurul lucru pe care-l puteam face era să nu încetinesc.

Echipa de pompieri a Complexului nu mai era când am ajuns în dreptul gardului și, cu tot fumul, vedeam că ușile depozitului erau închise.

— Mergem mai departe? a întrebat Naomi, strigând peste vuietul flăcărilor.

Am dat aprobator din cap.

— Spre latura de sud-vest.

Sistemul cu aspersoare uriașe era declanșat și chiar în fața liniei gardului se ridicau aburi.

— Dă-i, dă-i, dă-i! am strigat eu.

Cu viteză maximă, am trecut prin zecile de litri de apă care inundau exteriorul Complexului, cu senzația că sunt călare pe o rachetă care traversa o furtună, iar pompierii își țineau toți capetele plecate, ca să nu fie ciuruiți de ploaia înțepătoare.

Eu și Scarcă, răniți până la sânge de crengile tăioase, plini de noroi, [illegible] cenușă, iarbă, pietriș și frunze, am încetinit și am oprit [illegible] intrarea în Complex. Parcarea era la doar câteva sute de metri [illegible]. Am prins cu coada ochiului o fulgerare și m-am întors. Am [illegible] cum focul se învolbura și devora totul în calea lui, dar se înde- [illegible] de Complex.

Am așteptat un moment, fără să ne vină să credem că nu mai [illegible] hăituiți.

Sloan și-a scos casca.

– Fir-ar să fie! De parcă blestemăția asta ar avea cap cu care să [illegible]ească.

– Și eu trebuie să-mi tot repet că nu are, a spus Zeke.

Fish a gemut, uitându-se la glezna umflată. Nu mai avea bocan- [illegible]. Smitty avea brațul ars.

– Trex către Saunders, am spus eu, cu capul aplecat la microfo- [illegible] stației radio. Răspunde, terminat!

– Aici Saunders, a răspuns el, apoi a repetat în stația care se tot întrerupea.

– Oamenii ăștia au nevoie de asistență medicală. Cere două ambulanțe să vină la primul punct de control… și sună la centrul [illegible] de comandă, să raportezi că băieții sunt în siguranță. Terminat!

– Am înțeles, terminat, a zis Saunders, apoi stația a amuțit iar.

Le-am făcut oamenilor mei semn din cap și ne-am continuat drumul pe ATV-uri, transportându-i la prima gheretă pe pompierii mirați, asudați și epuizați.

Taylor a sărit din ATV și mai întâi l-a controlat pe Fish, apoi a venit înapoi la mine și mi-a întins mâna.

I-am luat-o și i-am strâns-o de mai multe ori.

– Trex, ne-ai salvat, a zis Taylor.

Naomi l-a îmbrățișat pe Zeke, l-a apucat de obraji și i-a verificat tăieturile de pe față. Zeke a tresărit.

— Chiar trebuia să treci prin toate crengile copacilor care sunt între râpă și Complex? a întrebat-o.

— Da. N-ai observat că noi am ajuns primii înapoi?

— Ești așa de afurisit de ambițioasă! a comentat Zeke, zâmbind strâmb.

— Habar n-ai! a răspuns ea, făcându-i cu ochiul.

Ambulanțele i-au preluat pe pompieri și noi am rămas pe loc la punctul de control, până când au dispărut din vedere.

— Nomes, ce dracu' a fost asta? a întrebat-o Sloan.

— N-ai tu nicio treabă, a zis ea, apropiindu-se de ATV-ul ei.

Harbinger mi-a tras o palmă pe spate și a zis:

— Bine jucat, șefu'. A fost bine să salvăm vieți din nou.

— Uraaa, am zis și mi-am pus casca.

Capitolul optsprezece

Darby

— Arăți bine, i-am zis lui Tyler. Dar pari agitat.

— Ce părere ai? m-a întrebat arătându-mi o cutie mică, grena.

— Pot să mă uit?

A dat din cap și eu am deschis capacul, descoperind în cutie un mic inel de aur alb, cu un solitar rotund.

A ridicat din umeri și s-a strâmbat:

— Știi, taică-său e miliardar. Dar ei îi plac lucrurile simple, așa că m-am gândit...

— O să-l adore, i-am zis, zâmbind.

— Crezi? m-a întrebat, încă nesigur.

— Absolut!

A închis cutia privind într-o parte... în ochi i se citea durerea.

— Ellie a trecut prin multe necazuri. A fost plecată ceva vreme și ne-am despărțit în cei mai buni termeni, așa că nu sunt chiar sigur.

— Fă așa cum simți! am spus eu.

— Mulțumesc, Darby.

Am înclinat din cap și l-am bătut încurajator pe umăr.

— Acum du-te! Du-te, să nu întârzii. Ca să fii sigur că ești acolo când coboară din avion.

A plecat grăbit, fluturând încă o dată din mână în timp ce ieșea pe ușă.

M-am întors la biroul de cazare, am catalogat documente și am introdus în sistem apelurile de trezire. Trex avea să ajungă acasă peste patru ore. Aceasta era partea cea mai lungă a zilei și urma să mă bucur când mă puteam scula ca să-mi văd de cumpărături și să-l întâlnesc pe Trex, să stăm împreună câteva ore, înainte să intru în tură. El reprezenta cam toată viața mea din afara serviciului… Maya mă invitase de câteva ori să ies cu ea, însă programele noastre nu păreau să se sincronizeze.

A sunat telefonul și am răspuns.

— Hotel Colorado Springs, cu ce pot să vă ajut?

De la capătul firului nu se auzea nimic, dar nu era o linie moartă, ci părea că persoana de acolo așteaptă.

— Alo? Hotel Colorado Springs. Cu ce pot să vă ajut?

Tot nicio vorbă, dar auzeam mișcare. M-a trecut un fior pe șira spinării și m-a cuprins aceeași spaimă pe care o simțeam în Texas, când auzeam camioneta lui Shawn intrând pe alee. Am închis și am rămas holbându-mă la receptor. Aveam senzația că trecuse o viață de când nu mai simțisem groaza aceea, dar nu mi-a luat mult timp până mi-am revenit și am fost recunoscătoare că a trecut.

— Bună, a zis o voce pițigăiată, de pe partea cealaltă a recepției.

Am sărit ca arsă.

— Vai, Doamne! am zis și mi-am dus mâna la piept. Îmi cer scuze, nu te-am văzut intrând. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Femeia din fața mea avea tenul cu vreo patru nuanțe mai închis decât culoarea lui naturală, avea părul blond-spălăcit și buzele de un roz aprins, aproape sclipitor.

— Mă cheamă Jojo. Sunt fata nouă de la *MountainEar Magazine*. O s-o înlocuiesc pe Ellie.

— S-o înlocuiești? am zis, surprinsă. Te lasă să urci acolo?

— A, nu, mi-a răspuns, privind mulțumită prin holul hotelului. O să mă învârt pe aici, le iau interviuri pompierilor, fac niște fotografii cu ei, între ture. E ceva de povestit și aici.

— Înțeleg, am spus, dând clic pe mouse.

Avea rezervare. Probabil că o făcuse în cele câteva ore din zi când nu eram eu la recepție. O parte din mine simțea că trebuie să îi apăr poziția lui Ellie aici și era greu să nu o acuz pe Jojo.

— Am nevoie de un act de identitate și o carte de credit, te rog.

Jojo era gata să urce scările, îi dădusem o cameră cât mai departe de pompieri, când Stavros a dat fuga spre mine venind dinspre bar.

— Voiam să-ți spun când aveai o clipă liberă. Am niște vești formidabile. Am un interviu cu o fată, azi după-amiază, și sunt destul de sigur că va fi noua angajată.

— Da?

— Așa că pregătește-te să-i faci instructajul o săptămână și, după aia, te întorci la tura ta normală.

— Mulțumesc, i-am spus, ușurată.

— Și… uite…, a mai spus, întinzându-mi un plic.

— Ce e ăsta?

— Un bonus pentru orele suplimentare, pentru că te-ai spetit muncind și nu te-ai plâns.

L-am deschis și am văzut un teanc de bancnote. *Poftim?*

Stavros a plecat fără să mai adauge nimic, în timp ce eu frunzăream bancnotele de 20 de dolari. *Erau 500 de dolari!*

— Mulțumesc! am strigat în urma lui, încercând, fără succes, să-mi rețin lacrimile.

Am împăturit plicul și l-am îndesat cât am putut de adânc în fundul buzunarului, în timp ce făceam deja în minte liste cu lucrurile pe care să le cumpăr din banii aceia. Controlul prenatal, alimente, scutece, economii. Erau așa de multe lucruri pe care i-aș fi putut cheltui, încât îmi era greu să aleg. Viața începea să pară mai bună.

Mi-am pipăit burta.

— Ne descurcăm bine, Bobiță.

După ce a aranjat barul și a făcut formele de eliberare a camerelor pentru 20 de pompieri care plecau acasă două zile, ca să se relaxeze și să se odihnească, Stavros a revenit la mine însoțit de o brunetă înaltă.

— Darby, ea e Lane. O să lucreze în tura de la 3 după-amiază la 11 noaptea.

— Felicitări, i-am zis și am zâmbit.

În clipa aceea, Lane, cu părul ei castaniu, lung și strălucitor, talia mică și fundul bombat, cu buze pline și un bust perfect, cupa DD, a devenit cea mai bună prietenă a mea. Datorită ei o să am mai mult timp de petrecut cu Trex, mai mult timp să mă odihnesc și să am grijă de Bobiță. Chiar dacă prietena mea cea mai bună era frumoasă și părea un ghem de energie neastâmpărată, nu puteam să nu bag de seamă expresia ciudată de pe fața lui Stavros.

— Ce e?

— Să... nu te uiți la televizor, a spus.

Am aruncat o privire la dreapta mea, printre frunzele bambusului de plastic, și am văzut un grup de pompieri și de oficiali de la Departamentul pentru Silvicultură și Agricultură adunați în fața televizorului cu ecran plat. Cei mai mulți erau încruntați sau își țineau mâna la falcă.

— Sunt băieții noștri?

Stavros a dat de două ori din cap.

— Încearcă să devieze focul din direcția Complexului Cheyenne Mountain.

— De la ce?

— E o bază guvernamentală. Spun că e supusă riscului. Vântul nu le este favorabil.

M-am sprijinit de birou, pentru că mă clătinam. Zeke, Sugar, Maddox, Dalton… prea mulți ca să-i înșir pe toți.

— Vrei să-ți aduc un pahar cu apă? m-a întrebat Lane.

— E o idee bună, Lane, mulțumesc, a zis Stavros.

Fata a luat-o la fugă pe hol, până la bar, și Stavros a ocolit recepția și a venit să mă ia de braț.

— N-o s-o faci pe sudista cu mine, ca să ai nevoie de săruri pentru leșin, bine?

— N-am nimic, am zis.

— Ești albă ca varul, copilă!

— Știi cumva… știi dacă Trex e acolo, cu ei? m-a întrebat el.

— Nu știu. Lucrează cu ei? Nu mi-a zis niciodată.

Am ridicat din umăr, pentru că nu mai știam ce să spun.

— Nu ți-a zis niciodată? a întrebat Stavros.

Cum eu am clătinat din cap, a continuat:

— Ce ciudat, Darby!

— E politica firmei.

— A! a zis el, cu o sclipire în ochi, de parcă ar fi avut o revelație. Știam eu. M-a tras complet pe sfoară. Fac pariu că lucrează pe munte.

— Care munte?

— Pentru Complexul Cheyenne Mountain. E o bază guvernamentală ultrasecretă. Nici măcar nu putem să trecem cu mașina pe drumul ăla fără să fim arestați și luați în bătaia puștii. Așa se explică de ce nu poate să-ți spună ce face. Poate chiar *este* acolo.

Am strâmbat din nas.

— Teze? Nu. El e la pază privată.

— Ei, hai să fim serioși. Poate că e la paza lor. Sau s-ar putea să participe la un program secret. NORAD. Acolo e baza. Poate că pe el îl fac experimente. Nu strălucește cumva în întuneric?

I-am dat un ghiont cu cotul și mi-am dat ochii peste cap.

— Termină!

Apoi m-am făcut lividă. L-am ocolit împingându-l într-o parte și, făcându-mi loc printre oficiali, m-am dus să mă uit mai bine la ecranul televizorului. Nu era decât o reporteriță în studio, cu o fotografie veche într-un chenar, deasupra umărului ei drept.

— I-au arătat pe pompieri?

Lloyd, unul dintre oficiali, a clătinat din cap.

— Acolo, în munte, e baza NORAD. E o zonă cu interdicție de survol.

— Chiar și pentru elicopterele de pompieri?

— Așteaptă să primească aprobarea.

— Cum? am exclamat, căutând din priviri pe cineva care să mă lămurească.

Cu toții priveau intens la ecranul televizorului.

— E cineva de la... din munte, care-i ajută?

Lloyd abia dacă părea să bage de seamă că eram acolo.

— N-au spus.

Lane mi-a adus un pahar de plastic plin cu apă. Am luat o gură și i-am mulțumit, uitându-mă cum Stavros îi zâmbea, de parcă tocmai câștigase Premiul Nobel pentru pace.

— Te simți mai bine? m-a întrebat Lane.

— Da, apa mă ajută, am zis și m-am întors la recepție.

Stavros și Lane m-au urmat, supraveghindu-mă cât am băut apa, ca și cum erau responsabili pentru cantitatea care trebuia să-mi fie administrată.

— Când trebuie să naști? a zis Lane.

Am rămas cu gura căscată, în timp ce privirea îmi pendula de la ea la Stavros. Pentru că habar nu avea că fata are dreptate, el s-a ofensat în locul meu.

— Lane, Darby e subțirică. Ce te face să crezi că...?

Apoi mi-a observat expresia și vocea i-a urcat cu o octavă:

— Darby! Ești...?

Am tras aer în piept, gândindu-mă ce să spun.

— Aveam de gând să-ți zic, am izbucnit.

Stavros s-a strâmbat:

— Tot vomitatul, epuizarea... ești însărcinată?

L-am apucat de braț.

— Stavros, am nevoie de slujba asta!

Expresia lui de om jignit a devenit mai intensă, apoi s-a uitat urât la Lane.

— Vrei, te rog, să ne lași singuri?

— Sigur că da, a zis Lane, răsucindu-se pe călcâie și îndreptându-se țintă spre bar.

Stavros s-a întors către mine.

— Chiar crezi sincer că sunt genul de persoană care ar concedia o femeie însărcinată? Mai ales când știu în ce situație ești... sau, mă rog, puținul pe care-l știu...?

Umerii mi s-au prăbușit.

— Nu ești. Acum știu asta, dar n-am știut de la început și voiam să-ți demonstrez că merit să mă păstrezi și după concediul maternal. Aveam de gând să-ți spun. Doar că a fost așa de aglomerat aici și nu am găsit un moment cu adevărat potrivit.

Expresia lui s-a îmblânzit.

— Cred că mai mult mă enervează că nu mi-am dat seama.

S-a îndreptat de spate, enervat din nou, mijindu-și ochii.

— Și m-ai lăsat săptămâni întregi să te muncesc, femeie însărcinată, gata, gata să te omor, cu schimburi de șaișpe ore. Să-ți fie rușine!

M-am relaxat.

– Nu-i nicio problemă, serios. Aveam nevoie de bani.

– O s-o pregătesc eu pe Lane. Tu ieși din tură la ora 11.

– Nu! Pot s-o fac. Te rog! Chiar am nevoie de orele astea în plus.

Starros și-a coborât privirea spre burta mea, apoi m-a lăsat și s-a dus la bar. S-a aplecat dedesubt, a reapărut cu un taburet, pe care l-a adus și mi l-a pus în spatele biroului.

– Să-l folosești când nu te ocupi de oaspeți. Nu mai faci curățenie. Nu mai ridici nimic. Altfel, chiar că te *concediez*.

Am rămas pentru a doua oară cu gura căscată, dar am închis-o repede și m-am așezat pe taburet.

– Înțeles, să trăiți!

Starros s-a întors la bar și a trimis-o pe Lane la mine. Fata nu părea semne că i-ar fi părut prea rău, cum stătea așa, lângă mine, așteptând să o instruiesc.

– Începi chiar de acum? am întrebat-o.

– Da, a răspuns, plină de încredere.

– Cum... cum ți-ai dat seama?

Lane a clipit din genele lungi și dese, ascunzându-și ochii căprui-deschis.

– Sora mea e însărcinată. Are amețeli și-și pipăie burta întruna, exact ca tine. Dar ea e super grasă, așa că e mai ușor de observat. Are aceeași conformație ca bunica noastră paternă. Eu am conformația mamei și ea nu s-a îngrășat niciodată mai mult de patru kilograme. Tu mai ai încă. Crezi că o să te faci imensă? Ești din sud, nu? Fac pariu că te faci.

Lane nu era prietena mea cea mai bună.

– Habar n-am. Deocamdată am slăbit.

M-am uitat la mulțimea adunată în fața televizorului, încercând să apreciez situația după expresiile de pe fețele lor.

– Nu porți verighetă. Cine e tatăl copilului? m-a întrebat.

O clipă, am privit-o fix.

— Ca să cazezi un client, am zis, cu ochii la monitor, trebuie să fii atentă să te afli în directorul principal, pe urmă te duci cu mouse-ul pe butonul de check-in. Faci clic pe el și o să-ți apară o listă detaliată cu rezervările care încă nu au sosit. Le iei actul de identitate. Dacă au rezervare, faci doar clic pe numele lor, uite așa. Vezi rubricile bifate? Toate camerele sunt pentru nefumători, dar trebuie să ai grijă să fie corecte opțiunile, cum ar fi animalele de companie și tipul de pat. Noi avem apartamente, așa că nu există opțiunea asta. Ai grijă să-i cazezi întotdeauna pe bătrânii vulnerabili la parter... și... da, pe urmă faci clic pe caseta unde intră datele cardului și apoi o treci prin cititorul de card. Dacă acesta nu funcționează, probabil că nu ai dat clic pe caseta pentru card.

— Am înțeles, a spus Lane.

M-a urmărit, asimilând lucrurile mai încet decât mi-ar fi plăcut. Am ajutat-o să-i cazeze pe următorii patru oaspeți, toți fiind pompieri care reveneau după pauza de relaxare. Cu toții s-au dus direct la televizorul din hol.

— Scuză-mă, i-am spus lui Lane, după ce am terminat și cu ultimul oaspete.

M-am strecurat prin mulțime și m-am aplecat să iau telecomanda, pe care am îndreptat-o spre ecran. Am dat volumul mai tare.

O reporteriță stătea în apropierea unei zone împădurite, cu fumul în fundal și cu o pancartă pe care scria INTERZIS și era imprimată dedesubt stema Statelor Unite. „Departamentul pentru Silvicultură a raportat că echipa Alpines a scăpat ca prin minune, după ce au deviat incendiul de la Complexul Cheyenne Mountain, cu ajutorul Departamentului de Pompieri de la Cheyenne Mountain și cu echipa de pază a Complexului."

Am răsuflat ușurată și m-am agățat de persoana aflată cel mai aproape de mine.

— Of, slavă Domnului! Sunt OK.

Ușile de la intrare s-au deschis și un miros puternic de fum a
urat înaintea echipei Alpines. Erau toți acoperiți de cenușă și zâm-
. Pompierii din hol au izbucnit în aplauze și ovații, bătând palma
ecare membru Alpines când trecea spre bar.

– Bine, bine, striga Stavros. Toată lumea primește un rând de
bere la halbă din partea casei!

Tot holul a explodat în ovații și zeci de pompieri și oficialități s-au
ngrămădit în partea aceea de hol, lăsându-mă singură. Mă uitam
a ecranul televizorului, așteptând alte știri. Ceva nu era în regulă și
ituația nu-mi dădea voie să mă întorc la recepție, chiar dacă știam
ă Lane mă așteaptă.

Mirosul de fum și foc devenea mai intens.

– Salut, a zis o voce gravă, aspră, din spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe Trex. Avea fața roșie și transpirată
i, în afară de ochi, tot restul corpului îi era acoperit de funingine.

– Slavă cerului! am zis, luându-l în brațe.

L-am apucat de tricoul murdar cu pumnii încleștați și l-am tras
cât am putut mai aproape.

– Ți-a fost dor de mine? a chicotit Trex.

– Ai fost și tu la incendiul ăla, nu-i așa?

M-a îmbrățișat și și-a lipit obrazul de creștetul capului meu.

– Iartă-mă. Dar nu pot să-ți dau un răspuns, iar dacă ai ghicit e
periculos. Pfff... fir-ar să fie!

A făcut un pas în spate. Hainele lui îmi lăsaseră dâre de negreală
pe cămașa albă. Cu degetul mare mi-a șters obrazul, apoi a întins mâna
și a lăsat-o să-i cadă pe lângă trup.

– Am stricat și mai rău lucrurile.

– Nu-i nimic, am zis, uitându-mă în jos, la petele care atestau că
mă îmbrățișase. Te-ai întors devreme.

– S-a întâmplat să fiu aproape. Am dat o mână de ajutor. Ei,
ăăă... noi... am avut o... treabă.

Nu suportam să-l văd cum se chinuie să-mi spună ce putea, fără să mă mintă. Era admirabil și îl apreciam.

— O treabă, hm? Mă faci geloasă.

Mi-a surâs dulce.

— Mă bucur că toată lumea e bine, am zis.

— Trebuie să le recunosc australienilor meritul. Își cunosc meseria. Au știut la minut cât avem înainte ca focul să dev...

Trex s-a uitat peste umărul meu, cu o expresie pe care nu i-o mai văzusem până atunci.

— Darby, a zis Lane, aplecându-se spre mine.

Brusc adoptase limbajul corporal al unei fetițe, cu o timiditate pe care nu o avusese înainte.

— Mă scuzați că vă întrerup...

S-a uitat la Trex pentru mai puțin de o secundă, apoi și-a lins buzele...

— ...dar mai sunt o grămadă de lucruri de care nu sunt încă sigură.

— Bineînțeles. Vin într-o secundă.

Lane s-a îndepărtat, cu un mers săltat. Amândoi am urmărit-o cum se întoarce și ne mai aruncă un ultim zâmbet, peste umăr.

Trex s-a întors iar spre mine și mi-a observat imediat expresia. A înghițit în sec, stânjenit brusc.

— Ce-i?

— Nimic, am zis, clătinând din cap și clipind.

— Să nu-mi spui că ea e noua angajată, a zis, și culoarea i-a pierit din obraji.

Am ridicat din sprâncene. Gelozia nu era o emoție care să-mi fie familiară. Fusesem întotdeauna înconjurată de atenție și, pentru prima dată în viață, chiar voiam să fiu. Când bărbatul la care visasem a apărut în sfârșit, întâmplarea a făcut că în mine creștea un copil care era al altuia. Asta mă dezavantaja când trebuia să mă măsor cu cineva

Le Lane — o femeie peste medie ca frumusețe și care deja îi făcea pe unii pompierii din hol să caute un motiv pentru a-i vorbi. Dar, dacă voi să fiu cinstită, înainte de a fi însărcinată, cu doar câteva luni în urmă, nu mi-ar fi trecut prin cap să fiu geloasă pe ea.

— Care e problema? l-am întrebat, încrucișându-mi brațele. Te simți ispitit?

— Nu, la dracu'! a zis, strâmbând din nas.

A dat să întindă brațele spre mine, dar și-a privit mâinile murdare și și le-a încrucișat la piept.

— Vreau ca Stavros să angajeze pe cineva care să te ajute. Dar mă surprinde că a angajat-o pe ea. Înainte să vii tu aici, obișnuia să stea la bar. N-a venit aici pentru slujba asta. Vrea să pună mâna pe un pompier. Crede-mă, nu e o ispită.

Chipul i s-a mai relaxat.

— Ne vedem când scap de la serviciu, te scot în oraș, la cină, și o să te țin în brațe în timp ce ne uităm la un film, înainte să intri în tură. Singurul lucru care mă interesează este că în curând o să ai ceva mai mult timp liber.

— *Pfff*, am făcut și mi-am simțit obrajii arzând. Iartă-mă, dar gelozia nu e un sentiment cu care să fiu obișnuită.

— Ba nu, îmi place, a zis Trex, care zâmbea fără încetare. Nu te-am mai văzut niciodată geloasă până acum. E al naibii de drăguț. Iar acum știu că mă placi mai mult decât lași să se vadă.

Mi-am lipit buzele strâns, încercând să nu zâmbesc, și el m-a sărutat repede, făcând inutile toate eforturile mele.

— Te iubesc, a zis… — s-a uitat apoi precaut peste umăr înainte de a-și apleca fruntea spre burta mea — …și pe tine.

— Stavros știe, am zis.

— Poftim? a făcut surprins. De când?

— De-acum o jumătate de oră, i-am răspuns, strângând din umeri. Angajata nouă a dat pe goarnă.

Am întors ochii spre ea, mijiți, preț de două secunde, cât Lane nu l-a fixat pe Trex.

— Sunt convinsă că e un fel de clarvăzătoare malefică.

— De unde mă-sa a știut? Și Stavros ce-a zis? Probabil că îi-ai păstrat slujba.

— S-a înfuriat destul de tare pe mine că nu i-am spus. A pus un taburet în spatele biroului de la recepție. Ca să mă așez pe el când nu am clienți.

M-am uitat la Stavros și el mi-a făcut semn să stau jos.

— Foarte bine, a zis Trex, luându-se după mine spre recepție.

— Bună, i-a zis colega mea de muncă, surâzând larg și întinzându-i mâna. Lane.

— Trex, a răspuns el, cu o răceală pe care eu nu o sesizasem la el până atunci.

Se simțise dintotdeauna atras de mine. În primele cinci minute mă invitase în oraș. Lane nu-l interesa nici cât negru sub unghie, iar mie îmi era aproape imposibil să-mi ascund satisfacția. Am reușit, dar numai până când i-a întins și el mâna, iar când a vrut să și-o retragă, Lane i-a reținut-o pentru o miime de secundă.

Când Trex și-a tras mâna înapoi, mi-a înțeles suspiciunea de mai devreme. Revelația i-a provocat o scânteie în priviri, apoi mi-a făcut cu ochiul și a surâs.

— Te iubesc. Ne vedem la cină.

L-am prins de încheietura mâinii și m-am uitat la ceas.

— Doar peste câteva ore.

Mi-a dus mâna la buze și mi-a sărutat degetele, apoi mi-a dat drumul și s-a dus la lift.

Și eu, și Lane ne-am uitat după el, cu aceeași expresie pe față.

În sfârșit, Lane a oftat și a clătinat din cap, cu ochii coborâți la computer.

— Ce mai bărbat!

— Da, așa e.

— Știe de copil?

— Sigur că știe, m-am răstit eu.

— Întrebam și eu, a zis și a ridicat palmele în sus. Stavros nu știa, așa că nu eram sigură. Îi pare bine?

— Presupun că da, am zis și m-am așezat pe taburet. N-a luat-o la fugă când i-am spus.

— O să fie un bebeluș tare frumos, a spus Lane, cu ochii la holul pentru lifturi, acum gol, după care a devenit atentă la mine. Unde l-ai cunoscut?

Mi-a trebuit toată stăpânirea de sine ca să nu-i scot ochii ăia curioși, așa că am schimbat subiectul.

— Ești gata să trecem la procedura de check-out?

— Sigur, a zis Lane, zâmbind strâmb.

Capitolul nouăsprezece

– Nu, asta, am zis, corectând-o pe Lane.

– Ajungeam și acolo, mi-a răspuns ea enervată.

Lane nu învăța la fel de repede pe cât învățasem eu, și nu-i plăcea să fie corectată de față cu oaspeții. Era complicat să păstrez echilibrul între a o instrui corect și a o calma, ca să nu facă vreo mică criză de isterie la recepție. Avea să fie o tură lungă. Din nou.

– Mulțumesc, a zis Lane, cu un zâmbet fals, cu care ajunsesem să mă obișnuiesc. Ședere plăcută, domnule Bringham.

Lane s-a întors spre mine și surâsul i-a dispărut.

– Nu poți să mă lași câteva secunde, să mă lămuresc singură? De aia îmi ia așa de mult până învăț.

– Ba pot. Iartă-mă, am spus, zâmbindu-i și eu fals.

– Bun, a zis, întorcându-se.

M-am uitat la agitația bruscă iscată în sala de ședințe. Unii dintre pompieri observaseră și ei și se îndreptau într-acolo.

— Mă întorc într-o secundă, i-am zis lui Lane și am pornit spre bar.

— Se pare că e o problemă, a zis Stavros, cu ochii la ușa de sticlă a sălii de ședințe.

— Chiar că așa e, am spus.

Stavros a întors brusc capul spre mine, derutat o miime de secundă, înainte de a-și da seama că eu vorbeam despre Lane.

— Tot se mai poartă ca o ticăloasă?

— Tu ai spus-o, nu eu.

A redevenit atent la sala de ședințe.

— Îmi pare rău. Credeam că am fost norocos și de data asta. La tine pare ușor să fii frumoasă, deșteaptă și amabilă.

— Ooo, am făcut eu, împingându-mă ușor cu umărul în brațul lui.

— Ar trebui să stai jos, a zis.

Am luat scaunul cel mai apropiat. Stavros a privit încruntat la pompierii care plecau din sală.

— Nu e bine deloc, se pare.

Pompierii au început să dea imediat telefoane și apoi s-au dus în fața televizorului. Stavros a pus mâna pe telecomandă și a dat volumul mai tare.

— La Canal 7 au spus mai devreme că vântul s-a intensificat și au ars 120 de hectare doar în dimineața asta. Jarul e purtat de vânt și creează noi focare de incendiu până la 10 kilometri distanță. De-a lungul autostrăzii lumea e evacuată, inclusiv unele dintre cele mai vechi ferme din stat.

— Cei din echipa Alpines au fost mobilizați acum câteva ore, am spus.

Vocea îmi era puțin stridentă și aveam piele de găină pe tot corpul.

Barul s-a golit și holul a devenit deodată efervescent, plin de mișcare. S-au format două rânduri de oameni care intrau și ieșeau

...de ședințe. Telefoanele au început să sune și s-a iscat un ...ălmășeală a haosului, unde basul era zumzetul constant al ...elor.

...ie, a strigat Stavros, încercând să-i atragă atenția unuia dintre ...meni care treceau pe lângă ei. Toată lumea e bine?

...Câțiva băieți sunt dați dispăruți.

...Dispăruți? am zis, ridicându-mă în picioare. Care echipă?

...Echipa Alpines a fost despărțită de incendiu. Credem că un ...mic a fost izolat de restul, când au convers două focare. Au ...dat câteva minute ca să scape.

Mi-am dus mâna la gură. Stavros și-a petrecut brațul pe după al ...ei și m-a mângâiat pe mână.

– Când o să știm ceva sigur? am întrebat.

– Acum coordonăm acțiunea de căutare și salvare, a spus pom-...erul și s-a îndepărtat în grabă.

– Sunt bine cu toții, a spus Stavros, prefăcându-se încrezător. Pe măsură ce minutele treceau, se întărea senzația că era mai ...multă vorbărie și prea puțină acțiune, dar rămâneam convinsă, deși nu ...voiam, că acțiunea de salvare pe munte era în curs. M-am întors la ...speranța ca să-mi găsesc ceva de făcut care să mă țină ocupată, și am ...fost ușurată să-l văd pe Tyler intrând împreună cu Ellison. El s-a dus ...direct în sala de ședințe, împreună cu câțiva oficiali și câteva dintre ...echipele celelalte. Atunci am știut că fratele lui era unul dintre mem-...brii Alpines pe care-i căutau.

Ellie a venit la biroul de cazare.

— Ellie! am sperat că o să vii.

Mi-a zâmbit crispat, scotocind cu mâna prin poșetă.

— Am venit. Îmi trebuie o cameră, a zis, întinzându-mi cartea de identitate și cardul de credit.

S-a aplecat mai aproape și mi-a zis șoptit:

— Fă-mi o favoare!

— Sigur, am spus, zâmbind, verificând rubricile de bifat, în loc carea de a o caza cât mai repede cu putință.

— Cât o să stau aici, vreau să mă țin cât mai departe de Stavros.

Am ridicat privirea, să-i văd expresia de pe chip, încercând să descifrez ce voia să spună cu asta.

— Nu mai pun gura pe băutură.

— Ah. *Ah*. Mda, ultima dată a fost… rău.

Ellie a încuviințat din cap.

— Și nu a fost mai bine nici după aceea.

Am surprins cu coada ochiului o scânteiere și m-am întins peste tejghea, să-i iau mâna și să mă uit mai bine la inelul de pe degetul ei. Tyler o făcuse. O ceruse de soție și ea acceptase.

— Ce nebunie, nu poate să fie chiar rău! Felicitări!

— Mda, a zis Ellie, cu un surâs sincer cum nu mai văzusem la ea înainte.

— Pe bune, chiar că e frumos. Și nu-ți face griji, o să-i spun lui Stavros că nu mai bei alcool.

— Mulțumesc, a zis Ellison.

I-am codat două carduri-cheie și i le-am dat, urmărindu-i expresia în timp ce s-a uitat în plicul unde pusesem cardurile și apoi, de control, peste umăr, la logodnicul ei. Și-a rearanjat bareta genții în care avea aparatul de fotografiat și s-a îndreptat spre lifturi.

După doar câteva minute, echipele au ieșit în șir din sala de ședințe, inclusiv Tyler. A ieșit odată cu ceilalți, formând un număr pe telefon. Mi-am încolăcit trupul cu brațele, știind că își lua probabil la revedere de la Ellison. Se ducea să-și salveze fratele.

* * *

Soarele tocmai apunea când ușile holului s-au deschis și a apărut Trex. S-a oprit când a văzut-o pe Ellison, în picioare, lângă canapeaua

de unde urmărise știrile la televizorul cu ecran plat. Au schimbat câteva cuvinte, apoi Stavros i-a adus un suc.

Trex mi-a făcut cu ochiul, a întins mâna peste tejghea și și-a trecut degetul peste mâna mea, de la încheietură și până la vârful degetului mic.

— Echipa mea zice să stau cu ochii pe brigada de salvare.

Și-a verificat telefonul și apoi l-a pus deoparte.

L-am luat pe Trex de braț și l-am tras la câțiva metri mai departe.

— Ce vrei să spui cu „echipa ta"?

Pe un ton de scuză, mi-a explicat:

— Echipa mea a rămas în urmă, ca eu să pot veni aici să vă țin la curent, iar ei să poată ține sub control situația de pe munte. Asta e tot ce pot să-ți spun, Darby, îmi pare rău.

— Știu, am zis, scuturând din cap. Doar că... Zeke e încă acolo.

— Da. Dar ai încredere în mine, au scos echipamentele cele mai bune.

— Ești OK? l-am întrebat.

— Da. Da, iubire, n-am nimic. Tu cum te simți? Ai mâncat de seară?

Am rămas o clipă pe gânduri și Trex s-a încruntat.

— Cu toate câte s-au întâmplat, am uitat pur și simplu. Mă bucur doar că te-ai întors. M-am îngrijorat când n-ai apărut la ora obișnuită.

— Am sunat, a zis Trex, surprins, și s-a uitat spre recepție. Mi-a răspuns Lane. A spus că ești ocupată. I-am zis să-ți spună că o să întârzii.

M-am întors și am văzut-o pe Lane zâmbind spre Trex, dar zâmbetul i-a dispărut când și-a dat seama că a fost prinsă.

— Probabil că a uitat să-mi spună.

— Iubito, îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, a zis și m-a sărutat pe frunte. Trebuia să-mi dau seama că nu pot să am încredere în ea că o să-ți spună.

— Nu e vina ta, am spus, țintind-o pe Lane cu privirea.

Când m-am uitat din nou la Trex, am zâmbit:

— Rămâi?

— Da. Hai, vino să-ți găsim ceva de mâncare.

În timp ce ne băgam nasul prin frigiderul din spatele salonului pentru mic dejun, oficialitățile au anunțat o nouă întâlnire. Holul a rămas aproape gol timp de o jumătate de oră, așa că m-am așezat pe canapea și am lăsat-o pe Lane să rezolve lucrurile la recepție.

— Te simți mai bine? m-a întrebat Trex.

— Sunt bine. Au aflat ceva?

A coborât privirea.

— Uneori mi-aș dori să nu mă întrebi nimic, Darby. Mi-ar fi mult mai ușor.

— Iartă-mă. În mod normal n-aș face asta, dar Zeke e acolo. Trebuie să știu.

Și-a împletit degetele cu ale mele.

— De la ora 6 încoace, n-am mai avut niciun fel de comunicare radio cu grupul mai mic. La ultimul apel radio primit de la ei ne-au spus că-și instalau adăposturile anti-incendiu.

Ochii mi s-au umplut instantaneu de lacrimi și chipul mi s-a contorsionat. Am simțit că mă sufoc și, oricât m-am străduit să nu plâng, pe obraji îmi curgeau două șiruri de lacrimi.

— Cine e în grupul mai mic?

Ușa de la sala de ședințe s-a deschis și toată lumea înghesuită în spațiul acela strâmt s-a înșirat să-și facă loc să iasă, traversând holul ca să se îngrămădească în jurul televizorului.

Trex continua să vorbească în șoaptă.

— Să nu spui nimic. În momentul ăsta doar cei de rang superior o știu și mie mi-ar fi extrem de dificil să demonstrez cum de știu.

Mi-am dus la nas pumnul strâns și am dat din cap, așteptându-i răspunsul. Ellison stătea la câțiva metri distanță și nu voiam ca ea să mă vadă plângând.

— Taylor Maddox; australienii, Liam și Jack; Jew… și Zeke. Zeke cel mai distanțat. Ceilalți au dat fuga să-l avertizeze și apoi a trebuit să elibereze zona. E un teren accidentat și asta i-a încetinit. Ultima comunicare a fost…

A înghițit în sec și a continuat.

— A fost cumplit, Darby. Sper că sunt OK.

Mi-am lipit strâns buzele tremurânde, făcând semn din cap. Mi-am șters repede obrajii și ne-am apropiat de ceilalți, adunați în fața televizorului.

Pe ecran a apărut o reporteriță, cu un aer sumbru. Stătea în fața unor tufe inalte și copaci, care ardeau, și ținea microfonul cu ambele mâini.

— Nu nu nu nu nu, șopteam. Doamne, te rog, ferește-i de rele!

Ellison stătea lângă mine, pe canapea, acoperindu-și gura cu mâinile.

— Dă-l mai tare! a strigat cineva din spatele nostru.

Am scotocit după telecomandă și am apăsat pe butonul pentru volum până la maximum.

— Ultimul mesaj raportat de echipa din Estes Park a avut loc la ora 6 în această seară, exact când cele două focare au convers. Echipa a raportat că-și instalează adăposturile anti-incendiu.

Ellison s-a ridicat în picioare, cu un aer pierdut. Am scos un șervețel din cutia de pe măsuță și i l-am întins. Și-a șters obrajii repede și și-a mai revenit.

— Sunt OK cu toții, a zis Lloyd, mângâind-o pe Ellison pe mână.

— Ellie!

O femeie cu un șorț legat la brâu a intrat în fugă în hol, cu o expresie speriată și privirea rătăcită. Ellison a strâns-o în brațe.

— Tocmai am aflat, a zis ea, gâfâind. Vești noi?

Ellison a clătinat din cap și și-a șters nasul cu șervețelul pe care i-l dădusem.

— Nimic, a zis. Am sosit abia după ora 7. Tyler a condus ca un apucat. E acolo, cu echipa care-i caută.

Chelneriţa a îmbrăţişat-o din nou.

Trex s-a aplecat spre urechea mea.

— Ea e Falyn, iubita lui Taylor.

Ellison şi Falyn stăteau pe canapea, cu ochii în lacrimi, ţinându-se una pe alta, susţinându-se reciproc.

În orele care s-au scurs, am avut grijă de ele ca să-mi ţin mintea ocupată, chiar dacă Trex şi Stavros îmi aruncau priviri sumbre. Hotelul era plin şi cea mai mare parte dintre cei care stăteau aici aşteptau în hol veşti, dar pe măsură ce noaptea trecea, vorbăria s-a transformat în şoapte şi telefoanele nu au mai sunat. Mulţimea din faţa televizorului s-a risipit, dar eu am rămas pe canapea, cu Ellison şi Falyn, pierzându-mi speranţa cu fiecare nouă informaţie primită de la Trex.

Acesta îşi lăsase la o parte telefonul; avea cearcăne la ochi.

— Ceva nou? a întrebat Ellison.

— Doar că nu s-a găsit niciun cadavru, a spus Trex.

Când Ellison, frustrată, şi-a acoperit faţa, Trex s-a aşezat lângă ea, pe braţul canapelei.

— Ellie, ăsta e un lucru foarte bun. Înseamnă că au găsit o cale de scăpare. Niciun cadavru înseamnă că s-au mişcat. Mişcarea înseamnă viaţă.

— Sper că ai dreptate, a spus ea, fără să-şi lase mâinile jos de pe faţă.

— Elicopterele sunt în aer, au reflectoare, dar fumul îngreunează vizibilitatea.

S-a uitat la mine şi ochii i s-au înviorat.

— Peste 10 minute o să-i sun din nou. Vă anunţ în clipa când aflu ceva.

M-a luat încet de braţ şi m-a dus cu el, şoptindu-mi la ureche:

– Echipa de salvare a lui Tyler se întoarce. Grupul mai mic nu
[illegible]. N-am vrut să fiu eu cel care le anunță pe Ellie și Falyn, dar…
[illegible]-e de bine. Eu o să mă întorc la serviciu în curând. O să încerc
[illegible] ajungem să facem și noi o căutare.
Am închis ochii și lacrimile îmi curgeau pe obraz.
– O să ieși și tu din tură nu peste mult. Ar trebui să te odihnești.
– Sunt bine, am zis, întorcându-mă spre ușile care tocmai se
deschideau.
O clipă, Falyn a sperat. O clipă, a crezut că bărbatul care intra e
[illegible] Maddox, dar era fratele lui geamăn, Tyler, care și-a scos casca,
[illegible] din cap până-n picioare de funingine, în timp ce două dâre
[illegible] îi brăzdau obrajii. Ellison a alergat la el, și-a aruncat brațele
[illegible] lui, plângând.
– Nu l-am găsit. Nu reușesc să-l găsesc, Ellie, a spus el, cu gla-
[illegible].
– Nu! a strigat Falyn.
Tyler s-a dus la ea și a tras-o spre el, s-o îmbrățișeze. I-a șoptit
[illegible] la ureche, ea a clătinat din cap și i s-au înmuiat genunchii. A
[illegible]-o Tyler, puternic și neclintit.
A venit și Stavros, cu o tavă plină de cafea, apă și un pahar cu
[illegible].
– Ghici pentru cine e laptele?
I-am zâmbit obosită și am luat paharul de pe tavă.
– Du-te! Odihnește-te! Fac eu bilanțul de dimineață.
– Ești sigur? l-am întrebat.
A dat din cap și a dus tava pe măsuța de cafea.
– N-ai dormit, i-am zis lui Trex, punându-i mâna pe braț.
[illegible]carcă măcar să atipești puțin înainte să pleci. Vino cu mine!
Trex s-a uitat cum Tyler o ajută pe Falyn să se așeze pe canapea,
apoi m-a luat de mână și m-a condus dincolo de recepție, pe coridor,
până în camera mea. Și-a desfăcut șireturile ghetelor, fără să spună

nimic, pe urmă și-a scos cămașa și pantalonii. M-am dezbrăcat și eu, mi-am pus pe mine o cămașă de noapte și l-am tras pe Trex de mână în pat. Ne-am cuibărit, îmbrățișați strâns. Capul mi se potrivea perfect sub bărbia lui și-i atingeam clavicula cu buzele.

Eram obosită, dar creierul continua să facă scenarii, și ferite, și catastrofale. M-am rugat, l-am implorat pe Dumnezeu, pe Iisus și Duhul Sfânt să-i ferească de rele. Apoi am decis să încep să-l mulțumesc pentru că l-a protejat pe el. Avea să o facă. Credeam asta. Indiferent cât de multe gânduri înspăimântătoare îmi treceau prin cap, în niciunul Zeke sau ceilalți nu erau morți. Răniți, poate. Câteva arsuri, dar mi-i imaginam înghesuiți unii în alții ca să se apere de frig, undeva, într-o peșteră, unde incendiul nu-i putea ajunge. Se îndreptau chiar acum spre tabăra pompierilor, murdari, obosiți, dar fericiți că erau în viață, cu toții sub aripa protectoare a lui Dumnezeu.

— Darby? a șoptit Trex. Te simți bine? Sunt îngrijorat de tot stresul ăsta la care ai fost supusă.

— Zeke e bine, știu asta.

M-a sărutat pe păr, lipindu-și pielea caldă de a mea. Chiar și cu aerul condiționat dat la maximum, pielea ne devenea sclipitoare de transpirație acolo unde ne atingeam, dar era acceptabil, pentru că puteam în sfârșit să fiu în brațele lui după atâtea ore în care stătuserăm departe unul de altul.

— Când e următoarea vizită la doctor?

— Luna viitoare.

— Ar fi ciudat dacă vreau să vin și eu?

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Vedem noi. Nu sunt sigură cum ar trebui să explic cine ești. O să presupună că tu ești tatăl.

— Și ce? Lasă-i să presupună. De ce ar trebui să știe cineva că nu e așa?

Am ridicat capul.

– Pentru că nu ne cunoaștem de destulă vreme.

– Nici asta nu trebuie să știe nimeni. Și se întâmplă mereu. Vărul ...Christopher, e rezultatul unei aventuri de o noapte. Mătușa mea ...Kate când avea 19 ani.

M-am încruntat.

– Asta propui să le spunem celorlalți? Că acest copil e produsul ...aventuri de o noapte?

– Nu spun că ar trebui să ne dăm peste cap ca să le spunem tutu-...că eu sunt tatăl. Spun doar că nu am nimic împotrivă să-i las să ...creadă ce vor. În felul ăsta, nu trebuie să explici nimic.

M-am lăsat la loc cu capul pe pernă și am oftat.

– Poate.

Tex era tăcut și asta m-a îndemnat să spun mai multe.

– Abia încep să mă adun. Nu e un lucru simplu de explicat. ...a luat mai mult decât i-am dat eu. Iar acum sunt aici.

M-am atins pe burtă.

– Cu mine.

– Și un copil... Sunt mamă.

Atunci am realizat și eu. Eram mama cuiva. Eram varză. Cum de ...les Dumnezeu să fie așa? Nu avea nicio logică.

– Acum știi că ești destul de tare să faci ceea ce trebuie făcut, ...chiar dacă e greu și înspăimântător. Ești neînfricată. Ai plecat de ...lângă un bărbat care a încercat să te facă proprietatea lui, în loc să te ...iubească. Sunt convins că fata care ai fost era minunată, dar eu m-am ...îndrăgostit de cea de acum. De cea ai cărei ochi devin tot mai plini ...de foc, pe zi ce trece.

– Mă faci să mă simt ca un supererou.

M-a strâns în brațe.

– Ești a mea. Și, ca să se știe, nu-mi pasă că ne-am cunoscut doar cu două luni în urmă. Dacă nu s-ar fi întâmplat tot ce s-a întâmplat și eu aș fi fost acela cu care ai fi conceput copilul acesta chiar în noaptea

când ne-am cunoscut, aș fi tot aici, exact așa, la fel de fericit să vă țin pe amândoi în brațe, așa cum sunt în clipa asta.

Am închis ochii, sperând că nu va observa lacrima ce mi se adu- nase în colțul ochiului și acum picura de pe vârful nasului.

— Nu sunt neînfricată. Din ziua în care am pășit afară din băiatul aceea, nu am avut practic timp să fac altceva decât să mă mențin pe linia de plutire. N-am avut vreme să mă gândesc serios la nimic. Doar la cât de înspăimântător este. Și mi-am plâns de milă. Mi-am imaginat cum ar fi să o iau de la capăt, să fac totul altfel. Mi-am dorit să dispară copilul ăsta și, într-un fel, mi-am dorit să dispari și tu, pentru că nu v-aș fi avut pe niciunul din voi dacă l-aș fi părăsit pe Shawn atunci când trebuia. Asta nu înseamnă supererou. Nu înseamnă curaj. Înseamnă egoism.

— De ce ești mai dură cu tine decât cu oricine altcineva? Nu crezi că orice femeie în locul tău a simțit la fel? E în regulă să vrei ca lucrurile să fie puțin mai ușoare. E OK să vrei ca lucrurile să fie altfel. Darby, ai trecut prin multe.

— Trebuie să fiu mai bună. Trebuie să mă revanșez față de Bobiță pentru că am gândit vreodată așa cum am gândit. Copilul ăsta merită o mamă care ia decizii bune, care gândește lucrurile, nu doar se lasă pradă sentimentelor.

— Deci vrei să spui că ai sentimente, a zis Trex, pe jumătate în glumă.

— Da.

— Eu numesc asta progres, a zis, odihnindu-și obrazul pe tâmpla mea.

Telefonul lui a scos un bip, semn că primise un mesaj. S-a uitat la el și a oftat.

— I-au găsit, a zis.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Sunt teferi?

— Sunt teferi și acum îi aduc înapoi.

— Slavă cerului! am zis și m-am prăbușit la pieptul lui.

– Slavă... elicopteruluil I-au reperat mergând înapoi, spre tabăra
[illegible]se. Aveau stațiile stricate.
M-am ridicat iar și l-am privit în ochi.
– Cum poți să afli că au supraviețuit și să nu te gândești că aici
[illegible] mâna lui Dumnezeu?
A oftat.
– Spune-mi!
– Nu vreau ca asta să devină o sursă de discuții în contradictoriu.
– Vreau să te înțeleg.
Și-a ținut respirația, gândindu-se dacă să răspundă.
– Dacă nu supraviețuiau, L-ai fi învinuit pe Dumnezeu?
– Să-L învinuiesc? Nu.
– E Dumnezeu de vină că au fost despărțiți de restul?
– Sigur că nu.
– Atunci de ce e meritul Lui pentru salvarea lor? Dacă ar fi murit,
-ai fi rugat pentru ei și familiile lor. Totul ar fi fost din voința lui
Dumnezeu, da?
– Da, am răspuns, imediat.
– Eu nu pot să venerez un Dumnezeu care vrea moartea unor
oameni buni ca ei. Sau vrea cancer la copii. Sau tsunamiuri ori pedo-
fili. Asta nu e o voință bună.
– Nu avem cum să înțelegem noi... pur și simplu.
– Eu înțeleg, a zis, și m-a mângâiat pe burtă. Eu vreau ca acest
copil să fie sănătos și să ducă o viață lungă și fericită. Orice va vrea să
facă, o să mă străduiesc să-l învăț, în loc să-i dau cancer, ca să demon-
strez. Dacă acest copil ar fi bolnav și eu aș putea să-l vindec, aș face
asta. Dacă un pedofil ar intra în casa mea și l-ar abuza, l-aș opri. Tu nu?
M-am strâmbat, dezgustată.
— Bineînțeles.
— Atunci suntem deja mai morali decât Dumnezeul tău.
— Să *nu spui* așa ceva, am zis, încruntată.

Trex și-a lăsat capul să se odihnească pe pernă.

— Vezi? Nu pot să am câștig de cauză. Îți explic și mă fac vinovat că încerc să te conving să renunți la credințele tale. Eu nu am nimic împotriva lor. Și nu trebuie neapărat să vorbim despre ale mele.

— Tu nu ai așa ceva.

— Nu e adevărat. Cred în știință. Cred în iubire și în egalitate. Să nu faci rău, dar să nu te lași călcat în picioare. Cred că trebuie să ajuți atunci când pot, pe cine pot, și să nu le fac rău celor pe care nu-i pot ajuta. Cred în datorie, sacrificiu și loialitate.

— Toate astea sunt lucruri bune, am zis eu.

— Vreau să ai și tu ceva în care să crezi. Nu am o părere mai proastă despre tine din cauza asta, pentru că vreau să simți și tu la fel pentru mine și pentru credințele mele.

— Bine, am zis, încuviințând, cu capul pe pieptul lui.

— Bine? s-a mirat el, surprins.

Mi-am lipit buzele de pielea lui și am rămas așa o clipă. Am izbucnit în râs.

— Ca și cum n-am avea atâtea lucruri care ne sunt împotrivă... m-am îndrăgostit de un ateu.

Trex nu s-a clintit. Câteva secunde, nici măcar nu a respirat.

— Mă iubești?

M-am ridicat în capul oaselor și l-am privit fix în ochi. Eram prea lașă ca să spun ceva, așa că doar am dat din cap.

Mi-a cuprins obrajii cu palmele și s-a ridicat din pat, cu gura lipită de a mea. I-am acoperit mâinile cu ale mele și m-am lăsat pradă emoției pe care mi-o transmiteau buzele lui. De foarte multă vreme, dinainte de a-l cunoaște eu, avea nevoie de la altcineva de această confirmare — dar tocmai făcusem eu asta. Nu mi-a spus nimic, dar i-am simțit ușurarea când s-a întins înapoi pe pat și m-a luat în brațe.

— Îți mulțumesc, a șoptit, și s-a relaxat.

Capi
două

Capitolul douăzeci

Trex

Banda dublu-adezivă a fost soluția perfectă ca să fixăm șemineul din carton pe care-l desenase Darby. Odată fixat, m-am tras înapoi și m-am așezat lângă ea pe podea, la capătul patului. Darby mi-a întins o cană cu cacao fierbinte.

— E perfect, a zis, atingându-și proeminența abia vizibilă pe sub tricoul lălâu pe care-l purta pe post de cămașă de noapte.

Își atingea burta de fiecare dată când se gândea la Bobiță și asta se întâmpla foarte des.

— Îți stă foarte bine. Ar trebui să-l păstrezi tu, am zis, referindu-mă la tricou.

Exact când credeam cu nu poate fi mai frumoasă de atât, Darby începuse să-mi poarte tricourile. Picioarele goale și bine tonifiate se

dintr-un tricou gri-verzui, cu sigla FBI, care i se întindea fru-
peste talia în creștere.
— Mersi, cred că o s-o fac. Și mulțumesc pentru că te-ai oprit să
banda adezivă. Și pentru chestiile mele de pictură.
— Sunt cel mai bun iubit din lume?
dat o dată din cap, apoi a luat o gură de cacao din cana ei.
— Chiar ești, să știi.
zâmbit. Darby se pricepea foarte bine să se abțină și să nu se
de rău, însă, pe măsură ce vremea se răcea, ea devenea tot mai
de ideea că suntem un cuplu. Încă nu mă lăsase să o însoțesc
programele medicale, dar cel puțin accepta să o duc acolo cu mașina
la ultima ei vizită, ne făcuserăm, în sfârșit, și analizele. Cu cât eram
mai răbdător, cu atât Darby avea mai multă încredere în mine.

Incendiul de lângă Colorado Springs era stins de nouă săptămâni. Norul de fum care toată vara se ridicase la orizont dispăruse, negura de pe cer, care învăluise munții, se risipise și ea. Cenușa și mirosul de fum dispăruseră și le luase locul un aer ușor mai rece. Darby vorbea mult despre frunzele care-și schimbau culoarea, despre zăpadă și o excursie la munte, în timp ce eu stăteam cu cana în mână și o ascultam. Savuram cele câteva ore pe care le aveam împreună, între momentul când mă întorceam de la muncă și cel în care ea trebuia să se prezinte la birou, la ora 10:45. Vinerea eram deja epuizat, dar sarcina ei, care devenea tot mai mare, ne dădea amândurora scuza perfectă ca, în weekend, să mai recuperăm din orele de somn.

Darby s-a lăsat pe spate, cu ochii în tavan.

— Deci... se apropie data controlului medical. Altă ecografie. Pot să aflu dacă Bobiță e fată sau băiat. Nu cred că vreau să știu. Tu? Ai vrea să știi?

— Cum naiba să nu vreau? Sigur că vreau să știu.

A început să râdă, dar apoi hohotul i s-a stins. M-am speriat că nu spusesem ce trebuie, însă a continuat:

— Ai vrea… știi tu… să vii?

— Mai e nevoie să mă întrebi?

Darby a privit spre falsul șemineu.

— Ar trebui să te învoiești de la serviciu, așa că dacă nu poți…

— M-am mai învoit și altă dată. Știi că nu mă deranjează. Doar să-mi spui când.

— Marți, la 10.

— S-a făcut!

Surâsul ei de Oscar i-a luminat toată fața și Darby s-a sprijinit relaxată de umărul meu, oftând adânc. Am ezitat câteva secunde, poate, înainte de a decide că era momentul să-i mai dau o veste bună.

— Așa…, am început eu. Am găsit o locuință.

— A, da? a zis și s-a ridicat în capul oaselor.

A suflat aburul ce se ridica din cană și a mai luat o înghițitură, cu ochii mari de curiozitate.

— E puțin cam mare, dar mă gândesc în perspectivă, așa că… nu mă cramponez de asta.

— Bine, a spus, cu fața spre mine.

Nu m-am putut abține să nu râd. Entuziasmul ei era adorabil.

— Mai întâi să scap de partea înspăimântătoare. Are 372 de metri pătrați, cinci dormitoare, o curte destul de mare în spate, pe o stradă care se înfundă. Și un garaj pentru trei mașini.

— Cinci dormitoare! a făcut Darby, gata-gata să scuipe cacaua înapoi în cană.

— Știu, e mai mare decât avem noi nevoie, dar cartierul e minunat. Nu e prea departe de șoseaua I-25, așa că ajungem repede la Denver, și are o bucătărie… ultimul răcnet! Casa e nou-nouță. Constructorul a terminat-o acum câteva luni.

Darby nu avea de gând să lase ca bucătăria să-i distragă atenția de la ce spusesem.

— Noi…

— Bine, am zis, ridicând în aer mâna liberă. Știu că, probabil, ți
ghinare că te preset, dar nu e așa. Doar că eu sunt genul căruia-i place
planifice.

— Să planifice..., a repetat ea.

Nu era pic de emoție în cuvintele ei, așa că inima a început să-mi
bată tare, ca un tun antiaerian care bubuia în pieptul meu.

La dracu'!

— Ce-ar fi... adică, eu oricum o să mă duc. Hailey îmi tot spune
să vin acasă. Ce zici dacă, după vizita la medic, mergem în Kansas
pentru câteva zile?

Darby și-a luat cana de toartă.

— Hm... cred că ar fi plăcut, dar eu nu pot să plec. Nu are cine
să-mi țină locul pe tură.

— OK, atunci ce zici de weekendul următor?

Îmi dădeam seama, după fața ei, cum căuta din răsputeri o scuză
ca să refuze.

— Cred că Stavros o să aibă nevoie de mine să...

— Darby, de ce nu ești sinceră? Ia, hai să vorbim despre ce anume
te sperie.

A coborât privirea.

— Chiar ai de gând să mă duci să-i cunosc pe-ai tăi așa cum sunt?
Fie am ezitat să-i explic exact cum stau lucrurile până și doctorului,
și tu vrei să stăm la masă cu părinții tăi și să purtăm discuția asta?

— Cred că e o poveste bună.

A mijit ochii.

— Nu vrei decât să-l scoți pe taică-tău din sărite.

— Nu, i-am replicat, hotărât. Nu despre asta e vorba. Hailey vrea
să ne vedem. Întreabă de tine în fiecare zi. Și ce contează dacă află
acum sau mai târziu?

— Doar că..., a zis, cu ochii închiși și ridicând din umeri. E oare-
cum jenant. Nu-mi închipui că tatăl tău, predicator, o să fie fericit că

iubita ta e însărcinată, iar pe urmă să-i spunem că e copilul altui băiat. Nu vrei decât un scandal urât în familie.

— Sunt lucruri mai rele decât un copil. De exemplu, faptul că fiul lor e ateu. Când o să afle că ești o creștină cu frică de Dumnezeu, n-o să le mai pese dacă ai șase copii. O să-i dai gata.

— Nu știu ce să zic, a spus Darby, ridicându-se.

Și-a pus cana pe noptieră. Burta de viitoare mămică începea să se vadă bine.

— Poate după ce vine copilul. Poate că acum nu e momentul potrivit. Nu vreau să supăr pe nimeni. Nu vreau să-ți stric plăcerea de a o revedea pe Hailey.

Nu vrea să-mi spună nu.

— Darby, e-n ordine. Nu vreau să faci ceva ce nu-ți dorești să faci. Dacă nu vrei să mergi, nu mergem.

— Tu ar trebui să te duci, să-ți vezi sora, a spus.

Vedeam în ochii ei că se simțea vinovată. Aș fi vrut să-i spun că nu mă duc fără ea, dar nu voiam să o manipulez în halul ăsta, chiar dacă, sincer, asta simțeam.

— Bine. Să le luăm pe rând. Mă bucur de vizita la doctor.

A coborât privirea și și-a trecut mâna peste gogoloiul de sub tricou.

— Lane zice că o să mă îngraș.

Am zâmbit și m-am dus spre ea, luând-o în brațe.

— Sper să o faci. Sper să arăți de parcă ai avea tripleți.

A chicotit și și-a lăsat capul pe spate.

— Nu!

— Da! am zis și am căzut în genunchi. Vreau ca Bobiță să aibă destul loc unde să crească. Sper să te faci cât casa!

Râdea și burta îi sălta. Am sărutat-o instantaneu, apoi m-am ridicat în picioare.

— Vorbești despre un *totdeauna* ca și cum… ar exista, a spus ea.

— Chiar există. Te-am găsit, în sfârșit. Nu te las să pleci. Însărcinată, [illegible], sănătoasă, încăpățânată, cu locuințe separate. Chiar dacă îți trebuie cinci ani ca să-ți aduni curajul să-i cunoști pe ai mei. Sunt al tău.

Darby a tresărit.

— Și ce-o să facem cu toate camerele alea?

Am ridicat din umeri.

— Birou. Depozit. Camere pentru oaspeți. Dormitoare. Ce-o să ne oferă viața împreună, cred.

— Împreună..., a repetat Darby, clătinând din cap și luându-mi fața în palme. Trex, n-am cunoscut pe nimeni ca tine.

— Și nici n-o să mai cunoști, pentru că nimeni nu poate să te iubească așa cum te iubesc eu. O să am eu grijă să-ți fie cu neputință.

Cineva a bătut la ușă și m-am ridicat să deschid. Ander stătea pe coridor, ținând în mână un teanc de scrisori.

— Asta e pentru amândoi?

— Hmm...

— Mersi.

— Cu plăcere, a răspuns Ander și a făcut stânga-mprejur.

Le-am ales pe ale mele și i-am dat restul lui Darby. Am observat că amândoi aveam câte un plic identic, nemarcat. Darby nu prea primea corespondență, așa că era greu să nu bagi de seamă.

— Ah, a exclamat, uitându-se la plic.

— Cred că sunt rezultatele.

Darby l-a desfăcut pe al ei, a citit rezultatul și apoi m-a privit, în timp ce am făcut și eu același lucru.

— Totul e bine? a întrebat.

M-am așezat lângă ea.

— Totul e bine.

Darby și-a împins cana mai departe cu vreo jumătate de metru și s-a târât înapoi, în genunchi, zâmbind, cu o nouă scânteie în privire.

— Bună, a zis, râzând.

— Bună.

Și-a băgat mâna pe sub marginea tricoului și a tras ușor. Chiloții i-au căzut grămadă în jurul genunchilor, pe covor.

M-am uitat la ei și penisul mi s-a întărit instantaneu.

— Dantelă neagră, am zis.

— Am făcut ieri o plimbare.

M-am încruntat.

— Știi că pot să te duc eu. Sau poate să mă ducă Naomi la serviciu și tu să iei mașina mea.

A clătinat încet din cap și a venit spre mine.

— Atunci n-ar mai fi fost o surpriză.

— Ai plănuit chestia asta? am întrebat-o, surprins.

Eu încercasem să nu o fac. Intimitatea limitată cu o fată de care eram nebunește îndrăgostit fusese o tortură — iar eu mă pricepeam la ce înseamnă tortura adevărată.

Darby a dat din cap și și-a plantat genunchii de o parte și de cealaltă a coapselor mele. Cum știam că nu are chiloți pe sub tricou, felul în care stătea deasupra mea mă înnebunea, dar eram hotărât să-mi păstrez o expresie calmă.

— Nu? m-a întrebat.

Am pufnit în râs și am zis:

— N-o să fie niciodată nu.

A întins mâna și mi-a desfăcut cureaua, a tras de nasturele de la blugi până când s-a descheiat. Mi-a deschis încet fermoarul și apoi s-a ridicat în genunchi, atât cât să-și bage mâna în boxerii mei strâmți. M-am lăsat pe spate, incapabil să mă mișc. Nu mă mai atinsese nimeni de ceva vreme și mâna lui Darby era ca o mătase în jurul penisului meu. Nu-mi aminteam să mă fi simțit vreodată mai bine. Mâna i se plimba încet în jos pe membrul meu și eu gemeam. S-a aplecat și mi-a atins vârful penisului cu limba și nu m-am mai putut abține, am prins-o de păr.

— Dumnezeuleeee! am zis când mi-a luat scula între buzele ei
ude și umede. Mă bucur așa de tare că ți-am spus deja că te iubesc,
pentru că vreau să ți-o spun chiar acum și îmi închipui că nu m-ai
lua în serios.

Darby a râs și vibrațiile mi-au dat fiori în tot corpul. Mâna i-a
alunecat în sus pe pulpă, mi s-a strecurat pe sub cămașă și mi-a ajuns
pe piept.

— Iubito, am început să zic.

Darby s-a tras înapoi și asta a născut o senzație minusculă de
neplăcere, iar eu am fost gata să leșin. Acum nu era momentul să-i
spun.

— Te iubesc. *Te iubesc*. Și buzele tale sunt senzaționale, dar ești
prea chiloți și eu nu pot să mă gândesc la altceva decât…

Am ridicat-o în brațe și am dus-o pe pat, unde am lăsat-o încet
pe spate. Mi-am aruncat pantofii din picioare și mi-am lăsat blugii pe
podea, urmărind-o cum mă privește.

— Vino aici, mi-a zis, sprijinindu-se pe coate.

M-am târât la ea, așteptând la doar câțiva centimetri deasupra
ei, cuibărindu-mi șoldurile între coapsele ei. Am sărutat-o și privirile
ni s-au întâlnit, când vârful penisului meu i-a atins pielea catifelată
și caldă. Mi-am ținut respirația câteva clipe, în timp ce mă legănam
încet în ea, tensionat, când i-am simțit pielea cum mă învăluie și se
strânge în jurul meu. Imediat ce scula a intrat toată și am simțit-o
atingându-mă, m-am oprit și mi-am lipit obrazul de al ei.

— Ești OK? mi-a șoptit.

— Nu vreau să… îți fac rău.

— N-o să-mi faci, a zis și m-a sărutat pe gât.

Mi-a cuprins șoldurile cu genunchii și apoi și-a încrucișat gleznele
în scobitura spatelui meu. Cu fiecare mișcare în ea mă luptam să-mi
înfrânez orgasmul, cu fruntea lipită de fruntea ei. S-a prins de mine,
trăgându-mă, disperată să-i fiu mai aproape, să mă adâncesc mai mult

în ea. Expresia îi era mult mai intensă decât atunci când îmi băgasem degetele între coapsele ei și făcea imposibil să nu ajung la orgasm.

Trupul ei era plaja și al meu era oceanul. Darby mă trăgea în ea, apoi mă împingea departe, iar și iar, până când am fost copleșit, fiecare gând, fiecare senzație, fiecare mușchi din corpul meu erau comandate de ea, reacționau în feluri pe care nu le puteam controla.

Încordat, mi-am dat drumul înăuntrul ei și am știut că îmi găsesem izbăvirea și că eram sclavul ei.

* * *

— Te simți bine? am întrebat-o și i-am atins genunchiul, care-i juca nervos.

— Da.

— Nu trebuie să faci asta, să știi.

Asistenta a ieșit cu o tabletă în mână.

— Darby Cooke.

— Darby Trexler, am șoptit pe când ne ridicam.

După ce Maddox îmi spusese care era adevăratul nume de familie al lui Darby, cu mai multe săptămâni în urmă, mă hotărâsem că nu contează. Oricum aveam să i-l schimb.

Darby mi-a dat în glumă un ghiont cu cotul, iar eu am chicotit și am luat-o de mână. Mă gândeam la vizita asta de când îmi spusese că sunt invitat, întrebându-mă dacă o să fiu agitat sau îngrozitor de speriat. Spre surpriza mea, mă simțeam firesc. Mai mult decât orice, eram pe de o parte bucuros că ar putea să însemne ceva faptul că veneam cu ea, dar aveam și un gust dulce-amărui, pentru că ratasem consulturile anterioare. Eram îndrăgostit de amândoi, din toate punctele de vedere, și copilul acela era al meu. Era greu să nu fiu frustrat că Darby nu accepta sută la sută ideea aceasta.

Ochii asistentei sclipeau de curiozitate când și-a dat seama că eu o însoțeam pe Darby.

— Salut, a zis, privindu-ne cum trecem pe lângă ea. Cabinetul doi.

Darby m-a condus de mână în cabinet unde am recunoscut imediat

Până în clipa aceea nu-mi dădusem seama cât eram de încân-

Văzusem fotografiile estompate, alb-negru, ale lui Bobiță, înrămate

camera de hotel a lui Darby, dar acum era altceva. Participam direct

momentul respectiv. O să-l văd pe Bobiță în timp real.

— Eu sunt Shannon, a spus asistenta, dând mâna cu mine.

— Trex, am zis la rândul meu.

— El e...? a început Shannon, uitându-se la Darby.

— Nu, a răspuns ea.

M-am așezat, încercând să nu mă simt rănit de răspunsul ei. Teh-

nic vorbind, era adevărat, dar nu și pentru mine.

— Trex este iubitul meu.

— A, a făcut Shannon zâmbind, surprinsă. Ei, mă bucur să te

cunosc, Trex.

Apoi a continuat:

— Întrebările pe care ți le-am pus înainte... mai sunt de actua-

litate răspunsurile?

Cam vagă întrebarea. Probabil că avea legătură cu mine.

— Da, a răspuns Darby, dând din cap.

— Minunat! Te neliniștește ceva?

Darby a clătinat din cap. Era încă neliniștită și Shannon vedea

asta la fel de bine ca și mine.

— Pot să ies un minut, m-am oferit eu, dând să mă ridic.

— Nu! a zis Darby, întinzând mâna spre mine și apucându-mi

brațul.

— Bine, scumpo, am zis și am revenit la locul meu. Liniștește-te

puțin, altfel o să-ți zboare de pe braț manșonul tensiometrului.

Darby a râs și asta a ajutat-o să se relaxeze.

— De cât timp sunteți împreună? a întrebat Shannon, în timp ce

îi potri[illegible]arby manșonul pe braț.

— Ne-am cunoscut înainte de primul meu consult, a spus Darby. Știu că e cam ciudat, așa că l-am pus să aștepte până să vină.

— L-ai *pus* să aștepte? s-a mirat Shannon.

— E destul de convins că e copilul lui, a explicat Darby.

— Și nu e? am tachinat-o eu.

Chicotele lui Shannon s-au stins și a ascultat în liniște inima lui Darby. Câteva secunde, apoi i-a scos manșonul, și stetoscopul a revenit la gâtul asistentei.

— Tensiunea arterială și pulsul sunt ridicate. Nu-mi dau seama de ce, a zis ea, făcând cu ochiul. O să le verific iar înainte să plec.

Darby a dat afirmativ din cap, legănându-și picioarele lăsate în jos peste marginea mesei de consult.

Oprită în prag, cu o mână pe clanță și cu tableta în cealaltă, Shannon a spus:

— Doctorița Park sosește imediat.

Ușa s-a închis și eu mi-am tras într-o clipă scaunul, să o țin pe Darby de mână.

— Îți mulțumesc.

— Pentru ce? a zis, zâmbind.

— Știu că nu ți-e ușor, că e oarecum neconvențional să începi astfel o relație. Știu că e o dovadă de încredere faptul că m-ai invitat aici. Îți jur că n-o să te dezamăgesc. Sunt total implicat. Sunt îndrăgostit de tine și de oricine mai apare pe parcurs.

— Știu, a spus Darby, strângându-mă de mână.

I-am dus mâna la buze și i-am sărutat degetele. Cu două săptămâni în urmă îmi spusese că mă iubește. De atunci, eu îi spusesem asta cel puțin o dată pe zi și ea încă nu-mi răspunsese la fel. Mi-am dat seama că, în majoritatea cazurilor, Darby se simțea mai în largul ei să-și arate sentimentele, decât să și le declare.

— Asta e tot ce contează pentru mine, am zis.

— Trex, a început ea. Ar trebui să-ți spun…

Ușa s-a deschis și a intrat o femeie în pantaloni eleganți, bluză
verde și un halat alb.

— Ei, bună, bună, a zis ea, ducându-se direct la chiuvetă.
S-a spălat pe mâini și s-a întors spre mine, cu mâna întinsă.

— Sunt doctorița Park.

— Trex, am zis, întinzându-i, la rândul meu, mâna.
Avea o strângere fermă pentru o femeie. Nu ca a lui Naomi, totuși
impresionantă.

S-a întors să-și tragă mănușile albastre pe mâini și apoi s-a așezat
pe un taburet cu rotile.

— Deci, a zis, folosindu-și picioarele ca să se tragă cu taburetul
până la scaunul pe care stătea Darby.

Doctorița pe jumătate zâmbea, pe jumătate ofta, uitându-se țintă
la Darby.

— Ne-am cunoscut imediat după ce m-am mutat aici. El mă aduce
la consultații.

Doctorița Park a făcut semn spre mine.

— Dar, ca să ne lămurim… nu el e tatăl.

— Tehnic, nu, am zis eu. Sper totuși să-mi dea mie misiunea asta.

Doctorița Park s-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor cu len-
tile dreptunghiulare, subțiri, așezați la jumătatea nasului. Apoi a pri-
vit-o pe Darby.

— E un cuceritor, nu?

Darby a dat din cap.

— E cel mai bun om pe care-l cunosc.

Doctorița Park a observat că ne ținem de mână și părea de acord
să continue controlul.

— Bun. Foarte drăguț. OK, hai să te relaxăm, a zis, apăsând pe un
buton care a făcut ca scaunul lui Darby să se transforme într-o masă.

Darby și-a ridicat cămașa și și-a tras puțin mai jos pantalonii. Nas-
turele blugilor era descheiat și în clipa aceea am decis că o s-o duc să-și

cumpere niște haine de gravidă, mai confortabile. Doctorița a pus pe pantalonii lui Darby ceva ce semăna cu un șervet albastru pe care l-a lăsat apoi să cadă la ea în poală. Apoi a scos gel dintr-un flacon alb și i l-a întins pe abdomen, după care a înmuiat în el transductorul, pe care a început să-l apese ușor în cerc pe burta lui Darby.

Aceasta se uita la monitor și eu la fel, așteptând.

Doctorița Park a bătut pe tastatura ecografului, a făcut măsurători și apoi s-a oprit.

— Ești sigură că vrei să știi ce sex are?

— Da, vă rog, a răspuns Darby, dând din cap.

Doctorița Park a arătat pe monitor.

— Nu-ți dai seama? Ăsta e un fel de hamburger. Hamburgerii înseamnă fete. Tu ai o fetiță perfect dezvoltată, cu o inimă sănătoasă, care crește în tine. Felicitări!

— O fetiță? a zis Darby, întorcându-se spre mine.

Surâsul strălucitor de pe fața ei s-a estompat.

— Te simți bine? m-a întrebat.

Doctorița Park s-a întors și ea spre mine și atunci mi-am dat seama că am ochii umezi. Mi i-am șters repede.

— Da. Da, sunt bine.

Am chicotit. Nu mai plânsesem de mult și faptul că o făceam acum m-a surprins la fel de mult pe mine, ca și pe Darby.

M-am uitat uimit la copil, care se agita, își ducea mâna la față, își sugea degetul mare și se întindea.

După Darby, era cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată.

— Uau! a făcut Darby și a întins mâna să atingă monitorul. Ea e fata mea.

— Ea e. Acum îți mai trebuie doar un nume, a spus doctorița Park.

A dat la o parte transductorul și ecranul s-a înnegrit. M-a cuprins un sentiment straniu, de pierdere, și a trebuit să-mi aduc aminte că

...monitor era copilul și că Darby o poartă cu noi peste tot pe ...program.

Darby și doctorița Parker au completat un scurt chestionar, ...a intrat să-i mai verifice o dată lui Darby tensiunea arterială ...ița Park i-a dat un șir lung cu ecografiile, după care și-a luat la ...Shannon a lăsat-o pe Darby să completeze formele, după ce ...ălcat să-și șteargă restul de gel de pe piele. Era aplecată și părul ...ascundea fața, în timp ce se ștergea încet. A suspinat o dată, apoi ...ața că m-am aplecat spre ea.

– Ce-i cu tine? am întrebat-o, dându-i părul într-o parte.

S-a uitat la mine și apoi la fotografii, cu ochii roșii și umezi.

– Nu merit asta. Nu merit nimic din toate astea.

– Ei, asta e o mare tâmpenie, am zis încruntat.

– Nu mi-am dorit asta, a continuat, atingându-și abdomenul. ...-am acceptat-o, dar nu am vrut-o și ea merită să fie dorită.

– Și acum nu ți-o dorești? am întrebat, simțind cum mi se ridică ...în gât.

– Ba da, a scâncit Darby.

– Iubito, am zis, ridicându-mă să o strâng pe după umeri, nici ...n-am intenționat deloc să am copii. E complet normal să simți așa ...simți. Cei mai mulți oameni au aceleași sentimente, dacă nu au ...planificat asta.

Darby a clătinat din cap și a suspinat iar. Am traversat încăperea, ...-i iau câteva șervețele dintr-o cutie, și i le-am adus.

Am ajutat-o să se ridice în picioare și am ieșit, mână în mână, dar nu părea să se simtă mai bine, nici măcar când am ajuns în mașină. Lacrimile îi mai cădeau din când în când pe obraz. Nu știam ce să-i spun sau să fac ca să-i fie mai bine, așa că am continuat s-o țin de mână.

— Asta voiai să-mi spui înainte să intre doctorița? am întrebat. Te gândești la adopție? Sau... te gândeai...?

Se uita fix la șervețelul ud din mână.

— Aș fi renunțat la toate astea dacă aș fi putut să dau timpul înapoi, să fac lucrurile altfel. Dacă aș fi putut să nu-l întâlnesc pe Shawn, să fiu altă persoană și să o iau de la capăt. Nu mi-e ușor să-ți spun toate astea, dar meriți să știi adevărul.

Eram încordat… mi-am adunat curajul să ascult ce-mi spune, indiferent despre ce era vorba.

— Nu vreau să spun că nu ești formidabil. Pentru că ești. Cine altcineva s-ar mai îndrăgosti de o femeie însărcinată cu copilul altuia și să-i rămână în preajmă? Dar nu la asta am visat când eram copilă. Să-mi fie în fiecare zi frică pentru că nu știu cum o să am grijă de amândouă… și știu că tu vrei să o faci. Știu asta, dar trebuie să înțelegi că nu ești primul care a venit și m-a făcut să cred că promisiunile lui sunt adevărate.

— Darby, am zis, înghițind în sec.

Nu aceasta era discuția pe care credeam că o s-o avem după controlul medical. Aveam impresia că-mi dă papucii, și mintea mea căuta cu disperare o cale de salvare. Am încercat să-i răspund în modul cel mai rațional de care eram în stare. Am încercat să nu intru în panică, să respir calm.

— Ca să ne lămurim… dacă înțeleg bine, spui că eu sunt singurul care vrea cu adevărat toate astea. Care vrea să fim împreună. Asta… asta vrei să spui?

Și-a suflat nasul și a clătinat din cap.

— Nu. Sigur că nu. Ce vreau să spun e că am fost speriată și că nu am știut să apreciez fetița aceasta perfectă și pe bărbatul care ne iubește pe amândouă. Nu vă merit pe niciunul din voi.

Și-a acoperit fața.

— Sunt o persoană îngrozitoare.

Am oftat ușurat și mi-am lăsat capul pe tetieră, în timp ce adrenalina se liniștea în corpul meu. Când mâinile au încetat să-mi mai

...moment, m-am întins și am tras-o spre mine, peste consolă, până ce
...a venit la mine în poală.

— De ce mă iubești atât? m-a întrebat, reușind cu greu să se uite
...la mine.

Rușinea pe care o simțea radia din ea și eu nu voiam altceva decât
...să o alung.

— Știi de ce. Fetița e iubită de doi oameni — o mamă care, ca să
...o țină în siguranță, a făcut ceva ce n-ar face prea mulți oameni, și un
...bărbat care-și dorește cu disperare să-i fie tătic. Ce am văzut eu azi
...în cabinetul doctoriței Park? Nici nu pot să-ți descriu cum m-a făcut
...să mă simt. Nu dau bir cu fugiții, Darby. Te iubesc. Și o iubesc și pe
...ea, am adăugat, luându-i fotografiile din mână. M-aș lăsa împușcat
...pentru amândouă.

— Știu asta, a zis Darby, plângând. Orice persoană normală ar fi
...recunoscătoare să aibă așa o fetiță și să te aibă pe tine. Mi-e rușine că,
...fie și numai pentru o secundă, eu nu am fost. Sunt o lașă. Iartă-mă!

Am strâns-o la piept și am sărutat-o pe obraz. Niciodată nu fusesem
...așa de ușurat când mi se spusese că nu sunt dorit. Mă bucuram
...doar că ea nu simțea asta.

— Ești așa de dură cu tine! O sarcină neașteptată poate să sperie
...pe oricine, la fel și faptul că lași să intre în viața ta un alt bărbat, după
...tot ce ți s-a întâmplat. Darby, poate că ți-a fost teamă, dar toate astea
...arată că ai curaj. Nu ai fost sigură în privința mea și asta arată că ești
...responsabilă. Doar un singur lucru aș schimba la tine.

Cu asta am reușit să-i atrag atenția. M-a privit, cu rimelul întins
...și amestecat în lacrimile scurse pe obraji.

— Mi-aș dori să te iubești și tu tot atât cât te iubesc eu. Fetița
...asta... are nevoie să vadă că te iubești. Ar trebui să exersezi, înainte
...ca ea să apară.

Darby și-a lipit tâmpla de fruntea mea și a suspinat de câteva ori,
...în timp ce trupul i se relaxa după plâns.

— Ai dreptate, a zis. Sunt o sumedenie de lucruri pentru care trebuie să mă iert.

— Ai ierta o altă persoană.

A rămas cu gândul la ce-i spusesem.

— Ai dreptate. Aș... bine. Bobiță, de acum înainte o să ai parte de mine, cea de dinainte. Doar că mai bună. Presupun că asta înseamnă că o să aibă partea mai nouă din mine.

Am zâmbit.

— Are nevoie de un nume, a spus, ștergându-și ochii. Nu putem să-i mai spunem Bobiță.

— Mie-mi place Bobiță.

— Am... am putea să ne gândim la un nume, în drum spre Kansas.

M-am lăsat pe spate să-i văd mai bine expresia.

— Kansas.

— Ai zis că ești implicat în treaba asta.

— Sută la sută.

Cu degetul mare, i-am șters rimelul mânjit de sub ochi.

Mi-a atins obrazul și degetele ei mi-au mângâiat maxilarul neras, apoi gâtul, până când mâna i s-a oprit pe umăr. S-a gândit bine la ce avea să spună. Mă durea fizic așteptând să-mi spună că mă iubește.

— Și eu.

Nu a zis că mă iubește, dar aveam de gând să mă mulțumesc și cu atât, în speranța că totuși mă iubea. Cu ea în brațe, am decis că nu ar fi fost de acord să-mi cunoască familia până ce nu era sigură de sentimentele ei pentru mine, iar când a spus că și ea e implicată, am crezut-o dincolo de orice urmă de îndoială. Alternativa era prea al dracului de dureroasă.

Capitolu douăzec unu

Capitolul douăzeci și unu

Darby

Am scris un răspuns și pe urmă i-am înapoiat lui Trex telefonul. A râs și mi l-a întins înapoi.

— Păstrează-l!

— Uitasem ce distractiv e să ai un telefon, i-am zis, citind ce scria Zeke, care era încă în Colorado Springs. A cunoscut o fată.

— Bun, a spus Trex, zâmbind. Nu mai trebuie să-mi fac griji, atunci.

— Niciodată n-ai avut de ce, am spus, surâzând, cu ochii în telefon, în timp ce scriam un răspuns.

După ce pompierii aflaseră despre sarcina mea, foloseau, unul după altul, telefonul lui Trex ca să vadă ce facem, eu și copilul. Vestea se dusese imediat ce aflase Stavros. Ander îmi spusese prea târziu că fratele lui era groaznic atunci când venea vorba să țină un secret.

Numărul lui Trex fusese transmis la toată echipa Alpines și băieții îmi trimiș mesaje în fiecare zi, săptămâni întregi.

Cum o cheamă? am scris eu și am apăsat pe *Trimis*.

Nici vorbă. Nu fac greșeala să-ți dau numele. Vezi ce se întâmplă când aflăm noutăți. E ca un lanț al rugăciunii.

Am râs tare.

Mă bucur că ești fericită. Trex e un tip de treabă.

Mulțumesc, am scris eu. Mă bucur că și tu ești fericit.

Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Trex are numărul meu. Ia-ți și tu un afurisit de telefon.

Al lui Trex este destul.

Sună-mă. Pot să ajung acolo într-o oră sau chiar mai puțin, dacă nu mă trage poliția pe dreapta.

Așa o să fac.

Imediat ce i-am dat lui Trex telefonul înapoi, a și sunat.

— Trex, a zis el în receptor.

A rămas tăcut, ascultând atent și apoi a spus ceva vag, despre coridoare și atribuții. A mai pomenit niște nume, ca Sloan, Martinez, Harbinger și Kitsch și un nume pe care l-am recunoscut — Naomi.

A închis și s-a uitat la mine, vădit stânjenit că a trebuit să discute despre serviciu de față cu mine.

— Scuze, a zis, dregându-și glasul. Deci, unde eram înainte ca Zeke să înceapă să mă piseze cu telefoanele?

— Blocați la H.

La jumătate de oră în afara orașului Colorado Springs, Trex sugerase să trecem prin alfabet, ca să alegem numele care ne plăceau cel mai mult de la fiecare literă. Avuseserăm nevoie de jumătate din călătorie ca să ajungem la litera H.

— E rândul tău, a zis Trex, pe un ton grav.

Hotărâsem că-mi place să fac drumuri cu mașina împreună cu el. Părea așa de senin și conducea cu mâinile sprijinite la încheieturi pe partea de sus a volanului, ceea ce făcea ca antebrațele să i se încordeze atunci când îl rotea. Avea antebrațe sexy. Mă rog, totul la el era sexy, iar acum, că fusesem cu el în pat, părea că nu mă mai gândesc la nimic altceva.

— Hannah.

— Îmi place Hannah.

— I, am continuat.

— Hmm… asta e una grea. Ăăm… Isabelle.

— Isabella? am zis.

— Da.

— J. Jasmine? Jillian? Justine? Jenny? Juliet?

— Juliet, a spus Trex, sigur.

Am dat din cap, de acord cu el. Am continuat până la litera Z și am spus pas doar la câteva litere. La Z am stat jumătate de oră.

— Zara, am zis eu, zâmbind.

— Zara îmi place.

— Gata, am spus eu, oftând. Ți le amintești pe toate?

— Adeline, Blake, Charlotte, Dillon, Evangeline, Finn, Grier, Harbor, Isabella, Juliet, Kennedy, Lydia, Madeleine, Nina, Olivia, Pacey, Quinn, Remy, Sunday, Tegan, Umber, Violet, Wren, am sărit peste X și Y, și Zara. Acum trebuie să alegi unul.

– Nu mă interesează.

– Nu asta îmi m-am gândit.

– Nu-ți spun eu care sunt preferatele mele?

– Te rog.

– Maddie, Grier, Quinn și Wren.

– Maddie?

– M-am gândit că am putea să-i spunem așa. Prescurtare de la Madeline. Cel mai bun prieten al meu… se numea Matt. Era soțul Naomi. A murit în urmă cu câțiva ani.

– Atunci trebuie să o facem, am zis eu. Trebuie să o botezăm Maddie.

– Da?

Am zâmbit, săltând odată cu mașina care trecea peste un dâmb de pe joseă.

– Da.

– Lui Naomi o să-i placă asta.

– Ar trebui să-i cerem voie. Pentru orice eventualitate.

A încuviințat, dând din cap.

– Te-ai gândit bine.

– Ne trebuie și un al doilea nume.

Trex s-a albit și eu am început să râd.

– Care e al doilea nume al tău?

– Solomon.

– Scott Solomon Trexler. Sună frumos când sunt spuse toate.

A întins mâna și și-a pus-o pe coapsa mea.

– Și al tău? m-a întrebat.

– E oribil, am spus, strâmbând din nas.

M-a strâns, în joacă.

– Spune-mi!

– Rose.

— Darby Rose Cooke. Nici vorbă să fie groaznic. Mama obligase să spună că ne-a dat numele așa încât să sune bine când ne striga la ușa din spate.

— În cazul ăsta, e perfect.

Am lăsat vorbele din urmă să plutească în aer, cât m-am decis dacă să-l corectez sau nu, iar apoi am avut nevoie de un minut întreg ca să-mi adun curajul.

— Trex… fiindcă vorbim despre nume… îți amintești când ți-am zis, în cabinetul doctoriței, că am ceva să-ți spun?

— Credeam că am avut deja discuția aceea.

— Nu, s-a dus într-o direcție diferită de cea pe care o intenționasem eu.

— Ah!

— Este ceva ce nu ți-am spus încă. Fratele lui Shawn este programator și lucrează pentru guvern. Dacă Shawn voia să mă caute, Derek putea să mă găsească în aceeași zi în care i se cerea. Am fost nevoită să stau cât mai mult în afara rețelei informatice. De aceea îmi e bine să locuiesc la hotel. Nu e nevoie să-mi dau codul numeric personal. Stavros a fost de acord să mă plătească în numerar.

— Bine…?

— Numele meu de familie nu e Cooke. E Dixon.

Trex s-a încruntat și a dat să vorbească, dar l-am întrerupt.

— Iartă-mă că te-am mințit, m-am pornit eu. Nu am avut în intenție să te înșel. Îmi era doar frică…

— Nu-i nimic, aproape că a țipat Trex.

Când mi-a văzut expresia rănită, m-a luat de mână.

— N-am vrut să țip. Doar că nu vreau să-ți ceri iertare. Eu — a oftat Trex — îți știam deja numele adevărat.

— *Poftim*? Cum așa?

A tresărit.

— Am un prieten la FBI.

— Ce ai...? M-ai verificat?

— Val Darby, eram îngrijorat din cauza ta. Îmi dau seama cum

— Mi-am retras mâna dintr-a lui.

— Nu știu ce ai făcut. Derek probabil că e notificat de fiecare dată

— Sistemul FBI e sigur...

— Nimic nu e sigur! Nu se poate să fii așa de naiv!

M-am sprijinit de ușă și mi-am apăsat fruntea cu degetele mâi-

— Când? Când ai pus să mă caute la FBI?

— Îți amintești când am ajutat-o pe Ellie? Atunci am făcut soli-

dar Val făcuse deja o verificare.

— Cine e Val? am întrebat și, cu fiecare întrebare, ridicam tonul.

— E agent federal. Ea și cu mine... e o poveste veche.

— Vai, Doamne. *Vai, Dumnezeule!* Deci nu mă caută doar fostul

iubit, ci și fosta ta iubită?

— Nu a fost așa. Darby, te rog, liniștește-te.

Îmi ardeau obrajii și căldura mi se răspândea în tot corpul. Am

deschis aerul condiționat și apoi m-am lăsat iar pe spate, respirând

greu.

— E o ilegalitate! Când a făcut-o? Și cum? Nici măcar nu-mi știai

numele real.

— Nu sunt sigur când. Este foarte dificil ca o persoană nepregătită

să scape din rețea. E recunoașterea facială folosită de camerele video

din trafic, cele din mediul de afaceri... Știa unde ești, așa că putea să

afle de oriunde. Darby, îmi pare foarte rău.

Voiam să mă tărăsc afară din propria-mi piele. Shawn ar fi putut

să știe de mult unde eram. Se poate să mă fi urmărit. Habar nu aveam.

— Trex, ar fi trebuit să-mi spui. Tu nu înțelegi...

Am oftat.

— Darby, copilul. Trebuie să te calmezi.

A întins mâna spre abdomenul meu, dar i-am împins-o deoparte.

— Nu mă atinge, am zis.

— Iubito, a început el, pe jumătate rugându-se, pe jumătate doje-nindu-mă.

Mi-am încrucișat brațele și m-am retras în mine, ca să mă gândesc, așa cum obișnuiam să fac atunci când eram cu Shawn.

— Întoarce mașina.

— Ce?

— Trebuie să mă duci înapoi. Trebuie să-mi iau lucrurile. Trebuie să mă mut.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Darby, încetează! Doar… gândește-te o clipă la asta. Dacă tu crezi cu adevărat că Derek are același nivel de acces ca FBI-ul, putea să verifice camerele de supraveghere din autogară. Este posibil să fi știut unde ești în tot timpul ăsta. Dacă te muți, nu te mai pot proteja. În plus, dacă până acum nu a venit după tine…

— Sunt trei scenarii. Fie Shawn a încetat să mă mai caute, fie știe unde sunt și nu-i pasă, fie așteaptă.

— Așteaptă ce?

Mi-a căzut fața.

— Momentul potrivit. L-am umilit când i-am tras țeapă în ziua căsătoriei. Nu are de gând să treacă asta cu vederea.

M-am aplecat, cu mâinile pe burtă, simțind o durere ascuțită care mi-a tăiat mijlocul și a coborât pe spate și pe picioare. Am scos un geamăt prelung.

Trex a smucit de volan într-o parte și a ieșit de pe șosea. A oprit, s-a dat jos și, ocolind mașina, a fugit spre locul din dreapta. Mi-a desfăcut centura de siguranță și mi-a dat părul la o parte de pe față.

— Iubito? Respiră. Inspiră profund.

am făcut așa cum mă sfătuia, cu capul sprijinit de tetieră și picioa-
le cât puteam. Avea dreptate. Nu puteam să mă ambalez așa,
că îmi era frică. Tot ce simțeam îmi afecta fătul. M-am străduit
fiu calmă, să-mi domolesc bătăile inimii.

— Darby, n-aș permite niciodată să ți se întâmple ceva rău, a zis.
Chipul său arăta că era îngrijorat. Nu reușea să facă prea bine față
sentimului de neputință.

— Te rog să nu..., a încercat să spună, dar a înghițit în sec. Te
rog să nu mă părăsești.

— Ce se întâmplă dacă vine după mine când tu ești la serviciu?

S-a gândit doar câteva secunde înainte de a răspunde.

— O să dau un telefon. O să stăm cu ochii pe el. Să fim siguri că
este în Texas.

Mi-am acoperit ochii cu mâna, buza de jos îmi tremura.

— Tu nu-l cunoști. El nu gândește ca un om normal. Nu e... nu-i
pasă de nimic, Trex. Când se înfurie nu mai e om.

— Darby, și frica e la fel de puternică. *Singurul* lucru de care mi-e
teamă este să nu pățești tu ceva. Și eu am trecut prin chestii destul de
înfricoșătoare. O să mă descurc. Îți promit.

Mi-a cuprins obrazul în palma făcută căuș și mi-a întors capul
ușor o parte, ca să-mi prindă privirea. Și-a plecat fruntea.

— Mă jur pe viața mea.

M-am retras din mâna lui, urând faptul că nu știam care din
scenarii se va adeveri: dacă Shawn plănuia să mă omoare sau să mă
fie cu el.

— Vreau să-mi promiți că o să protejezi copilul. Orice ar fi. Dacă
ajung ca una dintre femeile acelea pe care le găsesc moarte, despi-
cată și cu copilul scos din mine, să te duci să o iei. Să te asiguri că e
în siguranță, orice-ar fi.

Trex a strâns din dinți.

— Darby. Doamne ferește.

— Promite-mi! am țipat.

Mi-a cuprins obrajii în palme, disperat să-mi păstrez calmul.

— O să am grijă să fiți amândouă în siguranță. Îți jur!

— Cum?

— Casa. Dacă te muți cu mine, o să pot. Instalez un sistem de securitate de ultimă oră. Pot să ajung acolo în mai puțin de 10 minute. O secție de poliție e la patru minute distanță. Vecinul care stă la a patra casă mai jos este polițist la secția aceea. Patrulează zona de câteva ori în timpul turei. E locul cel mai sigur pentru tine.

Mi-a dat drumul și m-a întors cu fața spre el, și Trex și-a pus mâinile pe genunchii mei.

Am scuturat din cap și am pufnit în râs. Voia să mă mut cu el după ce tocmai îmi spusese că îmi violase intimitatea și încă îmi mai ascundea ceva. Trebuia să decid câte alte secrete eram dispusă să-l las să aibă față de mine și dacă asta era mai important decât capacitatea lui de a ne proteja, pe mine și pe Bobiță.

— Nu știu.

— Nu știi? a zis, imitându-mi expresia.

— Nu știu, Trex. Poate că în momentul când o să-ți dai seama că în mine chiar crește un copil, care până la urmă o să fie născut, o să plângă constant și o să umple scutece cu mizeria cea mai îngrozitor mirositoare pe care ți-o poți imagina, iar viețile noastre și relația dintre noi se vor schimba pentru totdeauna, poate că atunci o să te hotărăști că, de fapt, nu mă vrei chiar așa de tare.

— Asta e jignitor, a zis. Nu pot să cred că ai spus asta.

— Când cineva intră într-o relație, nu se așteaptă ca ea să se termine. Trebuie să fim realiști, pentru că eu nu pot să dau înapoi.

— Nici eu. E doar din cauză că nu vrei să te muți cu mine?

— Eu..., am oftat. Îmi verifici trecutul fără permisiunea mea și poate chiar îl alertezi pe fostul meu iubit, psihotic, despre locul unde sunt. Mi-ai violat intimitatea când nu locuiam împreună. Nu-mi pot

...sa cât de departe o să mergi când o s-o facem. Sistemul de secu-
...e nu e un confort. Nu vreau să mă supravegheze cineva tot timpul.
...a mutat în Colorado Springs ca să scap de asta.

...-a încruntat.

— Darby, n-a fost o verificare a trecutului și nu asta a fost intenția.
...-l-am verificat, nu pe tine.

— Nu te-a rugat nimeni s-o faci!

Furia mea bruscă ne-a surprins pe amândoi. Sacrificasem atât de
...ă încercasem așa de tare să rămân ascunsă, iar Trex era singura
...oană care mă făcea să mă simt în siguranță. Mi-am dat seama că
...ul fapt că-l cunoscusem mă făcea vulnerabilă.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să-i spun lui Val despre tine. Dar dacă
...ai acum, n-o să fii mai în siguranță. Dimpotrivă. Te-ai gândit că
...n se ține la distanță tocmai din cauza mea?

— Sunt prea multe lucruri pe care nu le știu despre tine. Sunt
...ea multe secrete.

A întins mâna spre mine.

— Iubito, nu am încotro.

— Pe unele dintre ele ai putea să mi le spui. Nu te cunosc cu ade-
...rat, nu? Și tu vrei să ne mutăm împreună?

Asta l-a înfuriat.

— Tu mă cunoști mai bine decât oricine altcineva, Darby. Se poate
să fie câteva lucruri despre mine care sunt secrete, dar tu mă cunoști.

— Nici măcar nu-ți știu ziua de naștere!

— E pe 4 iunie.

Am clipit.

— Serios? E prima zi când am ajuns la Colorado Springs.

— La mulți ani mie!

— Tu o știi pe-a mea? l-am întrebat.

A dat din cap.

— Da, 22 martie.

M-am încruntat.

— Ce altceva mai știi despre mine?

— Asta-i tot. N-am fost indiscret.

— Nu, pentru că asta ar fi o violare *totală* a intimității mele. Și tu vrei să mă mut cu tine? Cu camere de supraveghere? Ești nebun.

Era din nou furios.

— O să știi unde sunt amplasate, toate. O să fie exact ca la hotel, dar cu o pază semnificativ mai bună. Dacă ești atât de împotrivă, o să dormi în alt dormitor. O să fim colegi de cameră.

— Asta e ridicol!

— La fel este și faptul că am cumpărat o casă cu cinci camere în cartierul perfect, iar tu insiști să locuiești într-un apartament oarecare.

— Nu ți-a cerut nimeni să cumperi o casă cu cinci dormitoare!

A întins gâtul să se uite la mine câteva clipe, apoi și-a întors iar privirea spre șosea. Mașinile treceau rapid pe lângă noi, spre autostradă. Vântul sufla printre ierburile pe care Trex călca cu ghetele lui. Eram în plin câmp, dar universul se restrângea în jurul nostru.

— Crezi că v-aș da afară, pe tine și pe copil? Sincer crezi că aș face asta, Darby? Crede-mă, sunt șanse mai mari ca Stavros să dea faliment și tu să-ți pierzi camera de la hotel.

— Cum? Ce vrei să spui? Știi ceva?

Trex a oftat, vădit frustrat că trebuia să împărtășească o nouă informație.

— Sunt puține lucrurile pe care nu le știu, despre situațiile care mă privesc.

— Stavros e falit? O să piardă hotelul?

— O ajută pe Tilde cu cheltuielile medicale, pentru că ea nu are asigurare. Îl seacă financiar. Când hotelul era plin în fiecare noapte, în timpul incendiului, asta l-a ajutat să se mențină pe linia de plutire în fiecare lună, dar acum…

Mi-am dus mâna la gură.

– De ce nu mi-ai spus?

Și-a lăsat brațele și le-a lăsat să cadă, plesnindu-se peste coapse.

– Am sperat că odată ce o să-ți spun despre casă, o să vrei sin-

– Asta nu are legătură cu noi! Eu o să rămân fără serviciu. Nu

Trebuia să-mi spui? Cu tine sunt doar secrete peste secrete, peste

Credeam că acela care e mai direct câștigă? Nici măcar n-ai

– Stavros nu vrea ca tu să știi. Nu vrea să știe nimeni. Încă mai

poate să salveze situația.

– Vai de mine! am zis.

Am înghițit și am simțit că mă ia amețeala.

– Doamne! Bietul Stavros!

– O să declare falimentul după 1 ianuarie. S-ar putea să reușească

până în primăvară, dacă are noroc.

– Nu am timp să strâng bani pentru un apartament, chiar dacă

vreau să rămân, am zis, gândind cu glas tare.

Maxilarul îi zvâcnea.

– Oare chiar are legătură cu încrederea? Sau… pur și simplu, nu

vrei să te muți cu mine?

– Nu pot avea încredere în tine! am strigat.

Ochii mi s-au înecat în lacrimi, apoi acestea mi-au curs pe obraji.

– Bine! Bine! Atunci lasă-mă să te ajut! O să-ți iau eu un apartament. Dar… nu pleca.

Tonul i-a devenit implorator.

– Darby, te ador! Nu vezi asta? Nu există niciun alt loc unde aș vrea să fiu, decât cu tine. Dacă pleci… nu mă obliga să-mi părăsesc echipa.

– Ce vrei să spui?

– S-au mutat cu toții la Springs pentru slujba asta, tocmai pentru că eu le-am cerut-o.

— Nu-ți cer să mă urmezi.

— Darby...

Se lăsa de pe un picior pe altul, încercând să-mi spună ce gândea.

— Mă iubești? Spune-mi. Pentru că eu sunt îndrăgostit de tine, a spus, vocea sufocându-i-se. Și nu există niciun loc pe lume unde aș vrea să fiu, decât locul unde ești tu.

Îmi simțeam gura uscată și nu puteam să-mi înghit nodul din gât. Mi-am șters obrajii uzi.

— Te iubesc!

Umerii i-au căzut, și-a plecat capul și a răsuflat ușurat.

— Dumnezeule, mulțumesc! a spus el în șoaptă. Înțeleg că ai probleme cu încrederea și eu nu am făcut decât să le agravez. Simt că mă sufoc doar când mă gândesc la asta.

— Nu plătești tu pentru apartamentul meu.

— E ilogic. Preferi să te muți într-un oraș necunoscut, singură, când știi că Shawn ar putea să te urmărească?

— N-ar fi prima dată! am țipat eu.

Roșu la față, și-a încleștat maxilarele o fracțiune de secundă, înainte de a vorbi.

— Vrei să pun actul de proprietate pe numele tău? O s-o fac, la dracu'!

— Nu mai vorbi urât!

A oftat. Se lupta cu sine să se calmeze, dar pierdea.

— Iartă-mă, numai că pur și simplu nu înțeleg. De ce nu vrei să mă lași să te ajut, Darby? Dacă ne iubim și vrem să fim o familie, de ce nu putem să lăsăm lucrurile să curgă firesc?

Buzele mi s-au crispat.

— Pentru că m-ai mințit. Și pentru că data trecută...

— Data trecută când te-ai mutat cu un tip, s-a nimerit să fie violent, nenorocitul!

— Da.

A dărâmat din cap, mai furios decât îl văzusem vreodată, dar când
vocii, tonul vocii îi era calm, controlat.
— Darby, eu nu sunt ca el. Nu știu cum altfel să ți-o mai dovedesc.
Am fost furios cum părea și oricât de mult m-am temut că, într-un
moment de iritare, s-ar putea să mă lovească, i-am întins mâna. Adânc,
în ființa mea, dincolo de instinctul de a mă proteja pe mine și copilul
nenăscut, am știut că Trex nu mi-ar face niciodată rău. Poate
pentru asta era tot ce trebuia să știu. După o ezitare de o secundă, m-a
luat de mână. Degetul lui mare mi-a mângâiat pielea, dar era altfel.
Chiar și bărbații cei mai răbdători își au limitele lor. Eram împreună
și spunând că formam o familie. El nu înțelegea de ce mă opuneam,
pentru că mi se pare că nu puteam să-i explic.

– Știu. Totuși m-ai mințit.

– Abia azi am aflat de la tine care este numele tău adevărat. Fii
puțin mai îngăduitoare!

M-am uitat înainte, pe șosea. Cu câteva secunde înainte, sunetul
era estompat, dar acum zgomotul tirurilor îmi învălmășea gândurile.

– Rămâi. Când o să fiu la muncă o să instalez un sistem de
securitate de ultimă generație, camere de supraveghere, un sistem
de alarmă, butoane de panică în fiecare cameră. O să fac din casă o
adevărată fortăreață. O să fie cel mai sigur loc pentru tine, jur! Ce mă
îngrijorează nu e doar faptul că fostul tău iubit știe unde ești. Ai putea
să te împiedici și să cazi pe scări, să leșini, să intri prematur în tra-
valiu, nu ai telefon… sunt o mie de lucruri care s-ar putea întâmpla.

— Se pot întâmpla oricui.

— Dar *nu trebuie* să ți se întâmple ție, a zis Trex, frustrat. Putem
să fim doar colegi de apartament. Tu poți să stai în dormitorul matri-
monial de la parter și eu o să stau la etaj. Tu plătești o chirie mică și
facturile și încheiem o convenție. Dacă lucrurile nu merg bine, o să
mă mut eu până găsești tu un alt loc unde să stai.

— Nu vreau să fim colegi de apartament.

Și-a pus iar mâinile pe genunchii mei și pe urmă mi-a ațintit privirea.

— Îmi pare rău că te-am mințit. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat și pentru că nu te mai simți în siguranță. Dă-mi șansa să mă revanșez.

— Și mie îmi pare rău, am zis, ștergându-mi fața.

A răsuflat zgomotos, ca și cum i-aș fi tras un pumn în piept.

— Așadar, pleci. Mă părăsești.

Am clătinat încet din cap și am început să plâng.

— Nu, îmi pare rău că am țipat.

M-a strâns tare în brațe și i-am simțit inima bătându-i la pieptul meu.

— *Tie* îți pare rău? Doamne, Darby. Eu nu știu ce dracu' fac. Probabil, duc totul de râpă.

M-a împins ușor de lângă el, la o lungime de braț.

— Asta înseamnă că rămâi?

Disperarea din ochii lui Trex era insuportabilă, așa că mi-am acoperit fața. Nici măcar nu știam clar de ce eram așa de supărată. Trecusem prin lucruri mult mai rele cu Shawn și nu vărsasem nicio lacrimă. Poate că era din pricina sarcinii, poate că era pentru că trecuserăm prin cea dintâi ceartă dintre noi sau poate pentru că tocmai recunoscusem cu voce tare că nu puteam să am încredere în el — și în nimeni — și asta ne făcea să fim foarte singure, Bobiță și cu mine.

— Vino, a zis Trex, îmbrățișându-mă.

Mă simțeam așa de caraghioasă pentru că plângeam cu nasul în cămașa lui, dar nu mă puteam opri.

— Iubito..., a spus cu o voce liniștitoare, în timp ce mă legăna. Nu plânge!

— Nu-i nimic, am zis, lăsându-mă pe spate, să-mi șterg ochii. Doar că — am suspinat eu — nu meriți să țip la tine în halul ăsta. Și e prima dată când mi-ai rănit sentimentele.

Şi-a împletit degetele deasupra capului şi m-a privit cum plâng, cu atâta vinovăţie şi ruşine, că abia dacă se suporta pe sine.

— Iartă-mă, Darby.

Mi-a strâns la pieptul lui şi şi-a lipit obrazul de fruntea mea.

— În clipa asta simt că sunt cel mai mare imbecil.

— Şi eu mă simt ca un copil mare.

Am ridicat ochii spre el şi Trex m-a sărutat pe vârful nasului.

— Acum... ascultă-mă şi n-o să mai pomenesc niciodată despre asta. Indiferent dacă, biologic, acest copil este al meu sau nu, dacă te-aş da afară, pe tine şi copil, din noua noastră casă, tot aş rămâne un imbecil. Darby, nu sunt un bărbat de genul ăsta. Ştii că nu sunt. Te rog... gândeşte-te la asta, bine? Asta e tot ce-ţi cer.

Mi-a dat drumul şi s-a îndepărtat câţiva paşi, spre câmpia nesfârşită de lângă şosea. Pietrişul împrăştiat îi scrâşnea sub ghete. Privea spre orizont, în timp ce un vânt domol sufla printre arborii răzleţi din depărtare.

— Mai mergem către est?

S-a întors spre mine şi a aşteptat să-i răspund.

Am înclinat din cap.

A venit înapoi la maşină, s-a asigurat că stau bine în scaun şi, după ce a închis portiera, s-a urcat la volan. Era între noi o tăcere incomodă, care ne rodea pe amândoi ca un parazit. Am trecut pe lângă panoul pe care scria „Bine aţi venit în Kansas!" şi apoi pe lângă Kanorado. Trex a arătat spre un imens turn de apă şi a scos primele cuvinte după aproape o oră.

— Uite! Goodland, Kansas. Gazdă pentru Prima Adunare a lui Dumnezeu şi pentru alte 15 biserici, populaţie 4 500 de oameni.

Trex a ieşit pe a doua arteră şi apoi a condus pe câteva drumuri laterale, până ce s-a oprit la capătul unei străzi care se înfunda, în dreptul unei căsuţe albe, cu o verandă roşu-închis. Avea două uşi în faţă şi, derutată, eu am rămas o clipă cu ochii la ea.

— A fost inițial o casă tip duplex. Biserica a cumpărat-o și a transformat-o într-o singură locuință parohială.

A sărit jos din mașină și a deschis portiera din spate ca să scoată valiza pe care o împrumutasem de la el și geanta lui de pânză.

— Scottie!

O fată cu părul lung și blond a ieșit în fugă pe ușa cu plasă din dreapta și a sărit peste cele două trepte, alergând și sărindu-i lui Trex în brațe. Acesta a gemut când fata s-a izbit în el, dar ea părea să nu fi băgat de seamă, cu brațele și picioarele încolăcite în jurul lui.

Tot un zâmbet, Trex a pus-o jos.

— Salut, mucoaso, i-a zis, ciufulindu-i părul.

— Ai reușit!

S-a uitat la mine și și-a dat la o parte părul din ochi.

— Bună, Darby!

— Bună, i-am răspuns, m-am aplecat și i-am făcut cu mâna.

Mi-am desfăcut centura de siguranță și Trex a venit repede să-mi deschidă portiera și să-mi dea mâna, ca să mă ajute să cobor. Cât am ocolit noi până în spatele mașinii, părinții lui deja ieșiseră pe scări. Zâmbetul lor a dispărut imediat ce mi-au observat abdomenul rotunjit, care se contura prin bluză.

— Mamă, tată… ea e Darby. Darby, ea e mama mea, Susanne, și tata, Scott.

— Mă bucur să vă cunosc, am spus și le-am întins mâna.

Bretelele maro ale lui Scott îi susțineau pantalonii asortați și tenul lui rumen devenise și mai roșu din pricina prezenței fiului său. Fălcile i se mișcau la orice mișcare pe care bărbatul o făcea și maioul îi stătea lipit de cămașa albă. Era masiv și era mândru. Cămașa călcată, părul fixat cu gel, se străduia prea tare să-și arate indiferența.

Susanne a fost prima care mi-a strâns mâna, cu un surâs ca desenat pe față. Trex semăna mai mult cu mama lui. Părul ondulat, castaniu-roșcat, era desfăcut, tuns până la umeri. Îmi amintea de unele

fotografii vechi cu mama mea, dar dacă mă uitam în ochii ei, parcă
l-au fi privit în ochi pe Trex.

— Și noi. Ei, haideți să intrăm, copii.

Scott și Susanne au luat-o înaintea noastră, vorbind repede și în
șoptit, și Trex venea în urma mea, ducând bagajele, alături de suri-
sul lui. Hailey nu era la fel de tăcută ca părinții ei și i-a șoptit lui Trex
descoperirea de un milion de dolari.

— Darby e însărcinată?

— Da.

— O să fii tătic?

— Da, a răspuns Trex.

— Eu o să fiu mătușă?

— Da, așa e, a zis el, pe un ton mai dulce și mai cald decât avu-
sese toată după-amiaza.

Când am pășit în casă, pantofii îmi răsunau pe pardoseala de
lemn. Casa copilăriei lui Trex nu era căminul luminos și vesel pe care
mi-l închipuisem. În schimb, draperiile erau trase și, în loc de foto-
grafii de familie înrămate, pereții erau decorați cu crucifixe și picturi
religioase. Plachetele, premiile și diplomele comunitare ale lui Scott
ocupau pozițiile centrale, putând fi văzute de vizitatori imediat ce
intrau. Începeam să înțeleg aversiunea lui Trex față de vizitele acasă.
La dreapta erau bucătăria și sufrageria, iar la stânga, un living spațios,
cu un pian în colțul îndepărtat.

Susanne s-a oprit în cadrul intrării spre coridorul din spate.

— Noi... ăăă... v-am aranjat dormitoare separate, a început
Susanne.

— Nu pare să fie nevoie, a zis Scott.

Am surâs.

— E bine cu dormitoare separate, am zis. Ne bucurăm să...

— Mulțumesc, tată, o să stăm în fosta mea cameră, a intervenit
Trex.

Susanne a arătat spre coridor.

— Știi unde este.

Trex mi-a făcut semn din cap să-l urmez. A mers până în capătul holului și a luat-o la dreapta.

— Aici e, a spus și a pus jos bagajele. Împărțim cu Hailey baia de pe hol, ceea ce e întotdeauna distractiv.

Lambriurile de lemn se opreau la jumătate din înălțimea pereților, pe peretele de rigips atârnau imagini înrămate cu Iisus ținând în brațe un miel, crucifixe și imagini cu copii salvați de îngeri. Câteva trofee și cărți erau răspândite prin cameră, dar, în cea mai mare parte, semăna cu o cameră de oaspeți care nu a fost folosită niciodată.

— E așa de stânjenitor! Oamenii ăștia mă urăsc, am zis, în șoaptă.

— Și pe mine mă urăsc. Suntem sortiți unul altuia.

Apoi surâsul i-a dispărut.

— În legătură cu ce s-a întâmplat mai devreme...

— Îmi pare foarte rău.

— Și mie.

M-a luat în brațe și m-a sărutat pe obraz. O să fie bine. Acum sunt doar șocați. Mai ales mama... până diseară o să se simtă entuziasmați.

— Și entuziasmul o s-o țină până o să le spunem că Bobiță nu e al tău.

Trex a clătinat din cap.

— Nu le spune, Darby. Nu e nevoie să știe.

M-am depărtat cu un pas de el și m-am așezat pe pat. A scârțâit.

— Nu pot să *mint* despre așa ceva.

— Nu trebuie să minți. Oricum o să bănuiască.

Am mijit ochii.

— Faci asta destul de mult.

Umerii i s-au lăsat.

— Nu vreau să mă cert. O să fie bine, o să vezi.

Mi-am acoperit fața.

— *Ce facem? O să-i facem pe-ai tăi să creadă că e copilul tău?*

— *Dar chiar este* copilul meu!

Am ridicat ochii spre el.

— *E păcat să minți.*

Sprâncenele i s-au apropiat. S-a uitat la mine cu disperare în ochi.

— *Nu vreau ca ei să știe. Nu vreau să știe nimeni.*

— *Nu mi se pare drept.*

A oftat și pe urmă a dat din cap.

— *Bine. Înțeleg. Fă cum îți este mai bine!*

M-a lăsat singură în cameră și l-am auzit vorbind cu sora lui, în odaia de alături. Mai mult vorbea ea, cu vocea pițigăiată și drăgălașă amortizată de peretele comun.

Era așa de fericită că Trex era acasă! Era un frate mai mare bun și o iubea destul încât să revină în locul acesta, să fie în preajma tatălui său și să suporte toată cruzimea pe care pastorul Scott o revărsa, inevitabil. Totul ca să o facă fericită pe Hailey. Avea să fie un tată bun. Într-o bună zi, avea să fie și un soț bun. Amândoi ne mințiserăm unul pe altul, eu ca să mă protejez și el ca să mă protejeze. Era o situație dificilă, prin care încercam amândoi să trecem cât puteam de bine. De ce oare îmi era așa de frică?

Stăteam în fosta lui cameră, singură. *Îl iubesc? Da. Se poartă bine cu mine? Da. Pot să am încredere în el? Discutabil. Cred că o iubește pe micuța care crește în mine? Absolut.* Dacă avea să se întâmple ce era mai rău, iar Trex și cu mine am fi decis că s-a terminat între noi, știam că mi-ar fi lăsat mie casa, în loc să ne dea afară. Temerile mele erau complet iraționale. Trebuia să încetez să-l mai pedepsesc pe el pentru mărșăviile lui Shawn.

Capitolul douăzeci și doi

Darby

Mi-am despachetat lucrurile, recunoscătoare că nu rămâneam decât o noapte. Trex revenise din camera lui Hailey, fără să-i pese că i se şifonau hainele. Sau, în orice caz, nu m-a lăsat să-i desfac bagajul. Ziua întreagă nu fusese decât un şir de descoperiri îngrozitoare şi de neînţelegeri, unele după altele. Nu eram obişnuită să am de ales. Când locuiam cu părinţii, erau mereu regulile mamei. Când locuiam cu Shawn, întotdeauna era doar ce voia, spera şi credea el. Nu existau discuţii, dezbateri, sentimentele mele nu erau niciodată luate în calcul.

Trex mă aştepta răbdător în pat, tăcut şi poate puţin ursuz.

— Crezi, am început eu, că motivul pentru care azi a fost aşa de greu e că începem să ne cunoaştem şi lucrurile nu merg bine între noi?

S-a albit la faţă. Părea epuizat şi trist de-atâta ceartă.

— Nu vreau să mă cert, am zis, ridicând mâinile. Pur și simplu mi-a trecut asta prin cap și ți-aș fi recunoscătoare să fii sincer. E ceva normal când oamenii se descoperă unii pe alții și văd dacă sunt sau nu compatibili. Poate... poate că pur și simplu vrem lucruri diferite. Poate că de aceea a fost așa de greu.

— Vrem aceleași lucruri. Doar că le vrem în momente diferite. Sarcina mă face să simt că totul e contracronometru. Iar acum, când știu de celălalt tip... Rick sau Derek sau cum dracu' l-o chema... am senzația că e și mai urgent. Am înțeles, Darby. Serios. Tu abia ai dat de gustul libertății, iar eu nu am avut parte de nimic altceva decât de asta, timp de 16 ani. Tu vrei să fii independentă și eu sunt gata să mă așez la casa mea. Nu am fost sinceri unul cu altul, chiar dacă dintr-un motiv bun. Dar asta nu înseamnă că lucrurile nu merg bine între noi. Înseamnă iertare și compromis.

— E vorba despre compromis? l-am întrebat.

— Cum adică?

— Mutatul împreună. Adevărul despre copil. E posibil un compromis?

A zâmbit, dar ochii îi erau tot obosiți.

— Te iubesc pentru întrebarea asta.

Și-a frecat ceafa.

— Am dat-o-n bară de o mulțime de ori. Înțeleg lipsa de încredere. Dar trebuie să știi că sunt implicat. Dacă e să se ducă la fund corabia asta, mă scufund odată cu ea.

— Iar eu înțeleg de ce ai făcut așa cum ai făcut.

— Îmi pare rău, a zis el. Sincer. Dacă aș putea să retrag ce am spus, aș face-o.

— Și eu. Atunci... bine. Hai s-o facem!

— Hai să... o facem? Adică, te muți cu mine?

Încerca să mă citească, așa cum făcea mereu.

— Darby, nu glumi cu mine! Asta e ceva important.

Avea dreptate. Încă mi-e teamă. Sunt încă în casa aceea și-l aud pe unșă, eu... e doar o scuză. Te îndepărtez de mine și pe cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Mi-am ridicat la el.

— Și nu vreau să te pierd.

S-a ridicat și m-a strâns în brațe, m-a sărutat pe creștetul capului.

— Nu plec nicăieri.

Trex mi-a prins fața în palme, și-a lipit buzele de ale mele, așa cum numai el știa, și m-a făcut să mă simt în siguranță și iubită necondiționat. Nimeni nu mă iubise așa cum o făcea Trex. L-am tras mai aproape și l-am lăsat să-și strecoare limba în gura mea. Și-a băgat mâna pe sub rochia mea de bumbac, între coapsele mele și, exact când degetele lui alunecau pe sub marginea chiloților mei, ne-a strigat Susanne din living.

Trex a gemut de frustrare. Mi-am lipit fruntea de pieptul lui, am râs și pe urmă m-a condus în living, unde Hailey și părinții lui erau deja așezați.

Hailey și-a pus deoparte telefonul și s-a aplecat spre mine, zâmbind.

— Când trebuie să naști? m-a întrebat.

— Hailey Joy, a certat-o Susanne, dar Hailey nu părea să bage de seamă.

— O să fiu mătușă! a zis, bătând din palme.

— La 1 februarie, a răspuns Trex, strângându-mă de mână.

— Deci, a încercat Susanne, cu un surâs. Unde v-ați cunoscut?

Am așteptat să răspundă Trex. Nu eram sigură ce anume voia ca ei să știe.

Și-a dres vocea.

— Ea lucrează la hotelul unde stau.

— Credeam că ai cumpărat o casă? a zis Scott.

Cuvintele lui radiau superioritate. Voia cu disperare să fie mai bun ca fiul lui.

— Săptămâna viitoare semnăm contractul.

— Mama zice că e frumoasă. Și foarte mare. Pot să vă ajut să decorați camera copilului? a întrebat Hailey.

Nici măcar nu mă gândisem la asta. În străfundul minții mele știusem că va fi nevoie de un pătuț, dar un pătuț nu ar fi încăput în camera de hotel. Nici chiar unul mic. Iar Bobiță avea o cameră frumoasă și mare, doar a ei, care o aștepta în casa cea nouă a lui Trex. Brusc, m-am simțit ușurată. Trex rezolvase asta chiar înainte de a deveni o problemă.

— Ar fi drăguț, i-am zis, mulțumesc.

Entuziasmată, Hailey a bătut din nou din palme. Trex s-a uitat la mine încercând să nu zâmbească.

— Lucrezi în domeniul hotelier? a întrebat Susanne, ridicându-se. A luat o farfurie cu bunătăți din cuptor și a adus-o.

— Hailey, adu limonada!

— Lucrez la recepție, am zis și am luat un fursec rotund, cu ovăz și stafide, și unul mic, pătrat, cu lămâie.

— Când v-ați cunoscut? a întrebat Scott, uitându-se la burta mea de gravidă.

Trex m-a mângâiat pe burtă.

— Cel puțin cu patru luni și jumătate în urmă.

Hailey a chicotit. Scott și Susanne nu s-au amuzat.

— Nu văd un inel de logodnă, a spus Scott.

— Nu, așa e, i-a răspuns Trex.

— Nu vă căsătoriți? a întrebat Hailey, surprinsă.

— Nu chiar acum.

— Nu sunteți gata pentru un astfel de angajament, dar aduceți un copil pe lume. Logic, a comentat Scott.

— Tată, a început Trex, deja enervat, căsătoria înseamnă doar o bucată de hârtie. Nu există legătură mai puternică decât un copil.

— Biblia spune..., a început Susanne.

– Să ne supunem unul altuia din veneraţie pentru Hristos, am

– Cunoşti Cuvântul Domnului, a constatat Scott. Atunci ştii ce

– În care Pavel le spune celor necăsătoriţi şi văduvelor să practice

sau să se căsătorească? Da, ştiu bine.

– Sună părea impresionat. De aceea nu se băgase Trex în discuţie.

ai părinţii lui erau pe cale să afle că fiul lor ateu însămânţase o

cu frică de Dumnezeu. Şi, cumva, asta transforma un act păcă-

un nepot de care să fie entuziasmaţi.

– La ce biserică mergi, în Colorado Springs? a întrebat Susanne.

– Nu merg. Până nu demult am lucrat 16 ore pe zi, am explicat eu.

– Duminicile? s-a mirat Scott.

– Duminicile se odihneşte, a intervenit Trex. S-a rugat pentru

un tată. Chiar şi Dumnezeu s-a odihnit în ziua a şaptea.

Scott a mijit ochii.

– Mai exact, cum o să se aranjeze toate astea? Tu, o creştină, şi

ateu.

M-am foit pe scaun şi am luat o înghiţitură din limonadă.

– Am discutat despre asta.

– Şi nu te deranjează dacă fiul sau fiica ta creşte sub influenţa

ateu? a întrebat Scott.

– E mai bine decât să crească fără tată, am zis.

Scott aproape că a mârâit.

– Nu sunt sigur că El ar fi de acord, a spus Scott. El e singurul

tată de care avem nevoie, dacă nu avem parte de o influenţă divină,

iar Biblia spune foarte clar că oricine îl va face să păcătuiască pe unul

dintre aceşti micuţi, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne

de gât o piatră mare de moară şi să fie înecat în adâncul mării.

Pufnea la fiecare verset pe care îl scuipa.

— Ai dreptate, am zis, e o amenințare serioasă. Nu cred că asta înseamnă că unui copil i-ar fi mai bine fără un tată bun. Dumnezeu n-o să-i pregătească micul dejun și n-o să-l ducă la antrenamentele de fotbal.

Trex și-a înăbușit un chicotit.

— Tati, a spus Hailey, dezamăgită. Încetează! Scottie o să fie un tată grozav.

— Scottie, a intervenit Susanne, pe un ton mămos. Acum e mai important ca niciodată să te întorci către Dumnezeu. Vrei ce e mai bun pentru copilul tău, nu?

— Da, vreau. Și norocul ei este că se naște aici, în Statele Unite, unde creștinismul este religia de bază, și că poate venera Dumnezeul adevărat.

Susanne s-a încruntat.

— Scottie, nu e nevoie să fii sarcastic. Îți spunem asta pentru că te iubim. Este de datoria noastră să împărtășim adevărul celor pe care-i iubim.

— Știu, a spus Trex. Dar Darby și cu mine am decis să respectăm credința celuilalt și o să facem la fel și cu fiica noastră.

Hailey și-a dus mâinile la gură.

— Sunteți siguri că e fată?

Am zâmbit și am dat din cap, iar Trex a scos din buzunarul de la spate o fotografie de ecograf. S-a ridicat, s-a aplecat în față și i-a întins-o lui Hailey. Fata s-a uitat o clipă la ea și apoi Susanne s-a întins într-o parte și a arătat cu degetul diferite trăsături.

Susanne a zâmbit, era primul surâs adevărat pe care reușise să-l schițeze de când sosiserăm.

— Vai de mine! Uită-te la fetița asta frumoasă. Scottie, cred că o să aibă nasul tău.

— Crezi? a spus Trex, râzând, și mi-a strâns mâna.

Susanne a luat fotografia de la Hailey, ca să i-o arate lui Scott. A stat aproape de un minut întreg ca să-l înmoaie, dar când Susanne i-a arătat picioruşele lui Bobiţă, Scott a schiţat în sfârşit un zâmbet.

— Arată ca o Trexler, a zis el.

Ne-am aşezat la masă, am discutat despre lucruri normale, de exemplu despre data când Hailey se întorcea acasă şi despre vreme. Trex le-a mai spus despre casa cea nouă şi le-a arătat poze pe telefonul mobil. Am încercat să nu par prea entuziasmată sau surprinsă în timp ce derulam fotografiile. Familia lui Trex presupusese că deja văzusem casa. Apoi am dat de câteva fotografii cu noi doi. Majoritatea erau selfie-uri, dar existau şi câteva doar cu mine.

— Asta e foarte bună, a spus Susanne. Ar trebui să o înrămezi.

— E de la... a patra noastră întâlnire.

— Paste, am spus.

Trex a chicotit.

— Fetele însărcinate au amintiri legate de mâncare.

— La a patra întâlnire era deja însărcinată? a întrebat Scott.

— De la prima, de fapt, a răspuns Trex, fără pic de ruşine.

Scott s-a încruntat.

Trex a revenit la fotografiile din casă şi s-a oprit la una dintre ele, ca să îi arate covorul pluşat din zona de living.

— Uite cât spaţiu, unde să meargă de-a buşilea.

Apoi, trecând la o altă poză:

— Aici e biroul, pe acelaşi hol, faţă în faţă cu dormitorul matrimonial. E locul perfect pentru camera copilului.

Am dat din cap şi pe urmă m-am uitat la el.

— Chiar este.

Colţurile gurii i s-au arcuit în sus. Era aşa de diferit de cum fusese cu o oră în urmă, în maşină! Un chip apăsat de mâhnire, îndoială, grijă. Acum era uşurat şi fericit.

— Susanne, a fost o cină minunată, a spus Scott, ridicându-se de la masă. Mulțumesc. Trebuie să-mi învăț predica de duminică. Frate, mi-a părut bine să te văd.

Trex a înclinat capul, cu ochii în pământ, iar tatăl lui s-a retras să învețe ce avea de învățat pentru slujbe. Imediat ce Scott a plecat, Trex a continuat conversația, într-o atmosferă mult mai degajată decât fusese cu doar câteva clipe mai înainte.

— Mulțumesc pentru cină, mamă. A fost super.

Susanne a zâmbit.

— Ți-am pregătit toate felurile tale preferate. Sper că asta o să te convingă să vii mai des pe-acasă.

S-a ridicat și ea, a strâns toate farfuriile murdare, iar noi, ceilalți, am ajutat-o, în zdrăngănit de veselă, și am curățat masa în câteva minute. Bucătăria a devenit din nou centrul activității, robinetul era deschis la presiune maximă și aburul urca din chiuvetă.

Trex a luat un șervet de la Hailey, dar eu l-am ușuit din bucătărie.

— Pot să dau și eu o mână de ajutor, a zis el, chicotind.

— Ne descurcăm, i-a răspuns Hailey. Șterge-o!

Trex a ridicat mâinile.

— Atunci, cred că o să fac un duș.

— Hailey, să nu uiți de teme! Acum!

— Le-am făcut, mamă.

Susanne a dat din cap și mi-a întins o farfurie să o șterg.

— Cu asta mică n-am avut de ce să-mi fac griji, niciodată. Cu el — a arătat Susanne cu mâna, spre hol — ne-am făcut mereu griji. În câte săptămâni ziceai că ești?

— Mmm… 20 și câteva zile.

— La jumătatea sarcinii, a spus Susanne, frecând o oală. Mă surprinde. Trex nu mai e un copil. L-am crezut mai… cu școala vieții, cred.

– Știu, știu. Nu vreau să spun nimic. Mă bucur că e acasă. Nu
am vrut prea des de când a decis… înțelegi… de când a decis că
vrea să meargă în Dumnezeu.

– Trebuie să-i fie greu, am spus, cu ochii în farfuria pe care o
aveam în mână.

Îl tot ștergeam suprafața uscată și așteptam ca Susanne să-mi dea
ceva pe care o frecase. Farfuria era deja uscată de un minut, dar aveam
nevoie să-mi ocup mâinile cu ceva.

– Și știe că v-a dezamăgit, am continuat.

– Ah, nu cred că-l deranjează, a spus Susanne zâmbind, cu ochii
pe gemul de deasupra chiuvetei.

Afară era beznă totală, așa că m-am întrebat ce găsea oare amu-
zant.

– Uneori mă întreb dacă nu face asta doar ca să se răzbune pe
taică-său.

– Pentru ce? a întrebat Hailey.

– Hai, că nu e treaba ta, a răspuns Susanne, apoi s-a uitat la
abdomenul meu. Până acum a știut nu o dată cum să facă astfel încât
să-l supere pe taică-său. De când era mic. Vreau să spun, de când
mergea de-a bușilea. E greu când doi bărbați încăpățânați trăiesc sub
același acoperiș.

– Și tati îl enervează pe Scottie, mamă.

– Nu spun că tata e nevinovat, i-a replicat Susanne și vocea îi
părea obosită. E atâta animozitate între ei, pe care pur și simplu nu o
înțeleg. Și nici ei nu cred că o înțeleg.

– Totuși vă iubește, am zis eu. Abia așteptă să vină acasă.

Susanne mi-a dat în sfârșit oala.

– Soră-sa a fost mereu sufletul lui. Când poate, vine acasă s-o
vadă.

Mă deranja că nu voia să recunoască faptul că Trex fusese abuzat,
dar am decis să las lucrurile așa cum erau. Trex nu vorbise prea mult

despre părinții lui și nu se cuvenea să fiu eu aceea care încerca să le vindece rănile. Ceea ce se petrecuse îl speriase pe Trex destul încât să ție îndepărtate luni și ani de zile în șir, în ciuda dragostei puternice pe care i-o purta lui Hailey... și poate că trecuse prea multă vreme de-atunci ca să mai poată fi vorba de vindecare. Știam exact ce simte. Chiar și gândul de a încerca să rezolv suferința dintre mine și mama era epuizant.

— Te simți bine, în general? m-a întrebat Susanne.

— Grețurile de dimineață au fost destul de crâncene. Mă simt mai bine acum și o să trec din nou la un singur schimb, la hotel, așa că totul pare mai ușor.

— Bun. Asta e bine. Știu că sarcina mea cu Hailey a fost mult mai grea decât prima. Poate a fost din cauză că eram mult mai în vârstă, știi?

Și-a șters mâinile pe șorțul de bucătărie.

— Îți mulțumesc pentru ajutor. Sper că o să ne ții la curent. Despre primul nostru nepoțel sau nepoțică și despre restul.

— Da, cum să nu, am zis, cu speranța că sentimentul de vinovăție care mă încerca nu mi se citea pe față. Noapte bună!

— Haide, m-a chemat Hailey, luându-mă de mână să mă scoată din bucătărie.

Hailey s-a lăsat să cadă într-un fotoliu din camera lui Trex. Din baia situată de partea cealaltă a coridorului se auzea curgând apa la duș. M-am sprijinit de tăblia patului, să-l aștept pe Trex să iasă de la baie. Îmi vorbise mult despre Hailey și avusese dreptate. Fata însenina se întreaga încăpere. Era așa de inocentă și de plină de viață și chiar părea să aibă asupra părinților ei o putere de care Trex nu se bucurase niciodată. Era greu de crezut că aveau aceiași părinți.

— Trex n-a mai venit acasă de multă vreme, a zis Hailey, căscând. Acum mă bucur că are un motiv. Poate că o să fiu admisă la Colorado State University și o să fiu și mai aproape. O să pot să vin mai des în vizită. Vreau să zic... dacă e OK.

— Sigur că e OK. Ești oricând binevenită.

— Pe bune? s-a mirat Hailey, ridicându-se în picioare.

Am înclinat din cap, surprinsă de surpriza ei. Hailey a zâmbit.

— Cool! Nu credeam că o să te găsească vreodată, dar mă bucur de mult că a reușit!

— Te gândești la teoria lui, că era îndrăgostit de mine chiar înainte să mă cunoască.

— Știu și eu? a zis ea, cântat. Nu mi se pare că ai arăta ca o teoție. Vorbește despre tine încă din liceu. Te-a descris și tot restul. De nu-a avut nicio relație serioasă, nici măcar cu Laura. Știa că o să te găsească. Noi toți am crezut că aiurează sau că se folosește doar de o scuză, dar... iată-te!

— M-a descris pe mine?

— Mda. Mai mult în ceea ce ești tu ca persoană, dar n-a greșit.

— Asta e...

— Înspăimântător? a spus Hailey, chicotind.

— Nu, e cumva... reconfortant. Nu e de mirare că nu-l sperie toată povestea cu sarcina și casa, așa cum mă sperie pe mine. A avut timp să proceseze lucrurile.

Hailey a ridicat din umeri.

— N-ar trebui să-ți faci griji cu Scottie. Eu îl văd cum se uită la tine. E terminat!

— Așa sunt, a spus Trex, din pragul ușii.

Avea părul ud încă și fața îi lucea, curată. Era îmbrăcat cu un tricou alb și pantaloni de trening gri, își ținea mâinile în buzunare și era în picioarele goale. Simțeam mirosul amestecat, de gel de duș și de deodorant, din aerul care mi-a umplut plămânii. Trex devenise mirosul meu preferat din lume, persoana mea favorită, modul meu preferat de a-mi petrece seara în oraș.

— Dușul e liber. Mai este apă caldă.

— Mulțumesc, i-am zis și mi-am adunat lucrurile.

Trex m-a urmat în baie, să-mi arate cum funcționează dușul. Am început să-mi deschei bluza și Trex s-a sprijinit cu spatele de ușă, cu un început de rânjet pe față.

— Îți mulțumesc pentru ce ai spus.

— Ce am spus?

— Tot ce-ai spus. Nu știu cât de sinceră ai fost când ai spus că ești de acord să te muți cu mine, dar tot mi-ar plăcea să mă ajuți cu camera copilului.

— Vorbești serios? O să transformi biroul în cameră pentru copii?

— Da, a zis Trex, cu o expresie serioasă. O să avem nevoie de o grămadă de lucruri pentru ea. Pătuț, scutece, șervețele, cearșafuri, jucării...

Am ridicat din umeri.

— Atunci, imediat ce casa e gata, aș zice.

Trex a zâmbit.

— E un stimulent cum n-am mai auzit.

— Mi-a fost aproape prea ușor să spun da.

— Darby, nu orice lucru e prea bun ca să fie adevărat.

— Știu. Ai dreptate. Mă tot împotrivesc și discut pentru că mi se pare așa de... ușor. Și faptul că e ușor ar trebui să fie un semn bun, nu un semnal de alarmă. Exact cum ai spus... ne iubim. Ar trebui să fim o familie. Bobiță ar trebui să trăiască în casa pe care ai cumpărat-o pentru noi într-un cartier drăguț — dacă încă ne mai vrei, după toată zarva pe care am provocat-o azi. Și dacă se întâmplă ceva, dacă dintr-un motiv aiuristic n-o să meargă între noi... Știu că o să fii blând.

A scos un hohot de râs.

— Dacă încă mai vreau, a repetat Trex.

A făcut câțiva pași spre mine, m-a înconjurat cu brațele și m-a sărutat tandru. Mirosea așa de bine, mâinile lui erau așa de calde! Le voiam peste tot pe trupul meu, ca pe o pătură.

— Vreau să te muți cu mine. Vreau să mă ajuți să aleg mobila, culoarea zugrăvelii și farfuriile și să faci din casa asta un cămin. Te vreau pe tine. Și pe ea — a zis și mi-a atins burta — și pe oricine o să mai vină. Acum 10 ani și în prima zi când ne-am cunoscut, cu patru ani mai târziu, peste 40 de ani de aici încolo… O să simt la fel. N-am fost niciodată în viața mea mai sigur de ceva.

Trex a întins mâna să apuce de fusta mea și a tras de ea până când a ajuns pe pardoseală. S-a uitat la mine o vreme, cu ochi plini de dorință, explorându-mi pielea goală.

Mi-am atins burta, tot mai rotundă, cu sentimentul că ar trebui să-i subliniez o evidență, înainte de a se gândi el singur.

— A crescut.

Mușchii brațului i s-au încordat când l-a întins în spatele meu, să deschidă ușa cabinei și să dea drumul robinetului. Când apa a început să urce pe țevi și să țâșnească din para dușului, degetele lui Trex au alunecat pe pielea mea ca o mătase.

— N-am văzut în viața mea o femeie așa de frumoasă.

Și-a tras tricoul peste cap și-a scos treningul, apoi s-a întors cu spatele la duș. A pășit încet înapoi, trăgându-mă de mână, ca să-l urmez, și am intrat amândoi sub jetul de apă caldă. Ne ploua deasupra creștetelor și Trex mi-a atins umărul și gâtul cu buzele lui, mâinile i-au alunecat pe rotunjimile mele, degetele i s-au oprit între pulpe, ca și cum tânjiseră să se reîntoarcă în locul acela. Mi s-a tăiat respirația.

Mi-a ridicat genunchiul și l-a încolăcit pe după șoldul lui, s-a frecat de mine și, cu mâna, și-a trecut mădularul ferm peste pielea mea catifelată. L-am luat în mână și m-am mângâiat singură cu el. Mi-a prins fesele în palme și s-a uitat în jos, la locul unde trupurile noastre se întâlneau. Buzele lui erau lipite de ale mele din nou, și limbile noastre dansau în îngemănarea buzelor. Mă săruta altfel decât o făcuse înainte, ceva mai brutal, de parcă acum simțea în sfârșit că ne

aparținem unul altuia și, orice îndoieli avusese, acum dispăruseră. Mi-am pus mâinile pe după gâtul lui și l-am tras mai aproape, mi-am trecut degetele prin părul lui ud. De atâtea ori îmi spusese că eram totul pentru el și, pentru prima dată, am știut cu adevărat că și el era alesul meu. Simțeam că tot ce fusese distrus înăuntrul meu acum se repara, pe măsură ce mă îndrăgosteam și mai mult de el, între pereții acelei cabine de duș. M-am dăruit lui în toate sensurile, pentru că voiam ca el să mă aibă, și nu pentru că lua ceva ce nu era al lui.

M-a îndepărtat de el, aplecându-mă puțin în față, ținându-mă cu o mână de spate, atingându-mă, penetrându-mă. Mi-am lipit fruntea de peretele ud al dușului, am închis ochii, cuprinsă de senzația superbă a penisului lui intrând în mine, încercând să-mi sugrum geamătul care îmi urca în gât. S-a retras, și vintrele mele l-au ținut strâns, iar rezistența opusă de ele mi-a trimis prin tot trupul o senzație ascuțită, dar plăcută. Nu eram sigură dacă motivul era sarcina sau Trex, dar cu el totul devenea mai intens. Îmi șoptea la ureche cât eram de frumoasă și cât de mult mă iubea. Coapsele lui ude mă plesneau ușor peste fese odată ce el a trecut la un ritm mai lent.

Degetele lui Trex alunecau încet peste pielea mea cea mai sensibilă, la fel cum unele mișcări mă făceau să mă crispez sub atingerea lui. Nu i-a luat prea mult timp ca să-și dea seama cum reacționam și a exploatat ce descoperise, în modul cel mai bun. Degetele mâinii lui libere s-au înfipt în șoldul meu, m-au tras mai aproape și eu mi-am arcuit spatele doar puțin, ca să-l las să intre cât mai adânc. Un geamăt surd, grav, i-a scăpat din gâtlej, și mi-am simțit corpul încordându-mi-se și mai tare în jurul penisului său. Se străduia să rămână tăcut și mă mușca încet de umăr. Chiar și pe la spate, făcea dragoste cu mine, încă o premieră pe care o trăiam cu Trex. M-a prins ușor de bărbie, m-a întors cu fața la el și și-a strecurat degetul în gura mea. Am strâns buzele și, prins cu dinții, să nu se miște, mi-am plimbat limba peste el, sugându-l ușor. M-a sărutat pe gât, mișcându-se în

...în opturi mici, intensificând senzația. Am scâncit și el mi-a acoperit gura, făcându-mă să ajung la apogeu așa cum voiam. Orgasmul venit peste mine ca un tsunami, val după val, lăsându-mă neputincios până când a trecut.

După ce trupul mi s-a relaxat, Trex mi-a cuprins șoldurile cu amândouă mâinile și m-a penetrat adânc, apoi a ieșit, și a intrat iar, într-un ritm mai rapid ca până atunci. Mi-am lipit palmele de peretele de dușului, curbându-mi iar spatele ca să-i permit din nou să intre până la capăt. Degetele i s-au crispat pe șoldurile mele și el și-a reținut un muget sugrumat. A mai făcut de două ori mișcarea de du-te-vino cu mine, cu o pauză între ele, corpul i-a devenit rigid câteva secunde, după care m-a îmbrățișat strâns, lipindu-mă de el, cu obrazul pe pielea mea udă a cu respirația sacadată.

M-am uitat peste umăr, să-i zâmbesc, și părul meu ud mi s-a lipit de umăr. Trex a dat la o parte șuvița.

— E greu de crezut, a spus. Pentru cineva ca mine, care am făcut tot ce-am făcut eu, să primesc tot ce mi-am dorit vreodată.

M-a întors spre el și mi-a luat fața în palme, ștergându-mi cu degetele mari picăturile de apă de sub ochi.

— Mie mi-e greu să cred că sunt tot ce ți-ai dorit vreodată.

M-a sărutat pe obraz și, încet, m-a întors iar cu spatele.

— Pe bune? am zis, râzând.

Trex a chicotit și a luat șamponul. Și-a turnat puțin în palmă și a început să mă maseze pe cap.

— Știai că aveam coșmaruri în fiecare noapte? Mă trezeam leoarcă de sudoare. Nu mai pățesc asta în nopțile când stau cu tine. Dacă amintea mi-o ia razna, la lucrurile care mi s-au întâmplat, le înlocuiesc pur și simplu cu gânduri despre tine sau despre viitorul nostru sau despre ziua când o s-o cunosc pe Bobiță.

— Nu mi-am dat seama că FBI-ul e așa de extrem. Mă bucur că-ți e mai ușor.

Trex a făcut o pauză, cântărindu-și cuvintele pe care urma să le spună.

— Nu mi-e mai ușor. E mai bine. Visele astea m-au bântuit ani de zile și acum, când vin, aleg să mă gândesc la tine. Știu că n-a fost ușor să te hotărăști să ai încredere în mine. S-ar putea chiar ca decizia ta să fie în contradicție cu orice instinct pe care ți l-ai dezvoltat de-a lungul anilor. Recunosc că sunt nerăbdător, dar asta pentru că te-am așteptat atâta vreme! Am avut mai bine de 10 ani ca să mă pregătesc pentru asta și uit că pentru tine totul este nou. Vreau asta mai mult decât orice și nimic nu mă poate face mai fericit decât să știu că ne cumpărăm prima casă împreună. Știu că acesta e cel mai bun lucru pentru Bobiță, dar... — a oftat —, nici nu vreau să te presez să faci ceva pentru care nu ești pregătită. Oricum alegi, o să facem să fie bine. Așa că, spune-mi ce vrei tu — cu adevărat — și eu o să te susțin. O să te ajut să-ți iei un apartament și putem să-l aranjăm astfel încât să-ți fie confortabil. Acestea fiind spuse, dacă vrei cu adevărat să ne mutăm împreună, îți fac o promisiune chiar acum. O să-mi petrec fiecare secundă a fiecărei zile ca să-ți demonstrez că nu sunt ca el sau ca mama ta ori ca oricine altcineva despre care ai crezut că te iubește. Chiar dacă o să te înfurii pe mine.

— Chiar dacă o să țip la tine?

— Chiar și atunci.

M-am întors să-l privesc.

— Îmi pare rău că am țipat.

— Nici pe jumătate la fel de mult — a zis el, sărutându-mă pe frunte — pe cât îmi pare mie rău că te-am făcut să plângi. Nu vreau să mai fac asta niciodată.

Mi-am lăsat capul pe spate, ca apa să spele clăbucul din păr, și Trex m-a sărutat pe gât, apropiindu-se de mine cu un pas. L-am îmbrățișat.

— Încep să cred că te excită să faci sex când părinții tăi sunt la capătul coridorului.

N-am de gând să te mint. Sexul nepermis e cel mai bun.
Mai chicotit, cu buzele lipite de ale lui.
– Vorbești ca un soldat.
Am mai tras o a doua partidă, repede, și pe urmă ne-am șters,
Am îmbrăcat și ne-am întors în camera lui.
– Hailey, a exclamat Trex, surprins. Ești tot aici.
Tata a ridicat din sprânceană și a zis:
– Aș fi uitat de mine, nu-i așa? Nu mă mir că e gravidă.
– Hailey! a spus Trex, pe jumătate mustrător, pe jumătate zâm-
bind.

M-am așezat pe pat, puțin rușinată. Trex s-a așezat lângă mine și
e ascultat cum râde și deapănă amintiri împreună cu sora lui mai
ică, și am văzut cum i s-au luminat ochii când Hailey a întrebat de
ersonalitatea copilului. I-a spus despre jocul pe care-l jucaserăm în drum
re Kansas, și Hailey i-a susținut alegerile favorite.

A bătut din palme, cu mâinile la gură.

– Nu-mi vine să cred că o să fiu mătușă! Mătușa Hailey. O să
fiu cea mai bună mătușă! Stați așa. Sunt singura? Tu mai ai surori?

Trex s-a uitat la mine.

– Am un frate, am zis. Am avut. Am avut un frate.

Surâsul lui Hailey a dispărut.

– A murit?

Am dat din cap că da.

– Am avut un accident de mașină. Era și tata cu noi.

– Și el e bine?

Am clătinat din cap.

– E îngrozitor, a spus Hailey, sincer șocată, pe un ton cu adevărat
trist. Îmi pare rău că ți s-a întâmplat.

– E mult de-atunci, am spus.

– Nu contează. Se poate să nu fie o durere vie, dar tot lasă cica-
trici, a continuat ea.

— Uau, Bells, e chiar profund ce-ai zis, a intervenit Trex, impresionat.

— Bells? m-am mirat eu, zâmbind.

Fata și-a dat ochii peste cap și a explicat:

— Hailey. Hay bale[1]. HayBells. Bells. În fine, cam așa s-a ajuns la Bells.

Și-a sprijinit obrazul în palmă.

— Pot să fac pe dădaca?

— O să vedem, a răspuns Trex. Sincer, nu-mi imaginez cum o să pot s-o las cu altcineva pe fetița mea.

— La un moment dat o să fim nevoiți, am spus eu. Trebuie să mă întorc la muncă.

Trex a strâmbat din nas.

— Eu câștig mult. De ce ai fi nevoită să o lași cu o persoană străină, ca să te întorci la muncă? Hotelul oricum se închide.

Am ridicat din sprânceană.

Hailey s-a ridicat în picioare.

— Uite de-aia nu trebuie să rămâi gravidă la începutul unei relații. Voi doi clar mai aveți încă multe de rezolvat.

Trex a săgetat-o cu privirea.

— Acestea fiind spuse…

— Noapte bună, a zis Trex, deloc drăgălaș sau fratern.

— Noapte bună! a bombănit Hailey.

Trex m-a privit, cu un aer care părea din nou obosit.

— Chiar avem, nu-i așa? Avem multe de rezolvat.

— Cred că asta este problema, dacă facem totul prea repede.

— Nu contează. Acum sau cu timpul, va trebui oricum să le rezolvăm.

A coborât ochii în pământ.

---

1 Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, balot de paie. *(N.t.)*

— Abia acum îmi dau seama cât de naiv am fost când m-am gândit că va fi ușor. Te-am găsit, s-a întâmplat să fii gravidă. Nicio problemă, o să am grijă de tine și de copil și o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

— În teorie, sună minunat.

— A fost o fantezie, probabil. Am presupus că tu o să vrei să stai acasă cu ea. Eu aș veni acasă la amândouă și ne-am petrece serile împreună. Dar ție îți trebuie un anume spațiu și independență și eu nu înțeleg asta.

— Poate că o să găsesc ceva de făcut de-acasă. Să vând rujuri, de exemplu, sau colanți sau ceva de genul ăsta.

Trex a dat din cap, s-a întins să-și scoată tricoul, s-a băgat în pat și s-a cuibușit pe partea lui de saltea.

— De ce ești așa de trist? l-am întrebat, întorcându-mă cu fața la el.

Eram la doar câțiva centimetri distanță unul de altul, și-mi țineam mâinile sub obraz.

— *Vreau să fie totul cum trebuie.*

— Povara compromisului să știi că nu cade doar pe umerii tăi. Știu că am știut că am opțiunea să stau acasă cu ea. Mi-ar plăcea mult să o fac.

Și-a trecut brațul peste mine și m-a tras mai aproape, cu bărbia rezemată în creștetul meu.

— Știi la ce mă gândesc? Îmi închipui cum vin acasă de la serviciu și cum intru pe ușă, apoi vă văd pe tine și pe ea. Fetița noastră e cu pumnișorul în gură, cu saliva curgându-i peste tot, zâmbindu-ți, cu ochii ridicați spre tine. Și tu, cu cămașa pătată de lapte regurgitat, dar eu trebuie să scot șapte lăzi de gunoi pline cu scutece dezgustătoare, dar te sărut — și apropo, tu puți — și adun tot gunoiul, o pun pe Bobiță în leagăn, ca tu să poți face un duș și să pregătești cina. Ieși din baie, curată și strălucitoare, și gătim împreună și vorbim despre

ce-ai făcut peste zi — tu, nu eu, pentru că la mine e secret — îl pe
urmă ne așezăm la masă și cina s-a răcit pentru că Bobiță a avut
acces de plâns, exact de când a fost gata cina și până s-a răcit. Apoi
fac și eu un duș și o ducem la culcare și ne prăbușim amândoi pe pat,
mult prea obosiți ca să ne mai iubim măcar.

— Sună teribil, am zis eu.

— Nu, sună ca viața. O viață minunată. Un tip cu care lucrez este
Kitsch, mi-a spus odată povestea asta. Avea doi copii și mi-a zis că
asta este o zi la care se gândește foarte mult. A fost o zi perfectă. Asta
este ce-mi doresc și eu, cu nerăbdare.

— E bine de știut că nu ai fantezii iluzorii despre cum va fi rea-
litatea.

— Nț. O să fie naspa în modul cel mai bun posibil.

— Ai zis despre Kitsch că *avea* copii.

— Da, a spus Trex, trăgându-mă mai aproape. Un accident de
mașină. Și soția lui, în timp ce el nu era în țară.

— Vai, am zis, lipindu-mi fruntea de gâtul lui. Bietul Kitsch!

— Mda, e un tip de treabă.

— O să ajung vreodată să-i cunosc pe colegii tăi sau...?

A oftat.

— E complicat. Poate.

— Ei știu de mine?

— Li s-a aplecat de cât au auzit despre tine, de fapt, a răspuns
Trex, cu un hohot de râs.

— Serios? am spus, uitându-mă în sus, la el.

Trex mi-a întâlnit privirea și a continuat:

— Vorbesc despre tine dinainte să ne fi cunoscut.

Mi-am plecat capul, mi-am frecat nasul de gâtul lui, sperând că
lucrurile naspa au fost doar un vis și sperând că zilele care ne așteaptă
vor fi exact așa cum și le-a imaginat Trex.

Capitolul douăzeci și trei

Trex

— Domnule, vă rog să vă întoarceți, a rostit din difuzor bărbatul de pe partea cealaltă a ușilor blindate de la Deep Echo.

Erau deja câteva luni de când omul încetase să se mai enerveze și acceptase pur și simplu că noi o să trecem pe la ei în fiecare zi. Avertizarea era doar o procedură. Fără arme, fără să se ia atitudine.

— Tu pleci vreodată de-acolo? l-a întrebat Naomi pe bărbatul de la interfon. Știi măcar că azi e Ziua Recunoștinței?

— Doamnelor, faceți stânga împrejur și plecați! a răspuns soldatul.

Naomi a făcut un pas și mai aproape.

— Soldat, cum te cheamă?

— Logan, doamnă. Aceasta este ultima avertizare.

Naomi a ridicat pumnul și i-a arătat degetul mijlociu.

— Sărbători fericite, căcănarilor!

— Mulțumesc, a spus soldatul. Sărbători fericite și ție, Naomi!

Naomi și cu mine am făcut schimb de priviri și am luat-o înapoi pe coridorul Echo, spre Delta. În Complex era liniște, cu excepția unei echipe de urgență care supraveghea camera de control și securitatea și a câtorva zeci de membri ai personalului de bază. Pașii noștri păreau că răsună mai departe decât de obicei pe grilajul metalic al pardoselii care ducea la Delta, apa picura mai tare din tavan, șoaptele erau mai tăcute.

— Crezi că o să ne lase vreodată acolo? m-a întrebat Naomi.

— În momentul ăsta mă preocupă mai mult faptul că tipii ăia n-o să iasă niciodată de-acolo, am zis. Oricare ar fi suma, contractul ăla nu merită.

— Poate că știu prea multe, așa cum zicea și șobolanul ăla de laborator.

— Atunci trebuie să-mi văd dracului de treaba mea. Asta e prima noastră seară în casa nouă.

Naomi mi-a dat un ghiont cu cotul.

— Ce ți-a luat așa de mult?

— Zugrăvitul. Abia a fost adusă mobila. Trebuia securizată, pentru bebeluș. Am convenit să așteptăm până când e gata, înainte să ne petrecem prima noapte acolo. Și pentru că e Ziua Recunoștinței, ne-am gândit că ar fi o zi bună să ne mutăm și să oficializăm totul.

— Sunteți gata? Totul e împachetat?

— Lucrurile mele au fost deja livrate de la depozit. Le-am despachetat. Aproape am terminat. Eu mi-am predat deja camera. Lucrurile lui Darby mai sunt încă la hotel. Are doar câteva cutii, atât. O să trec să le iau înainte să merg acasă.

— Ar trebui să mergem la barul McCormack să sărbătorim.

Când a văzut că-mi pică prost, i-au căzut umerii.

— Haide, zău. N-am mai ieșit cu toții de-o veșnicie.

Naomi a zâmbit larg.

— O să le spun băieților.

— Am zis poate.

— Poate înseamnă da. Știi și tu că așa e. Ai cea mai calmă gagică din lume. N-o s-o deranjeze.

— În seara asta trebuie să fie la serviciu, așa că nu, n-o s-o deranjeze, dar vrea să vă cunoască pe toți. Trebuie să planificăm dinainte.

— Ți se pare că e o problemă? a întrebat Naomi, încruntându-se.

— Mda, una serioasă. Când suntem cu toții, avem tendința să discutăm despre serviciu. Darby și-a făcut deja o idee. E iute la minte ca fulgerul. Nu-i scapă nimic. N-o să-i ia mult până să i se confirme suspiciunile.

— Ei, atunci poate că o s-o cunoaștem cu altă ocazie.

— Nu-i o idee rea, am spus eu.

— Cum se simte?

— I-a crescut burtica, am răspuns, zâmbind. Dar când o vezi de la spate nici nu-ți dai seama că e însărcinată, până se întoarce, și atunci e... uau! Se plânge că bebelușul îi apasă plămânii și îi e greu să respire.

— Ciudat, a zis Naomi, înfiorată de emoție.

— În curând o să înceapă să meargă la control la fiecare două săptămâni, pe urmă o să meargă în fiecare săptămână.

— Ați găsit deja un nume pentru bebe?

— E fetiță. Am făcut o listă scurtă.

— Scuze. Frate, ai devenit sensibil de când știi că o să fii tătic.

Am zâmbit.

— De fapt, voiam să te întrebăm ceva, am spus.

— Da, puteți să-i spuneți Naomi.

Am râs.

— Am trecut prin tot alfabetul. Naomi n-a trecut proba la N. scuze.

— Poftiiiim? Ce nume m-a învins?

– Sună.

– Ah! a făcut Naomi și s-a strâmbat.

– Darby voia să te întreb dacă ai avea ceva împotrivă să-i spu-

Maddie.

– Deloc. Adică, Madison e puțin prea folosit, dacă mă întrebi

e mine, dar…

– Madeleine. Dar vrea să-i spunem Maddie. După Matt.

Naomi a încremenit. După ce a depășit șocul inițial, ochii i-au

ăpit:

– E chiar *cool* să faceți asta. Da. Adică, da, bineînțeles.

Și-a dres glasul și a continuat:

– Matt s-ar simți onorat. Amândoi… suntem amândoi onorați.

– Mersi, am zis și am bătut-o ușor cu palma pe umăr.

– Deci, așa rămâne? Maddie?

– Madeleine Rose. Cred. Încă mai încerc s-o conving.

– Oh, Rose e drăguț.

– E al doilea nume al lui Darby. Dar ea nu poate să-l sufere.

– Bineînțeles că nu-i place, a zis Naomi, râzând.

Ne-am întors la centru, fix înainte de prânz. Martinez și Sloan

mau deja acolo și Harbinger a venit imediat după noi. Sediul nostru

ra, de fapt, un vestiar foarte mare, cu câteva birouri pentru noi, dar

părea super liniștit.

M-am uitat la ușă un minut întreg și apoi am întors capul spre

tația de recepție prinsă la reverul meu.

— Trex către Kitsch, răspunde.

Restul echipei aștepta pe loc.

— Trex către Kitsch, am repetat. Recepționat?

— E Ziua Recunoștinței, a zis Sloan.

— Știu, am răspuns, cu ochii la ușă, așteptând un răspuns prin

stație.

— Perioada asta a anului e dură pentru el, a spus iar Sloan.

— Știu și eu, l-am repezit. Trex către Kitsch. Recepționat?

Stația a început să pârâie.

— Lima Charlie, încheiat, a venit răspunsul lui Kitsch, semnalul care spunea că mă auzise perfect.

Am oftat cu toții, relaxați.

— Ne duceam la masă, azi e mâncare ca la mama acasă. Mișcă-ți fundul încoace!

— Am plecat, terminat.

Stația a pârâit iar.

Martinez s-a lăsat pe spate și capul i s-a lovit de dulapul lui. Niciunul dintre noi nu a avut curajul să o spună cu glas tare, dar sărbătorile ne făceau pe toți să avem nervii întinși.

Kitsch era cu șapte ani mai mare ca mine. Se căsătorise imediat după liceu și băiatul lor, Dylan, se născuse chiar înainte ca el să plece în prima lui misiune. Fata lui, Emily, fusese concepută în prima săptămână după ce Kitsch se întorsese acasă. Toți trei fuseseră omorâți într-o clipă, pe când noi eram în toiul unor lupte pe care le-am dus, timp de șase ore, la doar câțiva kilometri de Falluja. Fuseseră izbiți frontal de un șofer de camion adormit la volan. Kitsch refuzase să plece, ca să ia parte la înmormântare. Nu se mai întorsese niciodată în Quincy după aceea, nici în statul Massachusetts nu punea piciorul, dar ducea cu el, oriunde în lume, o fotografie împăturită pe care o tipărise de pe pagina de Facebook a soției lui. Karen, Dylan și Emily călătoriseră cu noi pe patru continente și trecuseră printr-un război. Kitsch vorbea despre ei ca și cum ar mai fi fost încă în viață, așteptându-l pe el acasă. Iar noi îl lăsam să o facă. Nu era firesc pentru un soldat să trăiască mai mult decât familia lui.

— L-am invitat diseară la mine, a zis Naomi. Pregătesc ceva de mâncare, dacă și voi, băieți, vreți să treceți pe-acolo, a zis către Martinez și Sloan.

— Pot să vin cu cineva? a întrebat Martinez.

— Sigur, a răspuns Naomi. Dar ai grijă să vină Kitsch.

— Se face, a zis Martinez, dând din cap.

La prânz s-a servit o felie de curcan la cuptor, piure de cartofi, sos de măruntaie, salată de fructe și plăcintă de mere cu înghețată de vanilie. Ne așezaserăm cu toții până să ajungă și Kitsch la masă, dar n-am pomenit nimic despre faptul că avea fața roșie și pătată, ochii, umflați și injectați. Am observat că avea nodurile mâinii drepte jupuite și sângerii și șervetul era îmbibat de ceva purpuriu.

— Kitsch, doar n-ai de gând să-mi tragi țeapă? l-a întrebat Naomi.

— Hm? a făcut Kitsch, scos brusc din iadul în care era prins. Nu, nu, vin.

— Bun. Vin eu să te iau, a spus Martinez. Tu ești persoana cu care ies azi.

Kitsch a dat din cap.

— Toată lumea să aducă ceva de băut. După aceea o să ieșim în oraș, la bar vor fi prețuri mai mari la alcool în perioada sărbătorilor, a explicat Naomi. Și diseară ieșim.

Kitsch s-a încruntat, iar Naomi l-a arătat cu degetul.

— Tu ești singurul care poate să danseze foxtrot.

Apoi, arătând spre mâna lui rănită:

— Îți cureți mizeria aia și pe urmă mă scoți în lume, afurisitule.

— Bine, a mormăit el.

Martinez a zâmbit. Naomi știa mereu cum să se poarte cu Kitsch în zilele lui de deprimare.

— O să fac pe șoferul pentru voi, am zis eu.

— Vii și tu? a întrebat Naomi, zâmbind.

Am dat din cap că da.

— Cineva trebuie să vă ducă de colo-colo, bețivani rataţi ce sunteți. Nu vreau să fiu nevoit să plătesc eu cauțiunea ca să vă scot din închisoare, să ajungeți la timp la serviciu. Nu-mi place să o las pe Darby singură acasă de Ziua Recunoștinței...

— Adu-o și pe ea, s-a băgat Sloan.

M-am încruntat.

— Nu-mi aduc iubita, maxim însărcinată, într-un bar. În plus, la 11 trebuie să fie la serviciu.

— Ar trebui să treceți și voi pe la mine, a zis Naomi.

— Darby a gătit toată ziua.

— Și? Te duci și o iei, a spus și Harbinger. Noi o să trecem după cină.

— OK, am zis și am dat din cap. O s-o întreb pe Darby. Sunt sigur că o să vrea. Stăm până când trebuie să plece la serviciu.

Kitsch a ciugulit din mâncare, a plimbat-o prin farfurie, dar n-a luat nici măcar o înghițitură.

— Atențiune! a strigat Saunders din pragul ușii.

Ne-am întors și l-am văzut pe general intrând. Câțiva aviatori din capătul opus al cantinei s-au ridicat și au salutat. Noi ne-am oprit din mâncat și ne-am întors cu fața la el, așteptând să vedem ce e cu toată zarva. A venit la masa noastră.

— Trexler, felicitări! Echipa ta este liberă pentru tot restul zilei, să petreceți cu familiile. Ordinul senatorului Bennett.

— Poftim? a zis Naomi, iritată.

— Calmează-te, Abrams, a zis generalul. Permisia este valabilă pentru toți angajații civili.

Naomi s-a relaxat, și-a pus coatele pe masă și a rămas cu capul plecat.

— Bucurați-vă de prânzul de Ziua Recunoștinței și pe urmă luați-vă lucrurile pentru weekend.

— Pentru *weekend*? am întrebat. Și cine se ocupă de siguranța Complexului?

— O preia echipa de la Deep Echo. Voi duceți-vă acasă, respirați aer proaspăt, aveți câștig pe toată linia. Sărbători fericite!

După ce a spus ce avea de spus, generalul a ieșit, urmat de escortă.

Echipa mea a schimbat priviri, pe urmă ne-am șters la gură cu șervețele și ne-am cărat. În 10 minute eram toți în mașinile noastre și ieșeam din garajul-parcare. M-am uitat la cadoul ambalat în hârtie de culoarea lavandei, cu panglică bordo, care stătea pe locul din dreapta al SUV-ului meu. Îl cumpărasem de o lună și așteptasem momentul potrivit ca să i-l dau lui Darby. Ziua Recunoștinței părea o zi potrivită.

Îmi imaginasem luni de zile drumul acesta până acasă — de când găsisem locuința asta —, cum o să opresc pe aleea pentru mașini și o să intru, iar Darby va fi prima imagine pe care o s-o văd. Numai că acum a trebuit să depășesc bifurcația și să mă duc la hotel. Singurele două cutii cu lucrurile lui Darby erau deja puse în spatele tejghelei de la bar, camera ei era goală, curată.

Holul hotelului părea și el pustiu, fără toți pompierii și oficialitățile din silvicultură care se preumblaseră pe-acolo cu o halbă de bere în mână. M-am așezat la bar, gândindu-mă că Stavros o să apară dintr-o clipă în alta. În locul lui a venit Lane, zâmbind.

— Ce faci aici? a întrebat. Credeam că astă-seară e prima voastră noapte în casă nouă?

— Așa e. Am venit să iau cutiile lui Darby. Ar trebui să fie în spatele barului.

Lane s-a aplecat și și-a scos în afară fundul, fără rușine. Am întors privirea imediat ce mi-am dat seama ce face.

— Hmm, nu. Nu-i nicio cutie. Cred că Stavros le-a mutat, să nu se ude.

— Fir-ar să fie! mi-am zis, în barbă.

— Aș putea să te ajut eu să le cauți.

A ridicat brațele și a gesticulat spre hol.

— După cum vezi, nu sunt ocupată. O să iau cheia de la fosta ei cameră, [illegible]dem dacă Stavros nu le-a pus acolo.

camer[illegible]?

— E Ziua Recunoștinței, a zis Lane, chicotind. N-a trecut pe-aici deloc.

— OK, atunci. Bine. Probabil că ar trebui să ne uităm mai întâi în camera ei.

Am urmat-o pe Lane la recepție și am așteptat până a formatat un card-cheie, apoi am mers împreună pe coridor. Lane a trecut cardul prin cititor, zăvorul a făcut clic și ea a apăsat pe clanță. Am aprins lumina și am urmat-o în cameră.

— Nu-i nicio cutie, a spus. Sunt mari? Sau sunt destul de mici ca să încapă sub pat?

S-a aplecat și eu iar m-am uitat în altă parte.

— Nimic, a zis și s-a aruncat pe pat, legănându-se. E la fel de inconfortabil pe cât îmi aminteam. Greu de crezut că ați stat atâtea luni aici.

— Poate că sunt în camera de serviciu, am zis, arătând în spatele meu.

Lane și-a pus palmele pe pat și s-a lăsat pe spate. Nu avea forme la fel de voluptuoase ca Darby, dar nasturii de la fusta ei stăteau să pocnească.

— Fac pariu că voi doi ați folosit patul ăsta în draci. Când m-am angajat aici am sperat că noi doi am putea, știi tu, să reluăm relația de unde am lăsat-o. Nu știam că ești cu Darby.

— Că a venit vorba de Darby, ar trebui să plecăm, Lane. Trebuie să mă întorc. Mă așteaptă.

Lane și-a dat ochii peste cap și s-a ridicat. M-am întors spre ușă și am simțit mâna lui Lane strecurându-se pe după mijlocul meu. Nici vorbă să ies în hol, așa că, în loc să mă duc la ușă, am luat-o de încheieturile mâinii și am îndepărtat-o de mine.

— Lane, încetează, am spus pe același ton pe care le vorbeam celor din echipa mea.

Nu s-a lăsat intimidată, în schimb, s-a aplecat și și-a lăsat capul într-o parte.

Am făcut un pas înapoi, cu mâinile încă ținând încheieturile mâi-
nii ei.

— Ce dracu' vrei să faci?

A pufnit în râs.

— De ce ești așa de furios?

— Pentru că sunt îndrăgostit de Darby și tu încerci să-i faci rău.

— Eu nu vreau altceva decât să te recâștig pe tine.

Am strâmbat din nas.

— Am încetat să-ți mai trimit mesaje și să-ți telefonez cu luni înainte să apară Darby și pe urmă ți-am blocat numărul. De ce-ai crede că mai simt ceva pentru tine? Halucinezi.

— Pentru că te-am văzut cum te uiți la mine, Trex. Poți să te prefaci că ești băiat bun, cu Darby, dar eu te cunosc mai bine. Nu te poți preface la nesfârșit.

— Nu știi niciun rahat.

— Știu că pe ea n-o regulezi așa cum mă regulai pe mine.

— Asta pentru că pe ea n-o regulez. Cu ea fac dragoste. Ține-te departe de mine!

A râs și i-am eliberat încheieturile. Am pipăit în spatele meu clanța, am deschis ușa și m-am dat înapoi. Lane m-a urmat, pas cu pas, mult prea aproape de mine. Când ușa s-a închis în spatele ei, am observat cu coada ochiului pe cineva.

Încă un pas înapoi și, de astă dată, Lane a rămas pe loc.

— Salut, Ander, am zis.

— Salut, mi-a răspuns el, ridicând din sprâncene.

Ochii îi jucau, de la mine la Lane și apoi înapoi la mine.

— Căutam cutiile lui Darby, am spus.

— A căutat *foarte* tare, a zis Lane. Peste tot.

— Ține-ți dracului gura, Lane! am zis, dezgustat.

Lane spera că Ander o să-i spună lui Darby sau măcar lui Stavros. Toată lumea știa că Stavros nu poate să țină un secret.

— Sunt în spate, lângă frigider, a spus Ander, arătând în spatele lui. Stavros s-a gândit să nu fie udate dacă stau lângă bar. Darby are cărți în ele.

— Mulțam, am zis, am făcut un pas și m-am oprit să arăt spre Lane. E o psihopată afurisită.

— Știu, a spus Ander când am trecut pe lângă el.

Am dat fuga în spate, am pus cutiile una peste alta și le-am dus afară la mașină, pe bancheta din spate. Am condus spre casă cu peste 20 de kilometri peste limita de viteză, grăbit să ajung înainte ca Darby să afle ce se întâmplase fără să-i pot spune eu cum fusese.

Am tras pe alee, am băgat în viteză, am lăsat cutiile și am luat doar cadoul, după care am fugit spre casă.

Darby stătea lângă aragaz și, când am intrat, s-a întors repede, surprinsă. Își ținea mâna la piept, cu ochii larg deschiși. Când m-a recunoscut, s-a relaxat.

— A, bună!

Am închis ușa în urma mea.

— Iartă-mă. N-am vrut să te sperii.

— Nu te așteptam așa de devreme, asta-i tot. Mi-ai luat cutiile?

— Da. Da, sunt în mașină, am zis, arătând în spatele meu.

Pardoseala din lemn de esență tare, de culoare închisă, sclipea de curățenie, covorul bej era proaspăt aspirat și în aer plutea un amestec de mirosuri noi — lac de lemn, vopsea, tapițerie și minunăția de mâncare pe care o gătea Darby. Când m-am îndrăgostit de o fată din sud, nu mă gândisem la acest plus. Stăteam în casa visurilor mele, fata visurilor mele era în celălalt capăt al încăperii și eu era cât pe ce să distrug ziua din cauza idioatei ăleia de la hotel.

Când a venit, legănându-se, spre mine, ținând în mână lingura cu care amestecase, ochii lui Darby străluceau mai tare decât candelabrul atârnat deasupra mesei din sufragerie. M-a sărutat repede și s-a întors, mergând tot legănat.

— Amestec în umplutura pentru plăcintă! Scuze!

M-am luat după ea în bucătărie și am încercat să nu râd. Avea o fustă strâmtă și dungile ei orizontale, crem și indigo, se întindeau peste cupola perfectă în care era Maddie.

— Ăăă, trebuie să-ți spun ceva, am zis, punând cadoul pe blatul bucătăriei.

— Ce e ăsta? m-a întrebat, luându-l. Pentru mine?

Am dat din cap și Darby a rupt ambalajul. Când a văzut ce conține, a exclamat de surpriză.

— Ce-ai făcut!

— Aveai nevoie de un telefon mobil, Darby. Dacă intri în travaliu când eu sunt la muncă?

L-a scos din cutie și m-a întrebat:

— Care e numărul meu?

I l-am format pe ecran și i-am arătat unde să-l găsească.

— Nu e pe numele meu, da? a spus, uitându-se la ecran cu ochii larg deschiși, curioasă.

— Știu și eu cum să fac să fii în siguranță. Cândva am fost agent federal.

Darby s-a uitat la mine și eu i-am făcut cu ochiul.

Și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu și m-a sărutat pe obraz. Ceva m-a împuns, ceva care nu era Darby, și m-am uitat în jos. A pus telefonul pe blat și și-a pus ambele mâini în șolduri, chicotind.

Am căzut în genunchi și i-am pipăit abdomenul, pe fiecare parte.

— Ascultă aici, domnișoară. Să nu-l lovești pe taică-tău cu piciorul.

Darby și-a ridicat fusta și pe burtă era o protuberanță rotundă, mică, exact atât cât să o observ.

M-am dat înapoi și m-am uitat la Darby.

— Dumnezeule!

— Știu. Parcă ar fi un extraterestru în mine. Azi s-a mișcat tot timpul. M-a trezit din somn.

Am apăsat ușor pe nodul acela și ea m-a împins înapoi.

— Maddie Rose, ești pedepsită, am tachinat-o eu.

— Naomi a zis că e în ordine? a vrut să știe Darby.

M-am ridicat în picioare, atingând cu degetele cotul lui Maddie, sau genunchi sau ce o fi fost acolo ieșit în afară ca un nod, de pe suprafața altfel netedă a burticii de gravidă a lui Darby.

— Naomi a zis că ar fi onorată.

Nodul a dispărut, ca să reapară iar, de data asta în cu totul alt loc. Am râs.

— Se joacă de-a v-ați ascunselea?

— Așa cred, a spus Darby, chicotind iar.

Dâmbulețul lui Darby era gata-gata să iasă afară. Darby avea acum o dungă închisă la culoare care se întindea de la ombilic la pelvis, și obrajii îi erau puțin mai plini, dar în afară de asta și de faptul că părul îi crescuse cel puțin șapte centimetri și firul era mai gros, de la vitaminele prenatale, nu era nicio diferență.

— Deci, am început eu.

— Rahat! a zis Darby, întorcându-se să amestece în umplutura de plăcintă.

— Scumpo, chiar trebuie să-ți spun ceva.

— Îhâm…, a făcut Darby, continuând să amestece.

— Când m-am dus să iau cutiile…

— Stavros era acolo?

— Nu, am zis și am oftat. Era Lane.

— Da, m-a rugat să-i fac eu tura, a zis Darby, strâmbându-se.

— Darby, cutiile tale nu erau în spatele barului. M-am dus cu Lane înapoi în camera ta să vedem dacă nu sunt acolo. Și ea… Iisuse Hristoase…

Darby s-a oprit din amestecat și s-a uitat la mine cu o expresie care mi-a frânt inima.

— Ea, ce?

Am ezitat. Faptul că distrugeam ziua mutării noastre oficiale a primei noastre Zi a Recunoștinței împreună mă scotea din sărite. Habar nu aveam cum o să reacționeze sau dacă n-o să se supere, iar gândul că putea să plângă m-a făcut să-mi piară dorința de a-i spune.

— Cutiile erau în spate, lângă frigider, am zis. Stavros s-a temut să nu se ude dacă rămâneau lângă bar.

Darby a ridicat din sprânceană.

— Asta-i tot?

Am tresărit. Dacă-i spuneam, distrugeam sărbătoarea de Ziua Recunoștinței; dacă așteptam, putea să afle de la altcineva. Oricum, avea să iasă nasol.

— Lane s-a dat la mine, dar nu s-a întâmplat *nimic*.

Lui Darby i-a căzut fața și s-a întors să amestece din nou.

— Ticăloasa, a mormăit ea. Ce s-a întâmplat?

— A formatat un card-cheie pentru camera ta și m-a dus acolo să se uităm. A încercat să mă sărute. S-a aruncat pur și simplu pe mine.

S-a oprit din amestecat.

— Tu ai sărutat-o?

— Nu!!! i-am răspuns, dezgustat.

Darby a continuat să amestece.

— Am dat să plec și și-a încolăcit brațele în jurul meu. Am dat-o la o parte de pe mine și am ieșit cu spatele. M-a urmărit, aproape lipită de mine. Pe coridor era Ander. Ne-a văzut când am ieșit. Episodul arăta nașpa, Darby. Recunosc, arăta al dracului de nașpa, dar mă jur că nu s-a întâmplat nimic.

Darby n-a zis nimic. Era așa de tăcută, că m-a speriat cumplit, dar am așteptat, am lăsat-o să se gândească la ceea ce-i spusesem.

— E superbă, a șoptit ea. Și nu e însărcinată.

Mi-am strecurat mâinile în jurul ei și am sărutat-o pe gât.

— Nu sunt îndrăgostit de ea. Nu-mi pasă cum e. Nu arată deloc rău, dar e o psihopată.

Darby a izbucnit în râs.

— E o figură, a zis și a clătinat din cap. N-o s-o las să ne strice ziua. O să mă ocup de ea mai târziu.

— Nu-ți face griji din pricina ei! E un nimic.

— Adevărat.

Am strâns-o încet și mi-am lipit buzele de obrazul ei. S-a abandonat sărutului meu și asta mi-a amintit de prima dată când am sărutat-o, în holul hotelului. Părea că trecuse o viață de om de-atunci. Acum aveam o casă împreună, un copil era pe drum și eu aveam tot ceea ce-mi dorisem vreodată. Asta era al naibii de înfricoșător, pentru că pe vremea când nu aveam nimic, nici nu aveam nimic de pierdut.

— Cum a fost la serviciu? m-a întrebat ea, amestecând în continuare.

Budinca tocmai începea să clocotească.

— E prima noastră noapte în casă nouă și prima noastră sărbătoare de Ziua Recunoștinței, așa că poți să spui nu, dacă nu vrei..., dar Naomi a invitat pe toată lumea la un pahar, după cină.

— Sună distractiv, a spus, zâmbind.

— Și după aceea vrea să ieșim în oraș. Eu m-am oferit să le fiu șofer.

— Eu trebuie să lucrez, a zis Darby, încruntată. Cum o să dau ochii cu Lane fără s-o iau la palme? Nu pot să cred că a încercat să te sărute! Ce panaramă!

— Iubito, am zis, râzând. Nu te ambala din cauza ei. Nu merită.

— Dar tu meriți, a mormăit.

— Vai, vrei să-mi aperi onoarea? Pentru că asta chiar e tare.

A încercat să nu râdă, dar nu a reușit.

— Pot să merg cu tine, să te conduc înăuntru, să-ți dau un ditamai sărutul și să lămuresc cine al cui este, am zis și i-am întins telefonul. Așa o să lămuresc totul în primele 10 minute.

Darby a clătinat din cap.

— Atunci o să creadă că ai venit pentru ea. În halul ăsta halucinează.

— Pe naiba! am spus.

Darby a stins aragazul și cuptorul, iar eu am deschis ușa, să aduc curcanul. Între timp, Darby a pus masa. M-a privit cum tai curcanul cu un cuțit electric nou-nouț, pe care îl cumpărasem de la Target cu o săptămână înainte, iar apoi am dus toată mâncarea la masă.

— Pot să mă rog? m-a întrebat Darby.

— Desigur.

Mi-a luat ambele mâini pe masă și a închis ochii. Am văzut-o cum zâmbește.

— Tată Ceresc, a început ea, Te rog, binecuvântează mâncarea aceasta spre hrana trupurilor noastre. Îți mulțumesc pentru casa aceasta nouă și frumoasă, pentru sănătatea lui Maddie și pentru multele binecuvântări pe care le-ai adus în viața mea. Îți mulțumesc, Doamne Iisuse, pentru sacrificiul Tău, ca noi să putem avea viață veșnică alături de Tine, și îți mulțumesc pentru Trex. Știu că doar Tu mă puteai binecuvânta cu cineva așa de blând, de iubitor și de fidel. În numele sfânt al Tău mă rog, amin.

— Amin! am spus și eu.

A deschis ochii și a zâmbit.

— Aproape că mi-a venit să mă rog și pentru Lane. Dar e Ziua Recunoștinței și pentru ea chiar nu sunt recunoscătoare.

Nu m-am putut abține să nu râd. Darby era serioasă, dar felul în care încerca să urască era de-a dreptul drăgălaș. Am vorbit despre cum și-a petrecut ziua și despre vizita la doctor, care se apropia. Am încercat să savurez mâncarea, în loc să o miros. Era așa de al naibii de bună! În mai bine de un an, nu avusesem parte decât de puține mese cu mâncare gătită acasă, dar acesta era un lucru la care Darby se pricepea de minune.

Am umplut cu râsetele noastre tăcerea casei mari în care ne instalaserăm și am dovedit întunericul, cu lumina lumânărilor. Era cea mai intimă, mai minunată sărbătoare de Ziua Recunoștinței pe care o avusesem vreodată și știam că anul care venea va fi și mai bun.

Cât timp Darby s-a pregătit pentru muncă, eu am făcut curat în bucătărie, apoi am dus-o acasă la Naomi. Pe stradă erau parcate mai multe mașini, dar nu le-am recunoscut pe toate. Lăsaseră un loc de parcare pentru noi, dar înainte de a ajunge în dreptul verandei, jumătate din echipă era afară și făcea gălăgie.

— Sunt deja beți, am zis.

— Bun, a spus Darby, zâmbind.

Am ținut-o de braț în timp ce am traversat peluza. Darby ducea în mână o tartă cu nuci pecan. Era întuneric, terenul era necunoscut și mă temeam să nu cadă.

— Mulțumesc, a spus Naomi când a primit tarta.

— Ei, bună, frumoaso, a zis Sloan, îmbrățișând-o pe Darby.

— Hayden Sloan, am spus. Ea e Darby, iar ea e Maddie, am precizat, făcând un semn spre talia ei rotundă.

— Darby! a exclamat Martinez și a luat-o în brațe.

— Othello Martinez, am spus.

— Spune-mi doar O, a insistat Martinez și s-a dat la o parte. Sau Martinez. Cum vrei.

Am arătat spre restul lumii.

— Și Terrell Kitsch.

Kitsch i-a făcut doar un semn cu mâna.

— John și familia lui sunt înăuntru, a explicat Naomi. Haideți să intrăm!!

Am intrat noi primii și John s-a ridicat să ne salute.

— John și Caroline Harbinger, i-am prezentat. Și băieții lor, Henry și Miles.

Zeke a dat mâna cu Darby, Caroline a îmbrățișat-o. Era amuzant să văd pe toți cei care vruseseră să o îmbrățișeze cum se aplecau ca să ajungă la umăr.

Nu mi-a luat mult să-mi dau seama cui îi aparținea fiecare mașină din SUV pe care nu le recunoscusem. Zeke și Watts stăteau la masa din bucătărie, cu câte o sticlă de bere în mână. Senatorul Bennett era în living urmărind știrile sportive despre meciul de fotbal care avusese loc mai devreme. Zeke s-a ridicat în picioare și și-a făcut drum până la Darby. A sărutat-o pe obraz și eu am simțit cum mi se ridică sângele în obraji. M-am uitat la Naomi și ea mi-a făcut cu ochiul, evident că era la curent cu informații despre care eu nu știam nimic.

– Trexler, a spus Zeke, întinzându-mi mâna. Felicitări pentru casa cea nouă! E formidabil!

– Mulțumesc.

Nu mi-am dat seama că țineam o mână pe burta lui Darby decât atunci când și-a pus și ea mâna peste mâna mea.

– Trex? a zis Darby. Trebuie să mă așez.

– Ești OK?

– Da, doar că trebuie să mă odihnesc, a spus, frecându-se pe burtă.

Am dus-o de mână până la masă și i-am tras un scaun.

– T-Rex! Ai devenit un gentleman adevărat! a exclamat Martinez și mi-a dat o palmă pe spate.

Caroline i-a adus o apă rece.

– Mulțumesc, a spus Darby.

Zeke i-a șoptit ceva lui Naomi la ureche și apoi a luat-o pe coridor, spre baie. Watts a încercat să-mi dea o sticlă de bere, dar l-am refuzat.

– În seara asta, eu sunt șoferul desemnat.

– Vii cu noi? a întrebat el.

Avea deja câteva pahare la bord și era relaxat și fericit.

— După ce o las pe Darby la serviciu, dacă o să se simtă mai bine, i-am răspuns, uitându-mă la ea.

— Sunt bine, a zis Darby.

— Tot mai lucrezi nopțile, Darby? a întrebat-o Watts.

— Mda. Tu ce-ai mai făcut?

— Am călătorit, mai ales. Unul dintre tipi are o casă în Mexic, pe plajă. Mi-am petrecut multă vreme acolo. Fata aia, Laney, mai e în tura de după-amiază?

Zâmbetul lui Darby a încremenit când s-a uitat la mine să răspund.

— Lane? Da.

— Hooopaa, a făcut Naomi, întinzându-mi un pahar cu apă. Despre ce e vorba?

— Mulțam. Am fost acolo astă-seară, i-am șoptit, după ce ne-au dat drumul, ca să iau cutiile lui Darby.

— Da?

— Nebuna dracului a încercat să se dea la mine, în fosta cameră unde a stat Darby.

— Ce? a zis Naomi, încercând să vorbească pe un ton jos. Și Darby știe?

— Mda, i-am spus când am ajuns acasă. E enervată, dar nu pe mine.

— Așa se explică schimbarea ciudată de tură. Mă bucur că i-ai spus. Așa eviți o neînțelegere stupidă.

— Era cât pe ce să nu-i spun. Eram speriat ca naiba că o să ne strice prima noastră noapte acasă.

— Ei, uite care-i treaba. Ai o iubită rezonabilă. Felicitări!

Naomi a ciocnit sticla de bere cu paharul meu și am băut amândoi.

— Ți-am zis eu că merita să o aștept, am spus.

— Tot mai crezi în prostia aia? Crezi că ea e aleasa, hm?

Darby râdea și sporovăia cu Caroline și cu cei din echipa mea, trecutul meu era amestecat cu viitorul meu, ceva ce nu-mi imaginasem niciodată.

– Fără cea mai mică urmă de îndoială, am zis eu și am mai luat o gură de apă.

Telefonul a făcut *cling!* și l-am luat să văd cine e. Val îmi trimitea un mesaj de numai trei cuvinte.

Atenție! E aici.

– Fir-ar să fie! am zis și mi-am băgat telefonul la loc.

– Ce-i? m-a întrebat Naomi, intrând instantaneu în stare de alertă.

Kitsch a intrat de pe verandă.

– Nomes! N-ai o lanternă?

– În fiecare cameră a casei, i-a răspuns ea în glumă.

Kitsch nu s-a amuzat.

– Unde ai una mai aproape?

– În bucătărie. Sertarul din stânga mașinii de spălat vase.

Kitsch s-a dus în bucătărie, a scotocit pe acolo o secundă și a revenit.

– Era în dreapta mașinii de spălat vase, a spus, trecând în fugă pe lângă noi.

– Totul e-n regulă? am întrebat.

Kitsch a împins ușa de plasă și a îndreptat lanterna în pământ.

– Ce face? s-a interesat Naomi.

– Șefu'! a strigat Kitsch de-afară.

Naomi și cu mine am făcut aceeași față și l-am urmat pe Kitsch pe verandă. Stătea în capătul scării, arătând cu capul spre curte. Lanterna lumina o mulțime de iepuri morți.

– Ce dracu' e-aici? a zis Naomi, înhățând lanterna de la Kitsch.

A ațintit raza de lumină spre cadavre. Mi-a întins apoi mie lanterna și s-a repezit în casă.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Martinez, oprindu-se când a văzut grămada.

Naomi a revenit, cu vreo șase lanterne în brațe, inclusiv o lanternă frontală. Sloan și Harbinger au ieșit și ei și Naomi le-a înmânat lanternele tuturor membrilor echipei noastre. Am aprins toți luminile și le-am îndreptat pe toate în aceeași direcție.

— Ce dracu' se-ntâmplă de fapt? a întrebat Harbinger.

Zeke și Watts au ieșit și ei afară, vorbeau și râdeau, dar în momentul când au văzut ce era în curte au amuțit.

— Nu era nimic aici, a spus Zeke. Acum 10 minute, când am ieșit pe verandă ca să fumeze Watts. Cineva... cineva face o glumă macabră?

— Nu e doar o persoană. Un singur individ nu reușea să facă toate astea în intervalul de timp pe care l-a avut la dispoziție, a completat și Naomi, luminând cu lanterna frontală cadavrele.

— De acord, a zis Harbinger.

Ușa de plasă s-a deschis încă o dată și m-am întors să mă asigur că nu era Darby. Senatorul ieșise afară cu o sticlă de bere în mână și, când a văzut dezastrul din curte, s-a dat înapoi.

— Ăia sunt...?

— Da, am răspuns, privindu-l încruntat.

Ne-am uitat peste cadavrele iepurilor întinși pe iarba uscată, luminate de șase lanterne puternice, și-am văzut că formau două cuvinte: a mea.

Capitol douăze patru

Capitolul douăzeci și patru

Trex

Am intrat la Naomi în casă cu zâmbetul pe față. Caroline și Darby încă stăteau de vorbă, dar s-au oprit și au ridicat privirea în clipa când ușa de plasă s-a trântit în spatele meu. S-a mai deschis o dată și Naomi a trecut ca fulgerul pe lângă mine, spre bucătărie, unde a deschis fără zgomot dulapul de sub chiuvetă și a revenit cu o cutie verde cu portocaliu în mână. S-a întors imediat în curte.

— E totul în regulă? m-a întrebat Darby.

Caroline s-a ridicat și s-a aplecat să privească pe fereastră.

— Unde e John? a vrut ea să știe.

Ceilalți erau toți în curte, adunând precipitați trupurile micuțe ale iepurilor. Nu voiam ca Darby să-i vadă, pentru că ar fi înțeles imediat — așa cum și eu înțelesesem — cine lăsase mesajul. Naomi ținea un sac mare și negru de gunoi, ca băieții să le arunce acolo.

— Trex? m-a strigat Darby.

— A, păi, ăăă... se prostesc pe-afară. Ce știu eu? Tu cum te simți?

— Mai bine, a zis și mi-a zâmbit.

Mi s-a frânt inima. Iar nu eram sincer cu ea, dar nu puteam să-i spun adevărul. Era în trimestrul al treilea de sarcină și nu avea nevoie de stres, să știe că Shawn și amicii lui fuseseră fix în fața ușii.

— Bun. Asta e bine, iubito. Probabil că ar trebui să...

— A, a zis și s-a ridicat, strângându-i mâna Carolinei. Mi-a părut bine să te cunosc.

— La fel, a spus Caroline. Să mă anunți dacă vrei să vii să luăm prânzul împreună.

— Așa o să fac. Sărbători fericite!

Am ajutat-o să-și pună haina și ne-am îndreptat spre ușă, după ce Darby și-a luat la revedere de la Henry și Miles. S-a uitat la ei, peste umăr.

— Sunt așa de manierați! Am bătut-o toată seara la cap pe Caroline cu privire la secretele meseriei.

— Îi place să vorbească despre copiii ei și despre creșterea copiilor cu chestii din astea. Probabil că e cea mai frumoasă seară pe care a avut-o în ultima vreme, am zis.

Senatorul Bennett a făcut un semn din cap spre Darby când ea a pășit pe verandă.

— Seară bună, Darby.

— Mulțumesc, domnule senator.

— Poți să-mi spui Peter. Sărbători fericite și, dacă nu ne mai vedem până atunci, Crăciun fericit! La revedere, Trex!

— Bună seara, domnule senator, am zis, ajutând-o pe Darby să coboare treptele.

Ne-am îndreptat spre mașină și echipa a venit dinspre curtea din spate. Martinez, Harbinger.

Kitsch și Sloan au îmbrățișat-o, ferindu-și mâinile pline de sânge de hainele ei. Iar eu eram recunoscător că era întuneric.

— A fost foarte plăcut să te revăd. Sunt sigură că o să ne vedem din nou curând, a spus Naomi, ținându-și mâinile la spate.

— Îți mulțumesc pentru invitație. Mi-a făcut foarte mare plăcere să-i cunosc pe toți, a spus Darby, cu accentul ei dulce, sudist.

— Te mai aștept oricând. O să fie frumos să-l vedem din nou mai des pe Trex.

Am luat-o în brațe.

— Mulțumesc, Nomes.

— N-ai de ce.

Când Darby s-a întors cu spatele, toate zâmbetele lor cordiale au dispărut. Am întins mâna și am descuiat torpedoul, apoi i-am făcut cu mâna lui Naomi. M-a urmărit cu privirea, în timp ce dădeam cu spatele să ies de pe alee, și trăsăturile feței ei arătau că o apasă îngrijorarea. Naomi știa la fel de bine ca mine că aveam nevoie de un plan.

Darby nu părea să-și fi dat seama că se petrecea ceva, vorbea despre Caroline și băieți, de cum s-au împrietenit și cât de încântată era că a mai cunoscut o altă mamă, în acest oraș.

Era mai mult decât emoționată că-l cunoscuse pe senator și eu eram bucuros că puteam să-i spun și un crâmpei de adevăr: că el și Naomi crescuseră împreună.

— Kitsch… părea să aibă o seară grea. De-aia a ieșit toată lumea afară cu el?

Am făcut semn din cap că da.

— Sărbătorile sunt foarte grele pentru el. A fost destul de deprimat toată ziua.

— Probabil că în fiecare an îți faci griji pentru el.

— Așa e. Mă bucur că anul acesta suntem toți împreună. E mai ușor să stau cu ochii pe el. În restul anului se preface cu destul succes că sunt toți în viață și noi îl lăsăm în pace. Dar de ziua Recunoștinței și de Crăciun, pur și simplu nu poate.

— Ce trist! Kitsch e așa de amabil! Tu i-ai cunoscut soția și copiii?

— I-am întâlnit de câteva ori, am zis și mi-am dres glasul. *Mai ales când își luau la revedere, la plecările în misiune ori când așteptau la reîntoarcere, și la balurile pentru pușcașii marini.*

Darby s-a lăsat pe spate și s-a mângâiat pe burtă.

— Ți-e bine? am întrebat-o.

A oftat.

— Maddie încearcă să-și facă mai mult loc. Nu prea mai are spațiu. Nu știu cum o să reușim amândouă să rezistăm până în februarie.

— Doctorița Park a zis că ea se mulțumește și cu jumătatea lui normală.

— Să sperăm că Maddie vrea să ne cunoască la fel de tare pe cât vrem și noi să o cunoaștem pe ea. Nu mai pot să respir.

Am luat-o de mână.

— Îmi pare rău, iubito. E clar că nu are cum să-ți fie prea confortabil.

S-a uitat la mine zâmbind.

— Ea merită.

Am intrat în parcarea hotelului și am oprit sub copertina de la intrare. Am vrut să scot cheile din contact, însă Darby m-a oprit.

— Nu-i nevoie. Nu trebuie să cobori ca să-mi deschizi ușa. Nu vreau ca ea să aibă satisfacția de a crede că ai intrat sau ai coborât din mașină în speranța că o s-o vezi. Știi că așa o să se gândească.

Am ridicat din umeri, cu mâna încă pe cheie.

— Cui îi pasă ce crede ea? E nebună!

— Mie. N-ar trebui, dar îmi pasă.

M-am dat pe spate și am lăsat motorul să meargă.

— Bine. Să ai o noapte liniștită! Ne vedem dimineață.

S-a aplecat încet să mă sărute și buzele ei pline au rămas o clipă lipite de ale mele.

— Ne vedem peste opt ore!

— E mult până atunci, am zis, încruntat.

A râs și s-a dat jos, după care a făcut o mică reverență.

— Tadaaam!

— Te iubesc, am spus zâmbind. Nu uita să-mi dai mesaje de pe noul tău telefon.

— Ah! a zis și s-a uitat în palmă.

A ridicat brațul.

— Am uitat! O să-ți trimit mesaje. O mulțime. O să te țin treaz toată noaptea. Când o să mă-ntorc acasă, o să-mi arunci chiar tu telefonul cât colo!

— O să mă distrez pe cinste.

Darby a chicotit, de parcă niște clopoței răzbăteau prin aerul nopții.

— Te iubesc!

A închis portiera și eu am privit-o cum intră în hotel și își scoate imediat haina. M-am întrebat dacă Lane era vreun pic neliniștită de confruntarea care urma să aibă loc, dar probabil că nu. Cunoscând-o prea bine pe Lane, m-am gândit că se va simți probabil îndreptățită, pentru că, în mintea ei de narcisistă, ea mă cunoscuse prima. Lui Lane îi plăcea orice bărbat care-i dădea atenție și, după a doua întâlnire și câteva partide de amor la mine în cameră, era convinsă că e îndrăgostită de mine. Cam tot atunci am știut și eu, fără dubiu, că nu ea este aleasa. Și chiar și după ce încetasem să-i mai răspund la apeluri și la mesaje, tot mai trecea pe la hotel să mă vadă și, adesea, ajungea în cameră cu altul, în speranța că o să mă facă gelos.

M-am uitat în jur și am verificat parcarea, căutând să văd dacă nu cumva era vreo mișcare suspectă. Am decis să dau roată hotelului cu mașina. Tocmai ce parcasem pe o latură a clădirii, când mi-a sunat telefonul. Am răspuns.

— Trex.

— Iubita ta e la muncă? m-a întrebat Naomi.

— Da. Tocmai am lăsat-o la hotel. Am verificat parcarea.

– Ştii unde eşti?

– Sînt în parcare.

Am văzut-o pe Lane ieşind pe uşă, cu braţele încrucişate la piept, ...rul plecat.

– Lane a ieşit acum. Cu coada-ntre picioare, o fi făcut-o Darby ...ţinut.

– Darby nu mi s-a părut genul de femeie geloasă.

– Nu e. Dar i-o fi zis lui Lane că trucul de mai devreme nu a fost ...mai creştinesc.

– Ştiam eu că-mi place de ea, a spus Naomi, hohotind. Nu mai ...în ceaţă astă-seară, nu?

– Nu.

– Bine că m-am oprit din băut acum o oră. Se pare că eu o să fiu ...torul şoferului desemnat. Ai sunat-o pe Val?

– O să-i telefonez dimineaţă. Nu poate să facă mare lucru acum, ...abil că e cu familia.

Naomi a oftat.

– T-Rex, e nasol de tot. Tipul pare să fie un psihopat.

– Darby mi-a spus că este.

– Îţi faci bagajele?

– Da. Cu un Glock 19 ar trebui să-i vin de hac, chiar dacă nu e om.

– Darby ţi-a spus asta?

– Mi-a spus.

– Nu e singur. Nu m-ar surprinde să fie şi înarmat, aşa că... ...chii cât cepele!

– Am înţeles.

– Cum crezi că a dat de ea?

– Darby zicea că Shawn are un frate care lucrează în IT pentru ...guvern. Sau poate că l-a ajutat altcineva. Dar bănuiala mea este că i-a ...dat de urmă de la verificarea făcută de Val.

– Ce vrei să spui?

— Am făcut greşeala să-i spun lui Val despre Darby. I-a verificat dosarul. Poate că aşa a aflat de ea fratele lui Shawn.

— Când a fost asta?

— La puţin timp după ce ne-am cunoscut.

— Se pare că e un psihopat cu multă răbdare.

— Durează să pui la punct un plan, am zis eu, strângând din muşchii maxilarului.

— Trex, asta e naşpa rău. Mare rahat!

— Nu prea-mi place să stau în apărare. Nu-mi place să aştept să facă el următoarea mutare.

— Păi, atunci bine, a conchis Naomi şi parcă îi auzeam şi zâmbetul în voce. Sun-o pe Val dimineaţă şi pune-ne în ofensivă.

— O să fie o noapte lungă, am zis, frecându-mă la ochi cu mâna liberă.

Eram obişnuit să mă trezesc la 5 dimineaţa.

Am clipit de câteva ori, fără să-mi iau ochii de la parcare.

— După ce-l facem pe Kitsch să se simtă bine şi o să fie beat turtă, îl bag în pat şi trec pe la tine să-ţi aduc o cafea.

— Mare, te rog.

— S-a făcut. Sună-mă dacă ai nevoie de mine mai devreme.

— În ordine…

— Stai aşa! Maică Precistă! Tocmai aud o gagică, la bar, care te face albie de porci. E superbă. Ce i-ai făcut?

Naomi râdea.

— Cine e?

— Vorbeşte şi de Darby?

A făcut o pauză, să asculte.

— A, tipa lucrează cu ea.

— Lane, am zis, clocotind de furie.

— E împreună cu câţiva tipi, nu mulţi. Par să fie puşi pe scandal. Mai bine mă dau la o parte.

— Să mă ții la curent.

— Sigur. Ne vedem cât mai repede.

Naomi a închis și eu m-am pus pe așteptat. Nu se auzeau greierii cântând, nici broaște, doar agregatele de aer condiționat, care duduiau, și zgomotul ritmic venind dinspre autostradă. Nimeni nu ieșise și nu a ieșit, ferestrele nu erau luminate. Puținii oameni aflați în vizită de Ziua Recunoștinței erau în pat, dormeau, mâncaseră prea mult și încercau să se odihnească bine înainte de a porni iar la drum a doua zi dimineață. Voiam să parchez în altă parte, ca să o văd mai bine pe Darby, dar, pentru că riscam să fiu observat, am fost mulțumit să pot supraveghea intrarea în hotel, singura ușă care rămânea deschisă spre exterior pe timpul nopții.

S-a făcut miezul nopții, a trecut, apoi s-a făcut ora 1. La 20 de minute după fix, pe aleea denivelată spre hotel au apărut două faruri. Naomi a parcat lângă mine și mi-a zâmbit, ținând în mână un pahar mare de cafea. A coborât din mașină și s-a suit pe locul din dreapta SUV-ului meu, trântind portiera.

— Mai ușor, Nomes, fir-ar!

— A, nu-i nimic. Nu fi așa copil!

Mi-a întins cafeaua.

— O cafea uriașă de la non-stopul pentru tiruri.

— Mulțumesc, i-am zis și am luat o gură. Aoleu, frate, ce bună e!

— Obosit? m-a întrebat ea.

Am confirmat dând din cap.

— Cât timp poți să stai? am întrebat-o.

Naomi a ridicat din umeri.

— Mâine sunt liberă. Cât timp ai nevoie.

— Ce ai la tine? am întrebat-o.

Naomi s-a bătut cu palma la spate.

— Vicky n-a vrut să-l lase singur pe Glock al tău.

Am dat din cap. Vicky era numele pistolului ei, un Glock 26. Mai avea și un Ruger, poreclit Chuck Norris, și o Beretta numită Cecil. În loc de animale de companie, Naomi își cumpărase arme de foc. Le curăța, le dăduse nume și le trata ca pe familia ei.

— L-am adus și pe Walter.

Am strâmbat din nas.

— Ce dracu' ai de gând să faci cu el?

S-a aplecat și a scos din gheată un cuțit de vânătoare de 30 de centimetri. Era negru-mat, cu lamă fixă și la fel de dat dracului ca Naomi. Nici nu mă așteptam la altceva.

— N-am doar una. Eu trebuie să am mai multe arme, mi-a explicat ea, practică.

Am râs.

— Deci, îi doborâm de cum îi vedem sau aplicăm abordarea diplomatică?

— Păi, ținând cont că prima variantă e ilegală, zic să le dăm un avertisment corect și să ne asigurăm că tipul nu se mai întoarce.

— Trex, omu' e ostil și aruncă amenințări.

— Tot trebuie să facem totul ca la carte, Nomes. Nu mai suntem în război.

Naomi s-a uitat pe geam și a izbucnit.

— Darby botează copilul după Matt. O să omor pe oricine se apropie de ea cu altceva în afară de mâncare și daruri pentru copil.

— Mersi pentru cafea. Și-ți mulțumesc pentru că ești o prietenă bună.

Naomi a ridicat din umăr.

— Deci, ce s-a întâmplat cu Lane?

— Am avut dreptate. Bărbații care au venit cu ea o căutau cu lumânarea.

— Și?

— Pe unul l-am pus eu la pământ. Odată ce s-au apropiat destul, am dat seama că nu-i interesa. Lane a întrebat unde ești. Kitsch știa că pe tine te căutau.

M-am încruntat, confuz.

— Poate erau frații ei mai mari? Îi apărau onoarea lui Lane?

Naomi a ridicat din sprânceană.

— Lane n-a avut niciodată onoare. Unul ținea o mână pe fundul lui, așa că nu era din familie. Ceilalți doi erau minionii lui. Făceau tot ce le spunea el și chiar așteptau să le ordone el ce să facă. Mai ales după ce l-am doborât pe ăla mare. Și toți aveau peste 1.85 înălțime.

— Lane a întrebat de mine înainte sau după?

— Înainte. A venit să te caute. Pe urmă au venit și tipii. Ăla mare știa.

— Localnici?

Naomi a clătinat din cap.

— Nu cred. Șeful găștii ne-a luat pe toți peste picior. Chiar și pe senator. Parcă încerca să vadă cine o să sară la bătaie cu el.

— Înțeleg că a aflat.

— M-am băgat între el și Kitsch, pe urmă ăla mare a crezut că poate să pună mâna pe mine, așa că l-am pus la pământ.

— Îmi pare rău că n-am fost acolo.

— Nu, n-ai fost. Trebuie să fii aici.

— Da, am zis și m-am uitat la intrarea principală.

Am primit un mesaj pe telefon și am zâmbit.

— Uau! Cine te-a înveselit?

— Azi i-am luat lui Darby un telefon. Acum mi-a trimis primul mesaj. Mi-a trimis o inimioară.

— Super! a zis Naomi, amuzată.

Cum mesaj am tastat eu.

Bine. E liniște. Problema este că, având acum o casă mare și superbă, vreau să fiu acolo.

Dă-ți demisia, dacă vrei.

Știi că nu pot.

Ba poți. Doar că nu vrei.

O să rămân la Stavros până când o să nasc copilul sau până când se închide hotelul. Îi datorez asta.

S-a purtat bine cu tine. Recunosc. Dar și tu ai făcut ture duble pentru el, o grămadă. Chiar nu-i datorezi nimic.

Îi datorez mai mult decât turele duble. El m-a salvat. Și dacă nu mi-ar fi dat slujba asta, nu te-aș fi cunoscut.

Ne-am fi întâlnit oricum.

Iartă-mă că te-am trezit. Ne vedem peste câteva ore.

Prefer să stau de vorbă cu tine decât să dorm.

Ar trebui să-mi trimiți toate chestiile alea pe care mi le scriai pe telefonul tău la serviciu, ca să le pot citi.

Am intrat în *Notițe*, am copiat totul și le-am pus în mesaje, pe urmă am apăsat pe *Trimite*. M-am lăsat pe spate și m-am relaxat câteva secunde. Apoi am verificat iar parcarea.

— Ai terminat conversația? m-a întrebat Naomi.

— Mi-a cerut să-i trimit toate mesajele pe care i le-am scris la început. O să-i ia ceva vreme să le citească.

— Voi doi sunteți de groază.

— Nu poți să zici că nu te-am prevenit de-atâția ani.

M-am uitat la ceas. Val era pe un fus orar aflat cu o oră în urma noastră, așa că nu o puteam suna decât după ce o luam pe Darby de la muncă.

— Și tu? am întrebat-o pe Naomi? Cum de senatorul era la tine aseară?

— A fost doar o cină. N-a putut ajunge acasă. Nimeni n-ar trebui să fie singur de Ziua Recunoștinței. El e motivul pentru care suntem liberi în weekend.

— În speranța că și l-ar putea petrece cu tine, pun pariu!

A pufnit în râs.

— M-a întrebat dacă poate să vină și mâine.

Am ridicat din umeri.

— Naomi, nu pare să fie băiat rău.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Nu e Matt.

— N-o să mai găsești niciodată un Matt. Asta nu înseamnă că nu poți să fii fericită cu altcineva.

— Doamne, parcă ești soră-mea. Sunt OK. Nu vreau pe altcineva. Am cunoscut iubirea vieții mele. A murit. Dacă nu-l pot avea pe el, nu-mi trebuie nimeni. Nu trebuie neapărat să fim cu cineva, să știi. Eu nu sunt singură. Te am pe tine, îi am pe băieți și pe Walter, a zis, ștergându-și gheata. Sunt cât se poate de fericită, în condițiile date.

— Bine, bine, doar că m-am gândit să-ți spun.

— Păi, să n-o faci, a zis Naomi, cu ochii mari preț de o clipă, atunci când a rostit ultimele cuvinte.

— 'Nțeles, am zis, uitându-mă iar la ceas. Dar Zeke și Watts? Ei ce căutau acolo?

— Nu erau singuri, a răspuns, iritată.

— Întrebam doar.

— Apropo de întrebări care nu sunt treaba nimănui, tu i-ai spus totul lui Darby?

M-am încruntat.

— Nu chiar totul. Nu i-am zis de slujbă, evident.

— Dar de detaliul acela minuscul, că ești pușcaș marin?

— Încă nu.

Naomi a ridicat din sprâncene.

— Trexler, ce dracu'?

— Știu, știu. Am avut nenumărate ocazii să-i spun, dar de obicei ne certam pentru că-i ascund lucruri. În momentul ăsta cred că e mai bine să țin pentru mine informația.

— Și cum naiba o să faci? Cum de nu știe? Ai tatuate pe umăr inițialele USMC[1].

Am clătinat din cap.

— S-a dus dracului după operație. E varză. Nu se mai înțelege nicio literă.

— Și ea nu te-a întrebat?

— Ba da. I-am zis că mi l-am făcut când eram puști, că a fost o provocare și că s-a șters în urma unui accident, ceea ce e adevărat.

Naomi s-a foit pe scaun.

— O să se supere rău de tot. Trebuie să-i spui, Trex.

— Sincer, nu mai știu cum să fac. E prea târziu.

— Nu e prea târziu decât atunci când o să afle din altă parte decât de la tine. Atunci o să fie prea târziu.

— Ai dreptate. Știu că ai dreptate. Acum lucrurile merg așa de bine între noi doi… în plus, Shawn dă târcoale pe-aici… Nu e momentul potrivit. O să aștept să nască și apoi îi spun.

---

1 United States Marine Corps — numele oficial al infanteriei marine a Statelor Unite ale Americii. *(N.t.)*

Naomi a clătinat din cap.

— Amice, e un risc major. A spus deja o dată că nu poate să aibă încredere în tine. Ți-a iertat treaba cu verificarea dosarului, pentru că încercai să o protejezi.

— N-a fost o verificare de dosar, am bombănit.

— E doar o minciună de-ale tale. Te cunoaște destul de bine ca să știe că nu ești ca Shawn. Asta a fost scuza ta inițială, nu?

— Tocmai asta e. Am senzația că mă compară mereu cu el. Sau cel puțin o făcea când a intervenit chestia asta. Când a fost de acord să se mute cu mine, Nomes… nu vreau decât să las trecutul acolo unde l-am lăsat. Lucrurile merg foarte bine.

Nomes și-a pus mâna peste a mea.

— Sper să meargă. Pe bune. Dar trebuie să-i spui. Fiecare zi în care amâni înrăutățește lucrurile.

Am dat din cap.

— Acum putem să schimbăm subiectul?

— Sigur.

Până la răsăritul soarelui, am stat de vorbă despre orice, cu excepția potențialilor pretendenți ai lui Naomi. Despre serviciu, despre casa ei, despre Zeke, Bennett, despre general, despre ultimele știri legate de tovarășii noștri aflați încă în teatrele de operațiuni. Naomi a mai rămas o jumătate de oră și pe urmă a coborât din mașină. Mi-a făcut cu mâna înainte de a ieși cu spatele din parcare, îndreptându-se spre casă.

Am pornit mașina și am tras sub copertina de la intrare, așteptând-o pe Darby, așa cum făceam în fiecare dimineață, de luni până vineri. Mi-a făcut cu mâna din spatele recepției și a încheiat tura. Maya m-a salutat și ea când a trecut prin fața camionetei, ușa de la intrare s-a deschis automat și, câteva minute mai târziu, s-a deschis din nou și i-a făcut loc superbei mele iubite. Avea părul pieptănat impecabil, rujul pe buze era la fel de vibrant ca atunci când își dăduse

cu el, acasă. Am sărit din mașină și am alergat la portiera din dreapta, am deschis-o pentru Darby și i-am întins mâna să urce.

— Bună dimineața, a zis, puțin obosită.

— Poate că a sosit vremea să schimbăm mașina, să fie mai puțin înaltă, am spus.

— Să nu îndrăznești! Îmi place camioneta asta.

— Atunci, poate să luăm încă una?

M-am întors la cealaltă portieră și am urcat la volan.

— Trex, nu-mi permit o mașină și nici pe tine nu te las să-mi cumperi una.

— Ai idee măcar cât câștig? am zis și am băgat în viteză.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Darby clătinând din cap.

— Nu se poate! Nici vorbă! Până la urmă, o să-mi cumpăr și mașină.

Când am trecut pe lângă latura cealaltă a hotelului, mi-a atras privirea un sedan alb în care erau patru siluete. Lane stătea în spate și bărbatul de lângă ea o săruta pe gât. S-a uitat la mine și pe față i-am zărit un zâmbet abia schițat. Cei doi bărbați din față priveau înainte, indiferenți la ce se petrecea în spate.

Am intrat pe autostradă și apoi am virat spre casă. Sedanul a rămas pe loc, la hotel, dar n-am putut să-mi scot din minte privirea stranie de pe chipul lui Lane. Răzbunarea era clară, dar ochii nu mint. În zâmbetul lui Lane era mai mult decât speranța unei reacții de gelozie din partea mea.

— Ești tăcut, a spus Darby. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Sunt obosit.

— Am observat că porți aceleași haine de-aseară.

— A, azi sunt liber. Ți-am spus?

— Ești liber? m-a întrebat încântată.

M-a prins de braț cu amândouă mâinile.

— Așa că m-am îmbrăcat tot cu hainele de-aseară. Dar n-am dormit deloc peste noapte. Cred că pentru asta am nevoie să fii cu mine în pat.

— Vrei să spui că ne băgăm amândoi în pat când ajungem acasă?

— Exact asta vreau să spun. Am băut o ditamai ceașca de cafea, și tot sunt gata să mă culc.

— Iubitule, aia nu e o ceașcă. E mai degrabă… un litru de cafea, a spus și m-a strâns de braț. Dar abia aștept să mă schimb cu ceva confortabil și să mă bag în pat cu tine!

Am luat-o de mână și i-am sărutat palma, mi-am împletit degetele cu ale ei. Dușmanii ne așteptau gata să atace și povestea cu Lane era cât se poate de suspectă. Urma să stau cu Darby până adormea și pe urmă trebuia să o sun pe Val.

Capitolul douăzeci și cinci

olul
ci și

Darby

Stavros se legăna pe scară, întins să pună ultimele decorațiuni în vârful bradului ecologic, înalt de peste patru metri, din holul hotelului, de care se ocupase cu intermitențe toată după-amiaza. Venisem să-l ajut, ca să-mi omor timpul până când scăpa Trex de la serviciu.

— E bine așa? am întrebat, răsucind brăduțul din ceramică de pe biroul recepției. Stavros?

— Ce? Da. Arată minunat, mulțumesc.

Ochii lui obosiți au privit fără să vadă ceva.

M-am dus spre el și i-am pus o mână pe braț.

— Ce mai face Tilde? l-am întrebat.

— Ar trebui să treci pe la noi, Darby. Nu se simte prea bine.

— O să vin. Trec diseară, înainte să intru în tură.

Stavros a dat din cap.

Lane n-a fost la fel de mulțumită de locul unde pusesem decorațiunea.

— Mă incomodează, a spus, împingând brăduțul până la marginea biroului.

— Ce-ar fi să aștepți până nu mai sunt eu aici și pe urmă poți încerca să-ți faci pe plac, am zis. Nu ar fi pentru prima dată când încerci.

Lui Lane i-a căzut fața.

— Nu te preface că n-ai meritat replica asta, a zis Stavros, arătând cu degetul spre ea, apoi s-a dus la bar.

L-am urmat și eu până în colțul din hol care îi era rezervat, unde stătea înconjurat de colegii lui, Jim Bean, Captain Morgan și Kim Crawford. A șters tejgheaua pentru a treia oară în ziua aceea, deși nu avusese prea mulți clienți.

— Are dureri mari? l-am întrebat.

A dat din cap fără să spună nimic.

— Ander cum e?

— E mai afectat decât îmi închipuiam că o să fie. Singurele momente când nu e lângă ea sunt cele când e la muncă. Maya a fost deja de acord să-i facă turele lui Ander dacă moare Tilde, până la înmormântare.

— E drăguț din partea ei, am spus și l-am luat în brațe. Îmi pare rău, i-am zis.

M-a îmbrățișat la rândul lui și a șters o sticlă, după care mi-a făcut cu mâna.

— O să intru puțin în birou. Să mai rezolv din documente. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat azi.

— Cu plăcere, am spus și m-am uitat cum dispare după colț.

Lane a venit la mine, privind peste umăr o dată, spre locul în care dispăruse Stavros.

— Trebuie să stăm puțin de vorbă.

– Nu, de fapt nu trebuie.

Și-a dat ochii peste cap.

– Bine, deci, am încercat să-l sărut pe tăticul bebelușului tău.

– Nu cred că știi toată povestea.

– Mi-a spus tot, Lane. Noi două am mai discutat o dată despre asta. Ești sigură că vrei s-o luăm de la capăt?

– Ți-a spus că noi doi am făcut al dracului de multe împreună, nu doar că ne-am sărutat?

O clipă, am privit-o lung.

– Minți!

– Darby, el a fost aici și înaintea ta. Crezi că până la tine a fost călugăr? Noi doi ne-am cunoscut la Cowboys. M-a adus înapoi, aici, în camera aia.

A făcut semn cu capul în sus.

– Și ce dacă? Pe atunci nu era cu mine, m-am răstit eu.

– Sunt multe alte lucruri, în afară de slujba lui, pe care Trex nu ți le-a spus. E genul secretos și ăsta e un fel amabil de a spune că tipul e incapabil să spună adevărul. Nu știe decât să mintă, chiar și atunci când nu contează. Se pare că pur și simplu nu poate să spună adevărul niciodată. Așa că, da, eu am încercat să-l sărut. A fost vorba despre niște sentimente nelămurite. Dar, de atunci, mi-am dat seama că-mi pare rău mai ales pentru tine. Mie mi-a trecut glonțul pe la ureche. Dar tu... tu aduci pe lume un copil, cu un bărbat care poate să se uite în ochii tăi și să te mintă în față, ca și cum n-ar avea importanță. Cum poți să ai încredere în vorbele lui? Să fii cu un bărbat care decide el ce poți și ce nu poți să știi? Pe mine, una, nu mă interesează, să fii sigură!

Lane era încântată de expresia de pe fața mea. Mi-am dus mâna la burtă și am apăsat un tendon dureros, care se întindea pe măsură ce creștea Maddie.

— De unde știi tu despre slujba lui?

— Întreabă-l pe el!

M-am încruntat când am văzut mașina lui Trex trăgând sub copertina de la intrare. A sărit jos, cu un surâs pe buze, fericit să mă vadă câteva ore înainte de a trebui să mă întorc la muncă. Trebuia să decid imediat dacă să-l confrunt sau nu cu toate astea și mi se frângea inima. Lumina din ochii lui, când m-a văzut ieșind pe ușă, se transforma deja într-o privire suspicioasă. Nu avea rost să încerc să-l ascund ce știam. Ori își dădea el seama, pentru că mă citea ca pe o carte, ori Lane n-avea să-și țină afurisita de gură.

— Salut, a zis Trex și m-a înconjurat cu brațele, m-a sărutat pe obraz. Ce s-a întâmplat? E totul în ordine?

Ochii îi fugeau de la mine la Lane. Ea avea o expresie arogantă și ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să-i dau satisfacția de a ne vedea certându-ne.

— Lane mi-a spus despre… trecut, am zis.

Trex s-a încruntat și apoi și-a îndreptat privirea spre Lane. Umerii i s-au prăbușit.

— Ce faci? O iubesc pe fata asta.

— Atunci de ce să minți? a zis Lane și și-a încrucișat brațele la piept.

— N-am mințit, Lane. Nu merita să vorbesc despre asta.

— Pe vremea aia nu spuneai așa, s-a răstoit ea.

— Pe vremea aia n-am spus nimic. Am încetat să-ți mai telefonez atunci când mi-am dat seama că ești nebună.

Am încercat să nu zâmbesc și, în schimb, mi-am strâns buzele. Trex a luat expresia mea drept furie.

— Iubito…, a dat să spună.

— Nu-i nimic, am zis, mângâindu-l pe piept. Hai să mergem!

Am trecut pe lângă el și, văzând că nu mă urmează, m-am întors iar. Lane și Trex erau încremeniți pe loc, muți de uimire.

— Ai spus deja că nu merită să vorbești despre ea. Sunt de acord cu tine. Hai să mergem, te rog.

Trex n-a mai pierdut nicio clipă, s-a grăbit să vină lângă mine
e ne-am îndreptat spre mașină. M-a ajutat să urc, s-a dus la volan și
a pornit motorul, aruncându-mi priviri piezișe. Când a ieșit de sub
copertină, și-a dres vocea.

— Cât de supărată ești?

— Furioasă, am zis și m-am întors cu fața la el. Știai că până la
urmă o să-mi arunce bomba în față. De ce nu mi-ai spus? Îmi dau
seama că nu merită să vorbești despre ea, dar puteai măcar să mă
scuteși de umilința de a afla tocmai de la ea.

La început s-a făcut mic, dar pe măsură ce-i vorbeam, a început
să facă eforturi ca să nu râdă.

— Scottie, nu e de râs!

Faptul că i-am spus pe numele de botez i-a șters zâmbetul de pe
buze.

— Știu, știu că nu e, și-mi pare foarte rău. Dar când te înfurii
îți iese Texasul pe gură... e cel mai drăgălaș lucru pe care l-am
văzut vreodată.

M-am uitat la el. A vrut să mă ia de mână, dar mi-am încrucișat
brațele peste burta mea enormă.

— Iubito... ai dreptate. Ar fi trebuit să-ți spun. Doar că nu a fost
niciodată un moment potrivit să o aduc pe Lane în discuție.

— Atunci, poate că nu trebuia să te porți ca și cum n-o cunoșteai!

Lane m-a urmărit cu insistență timp de cinci săptămâni încheiate,
până când am încercat să scap de ea, ușor-ușor. Când am văzut că
și-a luat o slujbă la hotel, am intrat în panică.

M-am uitat pe geam, încercând să nu se vadă că eram flatată. Mi-a
venit în minte ce-mi mai spusese ea.

— A zis că știe despre serviciul tău. Zicea că ai o grămadă de
secrete. Nu-mi place că ea știe despre tine lucruri pe care eu nu le
cunosc.

— Nu știe nimic, Darby.

— Ceva știe.

— Nu pot să-ți spun, Darby, a zis oftând. Știi bine asta.

A întins iar mâna și, de data asta, i-am luat-o. Mi-a strâns degetele.

— Zicea că nu ești în stare să spui adevărul. Zicea că nu poți să am încredere în tine. Așa că, să știi, singurul secret pe care poți să-l păstrezi față de mine e slujba ta.

Cum nu mi-a răspuns, am întins gâtul spre el.

— Trex!

— S-a făcut, a zis repede, sărutându-mi degetele.

nd. Știi bine asta.
uat-o. Mi-a strâns degetele.
evărul. Zicea că nu pot să
ul secret pe care poți să-l

pre el.

degetele.

Capitolul douăzeci și șase

Trex

Lemnele trosneau în șemineu, iar de polița de deasupra atârnau doi ciorapi roșii, uriași, cu blăniță albă, și un ciorăpel crem, tricotat și decorat cu panglică roșie. Le comandaserăm imediat după ce ne mutaserăm — în partea de sus aveau brodate numele noastre, chiar și pe cel al lui Maddie. Pe al ei scria Maddie Rose, deși Darby încă nu fusese de acord cu al doilea nume. Eu mă atașasem deja de el și Darby încetase să se mai certe cu mine după ce atârnaserăm ciorăpelul.

Camera era slab luminată, Darby se relaxa pe canapea, cu picioarele goale la mine în poală, și burta i se legăna când chicotea, privindu-mă cum încercam să-i dau cu ojă pe degetele umflate.

— Ce-i? am spus, străduindu-mă totuși să mă concentrez. Stai locului! Și-așa nu-mi iese ca lumea. Mi-e și mai greu dacă miști picioarele, când râzi de mine.

— Nu mă pot abține.

A scos telefonul și a făcut un instantaneu. Am ridicat capul.

— Pe bune? am zis, mucalit.

Darby a hohotit de râs și eu am scuturat din cap, încercând din nou. Nu mă deranja absolut deloc, dar Darby se distra așa de tare făcându-mi viața grea, încât mă prefăceam că eram supărat. După ce am terminat, i-am dat cu ulei pentru cuticule și i-am masat picioarele, iar Darby s-a lăsat pe spate, cu un aer senin și fericit. Adoram partea asta, serile noastre liniștite acasă, înainte de plecarea ei la serviciu. *Viața nu poate să fie mai bună de-atât!*

Lui Darby i-a sunat telefonul, pe care îl ținea în mână. S-a uitat la ecran și apoi mi l-a arătat și mie. În partea de sus scria *Număr necunoscut*. Am întins mâna, făcându-i semn să-mi dea telefonul. Darby s-a întins cât a putut, pufnind când s-a lăsat înapoi pe spate. Am glisat cu degetul pe ecran, să răspund.

— Alo?

Se auzea cum cineva respira la celălalt capăt al firului. Nu era un apel accidental. Indiferent cine sunase, acum asculta și aștepta.

— Cine e? am întrebat.

Se auzea aceeași respirație. Nu era genul de răsuflare la care te-ai aștepta de la un pervers sau de la vreun puști pus pe șotii. Acel cineva aștepta pur și simplu. Asculta.

— Cine e? a întrebat Darby.

Respirația nu s-a mai auzit, convorbirea s-a terminat. M-am încruntat, cu ochii la telefon.

— Nimeni.

Aveam s-o sun pe Val să-mi mai facă un serviciu, deși îi eram deja dator vreo 10.

— Tu, Stavros, Ander și Maya sunteți singurii care aveți numărul meu de telefon. Și cabinetul doctoriței, a zis Darby, zâmbind la ultima precizare.

Era așa de mândră că putea să aibă în sfârșit un număr de telefon pe care-l putea spune, iar ei fuseseră fericiți că Darby avea acces la telefon. Doctorița Park devenise, în sfârșit, amabilă cu mine și avea încredere în intențiile mele. La fiecare vizită, mă foloseam de pauza de prânz ca să merg cu Darby, bucuros că generalului nu-i pasă. Nici măcar Bianca nu-mi ceruse detalii. Singurul lucru pe care-l știau era că iubita mea e însărcinată.

Darby s-a răsucit să se uite la ceasul mare, atârnat în bucătărie.

— Ăsta e singurul lucru care nu-mi place la slujba mea. Munca în domeniul hotelier înseamnă 365 de zile pe an. Acum e Ajunul Crăciunului, focul arde și nu peste mult timp eu trebuie să mă pregătesc să plec la muncă.

— N-ai vorbit cu Stavros?

— Nu pot, a spus, cu vocea sugrumată și aproape în lacrimi. Tilde e tot la centrul de îngrijiri paliative. A rezistat cu o lună mai mult decât se așteptaseră. Acum poate să se stingă în orice clipă.

— Cum arată? am întrebat-o, pentru că Darby o vizita aproape în fiecare zi.

— Ca un schelet. Doarme aproape tot timpul. E cumplit. Trex? Să nu mă lași… Să nu mă lași să mi se întâmple vreodată așa ceva, bine?

I-am pus ușor picioarele pe pardoseală și apoi m-am cuibărit lângă ea. Darby nu vorbea prea des despre viitorul nostru împreună și nu avea idee cum mă făcea să mă simt. Chiar și discuțiile despre un final înfricoșător erau o alinare, știind că o să mă lase să o iubesc în fiecare zi, de acum și până atunci.

— O să ne ducem amândoi exact în același timp, în patul nostru cald, fericiți.

— Eu vorbesc serios.

— Nu te las, i-am promis. N-o să permit niciodată să ți se întâmple nimic rău.

Darby a părut mulțumită de răspunsul meu și s-a relaxat, rezemată de umărul meu. Ne-am împletit degetele peste burta ei și am stat așa când Maddie s-a rostogolit.

— Să-i spunem? am întrebat. Adică… mă gândeam că nimeni nu știe că nu e a mea. Am putea… ai putea să-ți iei numele meu de familie și așa o să apară pe certificatul de naștere. Sunt mulți care fac asta.

Darby a rămas multă vreme tăcută și mi-am făcut griji să nu o fi supărat.

— Dar poate… poate nu vrei s-o faci, am zis repede.

S-a uitat în sus la mine și o lacrimă i s-a rostogolit pe nas.

— Mă ceri de soție cumva? Nu prea ți-a reușit.

Mi-a zâmbit și m-a făcut să oftez de ușurare.

— Pot și mai bine, dacă vrei.

— Vreau, a spus Darby.

— Serios? Vrei să te măriți cu mine?

A dat din cap și m-am aplecat să o sărut. Atunci am înțeles de ce Kitsch se prefăcea, de ce Harbinger a făcut luni de terapie ca să poată fi cel mai bun tată pentru copiii lui. Familia însemna totul. Pentru ea merita să mori, să-ți pierzi mințile și să-ți înfrunți cele mai mari spaime.

— N-o să te fac să aștepți prea mult, am spus.

— T-minus 5,5 săptămâni, mister.

— Nu e prea mult ca să organizezi o nuntă.

— Cui îi trebuie nuntă? a spus Darby, surâzând printre lacrimi.

— Atunci chiar vorbești serios? am întrebat-o.

A dat din cap și am sărutat-o iar.

— Ți-am zis eu că o să te cheme Trexler.

Darby m-a luat în brațe. M-a ținut strâns, ca și cum nu ne văzuserăm de multă vreme. M-a tras la pieptul ei și și-a lipit obrazul de al meu.

— Sunt așa de fericită, Trex! Așa de fericită! Sunt atât de norocoasă că mă iubești dintotdeauna! Sper să fiu aleasa ta. O să-mi dau toată silința să fiu eu aceea.

— Tu ești. În mintea mea nu există nicio îndoială.

Chiar atunci. Atunci ar fi trebuit să-i spun. Era binedispusă, știa că ne aparținem unul altuia și că eu nu sunt la fel ca Shawn, despre care crezuse că o iubește. Dar era Ajunul Crăciunului și vorbeam despre căsătorie, și ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să admit că încă mai aveam un secret.

— Ar trebui să-i spunem de mică despre faptul că ai adoptat-o și că ai iubit-o de la bun început. Dacă ar afla din altă parte decât de la noi, Trex…

— Ai dreptate, am recunoscut și am sărutat-o pe păr. Sigur că ai dreptate. Uneori îmi vin niște idei trăsnite.

— Îmi place că o să aibă numele tău de familie. Că o să purtăm amândouă numele tău.

A încetat să zâmbească și s-a încruntat.

— Eziți? am întrebat.

S-a apăsat pe o parte, așa cum făcea când Maddie se întindea sau creștea sau când lui Darby i se întindea un tendon.

— Uau, acum ai abdomenul perfect rotund, am zis.

— E tare.

Am întins mâna să o ating și pe urmă i-am ridicat cămașa și mi-am lipit palma de pielea ei. Avea dreptate. De obicei burta îi era elastică, cu excepția zonei unde era Maddie, dar acum toată burtica era tare ca piatra.

— Asta are vreo legătură cu travaliul?

— Contracții Braxton-Hicks.

— Bun. Pentru că încă mai avem câteva lucruri de cumpărat.

Camera lui Maddie era aproape terminată, puseserăm un covor care semăna cu un buchet de trandafiri, în diferite nuanțe de roz.

Patul de lemn era alb, pereții, tot albi, balansoarul și taburetul pentru
schimbat, albe. Pe pereți erau decupate litere cursive care scriau numele
Maddie, înconjurat de trandafiri din hârtie, în nuanțe asortate cu covo-
rul. Așternuturile pătuțului și perna decorativă de pe scaun erau din
același material roz, înflorat. Era aproape la fel ca într-o fotografie pe
care Darby mi-o arătase pe Pinterest. Mă asigurasem că avea tot ce-și
dorise ea. Aveam salopete, pijamale, câteva rochițe și un dulap plin cu
alte haine bune până la vârsta de 12 luni, plus șosete și câteva bentițe,
scutece, șervețele, loțiune, șampon pentru bebeluși, unghieră pentru
bebeluși și un bulb de plastic albastru care nu știam la ce se folosește,
dar de care Darby era sigură că o să avem nevoie. Căruciorul era gata,
depozitat în debaraua de la intrare, scaunul de mașină, deja instalat
pe bancheta din spate a camionetei. De o săptămână, geanta pentru
maternitate era pregătită, gata pentru spital.

— Ce altceva ne mai trebuie? m-a întrebat ea și s-a întins, ca să-mi
facă mai mult loc și să poată respira.

— Sunt sigur că mai e ceva. Am senzația sâcâitoare că uităm un
lucru.

— Știi că Maddie n-o să aștepte până când ești tu gata, a zis Darby
și a zâmbit.

M-am aplecat să-i sărut pielea dezgolită și pe urmă i-am acope-
rit-o.

— Știu. Doar vreau să fiu pregătit.

— Suntem pregătiți, a spus, privind în jur. Chiar este o casă fru-
moasă. Avem tot ce ne trebuie. Nu știu cum s-au întâmplat toate astea,
dar suntem cu adevărat norocoși.

— Da, eu sunt. Deci… trebuie să-ți spun ceva.

Darby a ridicat din sprânceană.

— Părinții mei au o treabă la biserică, iar Hailey vrea să vină
mâine în vizită la noi. Nu mi-a spus decât azi, dar n-a mai venit din
să[illegible]ăna când ne-am mutat și n-am putut să o refuz.

— De ce să o refuzi? E sora ta și e Crăciunul.

— Pentru că nu vorbisem cu tine înainte.

— Nu trebuie să vorbești cu mine că vine sora ta în vizită. O iubesc pe Hailey. Poate să vină oricând.

Mi-am lăsat capul pe spate.

— Uit că ești așa de relaxată. Mie nu-mi vine ușor să fiu așa.

— Cine s-ar putea înfuria pentru un asemenea motiv?

M-am ridicat, amintindu-mi de vremuri mai puțin fericite.

— Laura. Ei nu-i plăceau surprizele.

— Păi, a început Darby, mângâindu-și burta, viața mea toată e o mare surpriză. Ar trebui să mă pregătesc de serviciu.

S-a ridicat.

— Așteaptă! Am un cadou de Ajunul Crăciunului pentru tine.

Am dat fuga la brad și pe urmă m-am întors și m-am așezat lângă ea. Era o cutie mică.

— Avertisment: nu e un inel de logodnă.

A tras de panglica albă și a ridicat capacul.

— Vai de mine!

A scos cu două degete inelul de aur alb și l-a ridicat în aer. Bătut de jur împrejur cu mici diamante, în mijlocul lor era un ametist solitar, de aceeași dimensiune cu celelalte pietre.

— Trex, a spus, punându-și-l pe degetul mijlociu.

Măsura era bună și am răsuflat ușurat.

Privirea lui Darby a alunecat pe lucrurile din jur.

— Și dacă ea vine mai devreme?

— Am aranjat cu bijutierul, o să schimbe doar piatra din mijloc. Uită-te la inscripția din interior!

Și l-a scos și a mijit ochii, apoi și-a acoperit gura cu mâna.

— Madeleine Rose, a citit cu glas tare.

Și-a pus din nou inelul și s-a aruncat de gâtul meu, atât cât îi permitea burta să o facă.

— Te iubesc.

— Eu te iubesc, am zis, uitându-mă cum se lasă pe spate și își șterge lacrimile de fericire.

— Eu ți-am luat doar vreo două chestii de Crăciun și nu sunt lucruri așa deosebite.

— Ești aici, cu mine, în casa asta. Ești frumoasă și îmi porți copilul. Ce altceva aș putea să-mi mai doresc?

Darby a zâmbit, s-a șters la ochi, pe urmă s-a uitat iar la inel.

— Nu aveam așa ceva în plan pentru mine. Nu asta voiam. Nu aveam idee că tu și Maddie și tot ce construim împreună o să mă facă atât de fericit decât am fost vreodată… că o să mă facă să mă simt mai acasă decât m-am simțit vreodată.

I-am dat la o parte de pe obraz șuvițele de culoarea mierii și i-am prins fața în palme. Obrajii îi erau ceva mai plini, iar buzele, nasul, degetele și picioarele erau mai umflate.

Nu văzusem niciodată o femeie mai frumoasă, nu simțisem niciodată iubire pentru o femeie atât de bună la suflet și, nu știu cum, o făceam fericită.

S-a aplecat să-mi sărute palma, a închis ochii, și buzele i-au întârziat puțin pe pielea mea. Apoi s-a chinuit să se ridice de pe canapea.

— Mă duc să caut un cort, să pun pe mine, și pe urmă ar trebui să mă duc la muncă. A, și să nu uiți că, după programarea asta, urmează câte una pe săptămână.

Am dat din cap.

— Deja m-am învoit.

S-a aplecat și m-a sărutat pe buze.

— Deja ești un tătic bun.

A plecat, legănându-se, în dormitor și eu am rămas uluit, incapabil de vreun răspuns. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și mi le-am șters repede, apoi mi-am dres glasul. Nu-mi dădusem seama niciodată cât de multă nevoie aveam să aud asta. Tata fusese îngrozitor de

lamentabil și abia în clipa aceea am înțeles că avusesem nevoie să fiu eliberat de teama că voi ajunge să fiu la fel — o teamă pe care nici nu știam că o am.

— Îți mulțumesc, am zis în încăperea goală.

Luminițele albe de Crăciun sclipeau și radiau o strălucire albă peste portocaliul ce scânteia dinspre șemineu. Întregul living era scăldat într-o lumină blândă și eu mă simțeam al dracului de euforic. Un inel de logodnă era pe listă, din clipa în care se vor deschide magazinele, după Crăciun. Trebuia să mă însor cu fata asta.

M-am relaxat, sprijinit pe spate, ascultând cum Darby îi cântă încet un cântec de leagăn lui Maddie, în timp ce se îmbrăca. Telefonul a scos un ping și ecranul s-a aprins. Mi-a atras atenția. Era Stavros, o punea la curent cu starea lui Tilde.

— Scumpo, am strigat, luând telefonul. Stavros ți-a trimis un mesaj. E ceva despre Tilde.

— Citește-mi-l, te rog!

Am apăsat pe mesaje și am deschis textul. Am vorbit tare, ca Darby să mă audă.

— Tilde s-a stins acum o oră, înconjurată de prieteni și de familie. Îți mulțumesc pentru că ți-ai petrecut timp cu ea în zilele ei din urmă. Știu că a apreciat asta. Ziua și ora ceremoniei funerare vor fi anunțate în curând.

Darby a ieșit din dormitor doar cu un halat pe ea și cu o expresie șocată. M-am ridicat și am întins mâinile spre ea.

— Scumpo, îmi pare rău!

M-a strâns tare în brațe, cu pumnii încleștați de cămașa mea. M-am legănat înainte și înapoi, atent la fiecare răsuflare a ei, la fiecare suspin, așteptând să-mi spună ce avea nevoie să fac.

— Acum e cu Domnul, a zis și mi-a dat drumul la cămașă. Mi-e greu când știu că tu nu crezi asta.

— Oricum ar fi, suferințele ei s-au terminat, am spus eu.

Darby a dat din cap și apoi m-a îmbrățișat iar, lăsându-și greutatea pe mine, în timp ce o legănam.

— Ultima dată când am fost la o înmormântare a fost la tata și la bunica. Mă îngrozește ideea de a merge iar la una.

— Nu ești obligată să te duci. Stavros o să înțeleagă. S-ar putea chiar să fie bucuros să te știe în schimb la muncă, dacă e de dimineață, pe seama lui Anders.

— Nu, trebuie să merg. Vii și tu cu mine?

— Bineînțeles, am zis, și am strâns-o ușor. Știi bine că da.

A dat din cap și s-a întors în dormitor, cu pași mai lenți de data asta, fără urmă din veselia de mai devreme. Simțeam telefonul greu și greu în mână. M-am uitat la ecran, curios în continuare să văd cine era la capătul de pe numărul necunoscut. Mă pusese pe jar faptul că Shawn fusese în zonă, de două ori în tot atâtea luni. Val îl ținea sub supraveghere, dar descoperise că locurile pe unde umbla erau ascunse. După toate aparențele, îl ajuta Derek, fratele lui. Val cercetase și pista asta, însă ea nu era un geniu al computerelor și trebuia să avem grijă cui cream ajutorul.

Deși fuseserăm atenți, ceva nu era în regulă. Știam că Shawn fusese la capătul celălalt al firului. Țineam degetul mare deasupra butonului și, într-un impuls de moment, pe care nu mi l-am înfrânat la timp, am apăsat pe Apeluri recente. Am glisat în jos și am văzut că mai primise de două ori înainte apel de la un număr necunoscut.

Am deschis ușa garajului, am pornit motorul cu telecomanda, ca să fie cald când Darby avea să se urce în camionetă, apoi m-am întors în living și m-am așezat, cu ochii pe ușa dormitorului. Am căutat în lista mea de contacte și am apăsat pe numărul lui Val, apoi am așteptat.

— Oh! a exclamat ea. M-ai sunat să-mi spui Crăciun fericit?

— Și de-asta, am răspuns. Cum merge?

— Merge. Și la tine? Cum e în casă nouă?

— E bine.

— A, da? Minunat! Felicitări! Eu stau tot în apartament.

— Bărbatul tău e tot acolo? am întrebat.

— Sigur că e. Cine se mută pierde apartamentul. De aceea nu s-a încheiat încă divorțul. El vrea apartamentul.

— Dar a fost al tău. Sawyer s-a mutat la tine, nu? Or, dacă-i plăceau aşa de mult apartamentul şi viaţa cu tine, n-ar fi trebuit să i-o tragă agentei Davis.

— Mda, păi… nu poţi să-i bagi minţile în cap unui idiot. Şi, în caz că te întrebi, da, mă aude.

— Deci… mă întrebam… E vreo mişcare?

— E ceva. Dar nimic îngrijorător.

— Tot mai crezi că e băgat în asta şi fratele lui?

— Fără îndoială. Sawyer se ocupă de asta.

— Sawyer?

— El e specialistul nostru în urmăriri şi e foarte priceput. Ştie să umble cu un computer. Nu e la nivelul lui Derek, dar poate să vadă de unde a fost şters locul unde se află Shawn în prezent. Derek se poate să-l fi ajutat să părăsească baza militară.

— Suntem în dezavantaj.

— Deocamdată, a zis Val.

Siguranţa cu care vorbea era reconfortantă, dar nu mă liniştea suficient.

— Val, tipul pune ceva la cale. Nu ne putem permite să fim cu doi paşi în urmă. Darby mai are patru săptămâni până naşte. Mă îngrijorează că Shawn crede că acesta e copilul meu, şi aşteaptă ca Darby să fie despărţită de mine — cu alte cuvinte, după ce o să nască — ca să o ia înapoi. S-o ducă înapoi la el. Sau, dacă află cumva că este copilul lui…

— Trex, fata are la dispoziţie şase puşcaşi marini extrem de periculoşi, chiar lângă ea. Tu eşti un tip isteţ. Se prea poate să fii în defensivă, dar ai o echipă dată naibii.

— Te rog totuși, fă-mi doar o favoare. Mai caută-l încă o dată. Poate
declanșezi o alarmă, dar nu cred că mai contează în clipa de față.
— Bine, a zis Val și a închis.
Am pus telefonul jos și m-am așezat pe canapea, frecându-mi
ple. Val avea dreptate, dar nu voiam să aștept până se întâmpla
ca să acționez. Trebuia să-l localizez pe Shawn și… prin cap îmi
au imagini tulburătoare, lucruri la care fusesem martor, care li
întâmplaseră civililor de prin sate ori celor suspectați de spionaj;
ruri la care nu voiam să mă mai gândesc vreodată.
O să am nevoie de frânghie, de multă frânghie.
— Trex, m-a strigat Darby din ușa dormitorului.
Am ridicat ochii.
— Ei, iubito. Ești gata?
Vedeam și eu că nu. Nu-și pusese pantalonii și părul îi era strâns
eștetul capului.
— Ce faci? m-a întrebat, ținându-se de burtă.
M-am uitat în jur.
— Te aștept să fii gata.
— Vorbeai la telefon.
— A, da. Le uram Crăciun fericit unor vechi colegi de serviciu.
Darby a închis ochii și printre gene i s-au scurs lacrimi. S-a întors
a dispărut în dormitor, închizând ușa.
M-am ridicat și am urmat-o, ciocănind de două ori la ușă înainte
ă intru. În cameră era întuneric, singura lumină venea din baie. Am
trat și am văzut-o cum își peria părul și plângea.
— Ce s-a întâmplat?
— Ea avea dreptate. Poți să te uiți în ochii mei și să mă minți în față.
— *Poftim?* Cine avea dreptate? am întrebat, confuz.
A clătinat din cap agitându-și buclele blonde, lăsate libere.
— O să pot oare să am încredere în tine? Pot să cred ceva din tot
ce mi-ai spus până acum?

— Darby, nu înțeleg...

— Val. Te-am auzit vorbind cu ea. Când aveai de gând să-mi spui Shawn a fost aici? Nu ai tu dreptul să decizi ce trebuie să știu, când e vorba de viața și de siguranța mea!

Am ridicat mâinile în aer.

— OK, stai puțin, lasă-mă să-ți explic! Ești aproape de sfârșitul sarcinii. Ai contracții Braxton-Hicks, în fiecare zi, care devin tot mai frecvente și mai puternice. Eu nu te mint, pur și simplu nu-ți pomenesc despre lucrurile care ar putea să te supere. Încerc să am grijă de asta în felul meu, ca să mă pot relaxa și să mă bucur de perioada care ți-a mai rămas din sarcină.

Darby a clătinat din cap.

— Într-o bună zi, Trex..., o să rămâi în pană de scuze. Nu ai dreptul să-mi ascunzi nimic.

S-a îmbrăcat cu pantalonii, s-a fardat discret și s-a încălțat, apoi s-a oprit lângă ușă. Cu telefonul în mână, a tastat un număr.

— Ești gata? am întrebat-o, simțindu-mă ca un câine bătut.

— O să iau un taxi.

— Darby, te duc eu. Oricum, e mai sigur așa.

— Trebuia să-mi fi ascultat intuiția și să mă mut, a zis, ștergându-și o lacrimă.

— Iubito, am zis, am cuprins-o în brațe și mi-am îngropat fața în scobitura umărului ei. Te iubesc. Tot ce fac e să încerc să fiți în siguranță, tu și Maddie.

S-a întors și a arătat cu telefonul spre mine.

— Nu-mi place că-ți vine așa de ușor să mă minți în față! Ce altceva îmi mai ascunzi?

Am rămas cu gura căscată. Mai înainte, nu-i spusesem despre trecutul meu pentru că nu voiam să stric momentul. Acum, îmi era teamă că o să mă părăsească. Am oftat.

— Darby, ți-am spus tot ce puteam să-ți spun. Restul nu conteaz

— Nu, dar contează să pot avea încredere în tine. La naiba, ai demonstrat că Lane avea dreptate!

A deschis ușa smucind-o și s-a îndreptat spre camionetă. M-am grăbit să ies după ea, i-am deschis portiera și am ajutat-o să se urce pe scaunul din dreapta. Și-a pus centura și a privit în față. Când m-am așezat la volan, Darby plângea cu fața în palme.

— Iubito, iartă-mă! Nu plânge, te rog!

— Deci, Shawn a fost aici? Știe unde sunt?

— Important e că tu ești protejată. N-o să se apropie de tine.

Și-a șters ochii și pe chip i-a revenit o expresie pe care nu i-o mai văzusem de mult timp… de la începuturile noastre. Era în defensivă, se retrăgea de durerea, spaima, stresul pe care Shawn i le-ar fi putut provoca. S-a retras în cotlonul ei și a rămas acolo tot drumul până la serviciu. Nici chiar luminițele caselor decorate de Crăciun, de la noi și până la hotel, nu au scos-o din starea ei. Lacrimile i s-au oprit; lumina din privirea i s-a stins încet, până a dispărut cu totul.

Am frânat sub copertina intrării și am scos mașina din viteză.

— Darby…

— N-am nimic, a zis, adunându-și lucrurile.

— O să trecem împreună prin asta.

— De fapt, de când sunt nu m-am simțit așa de singură.

A coborât din mașină, eu am oprit motorul și am intrat după ea. Maya tocmai terminase, a ieșit din sistem și și-a pus geanta pe umăr. Părea epuizată.

— Unde e Lane?

— N-a venit să-și facă tura, a răspuns Maya, ridicând din umeri. Ander și Stavros sunt cu familia lor, iar tu mai ai nițel și faci poc. Așa că… am rămas eu.

— Îmi pare rău. Și Lane n-a dat nici măcar un telefon?

Maya a clătinat din cap.

— Scuză-mă, dar trebuie să mă culc. Ne vedem mâine-dimineață.

— Crăciun fericit, Maya! Ai grijă cum conduci, i-a spus Darby.

Apoi și-a pus deoparte lucrurile personale și s-a conectat la rețea.

Eram doar noi doi în holul hotelului și nu se auzea decât zgomotul ușilor duble care s-au deschis și s-au închis când a plecat Maya. Aerul condiționat a pornit și ornamentele atârnate pe tavan au început să se legene. Am rămas tăcut, în timp ce Darby își aranja biroul.

Era hotărâtă să nu-mi vorbească, să-mi hotărască soarta fără să țină cont de părerea mea. Am ales să o las să se liniștească, m-am așezat într-un colț al holului, gândindu-mă să câștig eventual câteva puncte comandându-ne de mâncare ceva foarte aromat pentru ca Darby să nu o poată ignora. Nu că mi-ar fi fost foame. Am format numărul unui restaurant asiatic și, în timp ce așteptam, i-am trimis lui Naomi un mesaj.

A fost exact atât de lipsită de compasiune pe cât mă și așteptam să fie. Naomi îmi spusese să nu o mint pe Darby. Crezusem că pot controla situația. Îmi scosesem eu echipa din situații cu mult mai grave, așa că-mi imaginasem că voi trece fără prea mari complicații peste piedica asta cu Darby, care mă pusese la index pentru că fusesem cândva militar. Mă înșelasem în toate privințele.

Când mâncarea a sosit în sfârșit, a fost nevoie ca eu să încep să mănânc și mirosul să umple holul, pentru ca Darby să-și ia totuși porția pe birou. A mâncat în liniște, cu privirea îndreptată oriunde, numai spre mine, nu.

— Darby, i-am zis, când părea că a terminat.

— Pleacă de-aici, a spus și și-a împachetat restul de mâncare.

M-am retras în fotoliul meu și am așteptat. Am așteptat toată noaptea, sperând că atunci când o să-și termine tura va fi mai dispusă să-mi audă motivele — sau măcar să mă asculte cum o implor. Cu o oră înainte să i se termine schimbul, am decis să mai fac o încercare.

— Știu că ești furioasă, am început eu.

— Furioasă? Mă simt trădată, păcălită, manipulată… *furioasă* nu
ncre nici pe sfert felul cum mă simt.
Demara în timp ce rostea cuvintele.
— Știai foarte bine ce părere am despre faptul că ai pus-o pe Val
să scotocească trecutul.
— Darby, încercam să aflu pe unde se învârte Shawn.
— De cât timp știi? De când a început să vină în Colorado Springs?
Mi-am băgat mâinile în buzunar.
— De ceva vreme. N-am vrut să-ți faci griji.
— Pur și simplu ai nesocotit tot ceea ce am stabilit împreună,
timentele mele, drepturile mele… Trex, nu sunt *proprietatea* ta.
ai dreptul să iei hotărâri în numele meu.
— Da, nu ești proprietatea mea. Dar te iubesc cu adevărat și de
area am dreptul să încerc să te protejez cum știu eu mai bine.
A clătinat iar din cap.
— Nu pot să fiu cu cineva în care nu pot avea încredere. Te rog,
pleacă!
— Darby!
Vocea mi-a fost mai puternică decât intenționasem, făcându-mă
să par furios.
— Nu plec. O să lămurim totul.
Ușile s-au deschis și Darby a ridicat privirea, în timp ce zâmbe-
rul ei de întâmpinare a clienților s-a transformat instantaneu într-un
rictus de groază. A clipit de câteva ori și și-a întors ochii de la cel
care intrase. M-am întors și am văzut doi bărbați. Pe unul l-am recu-
noscut, era pasagerul din sedanul alb parcat peste noapte la hotel de
Ziua Recunoștinței.
— Crăciun fericit! a spus tare bărbatul, ca și cum s-ar fi adresat
unui hol plin de oameni.
Purta haine civile, dar părul îi era tuns la lungimea regulamentară
pentru militari. Avea trăsături ascuțite, bărbia lungă, pătrățoasă și, deși

era mai scund decât individul care-l însoţea, avea peste 1,80 înălţime. Barba uşor nerasă făcea ca buzele subţiri să-i pară mai pline. Am ştiut imediat cine este, când şi-a fixat ochii de un albastru-spălăcit asupra lui Darby. Pupilele îi erau aşa de dilatate, că umpleau aproape tot irisul, nasul lung era uşor încovoiat spre vârf şi bărbia puţin despicată. Arăta precum Kurt Cobain cu o tunsoare nereuşită.

M-am tras mai aproape de Darby. Pistolul meu Glock era în toc-pedoul maşinii, prea departe ca să-mi fie de vreun folos.

Darby a întins încet mâna spre sertarul de sub casa de marcat şi l-a deschis 10 centimetri, destul cât să bage mâna şi să pipăie după un mic pistol. Am aruncat o privire spre armă şi, după cât mi-am putut da seama în secunda când privirea îmi fusese atrasă de sunetul unghiei lovite de metal, părea să fie un model Baby Browning, de la sfârşitul anilor 1960. Habar nu aveam cum pusese mâna pe o armă care costa lejer peste 700 de dolari, dar aşa era. Din fericire, dacă treaba devenea urâtă, pistolul era încărcat şi gata armat.

— Shawn, a spus Darby.

În vocea ei era o nuanţă pe care nu i-o mai auzisem până acum, ceva care l-a stârnit pe Shawn. Încă îi mai era frică de el şi Shawn se hrănea cu frica ei. Dacă aş fi crezut în existenţa demonilor, el ar fi fost unul.

— A trecut multă vreme, iepuraş.

— Nu-mi spune aşa, l-a repezit Darby.

Shawn s-a rezemat cu coatele de recepţie şi s-a aplecat peste blat. Darby a făcut un pas înapoi şi el i-a zâmbit.

— Mi-a fost dor de tine. Nu cred că-ţi dai seama ce-a însemnat pentru mine faptul că m-ai părăsit la altar. Mi-a luat luni de zile să ajung să pot gândi limpede.

Şi-a întors privirea spre mine.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârşit, Trex. Ea — a zis, gesticulând spre Darby — este logodnica mea. Poate că ţi-a pomenit de asta când o regulai.

— Sunt convins că ar trebui să fiți logodiți ca să o poți numi așa, a răspuns.

— O, a făcut Shawn, pe un ton mieros, dar suntem logodiți. N-am vrut să ne căsătorim, așa că suntem încă logodiți.

S-a uitat la Darby.

— Ar trebui să rezolvăm asta, iepuraș.

Darby s-a tras cu teamă înapoi.

— Pleacă, i-am zis eu.

Shawn a hohotit și s-a îndepărtat.

— Pușcașii ăștia marini…, i-a spus el tovarășului său. Sunt așa de dracului de siguri pe ei!

Și-a acoperit gura cu palma.

— Scuze, iepuraș. Știu că nu-ți place cuvântul ăsta.

S-a întors și și-a pus iar coatele pe biroul recepției, aplecat, cu ochii țintă la mine.

— Niciodată nu mi-au plăcut pușcașii. Niște mârlani aroganți.

— Asta i-ai spus lui Naomi, când a dat de pământ cu amicul tău? L-am întrebat și m-am uitat la însoțitorul lui. Tu ai fost, nu? Cum te-ai simțit?

Darby s-a uitat la mine, confuză. Inima a început să-mi bubuie în piept, respirația mi s-a accelerat, ținând ritmul cu inima.

— Iubito…

A făcut un pas înapoi, pustiită, așa cum se și simțea. Și-a dus mâinile tremurânde pe burta mare cât o minge de plajă.

— Vreau să plecați toți. Întâi tu, i-a spus lui Shawn.

A pus mâna pe receptorul telefonului fix al hotelului și l-a ridicat, să-l vedem cu toții. Vocea părea să-i fie puțin mai îndrăzneață decât înainte, dar își ținea în continuare ochii în podea.

— Altfel sun la poliție.

— Ce-o să facă poliția? A făcut vreodată ceva? a întrebat Shawn și a întins mâna spre ea.

Darby a lăsat telefonul și s-a dat înapoi, în timp ce eu m-am băgat între ei. Era îngrozită, tremura din tot corpul; de-abia respira.

— Te omor dacă te atingi de ea, am zis. Nu e doar o amenințare. Îți tai beregata și te împușc în moacă, până ce nu mai rămâne nimic care să amintească de tine.

Lui Shawn i-a dispărut zâmbetul și expresia i-a devenit brusc obosită. A făcut semn spre burta ei și apoi și-a lăsat brațul întins să cadă pe birou.

— E al meu?

Lui Darby i-a trebuit un moment înainte de a vorbi.

— Fetița e a mea.

— Fetița? a zis Shawn, cu ochii la Darby.

Darby a dat din cap.

— Iepuraș...

— Ieși dracului de-aici! am mârâit eu. Nu vine acasă cu tine. Nu s-a căsătorit cu tine pentru că ești un rahat violent.

Shawn a arătat cu degetul spre mine.

— Darby, a zis, știai că a fost pușcaș marin? Știi câți oameni a ucis? Știi de ce s-au despărțit, de fapt, el și fosta lui iubită? Pentru că nu s-a purtat bine cu ea. Ar trebui să-l întrebi despre asta, odată. Nu că ți-ar spune adevărul.

— Despre ce dracu' vorbești? am întrebat.

— Știi cum a murit cel mai bun prieten al lui?

— Du-te-n mă-ta!

Shawn a arătat iar spre mine.

— E un nenorocit de rahat mincinos, asta e. Nu trebuie să vii cu mine acasă, dar nici pe ăsta nu ai de ce să-l vrei. Nu e deloc așa cum îl crezi tu.

Ochii roșii și umezi ai lui Darby mă implorau să neg totul, dar nu puteam nega faptul că eram pușcaș și, din pricina asta, ea nu m-ar fi crezut dacă i-aș fi spus și tot restul. Buza de jos îi tremura,

Apoi s-a uitat la Shawn și a ridicat din nou receptorul. A format trei cifre.

— Ai trei secunde, a zis.

— Bine, a spus Shawn, cu mâinile ridicate.

Am auzit cum răspunde dispecerul la capătul celălalt al firului.

— 911, ce urgență aveți?

Darby l-a văzut pe Shawn cum pleacă și sedanul alb dispărând din parcare.

Dispecerul a repetat întrebarea.

— Hm, sunt la hotelul Colorado Springs. Au fost aici doi tipi cu un comportament suspect, dar au plecat când au văzut că am sunat.

Darby i-a explicat vag situația, omițând faptul că Shawn era fostul ei logodnic. Când a închis telefonul, și-a acoperit gura cu mâna, încercând să-și controleze ritmul respirației.

Am întins mâna spre ea, dar s-a ferit într-o parte.

— Acum, tu.

— Darby...

— Te părăsesc, a spus, cu voce stridentă. O să-mi iau lucrurile mai târziu. Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-o să fii acolo când fac asta.

— Nu. Încetează! am implorat-o.

Nu mai știam ce să spun. Încercam să par calm, dar în mine a sunat alarma, fluturau fanioane și se auzeau țipete; panica era gata să preia controlul asupra mea.

— Darby, să nu-l crezi. Nu-l lăsa să ne facă asta. Ce a spus el nu-i adevărat.

— Ce anume nu-i adevărat?

Nu țipa. Avea un ton liniștit, lipsit de emoție. Mie nu mi se întâmpla să-mi fie prea des frică de-adevăratelea, dar în clipa aceea eram îngrozit. Darby îmi vorbea și mă privea ca și cum eram un străin pentru ea.

— Am fost pușcaș marin, am început eu.

— Prea târziu.

— Dar ți-am spus adevărul despre Laura, am izbucnit. Matt a murit salvând echipa. S-a aruncat peste o grenadă activată. Nu ți-am spus că am fost pușcaș, pentru că toată lumea de la hotel știa că ești categoric împotriva unei legături cu un anume gen de bărbat.

— E prea târziu.

— După ce mi-ai povestit despre Shawn, mi-a fost prea frică să-ți spun de legătura mea cu armata. Mi-era teamă că n-o să mai vrei să te întâlnești cu mine. Chiar și după ce ai acceptat faptul că am fost agent federal. Chiar și după ce m-ai avertizat să fiu sincer cu tine. De o sută de ori aș fi putut să-ți spun și, de fiecare dată, teama să nu te pierd a fost mai puternică, și m-am lăsat convins de ea.

— E-prea-târ-ziu!!!

Plângea. A început să-și aranjeze biroul, purtându-se ca și cum eu nici nu eram acolo.

— Iubito, am zis, făcând un pas spre ea.

Și-a întors fața spre mine, a ridicat din sprânceană și, fără nicio vorbă, mi-a arătat clar să nu vin mai aproape de ea.

Am înghițit cu greu.

— Ne-a fost bine împreună. Toate astea... ele sunt trecutul meu, Darby. Tu ești viitorul meu. Maddie e viitorul meu. O să ne căsătorim. O să purtați amândouă numele meu. O să fim fericiți. Nimic din toate astea nu va mai conta, peste ani.

— Pentru că nu vom ști decât ce ai să alegi tu să ne spui?

— Nu, pentru că ne iubim, suntem fericiți și copiii noștri vor fi fericiți.

— Ar trebui să pleci, a zis și s-a întors la lucru.

— Ai zis că vrei să fim împreună.

— Am vrut, a răspuns Darby și în ochi i-a apărut, în sfârșit, un licăr de emoție. Nu ți-am cerut altceva decât sinceritate. Tu nu poți să ai încredere în mine ca să-mi spui adevărul și eu nu pot să te cred

să mi-l spui. Nu pot să fiu mulțumită așa. Nu vreau. Nu-mi pasă ce frumoasă e casa ta sau cât timp mi-a luat să aranjez camera copilului cu ochi cât de mult te iubesc. Maddie merită mai mult și eu la fel.

— Doamne, Darby, o să fac tot ce pot. Nu ai cum să…

— Tu ești vinovatul, nu eu. Te-am implorat să fii sincer cu mine! Tu ai ales altfel, iar și iar.

Simțeam sângele urcându-mi în obraji.

— N-am vrut altceva decât să te protejez. Voiam să te simți în siguranță. Am făcut destule greșeli, dar nu pentru că voiam să controlez ce știi și când să afli. Am făcut-o pentru că-mi era frică să nu te pierd. Asta nu înseamnă că nu poți să ai încredere în mine. Înseamnă că poți să te bizui pe mine că-ți voi rămâne alături, orice ar fi.

Încercam să-mi păstrez vocea calmă.

— L-ai văzut pe Shawn, emoțiile au luat-o razna, ești furioasă, înțeleg. Dar să nu-mi spui că așa am vrut eu să fie. Nu asta vreau eu. Darby, nu mai există alții ca noi. Acum două ore eram fericiți. Viața noastră era minunată. Vreau să fiu unde ești și tu, oriunde ar fi asta. Locul meu e lângă tine. Lângă voi două. Sunt al tău. Al tău și al ei.

— Te rog să pleci.

Vorbele ei m-au lăsat fără aer.

— Shawn e aici, în Springs, Darby. Nu pot să te las singură aici.

S-a gândit o clipă la ce-i spusesem.

— Se pare că nu prea am de ales.

— Și dacă eu… Dacă aștept în mașină, afară? Doar ca să fiu sigur. N-o să te deranjez.

Și-a lipit strâns buzele și-mi dădeam seama că avea de gând să lase furia să-i domine judecata.

— Bine.

— Chiar vrei să nu fiu acasă când te întorci?

— Da, a răspuns, privindu-mă în ochi.

— Bine, o să... o s-o trimit pe Naomi să te ia și să fie atentă în jur. Cel puțin până când o să știm că Shawn a părăsit orașul.

— Probabil că e o idee bună.

Umerii mi s-au încovoiat.

— Unde... Unde o să te duci?

Nu mi-a răspuns și, înainte să mă prăbușesc în prăpastia fără fund a disperării, m-am agățat de paiul furiei.

— Să fim bine înțeleși. Eu nu vreau să fac asta. Nu vreau să vă părăsesc pe niciuna din voi. Tu mă alungi!

A bătut pe tastatură și am fost convins că nu făcea decât să mimeze cu degetele pe taste.

— Darby!

— Trex, pleacă! a spus, strângând din pleoape.

— Hailey... Azi vine Hailey, am spus, simțind cum ochii îmi ardeau din cauza lacrimilor. Am nevoie de tine acasă. E Crăciunul, ce dracu'...

— Să nu vorbești așa cu mine!

Vocea îi era stinsă. Printre gene îi curgeau lacrimile, amestecate cu rimel. Și-a dus mâna la gură.

Telefonul meu a început să sune, era tonul pentru Hailey. Dacă ar fi fost oricine altcineva, l-aș fi închis, dar știam că plănuise să plece la drum înainte de răsăritul soarelui și că se putea să fie aproape, dacă nu chiar deja în oraș. Îmi era teamă că ajunsese acasă și eu nu eram acolo.

Mi-am dres vocea înainte de a răspunde.

— Hailey?

— Trex? a zis și plângea. Trex!

Lumea întreagă s-a oprit în loc.

— Plângi? Ce s-a întâmplat?

— M-a lovit!

— *Poftim?*

– Am făcut un accident! Un tip, într-o intersecție! Mi-a lovit
și nu mai pot să cobor!
– Unde ești? Lasă, pot să-ți găsesc eu poziția. Fii tare! Vin acum!
– Grăbește-te!
– Vin imediat!
Am lăsat telefonul de la ureche.
– E Hailey. A făcut un accident. Trebuie să… trebuie să plec.
– Ea e bine? a întrebat Darby.
Era prima dată când nu mai părea că mă urăște, de la plecarea
Shawn.
– Nu știu. Iartă-mă, trebuie să plec.
– Du-te, a spus Darby.
I-am surprins privirea. Acele cuvinte erau vorbele ei de despărțire.
Oricât de tare voiam să rămân, trebuia să mă duc la sora mea mai
mică. Să plec de lângă Darby a fost lucrul cel mai greu pe care l-am
făcut vreodată, dar m-am întors și am alergat la camionetă, iar după
doar câteva secunde ieșeam din parcare.

Darby

– Arăți mai rău ca mine, a spus Maya, intrând agale, cu o cafea mare în mână.

— Mersi, am zis și mi-am pus haina.

— Ai plâns?

— Nu, am zis, mângâindu-mi burta.

Mă durea, toată noaptea avusesem contracții Braxton-Hicks. Imprimanta scuipa foile cu auditul de noapte, iar eu tocmai mă delogasem din sistem. Îmi rezervasem deja vechea mea cameră și îmi formatasem un card-cheie. Nu m-am obosit să-i spun Mayei că o să mă întorc în hotel. Așa, nu trebuia să vorbesc despre asta.

Am așteptat-o pe Naomi și, când am văzut că nu apare, am chemat un taxi. Am presupus că era cu Trex și cu sora lui. Îmi apărea

mereu dinaintea ochilor expresia lui Trex când plecase. Peste noapte mă gândisem și mă răzgândisem de zeci de ori, dacă să mă mut sau nu de la el. Mintea și inima mea se luptau încă. Am luat câteva cutii goale de la bar și am ieșit să iau taxiul. Vântul iernii mi-a suflat în față imediat ce ușile s-au deschis. Am pus mâna pe mânerul portierei de la taxi și atunci am auzit un glas familiar rostindu-mi numele — glasul pe care îl uram cel mai mult.

— Bună, iepuraș. Pentru ce sunt cutiile?

M-am oprit. Shawn stătea de partea cealaltă a mașinii și, deodată, aerul din jurul meu a devenit prea rarefiat ca să-l mai pot respira.

A venit prin spatele taxiului, mi-a luat cutiile din mână și i le-a dat unuia din cei doi bărbați care-l așteptau la doar câțiva metri mai departe.

— Pleci undeva?

— Doar... duc astea acasă.

— Ba nu.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am întins iar mâna spre portieră. Shawn mi-a acoperit-o cu mâna lui, iar cu cealaltă m-a cuprins de mijloc și și-a îngropat fața în scobitura gâtului meu.

— Acolo nu e acasă, iepuraș. Pentru tine, acasă înseamnă lângă mine, a zis, inspirându-mi parfumul. Doamne, cât de mult mi-ai lipsit!

— Dă-mi drumul!

Aproape gâfâiam, dar nu mă puteam abține. Să fiu iar în brațele lui Shawn era un coșmar pe care îl retrăisem în vis de multe ori, din clipa când mă urcasem în autobuzul spre Colorado Springs, iar acum îl trăiam iar.

Își înfipsese degetele în mijlocul meu.

— Vino acasă cu mine, Darby. Faptul că m-ai părăsit, tot ce am suferit de la plecarea ta... nu mai contează. Acum avem un copil. O să fim o familie.

Am închis ochii strâns.

— Fetița nu... nu e a ta.

M-a luat de păr și mi-a tras capul pe spate. Am țipat.

— Să te ia dracu', târfă nenorocită! a mârâit.

Șoferul de taxi a coborât nervos, decis să nu stea deoparte.

— Ce faci? a zis el, cu duritate. Dă-i drumul!

Shawn mi-a dat drumul la păr, dar m-a prins de braț și m-a târât după el.

— Hei! a strigat taximetristul. Chem poliția!

Am văzut că se aprind farurile unei mașini albe. Shawn a deschis portiera din dreapta, în spate, și m-a împins pe banchetă. Pe urmă s-a înghesuit mai încolo, s-a urcat și el și a trântit portiera.

— Shawn, a zis cel de la volan, nu așa ne-a fost vorba, omule.

— Pornește, muiere ce ești, sau îți trag un pumn în ceafă.

Șoferul a băgat în marșarier și a apăsat pe accelerație. M-am lovit cu fruntea de tetiera de la scaunul lui și pe urmă, iar, de geam, când a luat viteză și a întors mașina.

— Unde... unde mergem? am întrebat și, pentru că nu mi-a răspuns, am țipat la el: Unde mă duci?

— Ține-ți gura, târfă proastă! a răcnit el.

S-a lăsat pe spate și și-a tras câteva lovituri în frunte cu podul palmei. A tușit de câteva ori și pe urmă m-a luat de mână.

— Iartă-mă! Iartă-mă, încerc să gândesc. Terry, treci pe lângă casa ei.

— Vrei s-o duci acasă? a întrebat bărbatul de la volan.

Tipul era cel mai mare dintre ei trei, probabil cel pe care Naomi îl pusese la pământ, la bar, de Ziua Recunoștinței.

— Doar treci pe lângă ea.

Îmi era teamă ca Trex să nu fie cumva acolo, cu Hailey. Habar nu aveam care erau intențiile lui Shawn.

— Să nu le faci niciun rău. O să vin cu tine.

Shawn mi-a dat la o parte părul din ochi.

— Oricum, tot o să vii cu mine. Nu ne oprim, iepuraș. Doar trecem cu mașina pe-acolo.

Mi-a zâmbit, de parcă nu el mă răpise și mă bruscase. De parcă am fi fost la o plimbare de Crăciun.

M-am ferit de el, încercând să găsesc o cale de a scăpa din mașină. Dacă săream, puteam să o rănesc pe Maddie. Nu puteam face nimic până nu se oprea mașina. Când Terry a încetinit, la următoarea intersecție, am dus mâna la portieră.

Shawn mi-a pus un cuțit la burtă.

— Să nu cumva să faci asta! a zis.

M-am uitat la el.

— Shawn...

— Îl bag în tine dacă nu stai dracului la locul tău, ca o fată cuminte. Mă auzi?

Am dat repede din cap, în timp ce pe obraz îmi șiroiau lacrimi fierbinți. În 10 minute traversam deja cartierul, treceam pe lângă secția de poliție și pe lângă numeroșii noștri vecini. Soarele se ridica deasupra culmilor muntoase și alunga negura nopții. Aleile caselor erau fie goale, fie pline de mașini, pentru că toată lumea era undeva de sărbători. Când am văzut că mașina lui Trex nu e pe alee, am oftat.

Shawn s-a aplecat peste mine, a coborât geamul și mi-a smuls telefonul din mână.

— Ce faci? am zis, privindu-l cum îmi aruncă telefonul pe peluză. De ce faci asta?

— Și-acum hai să mergem acasă, Terry, a zis, ridicând geamul la loc.

Terry a dat din cap, eu mi-am acoperit fața și am început să plâng.

— Te-ai certat cu nemernicu-ăla după ce-am plecat eu? a întrebat Shawn. Ai fost supărată că nu ți-a spus despre anii cât a fost pușcaș marin?

Nu eram în stare să-i răspund. Tot ce puteam face era să plâng în pumni. Făcusem exact așa cum voise Shawn. Îi spusesem lui Trex că-l părăsesc, el urma să vadă aruncat în curte telefonul pe care mi-l cumpărase și avea să creadă că am decis să nu iau nimic cu mine. Nu ar fi fost pentru prima dată.

M-am apucat de burtă cu amândouă mâinile. Era din nou ca piatra de tare, cu pielea așa de întinsă, că începuse să mă doară — să mă doară rău — pentru prima dată. Nu era vorba doar de junghiuri sau de inconfort. Am gemut, înțelegând că era probabil prea târziu, dar trebuia să mă calmez. Intram în travaliu. Am inspirat pe nas și apoi am expirat încet, controlat. A doua oară, Terry i-a atras atenția lui Shawn.

— Ar face bine să nu nască în mașina asta, a zis. Și n-am de gând să-mi umplu mâinile de sânge. Shawn, ai mers prea departe. O să intrăm cu toții la pârnaie din cauza ta.

— Ai zis că ea vrea să vină acasă! a intervenit și bărbatul care stătea în dreapta lui Terry.

Shawn s-a încruntat.

— Du-te-n mă-ta, Todd! Vrea să vină! Nu-i așa? a spus, uitându-se la mine și apoi făcând semn din cap spre locul din față.

Am încuviințat.

— Ce-a pățit la cap? l-am întrebat, privind bandajul plin de sânge lipit de fruntea bărbatului.

— A ciocnit din lateral o adolescentă.

— Hailey? am zis și am închis ochii.

— Aveam nevoie de o diversiune. Credeam că *eu* sunt ăla insistent. Doamne, Iisuse! Lipitoarea aia nu mai pleca odată de la hotel. Când Derek mi-a spus că soră-sa era gata să intre în oraș, am profitat de ocazie.

M-a strâns de mână și a observat inelul de pe degetul mijlociu.

— Ce rahat e ăsta?

— Un dar de Crăciun. Fata e bine?

— De la el? a vrut Shawn să știe și privirea i-a devenit din nou furioasă.

Am clătinat din cap.

— De la o colegă de muncă.

— Nu de la parașuta de Lane, nu? a zis Shawn, râzând.

— Unde e? La muncă n-a venit, am spus și buza de jos a început să-mi tremure.

Shawn s-a uitat pe geam, aparent neliniștit. Nici ceilalți bărbați nu au spus nimic.

— I-ai făcut ceva? am întrebat.

— Voia cu tot dinadinsul să-l reguleze pe tipul tău, a răspuns Shawn. Voia cu tot dinadinsul să te enerveze și să semene sămânța îndoielii, ca să nu-l mai crezi. Doar pe el îl voia.

A scuipat pe jos.

— Hai, frate! a izbucnit Terry.

— Ale dracului femei mai sunteți! Ne faceți să credem că pe noi ne doriți, asta până obțineți ce vreți. Dar de mine nu se folosește nimeni.

Am continuat să stau cu fruntea plecată.

— Ce-ai făcut?

— Am învățat-o minte.

— Ai avut dreptate, a zis Todd, râzând, uitându-se pe geam.

— E OK? am întrebat iar.

— Probabil că nu, a răspuns Shawn, chicotind. Dar să nu-ți faci griji din pricina ei. Boarfa aia nu mă interesează. Te am din nou pe tine. Asta e tot ce contează. O să scăpăm și de asta — a zis, arătând spre burta mea — și pe urmă putem să ne vedem de viața noastră.

— Te-am mințit, i-am spus. E a ta, Shawn. Fă socoteala! Am aproape 36 de săptămâni. Mai am doar patru săptămâni până nasc. Numără și tu lunile. E a ta. Când o să vină pe lume, o să vezi și singur. E copilul nostru.

— Mamăăă! a făcut Terry. Felicitări, omule!

— Ai mai mințit și înainte, a mârâit Shawn. De unde știu eu că nu minți și acum?

— Doar... ai răbdare să nasc. O să vezi cu ochii tăi. O să semene cu mine și cu tine. Nu va semăna deloc cu Trex. E fata ta.

Shawn s-a uitat la burta mea și a lăsat cuțitul deoparte.

— E a mea?

Am dat aprobator din cap. M-am întins să-l iau de mâini și i-am așezat palmele de burta mea perfect rotundă în care era Maddie. Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji și mă chinuiam să-mi rețin sughițurile, în timp ce Shawn vorbea în dreptul burții mele, îi vorbea lui Maddie pe un ton blând, cum nu mai auzisem niciodată la el.

Apoi a ridicat privirea spre mine, enervat.

— De ce m-ai mințit?

— Îmi... mi-a fost rușine că te-am părăsit. Îmi pare rău că te-am făcut să suferi. Eram tulburată și am făcut o prostie. Pe urmă mi-a fost prea rușine ca să mă întorc. O să... o să mă revanșez față de tine.

Shawn mi-a cercetat atent chipul, încercând să decidă dacă voia sau nu să mă creadă.

— Poți să fii sigură că o s-o faci.

Când colțurile gurii i s-au arcuit în sus, am știut că mai câștigasem ceva timp pentru mine și Maddie.

Trex

Hailey mergea încet, dar cu ajutorul meu a reușit să ajungă de la camionetă la ușa de la intrare. Pe alee, la bordura din dreptul casei, erau parcate cinci mașini. Naomi ne aștepta la ușă, pe mine și restul echipei, să o aducem în casă pe sora mea mai mică.

Am încercat să nu o presez, însă Darby nu-mi răspunsese la niciun mesaj și nici la telefon, iar eu voiam cu disperare să știu dacă într-adevăr se mutase. O trimisesem pe Naomi la hotel și pe urmă acasă, dar îmi raportase că nu era nici urmă de Darby. Era amiază și nu aveam niciun semn că o să mai vină acasă. Gândul că Darby mă părăsise era destul de rău. Faptul că pleca din oraș, însărcinată și fără nimic, mă adusese în pragul disperării.

— Trex, mi-a zis Kitsch, l-am găsit pe peluză.

M-am întors și l-am văzut cu telefonul lui Darby în mână. Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Nu are nicio logică. Am verificat imaginile de pe camere. Nu a fost pe-aici.

Sloan a ridicat-o cu grijă în brațe pe Hailey și a împins ușa cu umărul, să o deschidă.

— Du-te, mi-a zis, făcându-mi semn din cap, spre casă. Poate că ți-a scăpat ceva.

Pentru prima dată în acea zi mi-am îngăduit să sper. Am intrat și am început imediat să o strig pe Darby. Am controlat dormitorul, baia, camera copilului; toate lucrurile lui Darby și ale lui Maddie erau la locul lor. Periuța de dinți a lui Darby era încă în suportul de pe chiuvetă. Rochița roz, înflorată, a lui Maddie, pe care Darby o alesese și o cumpărase singură, era încă atârnată în dulap.

— Darby, am strigat, cu inima galopând.

— Nu e aici? a întrebat, dezamăgită, Hailey.

Naomi a adus de la bucătărie un pahar cu apă, a destupat flaconul de medicamente al lui Hailey și i-a dat surorii mele pastilele. Apoi și-a întors încheietura mâinii și a verificat cât era ceasul.

— Tu să-ți porți de grijă! Ai avut noroc, nu ai decât câteva coaste învinețite și o contuzie. Dacă polițiștii nu-l găsesc pe nenorocitul care te-a lovit, îl găsesc eu.

— Părinții tăi sunt pe drum încoace? a zis Harbinger.

Am încuviințat din cap.

Hailey fusese lovită într-o intersecție situată la doar câteva străzi distanță de casa mea. Nu a putut să ne spună prea multe despre persoana care o lovise, doar că era un tip cu ochii negri, și că acesta fugise pe jos de la locul accidentului.

— Nu are sens ca Darby să fi plecat fără să ia nimic, am spus eu, plimbându-mi privirile prin living.

— N-ar fi prima oară, a zis Naomi.

— Totuși să nu treacă pe aici, când știa că eu nu sunt acasă ca să o incomodez cu ceva? Nici măcar să-și ia lucrurile personale? Sau pe cele cumpărate pentru Maddie?

Telefonul lui Darby a început să sune și Kitsch mi l-a aruncat mie.

— Alo?

— Trex? l-am auzit exclamând pe Stavros, surprins.

— Ai văzut-o azi pe Darby? Ai vreo veste de la ea? am întrebat.

A ezitat și apoi a zis:

— Nu.

— Stavros, e foarte important. Sora mea a fost implicată într-un accident. Abia ce am ajuns acasă. Darby nu e aici.

Mi-am dres vocea și am continuat cu greu:

— Ne-am certat azi-dimineață. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că-și duce lucrurile înapoi la hotel.

— La hotel? Ce dracu' i-ai făcut, Trex?

— Eu… e o poveste lungă. Nu și-a luat telefonul la ea. Vreau doar să mă asigur că e bine.

— Sună la hotel. Poate a văzut-o Maya azi-dimineață. Anunță-mă când dai de ea.

— Așa o să fac. Mulțumesc.

Am închis, am găsit numărul de la hotel și am sunat la recepție.

— Hotel Colorado Springs, a răspuns Maya.

— Bună Maya. Sunt Trex. Darby e acolo?

— A fost până azi-dimineață. A luat niște cutii și a chemat un taxi s-o ducă acasă. Era foarte supărată.

Mi-am plecat fruntea și mi-am dus mâna în creștet. Abia dacă mai puteam să rămân calm, cât să pot vorbi.

— Da, am avut o dimineață agitată.

— Nu, vreau să spun că a țipat la taximetrist.

— Ce-a făcut? am întrebat. Asta chiar nu-i stă în fire. Ce-a spus?

— Nu știu. Am auzit doar că țipa. Până am ieșit eu, taxiul plecase.

— Și nu s-a mai întors?

— Nu.

— Când o vezi, poți s-o rogi să mă sune? Sunt îngrijorat.

— Sigur.

— Mersi, am spus și am închis.

Am aruncat telefonul lui Darby în capătul celălalt al camerei și am auzit cum s-a făcut țăndări, de perete.

— La dracu'! am răcnit.

Gâtul mi s-a încordat, nasul îmi ardea și apoi mi-au dat lacrimile. Mi-am plecat capul și m-am apucat de blatul din bucătărie cu ambele mâini, până când mi s-au albit palmele, și am numărat până la 10, în încercarea disperată de a nu-mi pierde controlul. Echipa mea mă mai văzuse și altă dată ieșindu-mi din fire. Dar era o latură a mea pe care nu voiam să mi-o vadă Hailey niciodată. Vederea mi se încețoșase. Îmi venea să vomit, să mă ghemuiesc în mine, ca o minge, să mă îmbăt până mi se rupe filmul, aș fi făcut orice, doar să scap de durere.

— Trex, a început Harbinger.

Avea o voce calmă și uniformă și îmi vorbea ca să mă tragă de pe marginea acelui abis unde ne aflaserăm cu toții, de nenumărate ori, muchia de unde toți camarazii noștri soldați știu că urmează prăbușirea.

M-am răsucit, m-am uitat la cioburile de pe jos și apoi mi-am întors privirea. Regretam deja ce făcusem. Când mi-am dat seama, mi-a căzut fața.

— Nu! Te rog, fir-ar, nu…! am zis, chinuindu-mă să-mi scot telefonul din buzunar.

M-am uitat iar pe imaginile înregistrate dimineață, între orele 7 și 8, de camera de la intrare și de cele dinspre alee, iar de data asta m-am uitat și după altceva decât dacă Darby se apropiase de ușa principală. Și atunci am văzut. Telefonul ei fusese aruncat pe peluză d[illegible] mașină

a trece. Abia dacă am putut să disting dâra lăsată de un vehicul în
ntare, posibil alb.
M-am uitat la echipa mea.
— El a luat-o. Trebuie să mergem. Acum!
— Cine? Shawn? a întrebat Naomi. Stai, să luăm lucrurile pe rând.
Deocamdată nu știm nimic.
— Pierdem timpul, am zis și m-am repezit în dormitor, cu tele-
ul la ureche, rugându-mă ca Val să-mi răspundă.
Când a făcut-o, abia de i-am lăsat timp să scoată prima silabă
de salut.
— Am nevoie să-mi găsești pe cineva, am zis.
— Încă o fav…
— Shawn a luat-o pe Darby! Pentru numele lui Dumnezeu, Val,
nu mai rânji, și apucă-te și găsește-o!
La capătul celălalt al telefonului tăcerea dura de prea mult timp,
dar exact când mă pregăteam să o întreb dacă mai era acolo, am auzit
păcănitul degetelor pe tastatură.
— Dă-mi detaliile!
— Shawn și-a făcut apariția la hotel. O angajată a hotelului a rela-
tat că a auzit-o pe Darby strigând la șoferul de taxi, ceea ce nu avea
niciun sens.
— Verific înregistrările de pe camerele de securitate…, a zis Val.
— Sora mea a fost accidentată și a trebuit să o las pe Darby sin-
gură la hotel. Am trimis-o acolo pe Naomi, dar până să ajungă ea, pe
la 7:30, Darby deja plecase. Nici acasă nu era.
— Taxiul a plecat fără ea. E cu altcineva, dar persoana nu stă în
raza de acoperire a camerei de supraveghere. Stai așa…
Din nou, păcănituri pe tastatură.
— Mașina care a lovit-o pe sora ta e furată, a spus Val.
Am oftat.
— Mi-au întins o cursă, fir-ar să fie!

— Urmăresc un sedan alb, aflat la intersecția ta, imediat după 7:30 a.m. A ieșit din oraș… Stai puțin, să accesez camerele de pe autostradă…, a spus și a oftat. Sedanul alb se îndreaptă spre Texas. Patru pasageri. O femeie cu semnalmentele lui Darby.

Mi-am strâns într-o geantă de pânză niște haine, mi-am luat și armele și m-am întors în living. Echipa și Hailey m-au privit, așteptând să le spun ce se va întâmpla mai departe.

— Am vorbit cu Val la telefon, am zis. El a luat-o. Mă duc în Texas.

— Nici gând, nu pleci de unul singur.

Naomi s-a uitat la Hailey peste umăr.

— Rămân eu cu ea, a spus Harbinger.

— Uraaa! a făcut Naomi, înclinând capul. Plecarea, băieți!

Naomi s-a urcat pe bancheta din spate, cu Martinez, Sloan și Kitsch, toți aliniați milităreste. Am condus pe I-25 spre sud, cu 150 de kilometri la oră, și am pus-o pe Naomi să controleze și să para-controleze fiecare sedan alb și fiecare parcare de tiruri pe lângă care treceam. Val ne ținea la curent. Aveau un avans de cinci ore… până când Val l-a văzut pe Shawn pe o cameră de supraveghere dintr-o benzinărie, în Amarillo, Texas. Sedanul alb nu a părăsit parcarea mai multe ore și, când i-a văzut plecând, noi eram la doar o oră în urma lor.

— Alături e un motel. E posibil să fi dormit acolo câteva ore, înainte de a doua parte a călătoriei, a spus Val, pusă pe speaker. Sigur e Darby. E foarte însărcinată. Nu văd să se fi folosit vreo carte de credit, în niciunul dintre locurile din zonă. Probabil că plătesc în numerar.

— Darby e bine? A stat în aceeași cameră de motel cu Shawn? Unde au fost ceilalți doi?

— Nu se știe, a zis Val. Darby merge pe picioarele ei. Asta e un semn bun.

M-am încruntat și nodurile degetelor mi s-au albit de cât de tare am strâns volanul.

– Și Derek? E posibil să te inducă în eroare? a întrebat-o Naomi.

– Nu, i-a răspuns Val.

– De unde știi? a venit o nouă întrebare de la Naomi.

– Pentru că a fost arestat acum trei săptămâni și acuzat de divulgare de informații secrete către o persoană neautorizată, conform Legii privind spionajul, din 1917. Totuși, deținem informația că a cerut să i se facă un serviciu și apoi i-a telefonat lui Shawn și a localizat-o pe Bailey pentru el.

– Fir-ar să fie! a zis Sloan.

– Așa se explică de ce Shawn a făcut mișcarea acum, a zis Naomi. Frate-său nu mai e prin preajmă să-i acopere urmele sau să-l scoată din belea. Ultimul lucru pe care a putut să-l facă Derek pentru fratele lui a fost să-l ajute să creeze o diversiune.

– Rămas acum fără ajutor, e disperat și probabil a decis că nu mai are nimic de pierdut, am spus și eu, apăsând pe accelerație.

Am condus până la căderea nopții și apoi a trecut Kitsch la volan. Naomi stătea între noi. În ciuda faptului că Val era cu ochii pe fiecare cameră dintre Amarillo și Fort Hood, eu, acum așezat pe locul din dreapta, tot verificam fiecare mașină albă cu patru uși. Nu am vorbit prea mult, doar am pus la cale un plan, cam șchiopătat, pentru când aveam să-i ajungem din urmă. Obiectivul era să o îndepărtăm pe Darby de Shawn și de huliganii care-l însoțeau, înainte ca ei să-și dea seama că suntem acolo.

— Doamne, am zis, probabil că e îngrozită!

— Și stresată. Martinez, sper că ești pregătit pentru asta, a spus Naomi.

— Ca-ntotdeauna, a răspuns Martinez, ridicând trusa medicală de toartă.

Sedanul alb s-a oprit în Lubbock pentru încă o oră și apoi, iar, doar o jumătate de oră mai târziu. Când au plecat de la George, un restaurant din Tahoka, Texas, noi eram cu 20 de minute în urma lor.

Imediat la nord de Justiceburg, am văzut niște lumini de poziție. În sfârșit, zăream sedanul alb.

— Ei sunt!

— OK, nu te ambala, a spus Naomi. Kitsch, nu te apropia! Trebuie să facem un plan inteligent.

Sedanul a încetinit, de la 110 kilometri pe oră la 100, apoi la 90 și, în final, a intrat într-un parc pentru rulote.

— Treci mai departe, am spus. O să mergem pe jos.

Kitsch a trecut de aleea neasfaltată, iar eu m-am răsucit în scaun ca să mă uit după sedanul alb, care sălta pe terenul accidentat. Kitsch a stins farurile și a tras tare de volan spre stânga, a traversat banda alăturată și a băgat camioneta într-un lan de pe câmp, zdruncinându-ne puternic. A parcat la mică distanță de locul unde era Shawn.

— Crezi că ne-au văzut? a întrebat Naomi.

Și-a legat șireturile la ghete cu noduri duble, și-a prins părul la ceafă și și-a scos haina.

— E lună plină. E ca și cum ne-am furișa în plină zi.

— Nu sunt sigur, am spus. Să fiți pregătiți pentru orice.

Mi-am controlat pistolul Glock, i-am tras siguranța și am luat-o înainte, direcționându-i pe Sloan și Martinez spre linia exterioară, în timp ce noi, restul, am înaintat în formație-triunghi. *Exact ca pe vremuri.*

La vreo 15 metri de liziera de copaci care înconjura poiana, am zărit-o pe Darby printre crengi. Stătea în genunchi, și pantalonii îi erau uzi din cauza noroiului de sub ea. Portierele din spate ale sedanului erau larg deschise, lumina slabă din interiorul mașinii accentua sudoarea care-i lucea lui Darby pe față.

Aplecată în față, Darby se apucase cu mâna de burtă și gemea. M-am repezit înainte, dar Naomi m-a apucat de mânecă și a clătinat din cap.

Darby și-a pus palmele pe pământ, gâfâind și uitându-se cu
mină înainte.
– Trebuie să... trebuie să mă duci la spital, implora.
– Taci din gură! s-a răstit Shawn. Mă gândesc.
– Nu mai avem timp! a strigat Darby.
Mi s-au încleștat fălcile și am strâns patul pistolului.
Naomi mi-a făcut semn cu mâna să am răbdare.
Ne-am ascuns în spatele copacilor care înconjurau parcul pentru
ilnie. Nu erau acolo decât sedanul alb și două rulote. Îi auzeam, pe
Shawn și pe ceilalți doi, vorbind între ei pe un ton agitat.
Nu vedeam decât creștetul lui Darby. Stătea ghemuită lângă
mașină.
– Rahat, am zis, lipindu-mi fruntea de un copac. Nu mai are
mult, am șoptit.
– Chestii complicate, a spus Naomi, aproape în șoaptă. Poate să
fie și în avantajul nostru.
Ceilalți așteptau pe flancuri, să le dau un ordin.
Darby a țipat iar.
M-am săltat puțin, încercând să am o mai bună vizibilitate. M-am
uitat la Martinez. Mi-a făcut semn că o vede și a arătat spre ceasul de
la mână. Nu mai aveam mult timp.
— Te rog! a țipat Darby.
— Fă-o să tacă! a spus lunganul.
— A, de data asta o să fac mai mult decât să-l pun la pământ,
mi-a șoptit Naomi.
Am dat semnalul de atac și, toți ca unul, am înaintat.
Darby a fost prima care ne-a observat. Se ținea de burtă și era udă
de transpirație. A început să râdă și să plângă în același timp.
— Ai venit, a zis, cu lacrimile curgându-i pe față.
— Sunt aici, iubito, i-am răspuns.

Shawn s-a întors, mi-a aruncat doar o privire și a vrut să o apuce pe Darby. Am apăsat pe trăgaciul pistolului meu Glock și mâneca hainei lui Shawn a fost sfâșiată. El a țipat, s-a apucat de antebrat, dar eu nu făcusem decât să-i zdrelesc cămașa, după care glonțul a ricoșat în mașină, aflată în spatele lui. Shawn s-a pipăit pe corp și apoi a ridicat mâinile. Lunganul a dat s-o ia la fugă, dar Naomi a tras trei gloanțe în pământ, la picioarele lui, iar tipul a rămas pe loc.

— Hailey e bine? a întrebat Darby.

— O să se facă bine. Hai să te ducem acasă!

A zâmbit, obosită.

— Putem să ne oprim mai întâi la spital?

Expresia i s-a schimbat, apoi s-a îndoit de mijloc.

— El a fost, a zis, printre gemete, și a ridicat o mână tremurândă ca să arate spre lungan. Todd. El a lovit-o pe Hailey, ca diversiune.

M-am uitat la el.

— Tu ai lovit mașina surorii mele?

Inițial cu o expresie de om surprins, Todd s-a întors spre Shawn, așteptând o indicație. Când acesta nu a spus nimic, expresia i-a devenit sfidătoare.

— Da, eu am bușit-o.

A scos un pistol din buzunarul de la spate al pantalonilor, i-a tras piedica și l-a ridicat doar pe jumătate, în timp ce eu mi-am pus degetul pe trăgaciul armei.

Todd a căzut în genunchi, uluit, în timp ce sângele i-a țâșnit din piept.

Am lăsat bărbia în jos și m-am uitat la Shawn.

— Acum avem cu toții motiv să mergem la spital.

Celălalt prieten al lui Shawn a sărit la Darby, și-a înfipt mâna în părul ei și a smucit-o înapoi spre mașină.

Darby a țipat și și-a dus mâna la cap.

— Dați… dați-vă înapoi! a spus bărbatul.

– Îți spulber brațul, nenorocitule, dacă nu-i dai drumul în clipa
, am zis, răcnind ultimele cuvinte.
– Dă-i drumul, Terry! a spus Shawn, cu brațele larg deschise
lături.
– Înapoi! a spus iar Terry.
A renunțat să o mai țină pe Darby de păr, dar a scos de la spate
pistol și i-a lipit țeava de gât.
– Suntem mai mulți decât tine, a zis Naomi. Dă-i drumul fetei!
ică-te în mașină și pleacă. Acum!
Terry și Shawn au schimbat o privire. Todd hârâia din piept.
– Dă-i drumul și eu o să-ți îngrijesc amicul, a spus și Martinez.
Cavitatea pulmonară i se umple de sânge. Cu fiecare suflare, e tot mai
greape să se sufoce.
– Nu mișcă nimeni, la dracu'! a răcnit Shawn.
Darby s-a strâmbat, copleșită de durere. A țipat, și asta l-a făcut pe
Terry să tresară. Sloan a apăsat pe trăgaci și trupul lui Terry a zvâcnit
înapoi, cu inima străpunsă de glonț. A căzut peste mașină și, când s-a
prăbușit, a lăsat în urmă o dâră stacojie.
Fără să-mi iau ochii de la Shawn, i-am făcut semn lui Darby să
vină la mine.
— Darby! Nu face asta! a mârâit Shawn.
Darby a încremenit. Gâfâia, dar a strâns din ochi și a continuat
să se târască spre mine. Am făcut câțiva pași spre ea, ținându-l la
distanță pe Shawn cu pistolul, am ajutat-o să se ridice în picioare și
am sprijinit-o, lipind-o strâns de mine.
— Ești OK? am întrebat-o și am sărutat-o pe tâmplă.
A ridicat privirea spre mine, cu ochii în lacrimi, dar cu un surâs
de ușurare pe chip.
— Acum sunt mai bine, a răspuns, respirând adânc.
Am continuat s-o sprijin și i-am cerut să-și lase toată greutatea
pe mine.

— Ia-ți mâinile de pe ea! a răcnit Shawn. E a mea!

— Martinez! am strigat.

Martinez a ieșit din formație ca să aibă grijă de Darby. A așezat-o pe pământ și a examinat-o.

— Lasă pistolul jos, nenorocitule! a țipat Shawn.

— Vrei să fugi? Vrei să vezi cum e când te pui cu cineva și ești împușcat în spate?

— Trex, nu! a strigat Darby speriată. Are..., a încercat ea să spună.

— Lasă pistolul jos! Doar tu și eu, nemernicule!

— Trex! m-a avertizat Darby. Are...

A gemut și apoi a țipat de durere.

Mi-am pus pistolul pe pământ și m-am apropiat de Shawn.

— O să te simți ca-n iad, dar nu uita... te-am avertizat.

I-am tras un pumn cu toată furia pe care o aveam pe el, care se tot amplificase de când o cunoscusem pe Darby, și pe care mi-o reprimasem. L-am izbit cu pumnul în falcă. Sângele l-a bușit pe gură și capul i s-a lăsat pe-o parte, dar apoi Shawn și-a revenit, s-a îndreptat și s-a uitat la mine zâmbind, arătându-și dantura roșie de sânge închegat.

La început nu mi-am dat seama ce se-ntâmpla, am simțit vag o înțepătură într-o parte, până când Darby a țipat.

— Nici tu n-o s-o ai, a zis Shawn, trăgând cuțitul afară din corpul meu și-apoi înfigându-l iarăși, răsucindu-l.

Un glonț în umăr l-a aruncat pe spate și, când s-a năpustit din nou asupra mea ca să mă atace, capul i-a fost smucit într-o parte. Naomi o ținea pe Vicky în față, iar din țeavă ieșea un firicel de fum aproape imperceptibil. Shawn s-a prăbușit la pământ cu o bufnitură și eu m-am dat înapoi, împleticindu-mă, în timp ce rana de cuțit îmi provoca o durere sfâșietoare.

Am căzut lângă Darby. Pentru o clipă, s-a așternut liniștea, nu auzeam decât țiuitul din propriile-mi urechi, pentru ca apoi, brusc, totul să se transforme în vacarm.

Martinez mi-a sfâșiat cămașa și a început să scotocească prin
a lui.
– Trex? m-a strigat Darby.
Avea fruntea acoperită de broboane de transpirație. Părul îi era
Părea epuizată.
– Lasă-te pe spate, a spus Kitsch și m-a ajutat să mă întind, spri-
mându-mă de rănița lui.
– E doar o rană superficială, am zis, dar simțeam cum îmi curge
ngele dintre coaste.
– E mai mult decât o rană superficială, frate! Ce dracu' a mai
ost și asta?
– E un erou, ca de obicei, a zis Naomi, deloc bucuroasă.
– Acordă-mi doar primul-ajutor! Și hai s-o ducem pe Darby la
pital.
– Trex? a exclamat Darby și a întins mâna spre mine.
I-am luat-o și i-am sărutat-o.
– N-am nimic, iubito. Am scăpat din situații mai rele decât asta.
Hai să te ducem la spital, ca s-o putem întâmpina pe micuța noastră.
– Hai să vă ducem pe amândoi! a zis Kitsch, privind încruntat
la ce făcea Martinez.
Acesta o cără pe Darby în brațe și Sloan a sărit în bena camionetei,
să facă loc. Eu m-am târât pe bancheta din spate, alături de Darby și
Martinez. Kitsch a urcat la volan și Naomi s-a așezat pe locul trăgătorului.
— Mai reziști? am întrebat-o pe Darby și i-am dat la o parte de
pe obraji părul ud, netezindu-i-l pe spate.
— Am avut și zile mai bune, mi-a răspuns printre dinții încleștați.
Dar tu?
Am clătinat din cap și mi-am mușcat buza.
— Nu mă doare deloc.
A scos un hohot de râs, apoi s-a aplecat în față și a lăsat să-i scape
de pe buze un șuvoi de înjurături.

Am ridicat din sprâncene și m-am uitat la Martinez.

— Se repetă la numai două minute, a spus Martinez. Darby, poți să-mi faci o favoare? Întinde mâna jos și vezi dacă poți să-i simți capul.

— *Poftim*? a exclamat Darby.

— Cel mai apropiat spital e la 40 de minute cu mașina, a spus Martinez.

— La viteza legală, a comentat Kitsch. Dar eu vă duc acolo în 20.

— Darby, a repetat Martinez pe un ton calm și detașat. Bagă mâna și vezi dacă nu i-a apărut creștetul capului.

Darby și-a înfipt picioarele în podeaua mașinii și a băgat mâna în pantalonii negri, pe care îi îmbrăcase pentru slujbă cu o seară înainte. A făcut semn din cap.

— E aproape, dar nu încă.

Apoi s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Pot s-o simt.

Am sărutat-o pe frunte.

— Ține-te tare, iubito. Aproape că am ajuns.

— Ajungem în 15 minute, a spus Sloan.

Darby a inspirat și expirat de câteva ori, apoi și-a pus capul pe umărul meu și a închis ochii. Era istovită. Și eu pierdusem atât de mult sânge, încât nu mai aveam să rezist mult.

— Trex, rămâi treaz, a zis Martinez, plesnindu-mă peste obraji de câteva ori.

— Nu plec nicăieri, am răspuns. Am întâlnire la cină cu două fete frumoase.

— Iartă-mă, a zis Darby, respirând sacadat, superficial.

Am clătinat din cap și am dat să vorbesc, dar Martinez m-a întrerupt.

— Darby, a zis el, o să ajungi la hiperventilație dacă nu-ți controlezi respirația.

— Inspiră pe nas, i-am spus și am făcut și eu la fel, deși când inspiram profund era iadul. Și acum, expiră!

Am expirat și eu, preț de cinci secunde.

— Din nou… bravo, foarte bine.

Darby a țipat, cu dinții strânși, și s-a aplecat în față. Părul ei auriu și mereu, de obicei moale, era acum încâlcit, îmbibat de transpirație.

— Trex, m-a strigat ea cu voce sugrumată. Ajută-mă! a țipat și a început să plângă. Te rog, ajută-mă!

I-am luat mâna și i-am strâns-o.

— Kitsch!

— Șase minute! mi-a strigat el drept răspuns.

Simțeam mașina gonind înainte și pe urmă am auzit un pocnet surd, apoi un șuvoi, ca și cum cineva ar fi vărsat o cană de apă pe jos.

— S-a rupt apa, a strigat Martinez. Darby, hai să-ți scoatem pantalonii. S-ar putea să nești în mașină.

— Nu, s-a văitat Darby. Nu pot, eu…

— Darby? i-am zis cu voce calmă. Noi toți suntem cu tine. Martinez e medic. O să fie bine.

S-a uitat la mine pe sub sprâncene, apoi a încuviințat cu un semn din cap. S-a ridicat, și Martinez a ajutat-o să-și scoată pantalonii, apoi lenjeria intimă. Naomi s-a întors în spate și și-a pus haina peste picioarele lui Darby. În timp ce ea se lăsase cu spatele sprijinit de mine, Martinez a aruncat repede un ochi, apoi s-a întors spre mine și m-a săgetat cu privirea.

— Încearcă să nu mai împingi și o să reușim să ajungem la spital. Relaxează-ți corpul între contracții, dar și în timpul lor, pe cât posibil.

Când am intrat pe aleea spitalului Cogdell Memorial, camioneta a făcut un salt și Kitsch a trecut în viteză pe lângă birouri, a luat-o pe o alee îngustă și a oprit sub o copertină. Toată lumea a sărit jos, în afară de mine, și apoi s-a deschis și portiera din partea mea. Naomi

m-a ajutat să cobor, iar Martinez a dus-o pe Darby în brațe până la intrarea pentru urgențe.

— Avem nevoie de un medic! a răcnit Martinez.

Un mic grup de asistente a ieșit în fugă și l-am auzit pe Martinez cum le explică starea mea și a lui Darby. Pe ea au așezat-o într-un scaun cu rotile.

— Stați, a spus ea și a arătat spre mine. El e tatăl. Am nevoie să stea cu mine.

Asistentele au schimbat câteva priviri și una dintre ele s-a grăbit să mai aducă un scaun. Am întins mâna spre Darby și ea mi-a luat-o.

— Cum vă cheamă? a întrebat sora din spatele lui Darby, în timp ce ne împingeau pe ușile duble.

— Scott Trexler, am zis eu. Ea e Darby.

— Eu sunt Deirdre, a spus asistenta blondă, arătând spre sine. Ea e Leslie, a adăugat, făcând semn din cap înspre bruneta numai zâmbete.

— Eu sunt o viitoare Trexler, a spus Darby.

I-am strâns mâna și am zis, zâmbind:

— Da, chiar ești.

Ne-au dus în salonul doi, unde se făceau consultațiile, au ajutat-o pe Darby să-și pună un halat și au urcat-o pe pat.

— Primul copil? a întrebat asistenta.

— Da, a răspuns Darby.

— Prima rană înjunghiată? m-a întrebat apoi pe mine.

— De fapt, nu chiar.

Toate femeile din cabinet s-au uitat unele la altele, inclusiv Darby.

— E pușcaș marin, a explicat Darby.

Asistentele au dat din cap, înțelegătoare, și au continuat să-și vadă de treabă.

Deirdre mi-a tăiat cămașa, trăgând de ruptura pe care o făcuse Martinez.

– Vai de mine! a zis ea când a ridicat bandajul. Prietenul tău are
[illegible] medicală, cred?
Am dat din cap că da. Avea același accent ca Darby și asta m-a
[illegible] să rămbesc.
– Da, sunt bine.
– Chestiile astea sunt destul de urâte. Ai pierdut foarte mult
[illegible], a spus și s-a uitat la Leslie. Ar trebui să-l ducem în salonul trei.
– O să rămân aici până când o să-mi văd fiica venind pe lume,
[illegible] urmă puteți să mă duceți unde trebuie.
– Trex, a zis Darby.
– Visez la momentul ăsta de luni întregi. N-o să-l ratez!
Mi-am pus mâna peste bandaj.
– Am fost și mult mai rău de-atât.
– Doctoriței n-o să-i placă asta, a zis Leslie, ezitând.
– Cred că o să fie mai interesată de poveste, i-a răspuns Deirdre.
[illegible] așa sunt.

Darby și-a ținut respirația, apoi a scos un țipăt. Leslie a contro-
[illegible]t-o într-o secundă.

– Îi iese capul!

Amândouă asistentele au trecut la treabă, au montat suporturile
pentru picioare și o masă în lateral. M-am chinuit să mă trag mai
aproape pe scaunul cu rotile.

— Te ajut eu, a spus Leslie și m-a tras înapoi, ca să fiu lângă Darby.

Am prins-o de mână pe iubita mea și i-am sărutat degetele.

— Iubito, o să te descurci perfect!

— Ei, salut, a spus o femeie în uniformă albastră și halat alb, când
a intrat în cabinet.

S-a oprit la chiuvetă și s-a spălat pe mâini, apoi și-a pus mănuși și
s-a așezat pe un taburet cu rotile, cu care s-a târât rapid până a ajuns
între picioarele lui Darby.

— Sunt doctorița Barnes. Copilul se pare că o să vină pe lume în doar câteva minute.

M-a măsurat din ochi, pe deasupra ochelarilor cu rame dreptunghiulare pe care-i purta.

— Ar trebui să fie o poveste tare de spus la aniversările zilei de naștere.

Deirdre stătea lângă Darby, într-o parte, Leslie, în cealaltă și, când venea momentul să împingă, îi ridicau picioarele și-i împingeau genunchii înspre stomac, ținând-o cu palmele lipite de tălpi. Când trebuia să se odihnească, îi puneau picioarele înapoi pe suporturi. La fiecare puseu îmi țineam și eu respirația și număram împreună cu asistentele. În cele vreo 30 de secunde cât timp se putea odihni, Darby se întorcea spre mine și-mi zâmbea.

— Te iubesc, mi-a spus. Nu știu ce-a fost în capul meu. Nu m-am gândit. Eram doar sup…

A țipat și a împins, iar Deirdre și Leslie au apucat-o iar de picioare, numărând până la 10.

— Te descurci foarte bine, a zis Leslie.

— Foarte bine, a spus și Deirdre, dând din cap.

Apoi, Deirdre s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Nu-ți mai ține respirația că, până se naște copilul, o să fii inconștient!

— Da, să trăiți, am spus, am inspirat adânc și am expirat cu putere.

Alte șase puseuri, și a apărut fețișoara lui Maddie. Încă șase, și restul trupului ei micuț a alunecat afară, tot odată, ca un bob de mazăre din păstaie. Doctorița Barnes a pus-o la pieptul lui Darby în timp ce Deirdre freca trupușorul lui Maddie cu o pătură pentru bebeluși.

Am așteptat să-i aud primul țipăt. Mi s-a părut că durează o eternitate, dar, într-un final, Maddie a inspirat profund și încăperea s-a umplut de cel mai minunat sunet pe care l-am auzit vreodată.

Darby râdea și plângea, și la fel am făcut și eu. Fetița aceea mică, roșie și plină de mucus, cu buclele negre și ude lipite de cap, tremura și țipa la pieptul lui Darby, iar eu mă simțeam onorat că eram martor la toate acestea.

Darby a ridicat ochii la mine, cu un zâmbet larg pe chip, și orele de durere pe care tocmai le îndurase au fost instantaneu uitate.

— Nașterea e puțin prematură, a spus Deirdre.

— Dar e OK? a întrebat-o Darby.

— Perfectă, a răspuns Deirdre, zâmbind.

— Tăiem cordonul? a întrebat doctorița Barnes.

M-am uitat la Darby să încuviințeze și, imediat ce a dat din cap, am luat foarfeca de la doctoriță și am tăiat între cele două cleme, așa cum îmi arătase.

— Dumnezeule, am zis. Chiar am făcut-o.

— Chiar așa, a spus și doctorița. Bravo, tăticule!

Am scos un hohot de râs și am simțit cum lacrimile mi se adună în ochi. Eram tată. Eram tatăl lui Maddie.

Deirdre a prins cordonul ombilical cu o clemă, apoi a înfășat-o pe Maddie într-o altă păturică, înainte de a i-o pune încet lui Darby în brațe.

— Vai, scumpa mea, i-a zis Darby lui Maddie și i-a atins năsucul și apoi degetele minuscule. Ai venit.

— Un bebeluș de Crăciun, a zis Leslie, înfigându-și mâinile în șolduri.

— Uite ce-ai făcut, i-am spus lui Darby, mângâindu-i obrazul.

O priveam cum îi șoptește extaziată lui Maddie nimicuri dulci.

— E clar că trebuie să schimbăm piatra de pe inel cu cea a lunii în care s-a născut Maddie până la urmă, am zis, zâmbind.

Darby m-a privit și surâsul i s-a transformat în îngrijorare.

— Ești palid. Doamna doctor, ar trebui să aruncați o privire la rănile lui Trex.

Am clipit și m-am simțit brusc foarte obosit.

— Mă simt oarecum bizar totuși.

— Trex? m-a strigat Leslie și vocea îi suna ca de sub apă.

— Trex? a zis și Darby. Ce se întâmplă? Vai, Doamne! Ajutați-l!

— Trex? a rostit Leslie, de lângă mine.

Mi-a luat încheietura mâinii și mi-a verificat pulsul. Voiam să vorbesc, să-i spun că nu am nimic, dar nu reușeam.

— Haideți să-l ducem în salonul trei! Acum! a țipat doctorița Barnes.

Darby

Când am deschis ochii, am întins instinctiv mâna spre locul de lângă mine, unde ar fi trebuit să fie Trex. Nu a fost nevoie decât de o secundă ca să-mi aduc aminte că nu era aici. I-am luat perna și am îmbrățișat-o strâns la piept, i-am inspirat mirosul. Era parfumul meu preferat și acum se lega și de felul cum îi mirosea lui Maddie părul după baie.

Din monitorul pentru bebeluși o auzeam cum gângurește, și cum foșnește salteaua pătuțului sub ea când se mișca. Am dat perna la o parte și m-am ridicat în capul oaselor, lăsându-mi picioarele peste marginea patului. Lui Maddie îi plăcea să se trezească înainte de răsăritul soarelui, exact ca lui Trex. Deși nașterea ei fusese înconjurată de moarte, Maddie era ca o lumină strălucitoare în întuneric; în ciuda faptului că Lane murise, ba chiar și Shawn și... dar am închis ochii, refuzând să mă gândesc la restul.

Mi-am strecurat picioarele în papuci și am luat halatul de pe colțul patului, înfășurându-l în jurul meu în timp ce traversam holul, spre camera copilului. Casa era aproape cufundată în tăcere și părea chiar mai mare decât înainte. Acum, că nu mai aveam de ce să mă îngrijorez pentru Shawn și amicii lui, eram și mai liberă. Nimeni nu mai putea să ne facă rău, lui Maddie și mie.

Am împins ușa de lemn de la camera fetiței și lumina slabă venind dinspre bucătărie s-a revărsat înăuntru. Pătuțul lui Maddie era gol.

— Bună dimineața, mami, a zis Trex în șoaptă, ținând-o pe Maddie lipită de pieptul lui.

O legăna încet și-i mângâia ciufulmic de păr blond din creștet. Era așa de micuță și de relaxată în brațele lui, cu degețelele ei de câțiva centimetri strânse în jurul unui deget de-al lui Trex!

M-am sprijinit de cadrul ușii, mi-am încrucișat brațele la piept și am șoptit:

— Vă distrați fără mine, observ.

Maddie s-a mișcat și a întors capul spre locul de unde-mi auzise vocea.

— Încercam să te mai lăsăm să dormi. Ai visat iar urât?

Am clătinat din cap.

— De când senatorul a intervenit și s-a asigurat că nu vor fi depuse plângeri împotriva niciunuia dintre voi, au devenit tot mai puțin frecvente. M-am trezit din cauza sânilor. Au ajuns ca niște deșteptătoare.

— E bine că nu mai visezi. În privința sânilor, nu sunt sigur.

Maddie a scâncit.

— Oho! Cineva vrea micul dejun, a spus Trex.

Trex era în picioare și am întins brațele spre el. Am schimbat locurile și am luat-o pe Maddie la mine în poală, mi-am ridicat cămașa și am pus fetița, fără niciun efort, la sânul meu. Trex mi-a întins o pernă și m-a ajutat să o așez sub copil în timp ce sugea. Mi-a mai dat și două șervețele pentru regurgitat — pe unul mi l-a pus pe umăr, iar

pe celălalt sub sutienul pentru alăptat, ca să nu murdăresc cealaltă cupă. Noi doi acționam deja ca o mașinărie bine unsă.

S-a aplecat să mă sărute.

— Ce vrei la micul dejun?

Am oftat.

— Orice. Azi m-am trezit hămesită.

— Ouă și bacon… imediaaat!

A traversat în grabă camera, doar în șosete pe covor, și a ieșit pe hol. Pașii abia dacă i se simțeau, dar îl auzeam scotocind prin bucătărie, străduindu-se să facă zgomot cât mai puțin.

M-am uitat în jos și am întâlnit privirea lui Maddie. Îmi semăna întru totul: ochii mei, bărbia mea, osatura mea. Mi-aș fi dorit să am fotografiile mele de când eram bebeluș, ca să-i pot arăta lui Trex cât de multe luase de la mine, dar nu era nevoie să-l conving.

— Bună dimineața, iubirea mea, am alintat-o eu și m-am ridicat în picioare, ca să o legăn.

Trex își luase două luni de concediu paternal, toată lumea era în vacanța de Revelion, iar noi îi așteptam pe toți prietenii noștri să vină în vizită. Venea întreaga echipă a lui Trex, veneau Hailey și părinții lui Trex, Stavros și Ander și pompierii de la Alpines și câțiva de la alte echipe, cu care mă împrietenisem, din Black Mesa și Craig. Erau pe drum spre noi și J.D., Carly și fetele lor. Pe Carly nu o mai văzusem de când mă lăsase la autogara din Killeen, Texas. Eram nerăbdătoare s-o îmbrățișez și să-i mulțumesc. Dacă n-ar fi fost ea, nu aș fi fost acum în camera asta, cu fiica mea și cu iubitul meu, care gătea pentru mine în bucătăria de la capătul culoarului. Mai bine zis, nu aș mai fi fost deloc pe lumea asta.

Mă gândisem cum aveam să-i explic toate acestea lui Maddie, într-o bună zi, cum să fiu sinceră în cel mai blând mod cu putință, și speram că o să găsesc o cale. Nu era nicio modalitate simplă de a-i spune că Trex nu era tatăl ei adevărat și că Shawn mă rănise în feluri

pe care nu le puteam accepta. Că fusese ucis când încerca să-l omoare pe Trex, după ce omorâse o tânără a cărei singură greşeală fusese că încercase să se folosească de Shawn ca să-l facă gelos pe fostul ei iubit.

— Până la urmă, a apărut în ziar. Necrologul lui Lane, am zis.

— Am văzut, a spus Trex, cu o mină serioasă. Avea mintea vraişte, dar nu merita asta.

Am clătinat din cap.

— Ştiu cum s-a simţit. Cunosc durerea şi toate suferinţele pe care i le-a provocat. Mă gândesc mereu la asta. Şi la Stavros şi Ander, care se luptă să treacă peste moartea lui Tilde…

— Şi la tine, care eşti afectată de moartea lui Tilde.

Am încuviinţat. Acum vorbeam deschis, despre orice. Cu toate câte se petrecuseră, trebuia să o fac.

— Cum ai reuşit? Să continui firesc, după ce ştii atâtea câte ştii şi ai văzut câte ai văzut?

— E o nouă normalitate. E nevoie de timp. Uneori e nevoie şi de consiliere, dar şi asta e OK.

M-am uitat la Maddie, ştiind că, pentru ea, sunt datoare să mă vindec.

— E o idee bună.

— Putem să mergem împreună dacă vrei.

Am cântărit avantajele şi dezavantajele pentru cazul în care nu-i spuneam fetiţei adevărul şi o lăsam să trăiască tot restul vieţii ei fără această povară. Nu mai părea aşa de rea ideea lui Trex, pe care mi-o spusese cu câteva săptămâni în urmă, de a-i ascunde adevărul. În afară de Trex şi de mine, nu mai ştia nimeni că Maddie nu era fiica lui biologică.

Când Maddie a terminat de supt, am ridicat-o la pieptul meu, am mângâiat-o şi am bătut-o pe spate, până când a scos un răgâit minuscul, iar apoi am culcat-o înapoi în pătuţ. S-a foit câteva secunde şi a adormit.

— Trex? am spus, când am ajuns lângă el, în bucătărie, cu mesajul în mână.

— Da, iubito?

Era concentrat să nu împrăştie ouăle când le-a transferat din tigaie în farfuriile noastre.

— Mă gândeam... Practic, eu am ţinut hotelul de una singură. Nu vreau să se închidă. Avem atât de multe amintiri frumoase acolo!

— La ce te gândeşti?

— Mă gândeam că... am putea să ne gândim să intrăm în afaceri hoteliere.

Trex nu a şovăit.

— Te-ai pricepe foarte bine la asta. Şi fac pariu că Stavros ţi-ar face o ofertă al naibii de bună.

Am zâmbit.

— Crezi?

A încuviinţat fără ezitare.

— Cred. Ţi-a plăcut acolo.

— Poate că o s-o fac, am spus eu, nesigură.

— Mai e şi altceva?

— Ce spuneai mai înainte... să o adopţi pe Maddie...

— Da? a zis, străduindu-se să ia cu cleştele fâşiile de bacon ca să le pună pe farfurii.

A închis focul la aragaz şi s-a întors spre mine, cu câte o farfurie în fiecare mână.

— M-am gândit cum o să-i explicăm toate astea. Ar trebui să o adopţi, şi cu asta basta. E a ta. Întotdeauna a fost a ta.

— Ce vrei să spui? a zis încruntându-se.

— Cred că ai dreptate. Să omiţi adevărul ca să protejezi pe cineva la care ţii nu este cel mai rău lucru din lume. Nu pot să mă gândesc la niciun alt motiv pentru care ar trebui să o împovărăm pe Maddie

spunându-i adevărul despre Shawn. Cred că ar trebui să îngropăm toată povestea și să nu mai vorbim niciodată despre asta.

— Deci... să nu-i spunem niciodată...

— Tu ești tatăl ei. Eu sunt mama ei. Acesta e adevărul.

— Ești sigură?

Am dat din cap.

— Ești de acord?

Trex a pus farfuriile pe masă și m-a cuprins cu brațele. M-a sărutat cu blândețe, lăsându-și buzele să zăbovească o vreme pe buzele mele, înainte de a răspunde.

— Pentru toată viața.

M-am așezat la masa din sufragerie lângă Trex și l-am ținut de mână cât am spus o mică rugăciune. Pe urmă am început să mănânc din faimoasele lui ouă-jumări. Suspinam de cât de bine mă simțeam.

— Of, ce dor îmi era de suspinul ăsta, a oftat Trex.

— Trebuie să mai aștepți patru săptămâni și jumătate, am zis, chicotind.

A tresărit:

— Înțeleg perfect, dar, în același timp, e o tortură groaznică!

— Azi avem o mulțime de lucruri de făcut. Eu mă ocup de curățenie, tu aduci băuturile răcoritoare și...

— Dau jos luminițele de Crăciun de pe casă și strâng decorațiunile. Și, tot azi, sărbătoresc prima zi de 1 ianuarie în care nu sunt mahmur.

Am surâs și mi-am sprijinit bărbia în podul palmei.

— Îmi aduc aminte când te-am văzut prima dată, ce enervant și insistent ai fost cu amabilitatea ta, cum, fără să te fi rugat vreodată și fără să aștepți ceva în schimb, ai avut grijă de mine, m-ai vegheat, mi-ai arătat ce ar trebui să însemne dragostea, chiar mai înainte ca eu să știu că te iubesc. Chiar și atunci când nu eram sigură, când am ezitat, când m-am încăpățânat... tu m-ai iubit oricum.

Am făcut semn spre ce era în jurul nostru.

— Ai cumpărat toate astea pentru noi, în speranța că o să mi le doresc și eu, am spus și am clătinat din cap. Cum? Cum de am avut atâta noroc?

Trex a zâmbit, mi-a luat mâna și m-a sărutat în palmă.

— Nu, a zis, în mod clar eu sunt cel norocos.

— N-am făcut nimic altceva decât să mă împotrivesc la fiecare pas.

— A meritat să aștept, a zis, mușcând din bacon și mestecând, apoi uitându-se și el în jur. Tu ești casa mea. Asta e casa noastră. Datorită lui Maddie, e căminul perfect. Crede-mă, de-o viață-ntreagă nu m-am potrivit cu nimeni. Dacă sunt bun, e datorită ție. Dacă sunt blând, este pentru că tu mă faci să vreau să fiu astfel.

I-am atins obrazul și mi-am plimbat degetele peste barba lui nerasă.

— Sunt așa de îndrăgostită de tine!

Trex a oftat, foarte mulțumit. În clipa următoare, privirea i s-a aprins.

— Fir-ar să fie! Aveam de gând să o fac mai târziu, când ajungeau cu toții aici.

S-a ridicat, a mers lângă bradul de Crăciun și a scos o cutiuță dintre crengile din spate.

— Dar nu pot să n-o fac acum. Momentul e perfect!

A pus cutia în fața mea și ochii mi s-au umplut imediat de lacrimi.

— Să-ți stric surpriza și să-ți spun ce e? a zis.

— Nu e ce cred eu? am spus, ridicând capacul.

Era inelul meu, cu ametistul înlocuit cu piatra lunii decembrie, luna nașterii lui Maddie, un tanzanit albastru-intens. În dreapta era piatra lunii iunie, a lui Trex, iar a mea era în stânga.

— Pentru mine, piatra lunii, pentru că sunt bărbat și pentru că perla pur și simplu nu e potrivită. Și a ta e acvamarinul. Se pare că anumite luni, cum e luna martie, au mai multe variante. A ta putea la

să fie și hematitul, dar mi-a plăcut cum se vede acvamarinul alături de celelalte. Sper că e OK.

Restul pietrelor de pe fiecare parte erau mici diamante.

– E frumos, am zis, ștergându-mi obrajii.

– Și, dacă tot am făcut un drum la bijutier…

A scos un al doilea inel.

Verigheta era din aur, diamantul de pe ea era oval și avea 12 diamante mici care îl înconjurau și se aliniau de o parte și de alta.

Mi-am acoperit gura cu o mână, uitându-mă uluită la acel inel perfect pe care Trex îl ținea între două degete, și ochii mi s-au împăienjenit instantaneu de lacrimi.

— Să începem cu începutul, a zis și s-a lăsat în genunchi. Nu așa plănuisem să se întâmple. Dar când tu-mi spui că mă iubești, toate planurile mi se dau peste cap. Darby…

A oftat și a scrâșnit din dinți.

— Ani la rând am spus că tu exiști undeva, în viitorul meu. Prima dată când am dat cu ochii de tine, am înțeles că există dragoste la prima vedere. Noaptea, când ne-am petrecut ore în șir stând de vorbă în holul hotelului, prima noastră întâlnire, prima noapte împreună, prima dată când am mers cu tine la controlul medical, prima dată când mi-ai spus că mă iubești, prima dată când ai văzut casa cu ochii tăi… toate sunt, în egală măsură, cele mai bune zile din viața mea… de până acum. Și toate, împreună, nu se compară cu momentul când te-am văzut ținând-o pentru prima oară în brațe pe Maddie. Tu și fetița — a zis, oprindu-se o clipă ca să-și dreagă glasul — mi-ați dat ceva ce nu mai avusesem niciodată. Iar pentru mine ar fi un privilegiu suprem și o onoare dacă ai accepta să fii soția mea. Darby Rose Dixon, vrei să te măriți cu mine?

Mi-am șters lacrimile și am încuviințat dând din cap, în timp ce umerii mi se zguduiau de plâns. Ca întotdeauna, Trex aștepta răbdător. Totul avea sens. Mă rătăcisem, ca el să mă găsească.

— Da, am spus imediat ce am reușit să vorbesc.

Trex mi-a pus inelul pe deget și apoi s-a ridicat să mă ia în brațe. Și-a îngropat fața în scobitura umărului meu, cu obrajii la fel de uzi ca ai mei.

— Te iubim, i-am șoptit, știind că Maddie nu avea nimic împotrivă dacă vorbeam și în numele ei, în timp ce ea dormea.

De-acum înainte ne așteptau zile perfecte, zile proaste, zile dificile, zile în care aveam să stăm în pat, întinși unul lângă altul, epuizați, dar ținându-ne de mână. Genul de perfecțiune în care, în acele momente banale și uneori haotice, aveam să descoperim fericirea și acceptarea pe care le căutam amândoi.